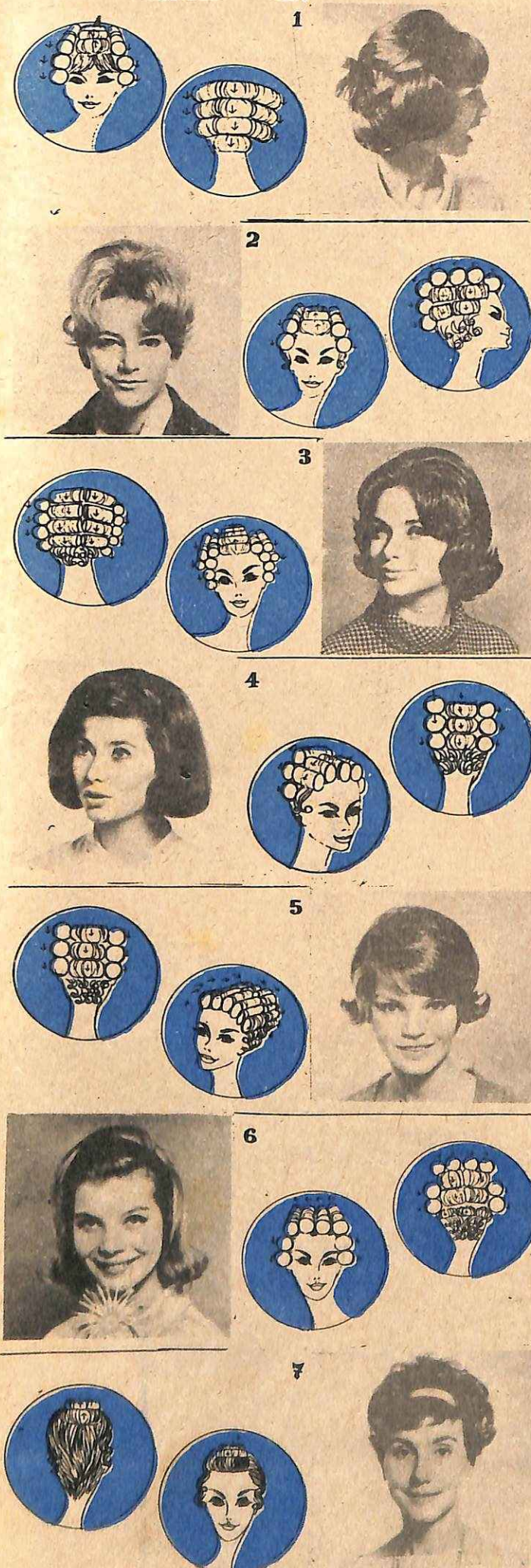

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

MYAEN NTEMONZO

Ένα χτένισμα ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΚΕΦΑΛΙ

Προσπαθήστε να βρείτε τον τύπο σας

ΠΟΤΕ άλλοτε το χτένισμα των μαλλιών δεν είχε αποκτήσει τόσο σημασία όσο στις ημέρες μας. Και αυτό οφείλεται ίσως στην καινούργια μόδα, που, αντί να περιορίζεται σε ωρισμένα πρότυπα, όπως παλαιότερα, επιτρέπει σε κάθε γυναίκα να αναζητήσει το χτένισμα που της ταιριάζει περισσότερο και να δημιουργήσει το δικό της τύπο.

Οι παρακάτω υποδείξεις έχουν σκοπό να σας βοηθήσουν στην εκλογή του χτενίσματος, που θα κάμετε.

Και στο σημείο αυτό πρέπει να σας δώσουμε μία συμβουλή. Μην περιμένετε από τον κομμωτή σας να σας πει ποιο χτένισμα θα κάμετε. Ή ακούστε, βέβαια, τη γνώμη του, αλλά, πριν καθίσετε στην καρέκλα, πρέπει να έχετε τη δική σας γνώμη, πρέπει να ξέρετε, δηλαδή, ποιο είναι το χτένισμα, που σας ταιριάζει και ποιος είναι ο τύπος που θέλετε να δώσετε στο πρόσωπό σας. Έτσι, θα φέρετε τη μόδα στα δικά σας μέτρα, αντί να υποδουλωθείτε σ' αυτήν.

1) Χτένισμα για τις πολύ νέες.

Για να κάμετε αυτό το χτένισμα, θα κανονίσετε με τις φουρκέτες το μήκος των μαλλιών, που πρέπει να κατεβαίνουν τρία περίπου δαχτυλά από το λοβό του αυτιού. Θα φτιάξετε κατόπιν τη μίζ-άν-πλι με χοντρά μπιγκουντί. Θα χωρίσετε ύστερα τα μαλλιά σας σε δύο άνισα τμήματα, που θα τα ρίξετε στα πλάγια, σε μεγάλους οριζώντιους κυματισμούς. Μπροστά θα κάμετε μία μικρή χωρίστρα στη μέση, που δε θα προχωρή, όμως, περισσότερο από 4—5 εκατοστά. Τα μαλλιά θα πέφτουν ομοιόμορφα στο μέτωπο κι' από τα δύο μέρη. Η γενική γραμμή, που χαρακτηρίζει αυτό το χτένισμα είναι, ότι τα μαλλιά διευθύνονται προς τα κάτω, σε σκούφια, που είναι αναστοχωμένη ελαφρά στην κορυφή του κεφαλιού (εικ. 1).

Όταν τελειώσετε το χτένισμά σας και ξεραθούν τα μαλλιά σας, μπορείτε να βάλετε μία κορδέλλα, που θα την ταιριάζετε με το φόρεμά σας, στο πίσω μέρος.

2) 'Αν σας άρεση ο κότσος.

'Αν έχετε μακριά μαλλιά και δε θέλετε να τα κόψετε, μπορείτε και πάλι να συγχρονισθείτε με την καινούργια μόδα, αναστοχώντάς τα στην κορυφή του κεφαλιού και ριχνοντάς τα κατόπιν στα πλάγια. Θα τα τυλίξετε με μπιγκουντί από τους κροτάφους ως τον τράχηλο και θα τα αφήσετε 40—60 λεπτά, ώσπου να πάρουν τη φόρμα τους. Θα βγάλετε κατόπιν τα μπιγκουντί κι' αφού στεγνώσουν τα μαλλιά σας, θα τα βουρτσίζετε με προσοχή, διευθύνοντας τη βούρτσα προς τα κάτω. Και στο χτένισμα αυτό το μέτωπο θα σκεπαστεί στα δύο πλάγια (εικ. 2).

Στις άκρες των μαλλιών μπορείτε να κάμετε μερικές ελαφρές μπούκλες, που θα διευθύνονται προς τα πάνω. Τον κότσο μπορείτε να τον κάμετε είτε ψηλά είτε χαμηλά, ανάλογα με τις προτιμήσεις σας.

3) 'Αν έχετε χοντρό σαγόνι.

Το χτένισμα αυτό ταιριάζει στις γυναίκες με τετράγωνο πρόσωπο και με σαγόνι χοντρό, που προεξέχει. Το κόψιμο των μαλλιών θα γίνει τους να είναι σε τρόπο που το μήκος τους να είναι ομοιόμορφο από μπροστά ως πίσω. Για τη μίζ-άν-πλι, θα χρησιμοποιήσετε μέτρια μπιγκουντί. Θα βάλετε τρία στο επάνω μέρος του κεφαλιού, με διευθύνση προς τα πίσω και τα άλλα με ελαφρή κλίση προς τα κάτω. Στο πίσω μέρος θα βάλετε δύο σειρές μπιγκουντί

(εικ. 3). Θα γυρίσετε τα μαλλιά προς τα πίσω, με τις άκρες προς το κέντρο. 'Αφού στεγνώσουν τα μαλλιά, θα τα χτενίσετε προς την ίδια διεύθυνση. Θα τα τινάξετε κατόπιν από το κέντρο προς τα πλάγια, φτιάχνοντας μεγάλους παράλληλους κυματισμούς, χωρίς χωρίστρα στη μέση.

4) 'Αν έχετε προεξέχοντα μύλα.

Το χτένισμα αυτό ταιριάζει στις γυναίκες με τριγωνικό πρόσωπο και προεξέχοντα μύλα. Θα σας χρειαστεί να κάμετε προηγουμένως μία ελαφρή περιανάτ. Τα μαλλιά πρέπει να φτάνουν ως τα μισά του λαιμού. Θα βάλετε τα μπιγκουντί από τα άριστερα προς τα δεξιά, γυρίζοντας τα όλα προς το ίδιο πλευρό. Πίσω θα βάλετε τρία κεντρικά μπιγκουντί, γυρίζοντας τα προς τα κάτω. Τα μαλλιά πρέπει να είναι ίσια, με κλίση προς τα κάτω και εμπρός (εικ. 4).

5) 'Αν έχετε πολύ μακρυνόλο πρόσωπο.

Σας χρειάζεται ένα χτένισμα που να στρογγυλεύει το πρόσωπό σας. Θα κόψετε τα μαλλιά σας κοντά στο πίσω μέρος. Το μήκος τους στα πλάγια δεν πρέπει να ξεπερνάει τα 6 εκατοστά. Θα τα φέρετε λοξά στο μέτωπο, σε τρόπο, που να τα σκεπάζετε κατά τα ¾. Η μίζ-άν-πλι ασύμμετρη, με έντονη κλίση προς το ένα μέρος (εικ. 5). Για να επιτύχετε αυτή τη μίζ-άν-πλι, θα βάλετε τα μπιγκουντί από τα δεξιά προς τα άριστερα, σ' όλη την έκταση του κεφαλιού. Στο πίσω μέρος, τα μαλλιά θα είναι συμμετρικά. Στον τράχηλο θα κάμετε μικρές μπούκλες με τα πιο κοντά μαλλιά. Η χωρίστρα δεξιά. Στις άκρες θα φτιάξετε μικρές μπούκλες, γυρισμένες προς τα πάνω.

6) Για να μακρύνετε το πρόσωπο.

Το χτένισμα αυτό ταιριάζει στις γυναίκες, που έχουν στρογγυλό πρόσωπο. Τα μαλλιά πρέπει να φτάνουν ως τους ώμους και να είναι κομμένα ομοιόμορφα ολόγυρα. Θα βάλετε μπιγκουντί σ' όλη την έκταση του κεφαλιού, με κλίση εξ' άριστερά προς τα δεξιά. Στα πλάγια θα βάλετε από δύο μπιγκουντί, γυρισμένα προς τα κάτω. Πίσω τέσσερα μπιγκουντί, γυρισμένα τέσσερα προς τα κάτω και πάνω άλλα τέσσερα μπιγκουντί στην ίδια γραμμή (εικ. 6). Η χωρίστρα άριστερα. Τα μαλλιά πρέπει να πέφτουν πλούσια στα πλάγια.

7) 'Αν προτιμάτε τα κοντά μαλλιά.

Το μήκος τους δεν πρέπει να ξεπερνάει τα 5 εκατοστά. Θα κάμετε τη μίζ-άν-πλι, βάζοντας τρία μπιγκουντί οριζοντίως στο επάνω μέρος του κεφαλιού. Θα σφίξετε τα μαλλιά στα πλάγια και θα τα αναστοχώσετε ελαφρά στην κορυφή του κεφαλιού (εικ. 7). Στο πίσω μέρος τα μαλλιά θα πέφτουν ίσια. Θα περσίσετε άπαντα από το μέτωπο μία κορδέλλα, που οι άκρες της θα χώνωνται στα πλάγια.

✱✱

ΑΝ Ο ΗΛΙΟΣ ΑΠΟΧΡΩΜΑΤΙΖΗ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

Οι ξανθές ή χρυσάφες μπούκλες δεν ταιριάζουν σ' όλα τα πρόσωπα. 'Αν, λοιπόν, ο ήλιος τα αποχρωματίζει, θα χρησιμοποιήσετε την ακόλουθη προστατευτική μπιγιαντίνη:

Ελαιο παραφίνης		10	γρμ.
Λανολίνη		25	»
Παραφίνη		25	»
Βάμμα σαπφάν		10	»
Έσσανς φουξέρ		8	σταγ.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Δραγατσάνιου 4—Τηλ. 36.781

ΙΣΟΤΗΣ ΣΤΗΝ ΑΠΙΣΤΙΑ

ΞΕΣΠΑΘΩΣΑΝ οι 'Ιταλίδες έναντι ενός αδικού—κατά τη γνώμη τους—νόμου. Και απαιτούν να κρινεται στο εξής με τα ίδια μέτρα και τα ίδια σταθμά η συζυγική απιστία, απ' όποια πλευρά κι' αν προέρχεται.

Δεν μάς ενδιαφέρει—διευκρινίζουμε—ποιες κυρώσεις θα προβλέπη για το αδικήμα της απιστίας ο καινούργιος νόμος. Φτάνει να είναι και για τα δύο φύλα οι ίδιες. Αυτό σίγουρα πονεί για τους άντρες: Αύστηρες και για μας. 'Επιεικείς για τους άντρες: 'Επιεικείς και για μας.

Θεωρητικά, έχουν αναγνωριστεί τα δικαιώματα των γυναικών. Όταν η γυναίκα αναγνωρίζεται, σ' όλα τ' άλλα, ως ίση προς τον άντρα, όταν έχει παντού τα ίδια δικαιώματα μ' εκείνον, όταν μπορεί να γίνει δουλειά, όπου ο άντρας έχει δικαίωμα να γίνει δουλειά, όπου ο άντρας έχει δικαίωμα να γίνει δουλειά, όπου ο άντρας έχει δικαίωμα να γίνει δουλειά...

Το μόνο λάθος των 'Ιταλίδων—και όλων εκτός μ'—είναι, που έχουν φανταστεί, σ' όλο τον κόσμο, φιλοδοξούν να τους αναγνωριστεί και στο σημείο αυτό λούτσης δικαιωμάτων με τον άντρα—είναι πως δεν διάλεξαν τον σωστό στόχο.

Οι νόμοι πουθενά δεν εκφράζουν, ούτε είναι δυνατόν να εκφράσουν, την απόλυτη έννοια της δικαιοσύνης. Διαφορετικό από χώρα σε χώρα και από εποχή σ' εποχή, εκφράζουν τις κοινωνικές συνθήκες και την αντίληψη περί δικαιοσύνης, που επικρατούν στη χώρα και στην εποχή τους.

'Αν, λοιπόν, σ' όλες, λίγο ή πολύ, τις πολιτισμένες χώρες, η δικαιοσύνη εξακολουθεί, ακόμη και σήμερα, να κρίνει με ασυνέπεια και κριτική την άποψη από εκείνα, που χρειαζόμαστε για να κρίνουμε τον άπιστο, είναι επειδή η διαφορετική κριτική τους κρίνει και το κοινωνικό σύνολο. 'Εργον το ανθρώπου ο νόμος, δεν μπορούν να γίνουν οι νόμοι, που οι άνθρωποι, οι άνθρωποι, οι άνθρωποι...

Οι γυναίκες κατάφεραν ως τώρα να τις αναγνωρίσει το κοινωνικό σύνολο—ή, έστω, η πλειοψηφία του—σαν ίσες, σ' όλα τ' άλλα, με τους άντρες. Δεν κατάφεραν όμως, να το πετύχουν (στο βάθος, μάλιστα, νομίζω, πως δεν έχουν πετύχει ούτε κι' οι 'Ιστές!) ότι πρέπει να έχουν ίσα δικαιώματα μαζί τους και στην απιστία. 'Όταν το καταφέρουν, η δικαιοσύνη θα προσεγγιστεί κι' αυτή στη νέα κοινωνική αντίληψη, που θα έχει επικρατήσει, σχεδόν αυτόματα, χωρίς κανείς καλώς-καλώς να το καταλάβει...

Αυτό, όμως, δεν φαίνεται πάρα πολύ πιθανό, για το άμεσο, τουλάχιστον, μέλλον και άδικα προσπαθούν, διάλυντας την φυσιογνωμική κοινωνική εξέλιξη, ν' αλλάξουν το νόμο—και τα μυστά των δικαστών—οι ανυπόμονες 'Ιταλίδες.

Για την ώρα, ο μέσος άνθρωπος, εκείνος, που εκφράσεται, που είναι ο νόμος, αντιδρά διαφορετικά, σχολιάζει διαφορετικά την απιστία της συζύγου από την απιστία του συζύγου. 'Αδικα; 'Από βαθειά ριζωμένη

κοινωνική προκατάληψη: 'Ίσως να—'Ίσως, όμως, και όχι. 'Υπάρχει, πρώτα απ' όλα, η θεωρία, που δεν θα έπρεπε να την απορρίψουμε ασυζητητί, ως αξιοκαταφρόνητη, πως ο άντρας είναι φύσει «πολυγαμικός» και η γυναίκα φύσει «μονογαμική»—άρα, πως, για τον πρώτο, απ' όποια πλευρά κι' αν προέρχεται, η απιστία είναι άδικη, ενώ για τη δεύτερη πολυτέλεια.

Τη θεωρία αυτή, ο Σοπερχάουερ τη στηρίζει σ' ένα εντυπωσιακό επίχρημα: 'Ο άντρας—λέει—μπορεί ν' αποκτήσει 365 παιδιά το χρόνο. 'Η γυναίκα μονάχα ένα. Πράγμα που σημαίνει, ότι η φύσι του έπλασε διαφορετικούς: εκείνον πολυγαμικό, εκείνη μονογαμική.

'Εννοείται, στον κανόνα υπάρχουν κι' οι εξαιρέσεις. Μολονότι σπάνιες, υπάρχουν περιπτώσεις ανθρώπων, που δεν έχουν μάτια παρά μόνο για τη γυναίκα τους και που όλες οι άλλες τους είναι αδιάφορες. 'Όπως υπάρχουν και γυναίκες, που αισθάνονται την ακαταμάχητη ανάγκη της ερωτικής ποικιλίας.

Στη συντριπτική πλειοψηφία, όμως, ο κανόνας επιβεβαιώνεται. 'Ο άντρας, αν μείνει πολύ καιρό πιστός στην ίδια γυναίκα, πέφτει σε ψυχικό και πνευματικό μαρasmus. Γιατί η απιστία είναι γι' αυτόν ανάγκη, αλλά, προπαντός, ψυχική. 'Ενώ οι περισσότερες γυναίκες γίνονται άπιστες από φιλανθρωπία ή από πείσμα ή από την επιθυμία, απλώς ν' αντιποδοθούν τα ίσα.

Δεν είναι, όμως, αυτός ο μόνος λόγος, που συνηγορεί για την έπαι κρότερη αντιμετώπιση της ανδρικής απιστίας. 'Υπάρχει και δεύτερος.

Δύο σύζυγοι, από τη στιγμή που ο ένας αποφασίζει να άπιστήσει ο άλλος, στον άλλο, δεν αγωνίζονται με τα ίδια όπλα, για να πραγματοποιήσουν την απόφασή τους. 'Εκείνη δεν έχει παρά να πη το ένα ή το άλλο από τις αμέτρητες προτάσεις που της υποβάλλονται. 'Εκείνος, αντίθετα, σ' αντιμετώπιση ένα μέγα πλήθος γυναικών, που πανικοβάλλονται στη σκέψη, ότι μπορούν ανά μιά-έξουν μ' έναν παντρεμένο. Και η εκλογή του θα περιοριστεί αναγκαστικά στις άλλες, τις λιγότερες, που θα ήταν πρόθυμοι να τον δρέψουν.

'Ενώ ο παντρεμένος, για τις περισσότερες γυναίκες, είναι ένα πρόσωπο που έχει διαγραφεί από τον κατάλογο των ενδιαφερόντων τους. Τόσο επειδή κάθε γυναίκα έννοει να θέλει, ακόμη και στο περαστικό «φέρετο», το ένδεχόμενο ενός «αίτιου έρωτα»—ένδεχόμενο, που από κλειεται, όταν εκείνος είναι παντρεμένος, ή που παρουσιάζει, τουλάχιστον, σοβαρότατες δυσκολίες ή πραγματικές τοποησεί του—δσο και επειδή ο πάρεχ μια ύπουνη έλξη, άλλωστε, ανάμεσα στις γυναίκες, μια σιωπηρή συμφωνία σεβασμού του άλλου, τριού εδάφους!

'Ετσι, για την γυναίκα, η απιστία σημαίνει απλώς την άρνηση μίας λευκής σημαίας, ενώ, για τον άντρα, η απιστία σημαίνει την δύσκολη έκδοσή ενός ανιστάμενου φρουρίου.

'Όταν, λοιπόν, υπάρχει μία τέτοια ανισότητα στις προτιμήσεις της συζυγικής απιστίας, γιατί θα έπρεπε να υπάρξει ισότητα—θεωρητικός δικαίωμα, αλλά πρακτικός άδικος—στις νομικές της συνέπειες;

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

—Να μείνετε ήσυχη, κυρία μου! Θα σας αφαιρέσω όλο το περιτό πάχος!...

Μερικά από τα περιεχόμενα αυτού του τεύχους	ΣΕΛ. 2
ΕΝΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΚΕΦΑΛΙ	
Προσπαθήστε να βρείτε τον τύπο σας.	
ΑΠΑΓΩΓΕΣ ΑΝΗΛΙΚΩΝ	» 9
Μερικές περιπέτειες μικρών νεογνών.	
ΝΕΟΙ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ	» 10
Ο Πρόεδρος Κέννεντυ και ο δρόμος προς την ειρήνη.	
ΕΚΔΟΣΕΣ ΒΙΑΣ ΕΠΙ ΒΟΥΛΓΑΡΗ	» 36
Το πολυκροτο άθρο του Χαρίλαου Τρικούπη: «Τίς πταίει;»	
ΟΤΑΝ ΣΤΑΜΑΤΑΝ Η ΚΑΡΔΙΑ	» 36
Νεκρωσάσεις με μασάζ, ηλεκτροσμού ή δομόνες.	
Η ΓΑΣΤΡΕΚΤΟΜΗ ΚΑΙ Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ	» 37
Το στομάχι μετά δυο χρόνια άποκτῃ πάλι τις κανονικές διαστάσεις του.	
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΣΥΝΔΙΟΝΟΣ	» 40
Ο Πρόεδρος της 'Εταιρείας Θεατρικών Συγγραφέων και η «Κομανταδόρ».	
ΝΙΚΟΣ ΜΕΙ.ΜΑΡΗΣ	» 41
Ο κορυφός, το μουσούμι και ο γλάρος...	
Ο ΚΟΣΜΟΣ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΗ ΚΑΤΑ ΛΑΘΟΣ	» 44
Μπορεί να εκραγή πυρηνικός πόλεμος, χωρίς να το θέλη κανείς.	
ΜΑΤΙΕΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΩΜΑ	» 53
Πως γίνεται οι διάφορες «ενδοσκοπήσεις».	
Η ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΓΟΥΝΑΣ	» 59
Τα κομμάτια ταγίερ.—'Η γραμμή στα επανωφόρια.—Φορέματα σπορτίφ.—Ντε-πιές της μόδας.—'Αλλά άπογευματινά φορέματα.—Γούνινα καπέλλα.—'Η παιδική μόδα.	

Μπριζίτ Μπαρντό: «Όχι δεν είμαι τσιγκούνα...»

Η Μπριζίτ Μπαρντό και η... πολιτική

ΤΕΛΟΣ πάντων δεν έχουν ούτε ίχνος ψυχολογίας... — Δέ μας ρωτούσαν πρώτα να τους διαφωτίσουμε σχετικά;... — Πόσο είναι άνοητοι!... — Οι φράσεις αυτές, που δεν διακρίνονται ιδιαίτερα για την ευγένειά τους, άφορούν τους υπεύθυνους της γαλλικής εξτρεμιστικής οργανώσεως της δεξιάς, που ζήτησαν από την Μπριζίτ Μπαρντό να ενισχύσει οικονομικά τον αγώνα τους, και προέρχονται από κινηματογραφικούς κύκλους του Παρισιού.

Μα είναι πασίγνωστο, ότι μπορεί κανείς να ζητήσει διδιήποτε από την Μπριζίτ, εκτός από χρήματα... τόνισε προχτές μια πρώην διάσημη στάρ, που βαδίζει τώρα αλτοχωράς προς τη δυσί της.

Και η πρώην διάσημη στάρ τόνιζε ιδιαίτερα την λέξη διδιήποτε, παίρνοντας μια πονηρή έκφραση. Γεγονός είναι, ότι η νέα αυτή μορφή φορολογίας των Γάλλων εξπρεμιστών, έκανε τη χαριτομένη Μπριζίτ έξω φρενών. Δεν έλαβε υπ' όψη της ούτε τις απειλές τους, ούτε τίποτα...

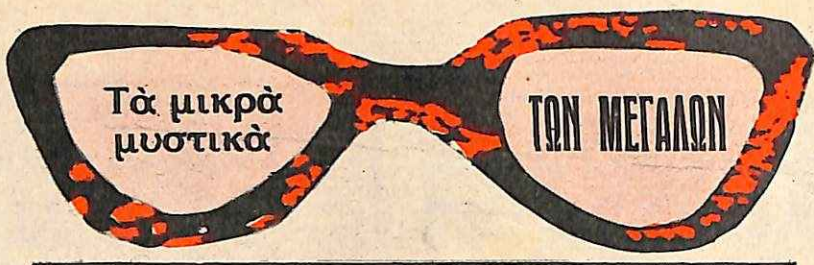
Σε κύκλο φίλων της, εξωμολογείται, με τον απαραίτητο αυθορμητισμό της, η διάσημη Γαλλίδα στάρ: — Με τα φίλη που γυρίζω, η Γαλλία εισάγει τόσο συνάλλαγμα από το εξωτερικό, όσο παρίων και με την εξωγωγή των αυτοκινήτων Ρενώ!... Αυτό τουλάχιστον μου έξηγησε ένας φίλος μου του υπουργείου Οικονομικών. Παρ' όλα αυτά, με ταράζουν στους φόρους. 'Αν έξερατε τί πληρώνω!

«Και νά τώρα, που μου έμφανίζεται και μια όργανο, με τα άκαταλαβίστικα άρχικα της, και μου ζητάει λεφτά για τον αγώνα της... 'Αχ, τί υποκρισία, που είναι! 'Η προσφορά σας, λένε, είναι έβελοντική, ενώ συγχρόνως οι απειλές τους δε λείπουν...»

Μα που θα πάη αυτή η ζωή, αν στους νόμιμους — όπως τους λέμε — φόρους της Κυβερνήσεως, έχουμε τώρα και τους παράνομους; Κι' ενώ μιλούσε η τριχοειστήμενη, η άγγελική Μπριζίτ, τα μάτια της πετούσαν άστραπές και το ροδαλό στοργγυλό στοματάκι της άφηνε το παγκόσμια γνωστό υπέροχο ήδονικό του σχήμα, για να πάρη την έκφραση της έσχατης περιφρονήσεως.

Το βέβαιο είναι, ότι η άθραστη Γαλλίδα στάρ είναι οίκονομος, όχι όμως και τσιγκούνα. Προχτές, δάνεισε, τρία εκατομμύρια φράγκα στον πρώην σύζυγό της, γνωστό σκηνοθέτη Βαντίμ. Διάφορα επίσης φιλανθρωπικά έργα δε φέγγουν ποτέ με άδεια χέρια από το σπίτι της.

Αλλά τη μεγάλη, τη συνταρακτική της εξωμολόγηση, την έκανε πίνοντας με τους φίλους της ένα

(Το Διεθνές κούρ-κούρ)

ύψιστο, σε γνωστό παρισινό κέντρο, στις δύο το πρωί: — Μαθαίνω, άλλωστε, ότι αυτοί οι εξτρεμιστές είναι έναντιον του Ντε Γκώλ, ενώ εγώ είμαι υπέρ. Ένας λόγος παραπάνω, για να μη τους δώσω τίποτα!...

Ο αδελφός της βασιλίσσης του Βελγίου: ένας παρεξηγημένος

Οι φήμες κυκλοφορούσαν — και κυκλοφορούν — ότι ο Δόν Χαϊμ ντε Μόρα 'Αραγκό, αδελφός της βασιλίσσης Φαμπιόλας του Βελγίου, είναι ένας κυνικός κλόουν, γεμάτος ελαττώματα. Το πορτραίτο αυτό απέχει πολύ από την αλήθεια.

Κατά βάθος, ο 'Φαμπιόλας', όπως κακόγουστα τον ονομάζει το διεθνές κουτσομπολιό, είναι ένας πραγματικός άριστοκράτης, πολύ ραφιναρισμένος, με χρυσή καρδιά και σπάνιο αυθορμητισμό.

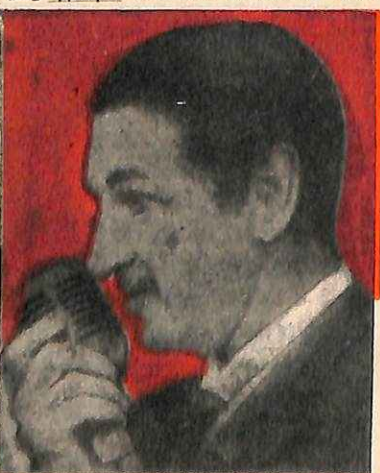
Πρό ημερών, ο Χαϊμ, εξαλλών, απ' τις συνεχείς επιθέσεις, που υφίσταται, έξοικισε, όπως είπε ο ίδιος, το σύμφωνο, που είχε υπογράψει με τον ίδιο τον εαυτό του — ένα σύμφωνο σιωπής μπροστά στη συκοφαντία — και σκόπευε φίλων του, άνοιξε την καρδιά του: «Ο, τι κι' αν κάνω, μου επιτίθενται, όπως ο αδελφός της βασιλίσσης. Με κατηγορούν, ότι παίζω πιάνο σ' ένα νυχτερινό κέντρο. Διερωτώμαι, γιατί αυτό είναι κακό; Είμαι υποχρεωμένος να κερδίσω τη ζωή μου, κι' αφού με πληρώνουν καλά, θα ήτανε τρέλλα να μη δεχτώ. Μετά, βρίσκουν γελοίο το ότι φοράω, ότι γιάντζω, μία κόπια. Κι' όμως, εγώ θεωρώ την κόπια το ιδεώδες νυχτερινό ντυσιμο και είμαι βέβαιος, ότι σύντομα θα επιβληθώ στην ανδρική μόδα.

«'Η μεγαλύτερη τους κατηγορία είναι, ότι έπαίξα σ' ένα φίλμ του Βιττόριο ντε Σίκα, ντυμένος με μία νυχτική. 'Η αλήθεια είναι, ότι ο άγαπητός μου φίλος Βιττόριο, μου είχε προσφέρει ένα σεβαστό ποσό, για να γυρίσω μαζί του αυτή τη σκηνή. 'Εγώ όμως, έξερώντας τις κακογλωσσίες, δε δέχθηκα.

«'Ενα βράδυ, ο Ντε Σίκα ήρθε να με βοηθ, πολύ στενωχωρημένος, και μου είπε, κυττάζοντάς με στα μάτια: «'Από φίλια για μένα, θέλεις να παίξεις αυτή τη σκηνή». Και τότε, όμολογώ, δε μπόρεσα ν' αντισταθώ, αφού μάλιστα η σκηνή με τη νυχτική υπήρχε στο σενάριο, πριν εγώ αναλάβω το ρόλο.

«'Ας είναι!... 'Η αδελφή μου δε μου γράφει πια και άδυσμένα πόλ-

...»

Δόν Χαϊμ ντε Μόρα 'Αραγκό: «Είμαι ο αδελφός της βασιλίσσας του Βελγίου».

σσωπα συνεχίζουν το κουτσομπολιό τους. Λίγοι με νοιάζουν πραγματικά. Λίγοι καταλαβαίνουν, ότι είμαι ένας καλλιτέχνης, που αγωνίζεται να ζήσει...

Ο 'Αμερικανός πρόεδρος, ή μουσική και ο Πάμπλο Καζάλς

Πριν μερικές ημέρες, σε ένα σαλόνι του Λευκού Οίκου, στην Ουάσινγκτον, ο πρίο διάσημος βιολονταελλίστας του κόσμου, ο περίφημος Πάμπλο Καζάλς έδωσε ένα ρεσιτάλ, κατά τη διάρκεια μίας επίσημης δεξιάσεως για το γενικό διευθυντή του Πόρτο Ρίκο. 'Η μπέρα του Καζάλς είναι από το Πόρτο Ρίκο κι' ο μεγάλος 'Ισπανός μουσικός συνηθίζει να περνά εκεί τις διακοπές του.

Πενήντα περίπου πρόσωπα παρίσταντο στο ρεσιτάλ αυτό, που άφησε εποχή στα χρονικά της αμερικανικής πρωτεύουσας. Στο τέλος του ρεσιτάλ, ο διάσημος βιολονταελλίστας έπαιξε το περίφημο

Ο Πάμπλο Καζάλς: «Ο Πρόεδρος Κένεντυ καταλαβαίνει τη μουσική.»

«Τραγουδι των πουλιών». Στη δεξιά, που έπαιζε ο Καζάλς, ο Πρόεδρος Κένεντυ είχε μεγάλη ούρηση, με τον Καζάλς για τη μουσική.

«Όπως απέκλυσε ο μεγάλος μουσικός, ο 'Αμερικανός Πρόεδρος έχει μουσικές γνώσεις πολύ αξιόλογες και διαθέτει μία σπάνια καλλιτεχνική ευσυνείνηση.

Και ένα μυστικό: Ο Καζάλς είναι σήμερα 84 χρόνων. Και ένα δεύτερο: 'Η γυναίκα του, Μαρτίτα, πλησιάζει τα 24... Και ένα τρίτο — και τελευταίο: Όπως εξομολογήθηκε ο διάσημος βιολονταελλίστας στον Κένεντυ, καταρτίζει τώρα τα μουσικά του σχέδια, για την προσεχή δεκαετία...

Μία μεγάλη ήθεποιός κινδυνεύει...

Στη Ρώμη οι φήμες βεβαίωναν, πριν λίγες μέρες, ότι η Λίζ Τσιπλор είναι σε ενδιαφέρουσα κατάσταση. Οι φήμες δεν ήταν σωστές και — αλλοίμονο — έκρυβαν μία άλλη πραγματικότητα, που άρχισε να γίνεται σιγά-σιγά γνωστή. 'Η μεγάλη ήθεποιός, η όμορφη Λίζ Τσιπλор, άνακλινσε και η υγεία της είναι πολύ άσχημη. Σε δύο περιπτώσεις, μία ανεξήγητη άδυναμία την έκανε να λιποθυμήσει στην άγκαλιά του συζύγου της 'Εντν Φίσερ, που διαρκώς βρίσκεται κοντά της.

Οι γιατροί φοβούνται μήπως στην έγχειρση, που έκανε η Λίζ Τσιπλор, τον περασμένο Μάρτιο, στο Λονδίνο — και που κόντεψε να

Ελίζαμπεθ Τσιπλор: «Θα πεθάνω νάαι.»

της στοιχίση τη ζωή — σχηματίστηκε ένας θρόμβος αίματος, που αν φτάση στον εγκέφαλο, μπορεί να την κεραυνολήσει μέσα σε δεκάτα του δευτερολέπτου!

Είναι, άλλωστε, χαρακτηριστικό, ότι όλες οι άσφαλιστικές εταιρείες φέρνουν τεράστιες δυσκολίες, για ν' ανανεώσουν το συμβόλαιό της.

Το περίφημο φίλμ, η «Κλεοπάτρα», με πρωταγωνίστρια τη Λίζ, που έπρόκειτο να τελειώσει το τέλος του έτους, ανέβληθ για την άνοιξη...

Οι γιατροί επίσης δε δέχθηκαν να κάνουν μία αισθητική έγχειρση, που τους ζήτησε η Λίζ, για να καλύψη την ουλή, που έχει στο λαιμό, από την προηγούμενη χειρουργική επέμβαση.

Το βέβαιο πάντως είναι, ότι η υγεία της διάσημης στάρ βρίσκεται πάλι σε μεγάλο κίνδυνο... Ένα μεγάλο ταλέντο και μία πανέμορφη γυναίκα κινδυνεύουν... Κι' όπως λένε στους κύκλους της Ρώμης, η Λίζ ή Λίζ Τσιπλор, δεν άγνοει καθόλου τον κίνδυνο που την απειλεί...

Ο Τόνυ 'Αρματρονγκ-Τζόνς και η φωτογραφική τέχνη

Οι φωτογραφίες, που έδωσε ο Τόνυ της συζύγου του πριγκηπισσας Μαργαρίτας με τον μπεμπέ τους, κρίνονται από τους ειδικούς ως πολύ επιτυχημένες, ενώ άλλοι μιλάνε για άριστοτεχνία.

Το βέβαιο είναι, όπως, άποδειχτηκε για άλλη μία φορά, ότι ο σύζυγος της πριγκηπισσας Μαργαρίτας διαθέτει ένα αναμφισβήτητο φωτογραφικό ταλέντο. Κι' όπως λένε όσοι γνωρίζουν καλά πρόσωπα και πράγματα της άγγλικής Αώλης, ο Τόνυ άρχισε μία γενική αντιμετώπιση, για να του επιτραπή να συνεχίση επαγγελματικά τη φωτογραφική τέχνη.

Ήδη η επιδραση του στη Μαργαρίτα είναι πολύ μεγάλη. Σιγά-σιγά, με την έπιρροή του, η Μαργαρίτα έγινε πολύ λιγώτερο ανώμαλη, πολύ πιο άπλη, δείχνοντας μεγάλη κατανόηση στα προσωπικά προβλήματα του συζύγου της.

Και, σίγουρα, το πρόβλημα του επαγγέλματος του Τόνυ είναι από τα σοβαρότερα και άποφασιστικά, θερά και για τους δύο τους. 'Η θετούλα του Τόνυ σε μία έταιρεία διακοσμήσεων του Λονδίνου, δεν να επανέλη στη φωτογραφική τέχνη — όπως πριν παντρευτούν — άρχίζει να κερδίζει έδαφος, παρά τις σχετικές αντιδράσεις...

Κι' όπως έλεγε ένας διάσημος 'Αγγλος άτίποτα δεν είναι πριό άριστοκρατικό από το άληθινό ταλέντο...

Ο Έφιλον μι

Τα μυστικά ΤΩΝ ΓΙΑΤΡΩΝ-ΜΑΓΩΝ

«Ήεραν από αιώνες δσα άνακαλύπτει τώρα η 'Επιστήμη

ΟΠΟΙΟΣ εφρονεύεται τους γιατρούς-μάγους της 'Αφρικής και τα γιατροσόφια τους, είναι άπλοστα άνόητος. Γιατί, με τη μέθοδο της δοκιμής και της εμπειρικής έρευνας, μέσα σε τόσους αιώνες, οι άνθρωποι αυτοί έχουν κάμει έκπληκτικές άνακαλύψεις και κατέχουν μυστικά, που μόνο τώρα τα άνακαλύπτει και η έπιστήμη των «πολιτισμένων».

Έτσι, μία μέθοδος θεραπείας της γενικής παραλύσεως συνιστάται στη μόλυνση του πάσχοντος με έλονοσία. 'Η άσχυρή αντίδραση που προκαλούν τα πλάσμιδια στον όργανισμό, θεραπεύει, με κάποιο άγνωστο μηχανισμό την παράλυση. Κι ύστερα μερικές δόσεις κινήσε ξαναβρίνουν στον πάσχοντα την ύγεια του.

Κάτι ανάλογο λοιπόν κάνανε οι 'Αφρικανοί μάγοι, έδώ και πολύ καιρό: Πήγαναν τους παράλυτους μαύρους κοντά στους βάλτους και τους άφηναν εκεί, για να τους πατισήσουν τα κουνούπια και να τους μεταδώσουν έλονοσία.

Αλλά και το γεγονός ότι η έλονοσία προκαλείται άπ' το ταύπημα των κουνουπιών, που άνακαλύφθηκε πρό μισού αιώνα άπ' τον 'Αγγλο γιατρό Ρόναλντ Ρόρ και κατέληξε τότε τον ιατρικό κόσμο, ήταν γνωστό άνεκδοθεν στους μάγους της 'Αφρικής. 'Εμή χρίετε τις καυδέες σας όπου υπάρχουν κουνούπια — έλεγαν στους 'Ισπανούς της φυλής τους-γιατί τα κουνούπια είναι κακά και κάνουν έσσο το αίμα σας».

Οι δαγκωματιές των φιδιών άπαισχόλησαν, όπως ήταν φυσικό τους μάγους, πολλούς αιώνες πριν άνασκα. Λυφθούν οι όρροι ένοστίον των δηλητηριών τους. Στο σημείο μάλιστα αυτό, οι μάγοι προηγούνταν από την έπιστήμη των λευκών, γιατί είναι ικανοί να προκαλέσουν άνοσία στους 'Ισπανούς. Πραγματικά, τα πόδια των περισσότερων μαύρων, στη Γκάνα, έχουν σταυρωτές ούλες άνάμεσα στο πρώτο και το δεύτερο δάχτυλο, όπου ο μάγος τους κάνει, κάθε λίγα χρόνια, ένα προληπτικό έμβόλιο κατά του δηλητηρίου των φιδιών.

Έξ άλλου, πολύ πριν γίνουν γνωστά στους έπιστημονικές της Εύρασης τα άποτελέσματα του ραβδιού, οι 'Ισπανοί του Κογκό θεράπευαν τους ρευματισμούς τους με μία μαύρη λάσπη του πετρώματος.

Οι γυναίκες χρησιμοποιούσαν την ίδια λάσπη για ένα διαφρορετικό σκοπό. Την έβαζαν μέσα σε φυλάχτα και τα φορούσαν στο λαιμό τους, άπο δεν ήθελαν να κάνουν παιδιά.

Έ λοιπόν, όταν οι λευκοί έπιστημονικές έξετάσαν αυτή τη λάσπη, βρήκαν πως είχε άσχυρη ραδιενέργεια. Και το ράδιο, όχι μόνον άνακαλύφθηκε τους ρευματισμούς, αλλά και προκαλεί στερεότητα!

Οι 'Ισπανοί της φυλής 'Αλούρ, που ζή στον Άνω Νείλο, θεράπευον τους τρελλούς, θάσσοντας τους ως το λαιμό μέσα σε μία φωλιά πελώριων μυρμηγκιών. Το μυρμηγκιόνο δώ λοιπόν, το έρεθιστικό υγρό που εκκρίνουν τα μυρμηγκία με τη δαγκωματιά τους, χρησιμοποιήθηκε κατά τα τελευταία χρόνια από τους λευκούς γιατρούς ως τονωτικό σε περιπτώσεις εξασθενήσεως των νευρών.

Έπίσης το φυτικό λάδι 'Ισραουλούγκρα, το νέο φάρμακο κατά της λέπρας, χρησιμοποιήσαν από τους μάγους έδώ και πολλούς αιώνες. Αλλά και τα χάρια από ιστό άράχνης, που δίνανε οι μάγοι στους 'Ισπανούς ως φάρμακο κατά της έλονοσίας, άποδείχθηκε ότι είχαν έπιστημονική βάση. Πραγματικά, κατά τα τέλη του περασμένου αιώνα, ένας 'Ισπανός γιατρός, όνόματι 'Ολίβα, παρουσίασε ένα αντιπρωτικό φάρμακο, την «φρασηνιδίνη», που είχε 'Ιδιότητες άνάλογες με της κινίνης κι' ήταν φτιαγμένο από ιστούς άράχνης.

Είναι όμως και χειρουργοί καλοί οι 'Αφρικανοί μάγοι. Έκτός άπ' τις άφαιμάσεις και το άνοημα άποστημάτων, έπιχειρούν και άλλες, πολύ σοφώτερες έγχειρήσεις: έξορύξεις ματιών, άφαιρήσεις μελών, άφαιρήσεις διατημένων άδένων του λαιμού, ακόμη και κρασφικές τομές.

Η γυναίκα που έχει έπιτυχίες ζέρει πόσο άξίζει

το χαμόγελό της...γι' αυτό ζητάει

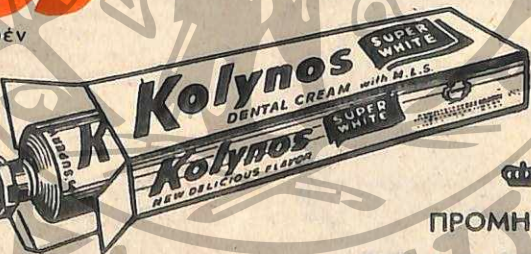
Kolynos
SUPER WHITE

Η γυναίκα που έχει έπιτυχίες μεταχειρίζεται το χαμόγελό της σαν όπλο βεβαία πως τα κατάλευκα δόντια της σαγηνεύουν και ότι η άναπνοή της είναι εύχρηστη. Γι' αυτό το λόγο μεταχειρίζεται οδοντόκρεμα KOLYNOS SUPER WHITE

Και η δική σας έπιτυχία μπορεί να έξαρτηθ από το χαμόγελό σας. Γι' αυτό δοκιμάστε και σεις την οδοντόκρεμα KOLYNOS SUPER WHITE.

Βεβαιωθείτε πόσο διαφέρει από τις άλλες. Πόσο τα έπιστημονικά διαλεγμένα συστατικά της κρατούν το στόμα σας σε υγεία - πόσο η μοναδική κρέμα της κάνει κατάλευκα τα δόντια σας, τα προστατεύει από την τερηδόνα και δροσίζει την άναπνοή σας.

Kolynos
Σήμα κατατεθέν

ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ
ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

γυρέκα

Κρυφές Ελπίδες

Οι πλατείες της 'Αθήνας κι' οι γωνιές των δρόμων όλες, έχουν «πάρει», τελευταίως, από τους λαχειοπώλες κι' ο κόσμος έχει πέσει με τα μούτρα στα λαχεία! Διπλάστη στην εποχή μας την στρουφονή και τη ζαβή, το «εφύ κοιτών» που λέγε, ζή μ' ελπίδες και προσέλει το «εφύ του θ'» αλλάζει ή τυφλή και η στραβή πώς ή Τύχη του θ' αλλάζει λίγο φως να δει στην τσίπη! κι' ο φτωχός θα καταφέρει *

Όλοι κι' όλες, εν όλω, στα λαχεία δίνουν βάσι, γιατί έχουν την ιδέα πως ή γκίνα τους θα σπάσει κι' όλοι κι' όλες στη σειρά, αγοράζουν... «τυχερά».

Ταλληράκι δίνουν άλλοι, άλλοι τάλληρα πολλά κι' άλλοι βλέπουν την Τύχη, τελικά να τους γελά κι' άλλοι βγαίνουν χαμένοι κι' απ' την Τύχη... γελασμένοι!

Στα λαχεία τρώνε ρίξει, κατ' αρχήν, τα ζευγαράκια κι' ευχαρίστως καταβάλλουν τα φτωχά τους ταλλήρα, γιατί ελπίζουν πως ή Τύχη «δεξιά» θα τους τ' αρέσει!

Και ή βέρα τους, συντόμως, στο... δεξί θα μπή το χέρι! Πθανότητες μεγάλες έχουν όλο τον καιρό, να πετύχουνε κι' εκείνα τον λαχνό τόν τυχερό, για να χτίσουν μια φωλιτσα, ή μια στέγη να νοικιάσουν και με γάμο την άγαπη, τελικά, να... επιστεγάσουν!

Αλλά ζευγαράκια πάλι, αισιόδοξα κι' αυτά, πως και πως τα περιμένουν του λαχείου τα λεφτά, για να δώσουν τη μιέρια και την αναπαράδα, «Αστέρια» και να πάνε και στ' «Αστέρια» της Γλυφάδας μια βραδυά, γιατί μπορούν να τρώνε πασατέμπο από κοινοῦ και παρτίδες νάνουν μόνο με τ' αστέρια τ' ουρανού!

Με κρυφές ελπίδες ζούνε πλείστες τάξεις πολιτών κι' αποκτήσουν ένα σπίτι του λαχείου Συντακτών, ή όνειρό τους να φύγει και να μπει στο Κολωνάκι! απ' το Μπύθουλα να περάσει και να νοικιάσει, Διμουζήνα ή Μαριόνα να περάσει, ή αυτοκινητοδρόμο, και με τόσο να εφοβήση κι' εμφανώς σε λίγους μήνες, όσες μούντζες έχει εισπράξει απ' τις... φίνες σωφεινές!

Συνεχώς στην Τύχη ο κόσμος τις ελπίδες του στηρίζει, κι' επειδή, συνήθως λένε, αφαίρα είναι και γυρίζει, στο «Προ-πό» πολλοί πιστεύουν πως θα βρούν την άσπρη (μέρα)

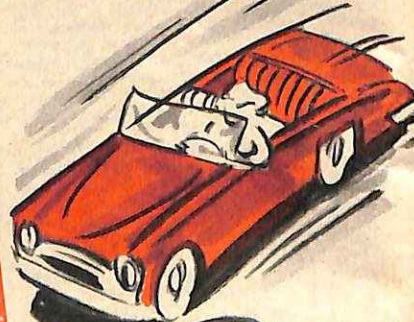
και βασίζονται στη μπάλλα, δηλαδή στην ποδοσφαίρα! Συνδυασμό, λοιπόν, ζήτηνε για να βρούν επιτυχία με ομάδες «υπερδοῦχες», με το «Δύο» και το «Χι» με τα τάλληρά τους δίνουν απολύτως πεπεισμένοι, με τα μάτς πως θα την ψήσουν και θα βγούνε... ματω- (μένοι!)

Μα ή Δευτέρα μόλις φτάνη θα σου πη κάθε «παθός», που τα γράμματα του γάνει και τα κλαίει επιμόνος, πως ο Ο.Π.Α.Π. πολύ δρωώς τα γραφεία του τα έχει στην πλατεία του Κλαυθμόνος!

Στον 'Ιππόδρομο άλλοι πάνε για να πιάσουν την καλή, με σαφή προγνωστικά τους και με συνδυασμούς τους (πλείστον), άλλ' όρκει, κατά κανόνα, μια «βραχεία κεφαλή» (τους) για να χάσουν, ανεπιστάτως, τα μαλλιά της... κεφαλής!

Όλοι, εν πάση περιπτώσει, προς την Τύχη έχουν στραφή κι' όλοι τρέφουν, ενοείται, την ελπίδα την κρυφή, πως τα γράμματα που δίνουν... χιλιαπλάσια θα γίνουν! Μά ποτέ οι πιο πολλοί τους την καλή δεν πετυχαίνουν κι' έτσι αντί να χαζαντήσουν, να... πλουτίσουν, να γλεντήσουν, χάνουν και τα όβολα τους και όλοτελα... φτωχαίνουν!

Επισημασμός
Ανα Τάξη: ο Σουεργάκιος!

ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΕΣ, αλλά συγγενείς κατά ένα τρόπο οι δύο περιπτώσεις, που θα μας απασχολήσουν σήμερα. Θα μπορούσαμε να διαθέσουμε χωριστή για την καθενιά σελίδα. Προτιμούμε όμως, όταν είναι δυνατή τα θέματα, να τα εξοικονομούμε στον ίδιο χώρο, για να μπορούμε να παρακολουθήσουμε όσο το δυνατόν περισσότερες επιστολές.

Το κοινό σημείο στις δύο περιπτώσεις δεν είναι, ότι και οι δύο κοπέλλες ήταν μνηστευμένες. Ομοιότητες θα βρείτε και πέρα από την επιφάνεια.

Περιπτώσεις πρώτη: Ένα ζευγάρι μνηστευμένων. Μεγάλος ο έρωτας του νέου. Ο κανόνες θέλει οι κοπέλλες να βιάζονται για γάμο και οι άντρες να ζητούν αναβολές. Πάντα υπάρχει στον άντρα κάποια εκκεμότητα. Πότε ή στρατός, πότε οι σπουδές, πότε ή δουλειά.

Άλλοτε πάλι ή αποκαταστασι της αδελφής, ή απαγκίστροσι από τις υποχρεώσεις απέναντι της οικογένειας του πατέρα.

Αφίνο πιά τους άλλους, τους άπατεώνες, που με το κολπο του άρραβώνα, δρέπουν όσους καρπούς μπορούν, και στρίβουν.

Αυτή όμως τη φορά, φλογισμένος από τον έρωτα ο νέος, απομονώθηκε από το νόμιμο τέλος. Δύο έτών άρραβώνες του ήταν άκοιτοι. Δεν του χρειάζονταν άλλη άναμνη. Βιάζονταν για την έννοια. Να παντρευτεί, να φτιάξει το σπίτι του, να είναι πάντα στο πλευρό της γυναίκας του.

Οι διαθέσεις του όμως αυτές δεν συνέπιπταν με τις διαθέσεις του κοριτσιού. Όλο κι' εύρισκε αυτή ένα εμπόδιο. Προσάσεις. Το βέβαιο είναι, ότι ήταν άβεβαιη για την άγαπη της. Πολύ μορφωμένη, πολύ ένγκεφαλίζη, πολύ ερευνητική, γάβριζε στην αυτοανάλυσι τον εαυτό της.

Όπως μαδούν οι άλλες τις μαργαρίτες για να δούν αν τις αγαπά ή νεός, που τις έλκει, αυτή ξεφύλλιζε τη μαργαρίτα της για να δει αν ή ίδια ήταν άρετά ερωτευμένη. «Τόν αγαπώ! Δεν τον αγαπώ!».

Δε βρόθηκε ακόμα ή ασφαλιστική εταιρεία, που ν' ασφαλίσει τους ανθρώπους απ' όλες τις αναποδιές της ζωής. Σε ασφαλίσει για την άρραβώνα, για τα υλικά άτυχηματα. Ποιος όμως μπορεί να σε ασφαλίσει από τις διάφορες μεταπτώσεις, που συναντά κανείς στη ζωή; Ποιος θα σου ασφαλίσει την ψυχική διαθεσι; Ποιος θα σε βεβαιώσει, ότι χωρίς άγαπη σήμερα, άρρωστος από τόν έρωτα, θα είσαι κι' αύριο τέτοιος; Ποιος θα εγγυηθή, ότι ή άγαπη που νοιώθεις αυτή τη στιγμή, θα τη νοιώθεις στο διηνεκές; Κανείς. Ούτε, φυσικά, ο εαυτός σου.

Τη συνονοία όμως ζητούσε ή μνηστευμένη. Κι' όσο δεν την εύρισκε, προκαλούσε την άναβολή του γάμου.

«...Δεν ήμουν βέβαιη για τόν εαυτό μου. Τόν αγαπούσα. Αλλά δεν ήξερα πόσο θα κρατούσε αυτή ή άγάπη. Τι θα γινόταν αν δοκιμάσα καμιά άπογοήτευσι την έτοιμένη του γάμου μου; Ατότους τους συλλογισμούς έκανα και ζητούσα άναβολές...».

Όταν δε κάποτε έφθασε ο κόμπος στο χτένι κι' έπερε να δώσει μια οριστική άπάντησι, τότε έβγαλε στη μέση τις σπουδές. Έπρεπε να συμπληρώσει στο εξωτερικό τις σπουδές της.

Δεν της έλειπαν τα οικονομικά μέσα. Έκανε ό,τι μπορούσε εκείνος για να την έμποδίσει. Κακές οι προαποθέσεις του. Προσπαθόνταν, ότι το ταξίδι αυτό θα ήταν μοιραίο για τις σχέσεις τους. Δεν τόν άκουσε. Πήρε το τραίνο κι' έφυγε.

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

Την είδαν να συντροφεύεται σε έξοχες και σε κέντρα μ' έναν μόνο...

Οι μνηστέυμενες

Θεομή στην άοχη ή άλληλογραφία. Η θεομότητα εκ μέρους της δεν έλειπε και κατά τη συνέχεια. «Τά γράμματα μου γίνονταν περισσότερο θεομιά όσο πενούσε ο καιρός. Μου έλειπε τόσο...» Αρχίζα πιά να πιστεύω, ότι βαθειά ήταν ή άγάπη μου. «Έλεγα όμως μέσα μου: "Ας περάσει λίγος καιρός ακόμα" ως γίνο έκαστο τοίς εκάτο βέβαιη για την άγαπη μου».

Περιμένοντας όμως την άπόλυτη συνονοία, παρατήρησε, ότι πιά δικά του γράμματα είχαν άρρίξει να χάνουν τη θεομοκρασία τους. Από φλογερά και πυκνά, που ήταν στην άοχη, γίνονταν γλαυρά, άραιά, υποθερικά, υποτακτικά... «Όπου, στο τέλος, ή διάλυσι. Δύο έτών χωρισμός έκανε τη δουλειά του. Πληγωμένος ο μνηστήρας, έστρεψε σε άλλη κατεύθυνσι την προσοχή του. Η άλλαγή αυτή κατεβύθυνσε άναμνη τόν έρωτα της κόρης. Η συγκρατημένη έγινε άσυγκρατητή. Πολύ άογα... Τό κακό είχε γίνει.

Μαζί του τα βάνει τώρα το κορίτσι. «Αν πραγματικά μ' αγαπούσε, δε θα μ' άφηνε». Τό πάθος πάντα του άπόλυτου. Μαλλον έναντιον του εαυτού της ποίπει να στραφή. Ντελυατό λουλουδιό έρωτας, δεν άντέχει σε μακρόστερες δοκιμές. Μη βλέπετε τις εξαιρέσεις στη ζωή, ή στις σελί-

δες τόν μυθιστορημάτων. Τέσσερα χρόνια από παρατήρησι είναι επιβόλησι πορεία. Κοιτάζει ή άναμνη. Όταν μάλιστα δεν είσαι βέβαιος για τό τέλος. Περιμένεις εξέταζοντας την έκτασι της άγαπης σου, περιμένεις με την ένδοξη σκέψι, ότι ίσως σου τύχη κατι καλύτερο στο μεταξύ. Ξαν πάλι τα ζητάς. Δεν είναι ή άλλος συνλάχι σου για τό πέρας κατά τα κέρια σου από την αλύσιδα. Έρχεται και ή δική του ώρα. Η ώρα που γυρίζει τις πλάτες και φεύγει.

Άρραβωνιασμένη κι' ή άλλη. Δεν έχει διαταχθεί αυτή. Άποφασισμένη για τό γάμο. Κι' άκόμα ή άπόφασι να τού μείνι πιστή σε όλη τη διάρκεια της έγγαμης ζωής τους. Τλάχει όμως τό διασπασμα της άναμνης. Με άπογοήφια για είδικήναι βόσκεται ο μνηστήρας. Κά τόσο μακρόν... Στην Άμεροίη. Τόεγα νύφει. Δαπανηρά τό πάνε κι' έλα, που άναμνη τον πιά φλόγα. Χωρίς «έλα» τό «πάνε» του. Οάσθη μια και καλή όταν συμπληρώσει τόν κύκλο των σπουδών του. Αυτό ήταν τό πρόγραμμα του όταν έβρισκε. Πρόγραμμα, στο όποιο δεν έφερε άντίλοπι τό κορίτσι.

Χωρίς τό μνηστήρα της, στην Άθήνα... Και πάνω στα νειτά της άγαπής.

της... «Τό βόσκω σε σωστό, στο διασπασμα αυτό, να μη ζήσω τη ζωή μου; Να μη μπώ, να μη βγω, να μη γελάσω, να μη χορέψω, να μη φλερτάρω;».

Τό ελε και τίκανε. Ο χορός και τα πάρτυ ή άδυναμία της. Έκδρομες με παρέες. Την είδαν να συντροφεύεται σε έξοχες και σε κέντρα, μ' έναν μόνο. Με έδαν και τό προδωσαν στην οικογένεια του μνηστήρα μου. Τόεγα φαν και στον ίδιο...». Εσπρωθήκαν οι γονείς του νέου. Δεν τό σήκωσαν να γυρίσει δεξιά κι' άριστερά, με διαφόρους ή νύφη τους, όταν ο γυιός τους σάβη πάνω από τα βιβλία του. Πήλιν όμως προλάδουν οι γονείς, διάλυσε τόν άρραβώνα ο μνηστήρας. Μ' ένα γράμμα του, γεμάτο παχία, της έλεγε, ότι, με τις συνθήκες, που δη μιουνηθήκαν, δεν ήταν δυνατόν να προχωρήσουν στο γάμο.

Τού έγραψα, προσπαθώντας να τόν πείσω, ότι είχε άδικο, ότι τόν αγαπώ, ότι κανένas από τις παρέες μου δεν τού πήρε τη θέση. Έκείνος όμως έπέμεινε κι' ο άρραβώνας μας διαλύθηκε. Τώρα όμως, ύστερ' από τη διάλυσι, καταλαβαίνω πόσο τόν αγαπούσα. Τόν αγαπώ περισσότερο από πώτα και είμαι άδυστυχής που τόν έχασα. Αλλά έγω φταίω, ή εκείνος, με τις καθυστερημένες ιδέες του...».

Δεν άνήκουμε στους συνήγορους τών καθυστερημένων ιδεών. Τό ζήτημα όμως είναι που αρχίζει και που τελειώνει ή καθυστέρηση. Δυό ρολόγια: Η κοπέλλα βόσκει ότι πηγαίνει πολύ πίσω τό ρολόι του μνηστήρα, που την έγκατέλειψε. Ο μνηστήρας πάλι βόσκει, ότι πηγαίνει υπερβολικά έμπρός τό ρολόι της πρώην μνηστής του, που δεν είχε την άπομνην ή περιμένη την έπιστροφή για να κάνει μαζί μ' αυτόν τη ζωή της.

Χαμένο θεωρούσε τό χρόνο της άναμνης. «Πότε θα ζήσω αν δε ζήσω τώρα». Καταλαβαίνει κανείς τό άγωνιώδες αυτό ερώτημα, όταν εκείνη που τό άπειθύνη είναι άδέσμευτη και χωρίς έρωτικά ενδιαφέροντα. Η δική μας όμως ή κοπέλλα ήταν μνηστευμένη. Η δε μνηστήρα της δεν προέχεται από συνοικέσιο, που της επέβαλαν με τό στανιό. Μόνη της τόν διάλεξε και τόν πήρε, επειδή τόν άγαπούσε. Φεύγει όμως και δεν άτίζει στον περιτομοτό της... κοινοκτοπίας της. Θα ήταν υπερβολή αν είχε κανείς την άξίωσι να κλειδωθεί στο σπίτι της και να μη σιλέψη έξω από την πόρτα της ός την έπαινοδο του μνηστήρα. Και θα κινήθη και θα περπατήσει, και στο σινεμά της θα παη. Η δική της όμως ή ζωή φαιναται — τό όμολογεί με τόν τρόπο της κι' ή ίδια — ότι ξεπεράσε τα παραδεκτά όρια. Δεν ήταν μόνο τα πολυπορώπα πάρτυ. Ήταν και οι μονάδες. Ξενομάχιας με τόν ένα. Τέτ α τέτ σε κέντρα και σε άπόγευτρα.

Καθυστερημένο βόσκει ή πρώην μνηστή τόν άντρα, που θεωρεί άπαραδέκτοι μια τέτοια κατάστασι. Για να τού άναμνησθήσι συγχωρισμό, έπρεπε να τη χειρονοστή όταν άκούγε, ότι προφερόταν στο μπράτσο του ενός και τού άλλου. Πρέπειν έρωτηνεία τών δύο λέξων.

Αντί να καταλογίζει ή κοπέλλα καθυστερήσι στο μνηστήρα, που της έφυγε, δε στραφεί στον εαυτό της κι' δε εξέταζε μήπως ο δικός της συγχωρισμός είναι άπόδειξι, ότι άναμνη ήταν ή δική της άγαπή.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΝΕΟΙ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΙ τῆς 'Αμερικανικῆς πολιτικῆς

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΚΕΝΝΕΤΥ ΚΑΙ Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ

Ἀντλὰϊ Στήφενσον, ἀντιπρόσωπος τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν στὰ Ἡνωμένα Ἐθνη: Ἡ ἀνθρωπότητα θέλει τὴν εἰρήνην.

ΤΟ νεανικό του πρόσωπο ἦτανε συνοφρυνμένο, ἐνῶ δύο βαθιές ρυτίδες χάραξαν τὸ μέτωπό του. Ἀνέθηκε πάνω στὸ βῆμα, λίγες βαρύν, χωρίς ιδιαίτερη προσοχή γιὰ τοὺς ἀκροατὰς του, μὲ τὸ βλέμμα του γυρισμένο πρὸς τὰ μέσα, πρὸς τὸ τοπίο τῶν σκέψεων του καὶ τῶν ἀποφάσεών του...

Ὁ Πρόεδρος τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν Τζὼν Κέννεντυ, ἀρχισε νὰ μιλάει πρὸς τοὺς δημοσιογράφους, συγκεντρωμένους στὴν εἰδικὴ αἴθουσα τοῦ Λευκοῦ Οἴκου. Καὶ μὲ τίς πρώτες λέξεις, οἱ διακόσιοι πολῦτοι ἐκπρόσωποι τοῦ παγκόσμιου Τύπου, ἔχασαν τὸ συνηθισμένο τους ἐπαγγελματικὸ μιλᾶδισμα, τίναξαν τὴν ἐπιφανειακὴ τους νοήλεια καὶ κατὰ πᾶν τὴν κλασσικὴ τους ἐρωτήσεις γιὰ τὴ διεθνὴ ἐξέλιξη...

Καμμία δεκαορία δημοσιογράφοι, τὰ ἀγαπημένα παιδιά τοῦ Χάρβετ — τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Γραφείου Τύπου τοῦ Προέδρου, πρὸς πᾶν τὸν πυκνὸ καπνὸ ἐνὸς μόνιμου πούρου, πετάει, ὅταν θέλῃ, μερικὸς ἀποκαλυπτικὸς ὑπαννιμοῦς — ἤξεσαν, βέβαια, πὼς γὰρ τὸ σημαντικό θὰ ἔλεγε ὁ Κέννεντυ.

— Ἐνα ἀκόμη σγέδιο γιὰ τὴν κρίσι τοῦ Βερολίνου, προφίτευε μὲ ἀδιαφορία ὁ πῶς μιλάει τῆς παρῆας.

Πέντε-ἕξι ἄλλοι, πολλοὶ προσεχτικοὶ στὶς προεδρικές ἐκδηλώσεις, εἶχαν σημειώσει στὰ καρτὲ τους ὁρισμένους περιοχὰς ἐνὸς λόγου, πὺν εἶχε ἐκφωνήσει, πῶν ἀπὸ μερικὲς ἡμέρας, ὁ Κέννεντυ, στὸ Πανεπιστήμιο «Τζὼρτζ Οὐάσιγκτων», στὴ Σήτλ.

Η ΑΜΕΡΙΚΗ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Ντιμμένος τῆ σκοφὰ κόκχαη τίθεντο τοῦ καθηγητοῦ, ὁ Ἀμερικανὸς Πρόεδρος, ἀλευθρόνιμος σὲ ἔντεκα περίπου χιλιάδες πρόσωπα, πὺν εἶχαν κατακλύσει τὸ Πανεπιστήμιο, μέσα κι' ἔξω, ἔκανε μιὰ σημαγερὰ τῆς σημερινῆς ἀμερικανικῆς ψυχολογίας, μπρὸς τὰ τραγικὰ παγκόσμια προβλήματα, πὺν μὲ τὴ βαθύτητα τῆς, ἀλλὰ καὶ τὴ σαφήνεια, μὲ τὴ γενναίότητα καὶ τὴν τόλμη τῆς, μὲ τὸ ρεαλισμὸ τῆς καὶ τίς ἀποχωρήσεις τῆς ἀλήθειας τῆς, ἀπὸτέλεσε σταθμὸ — γιὰ ὅσους ἔξοιον ν' ἀκούν καὶ νὰ βλέπουν — στὶς πολιτικὲς ἐξελίξεις τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν.

Καὶ ἂν ὁ λόγος τοῦ Σήτλ ἦτανε ἡ θεωρητικὴ θεμελίωσι τῶν καινοῦργων προσανατολί-

σμών τῆς ἀμερικανικῆς πολιτικῆς, ἡ ὁμλία του πρὸς τοὺς δημοσιογράφους ἀποτελοῦσε τὴν πραγματικὴ τῆς προέκτασι.

Μὲ δύο λόγια, ὁ Κέννεντυ — πὺν στὸν ἱστορικὸν ὀρίζοντα ἀρχίζει νὰ διαγράφῃ τὸ προφίλ ἐνὸς μεγάλου Προέδρου — κάλεσε τοὺς συμπατριώτες του νὰ λυτρωθοῦν ἀπὸ τοὺς μύθους, πὺν τοὺς πιέζουν, ἀπὸ τὰ συμπλέγματα ὑπεροχῆς καὶ παντοδυναμίας, πὺν τοὺς ἀποκοιμίζουν, ἀπὸ τὴν ψυχολογία τῶν «ἀκρῶν», πὺν τοὺς ὑπονομεύει, ἀπὸ τίς ἀπλοϊκὲς ἀφέλειες, πὺν τοὺς γελοιοποιεῖ. Ὅλη ἡ ρευστὴ καὶ ἀσύλληπτα μπερδεμένη διεθνὴς πραγματικότης, φωτίστηκε ἀπὸ τὸν Κέννεντυ, σ' ὅλο τῆς τὸ βάθος, ἐνῶ συγχρόνως χαράχτηκαν οἱ κατευθυντήριες γραμμὲς τοῦ δρομοῦ τῆς Ἀμερικῆς πρὸς τὴν εἰρήνην.

ΕΝΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Γιατί, πέρα ἀπὸ τὰ λογῆς-λογῆς προβλήματα, πὺν μὲ τὸν ἐκχωφαντικὸ τους συχνὰ τε-

Ράσκ, ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀμερικῆς: Θὰ εἰμαστε ὑπομονετικοί, ἀναζητῶντας τὴν εἰρήνην.

χητὸ θόρυβο, σπάνε τ' αὐτὰ τῶν ἀνθρώπων, τὸ μόνον πρόβλημα, τὸ μεγάλο καὶ ὑπερτάτο, εἶναι τὸ πρόβλημα τῆς εἰρήνης.

— Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι σχετικὲς ἀσήμενα, ἡ ἀποτελοῦν ἐπὶ μέρους ὕψους τοῦ μοναδικοῦ αὐτοῦ προβλήματος: Τῆς σωτηρίας τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ τὸν ἀφανισμό.

Καὶ ὁ Ἀμερικανὸς Πρόεδρος, μὲ ἄνευ προηγουμένου ἀποφασιστικότητα, διακήρυξε, ὅτι θὰ ἐξαντλήσῃ ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ βοηθήσῃ στὴ λύσι τοῦ ὑπερτάτου αὐτοῦ προβλήματος. Δὲν τὸ διεκήρυξε μόνον, ἀλλὰ σχεδίασε — θετικὰ — καὶ τὴν πορεία, τὴ δύσκολη πορεία, γιὰ μιὰ πρώτη τοῦλάχιστο φάσι μιᾶς οὐσιαστικῆς καὶ μόνιμης μειώσεως τῆς ἐντάσεως:

— Οἱ διεθνεῖς ὑποθέσεις ἔχουν φτάσει σὲ δραματικὸ ἀδιέξοδο, πὺν ἐπειθὶ τὸ συνήθισμα, δὲν παύει νὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνο.

— Οἱ λατρευόμενοι ἄλλοτε ἥρωες μεταφέρονται ἀπὸ τὰ μανωλεῖα τους, συμβολικὸ δειγμὰ τῆς ρευστότητος, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀλλαγῆς τῶν καιρῶν.

— Μὲ βαρύντατες θυσίες συγκεντρώνουμε πανίσχυρα ὅπλα, μὲ τὴν ἐλπίδα, πὺν θέλουμε νὰ γίνῃ βεβαίωτο, ὅτι δὲ θὰ τὰ χρησιμοποιήσουμε ποτέ.

— Ἐνας πρώην σύμμαχός μας, ἡ Σοβιετικὴ Ἐνωση, εἶναι σήμερα ἀντίπαλός μας, ἐνῶ καὶ ἕνας σύμμαχός τῆς, ἡ Λαϊκὴ Κίνα, ἔγινε ἀντίπαλός τῆς.

— Μὲ ρεαλισμὸ πρέπει νὰ ἀντιγρῶσουμε

τοὺς κινδύνους τοῦ πολέμου, ἂν θέλουμε νὰ διατηρήσουμε μιὰ ἐλπίδα γιὰ τὴν εἰρήνην.

— Ἀλλες χώρες πρέπει νὰ τίς ἐμποδίσουμε νὰ γίνουν οὐδέτερες καὶ ἄλλες πρέπει νὰ τίς βοηθήσουμε νὰ μείνουν οὐδέτερες.

— Συχνὰ, ἐνῶ ἀγωνίζομαστε γιὰ τὴν ἐλευθερία, εἰμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ συνεργαστοῦμε μὲ ἔθνη πὺν στεροῦνται ἐλευθερίας.

— Τὸ πολιτικὸ μας σύστημα δὲ μᾶς ἐπιτρέπει — κάτω ἀπὸ τὴ συνεχὴ καίτοι ἐνὸς ἐλευθέρου Τύπου — οὐτὲ τίς ψεύτικες ὑποσχέσεις, οὐτὲ τὴν τρομοκρατία ὡς πολιτικὸ ὅπλο, οὐτὲ τίς τεχνιτὲς κρίσεις.

— Νέες δυνάμεις — πολιτικὲς καὶ οικονομικὲς — ὑψώνουν διαρκῶς τὸ ἀνάστημά τους στὸ διεθνὲ ὄριζοντα. Ἡ ἐποχή, πὺν ἡμᾶς ἀπομονωμένοι, ἡ πὺν κατείχαμε μόνον ἐμεῖς τὴν ἀτομικὴ βόμβα, ἀνήκει ὀριστικὰ στὸ παρελθόν.

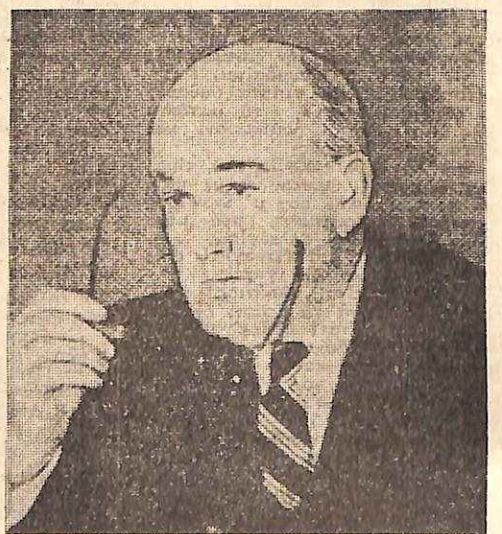
— Μποροῦμε νὰ στείλουμε ὅπλα σὲ διάφορα σύμμαχα κράτη, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲ μποροῦμε πάντοτε νὰ εἰμαστε βέβαιοι, ὅτι θὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ τὰ ἰδανικά τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς Δημοκρατίας, πὺν ἀποτελοῦν καρπὸς ἐξελίξεως, ὁριμότητος καὶ ἀγώνων.

— Πρέπει νὰ τὸ πάροουμε ἀπόφασι ὅτι — ἀλλοίμονο — ἡ λογικὴ καὶ ἡ ἀλήθεια βρίσκονται ἀδύναμες μπρὸς τὴν ὀμὴ βία.

— Οἱ Ἑνωμένες Πολιτεῖες δὲν εἶναι οὐτὲ παντοδύναμες, οὐτὲ ἀτρόστες. Ζοῦμε σ' ἕναν ἄγριο κόσμο, σὲ μιὰ τραγικὴ περίοδο τῆς ἱστορίας καὶ πρέπει νὰ συνεδικοποιήσουμε μὲ θάρρος τίς ἀδυναμίες μας.

— Στὰ προβλήματα, πὺν δρεῖλουμε ν' ἀντιμετωπίζουμε συνεχῶς, δὲ χωροῦν οὐδὲ ἐνδολες, οὐτὲ ἀμέσως, οὐτὲ ὀριστικὲς λύσεις.

— Ὅσοι ἀπὸ τοὺς συμπατριώτες μας μπερδεύουν τίς ἐννοιες — μερικοὶ μάλιστα σκόπιμα — τῶν διαπραγματεύσεων μ' ἕναν ἀντίπαλο

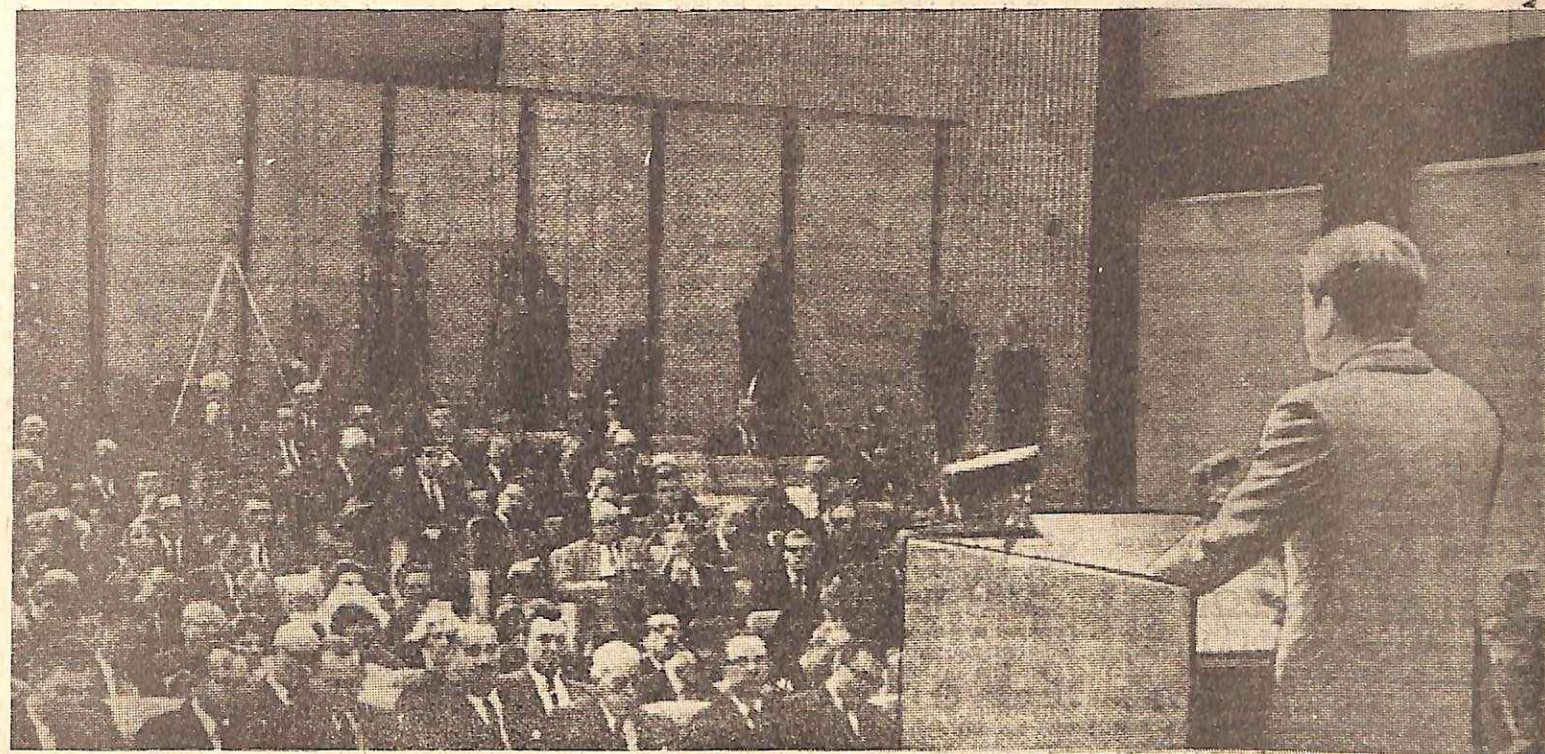
Ντὴν, Ἀμερικανὸς ἐκπρόσωπος στὴ Γενεύη γιὰ τὴν κατάπαυσι τῶν πυρηνικῶν δοκιμῶν: Ἡ ἀτομικὴ ἐνέργεια στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἀνθρώπου.

καὶ τῆς συνθηκολογήσεως μ' αὐτόν, δημιουργοῦν ἕνα κλίμα πὺν μᾶς ὁδηγεῖ κατ' εὐθείαν στὸν πόλεμο.

— Θὰ διαπραγματευθοῦμε μὲ ἐλεύθερο πνεῦμα, ἀλλὰ χωρίς ποτὲ νὰ προδώσουμε τὴν ἐλευθερία...

«ΚΕ ΑΤΖΟΥΜΠΕ-Ι ΣΑΣ ΑΚΟΥΩ»

Βαθεῖα, ἐμπεριστατωμένη, τολημῆ, ἡ ἀνάλυσι τῆς διεθνούς καταστάσεως καὶ ἡ χάραξι καινοῦργων προοπτικῶν, δὲν εἶναι θεωρητικὸ κατασκευάσμα. Ἐνῶ ὅλοι οἱ ἐμπειροὶ παρατη-

Ὁ Πρόεδρος Κέννεντυ, μιλῶντας στοὺς δημοσιογράφους στὸ Λευκὸ Οἶκο: Οἱ Ἑνωμένες Πολιτεῖες πρέπει νὰ δοῦν τὴν πραγματικότητα.

ρητα θεωροῦσαν τοὺς λόγους τοῦ Ἀμερικανοῦ Προέδρου ὡς σταθμὸ καὶ γιὰ τὴν ἐσωτερικὴ καὶ γιὰ τὴν ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τῆς χώρας καὶ ἐπομένως καὶ τῶν παγκοσμίων ἐξελίξεων, δύο μέρες μετὰ καὶ ἐνῶ ὁρισμένες ὁργανώσεις τῆς ἀκρας δεξιᾶς ἀρχίζαν μιὰ ὑπουλὴ καὶ συκοφαντικὴ ἐπιθεσι ἐναντίον τῶν νέων αὐτῶν προσανατολισμῶν τῆς ἀμερικανικῆς πολιτικῆς, ὁ Κέννεντυ, χωρίς νὰ χάσῃ καιρὸ, δέχτηκε στὸ Λευκὸ Οἶκο τὸν Ἀλεξέι Ἀτζουμπέι, ἀρχισυντάκτη τῆς «Ἰζβέστια» καὶ γαμπρὸ τοῦ Κροῦτσσεφ.

— Ἡ παρουσία τοῦ Ἀμερικανοῦ Προέδρου, πὺν βρισκότανε στὴν Οὐάσιγκτων. Ἡ παρουσία του, βέβαια, στὴν ἀμερικανικὴ πρωτεύουσα, τίς τελευταῖες ἡμέρες, δὲν ἦτανε τυχαία.

Τίποτα δὲν εἶναι «τυχαῖο» στὸ σκληρὸ παι-

χνίδι τῆς διεθνούς πολιτικῆς. Κάθε κίνησι παίρνει ἀμέσως συμβολικὴ μορφή στὸ διπλωματικὸ σκᾶκι, πὺν παίζουν ἐμπειροὶ καὶ συχνὰ ἀδυσώπητοι παίχτες.

Παχουλός, μὲ ὀλοστρόγγυλο εὐγενικὸ πρόσωπο, ὁ πῶς ταξιδευμένος καὶ «δυτικὸς» Ρώσος δημοσιογράφος, μὲ ἕνα τεράστιο μέτωπο διανοούμενου καὶ μὲ βλέμμα ἀεικίνητο, κάθεται σωπηλὸς ἀπέναντι στὸν Ἀμερικανὸ Πρόεδρο.

— Κύριε Ἀτζουμπέι, σὰς ἀκούω...

— Κύριε Πρόεδρε, ἐπαυμὼν νὰ ἔχω μιὰ πλήρη καὶ λεπτομερὴ συνέντευξί σας γιὰ τὴν «Ἰζβέστια». Περιττὸ νὰ σὰς τόνισω, ὅτι ἡ συνέντευξί θὰ δημοσιευθῇ αὐτοῦσα στὴν πρώτη σελίδα τῆς ἐφημερίδος μου.

Ἡ ὑπόθεσι τῆς συνεντεύξεως γεννοῦσε ἀμέσως ἀποφασιστικὲς πρακτικὲς προοπτικὲς στὸ διεθνὲ στίβο.

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τῶν σχέσεων Ἑνωμένων Πολιτειῶν καὶ Σοβιετικῆς Ἐνώσεως, δινότανε ἡ εὐκαιρία σ' ἕναν Ἀμερικανὸ Πρόεδρο νὰ ἐκφράσῃ, χωρίς λογοχορία, τίς ἀποψεις του πρὸς τὰ ἐκαισιμῶνα τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ ἐπαισίου ὁριστικοῦ ὁρά-νου.

ΜΗΠΩΣ ΕΧΕΤΕ ΤΗΝ «ΙΖΒΕΣΤΙΑ»;

Ἡ συνέντευξι δὲν εἶχε τὴ μορφή μονολόγου τοῦ Ἀμερικανοῦ Προέδρου, ἀλλὰ τὴ μορφή ἐνὸς διαλόγου — ἀσχετὰ ζήτησὸ μάλιστα — γιὰ τὰ πῶς φλέγοντα καὶ δραματικὰ προβλήματα τῆς παρούσης ὥρας.

Τὴν ἐπομένη, στὴ Μόσχα καὶ στὶς μεγάλες πόλεις τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως ἕνα ἦτανε τὸ γενικὸ ἐρώτημα: «Μήπως ἔχετε τὴν «Ἰζβέστια»»; Ἀνάσπαστο ἔγινε τὸ σοβιετικὸ ὄργανο, μὲ τὴ συνέντευξί τοῦ Ἀμερικανοῦ Προέδρου, ἐνῶ μεγάλες συγκεντρώσεις Σοβιετικῶν πολιτῶν σχηματίζονταν μπρὸς τὰ τοιχοκόλλημένα ἀντίτυπα τῆς ἐφημερίδος.

Καὶ ἡ οὐσία καὶ ὁ τόνος τῶν δηλώσεων τοῦ Ἀμερικαν-

νοῦ Προέδρου, ἔκαναν πολὺν βαθεῖα ἐντύπωσι.

Ὁ σοβιετικὸς προπαγανδιστικὸς μηχανισμός, μὲ τὸ νὰ δεχτῇ νὰ ἀναλάβῃ τὸν κίνδυνο νὰ παρουσιάσῃ αὐτοῦσις στὸ σοβιετικὸ κοινὸ τίς ἀμερικανικὲς ἀποψεις, ἀποδείκνυε καθαρά, ὅτι κατὰ τὸ πολὺ σημαντικό εἶχε μεταβληθῇ στὸ διεθνὲ ὄριζοντα, ὅτι ὁ δρόμος πρὸς μιὰ συνεννόησι δὲν ἦτανε τελείως κλειστός.

Κι' ἡ ἀμερικανικὴ πρωτοβουλία δὲ σταμάτησε μέχρις ἐδῶ.

ΔΙΑΣΚΕΨΙ ΚΟΡΥΦΗΣ;

Στὶς Βερμούδες, μὲ τὸ ὥραιο κλίμα, πρόκειται νὰ συναντηθοῦν ὁ Κέννεντυ μὲ τὸν πρωθυπουργὸ τῆς Ἀγγλίας Μάι Μίλλαν. Γιατὶ χρειάζεται ἡ εὐθυγράμμισι ὅλης τῆς δυτικῆς συμπαχίξης γρομμῆς μὲ τὸ σκοπὸ — ὅπως κυλοφοροῦν ἐπιμονες φήμες — μιᾶς προσωπικῆς συναντήσεως Κέννεντυ - Κροῦτσσεφ, πιθανοτάτα στὴ Μόσχα.

Τὸ τοῖο στὶς Βερμούδες εἶναι ὑπεροχο, δῆλωσε ὁ Κέννεντυ, ἀλλὰ δὲν πηγαίνουμε μόνον γιὰ νὰ τὸ θαυμάσουμε...

Ἀπότομα, οἱ προσοπτικὲς ἄλλαξαν, μιὰ ὕφεσι στὶς διεθνεῖς σχέσεις ἀρχίζει νὰ παίρνῃ μορφή. Ἡ τόλμη τοῦ Ἀμερικανοῦ Προέδρου δίνει τοὺς πρῶτους χαρπὸς τῆς.

Ἡ κατὰστασι, βέβαια, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι καὶ συνεχισμένη καὶ ἐξαιρετικὰ δυσχερὴς. Οἱ ἐνδοσυμμαχικὲς ἐπίσης διαφορές — ὡς πρὸς τὴν τακτικὴ ἐναντί τῆς Μόσχας — ἀποτελοῦν λυπηρὴ πραγματικότητα. Ἀλλὰ, στὸ διεθνὲς βαρόμετρο, πὺν σημειώνεται ὅσα μὲ τὴν ὅσα ἡ πορεία τῶν σχέσεων μεταξὺ Ἀμερικῶν-Ἀντατολῆς, σημειώθηκε μιὰ μικρὴ αἰθερία.

Ἄν ἡ ἐλπίδα ἀποτελῇ ἕνα βασικό καὶ στήριχο παράγοντα στὴν καθημερινὴ ζωὴ τῶν ἀτόμων, στὶς διεθνεῖς σχέσεις ἀποτελεῖ σίγουρα τὸ μοναδικὸ δεινόν. Μιὰ ἐλπίδα φτερούγισε στὸ διεθνὲ ὄριζοντα...

ΕΠ. ΜΕΤ.

ΔΕΥΓΧΩΡΗΤΟΣ!

Ὁ Ἀνατὸλ Ὁρᾶν, ὁ διάσημος Γάλλος συγγραφέας, διηγεῖται τὴν ἀκόλουθη μεταθανάτιο περιπέτεια ἐνὸς φίλου του.

Ὁ Ραούλ Ρασκᾶς, ὕστερα ἀπὸ μιὰ τυραννικὴν ζωὴ, ἐφάρσε ἐπὶ τέλους μὲ ἀνακούφιον στὸ Παράδεισο κι' ἔσπερε νὰ μὴ μέσῃ.

— Ἐ, φίλος ἀκόλ! τοῦ φώναξε ὁ Ἅγιος Πέτρος, Πέρασε πρῶτα ἀπὸ τὸ Κασσάρτηρι.

— Καὶ βέβαια ἔγιμ πού! Παντρεύτηκα ἀπὸ ἐλκοσι χρόνων!

— Τότε μπορεῖς νὰ μὴς εἰσαι μέστωρας, ἀλλὰ ἤθελα νὰ μοῦλεγες μερικὰ ἀπὸ τὰ βάζοντά σου.

Ἄχ, Μεγάλε Ἀπόστολε, τί τράβηξαι! Ἡ πρό-τη μου γυναῖκα μὲ χάραινε, ἡ δεύτερη μὲ ἀπάσθα-σε καὶ ἡ τρίτη... ἦταν τόσο τοιχοκόνα πὺν μὲ πέ-θανε, πὺν πετῖνα...

— Ὅστε παντρεύτηκες τρεῖς φορές; Πάρε πόδι, λοιπόν, δὲν δεχόμαστε τρελλούς!

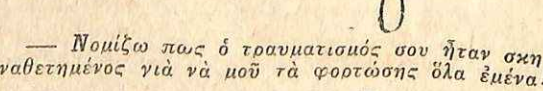
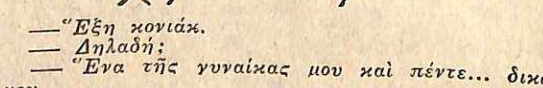
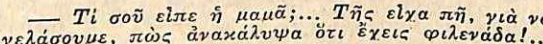

Τὸ φύλλο τῆς «Ἰζβέστια» μὲ τὴν συνέντευξί τοῦ Κέννεντυ: Χωρὶς λογοχορία!

Ἡ Μπέττυ τὸν κῦτταρ με λατρεία.
Δυὸ μέρες ἀργότερα, ἔβγαναν ἀπὸ τὸ
δωματεῖο τοῦ Σόμμερσετ παντοφύλλοι.
Τὰ οἰκονομικά τους δὲν τοὺς ἐλιτοφύλα-

ἀπὸ νοσοκομείου τῶν φυλακῶν.

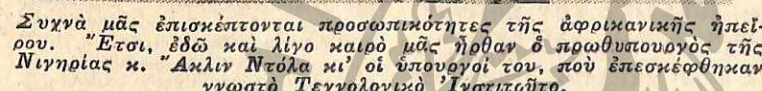

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

τὴ ζωὴ τους. Αὐτοὶ τοὶ ἀπ' αὐ-
τοὺς ἦταν ἀριστοὶ ἐπαγγελματίαι

νατος και του ζητούσε τη γνώμη του. Μια μέρα, όμως, ο Αθηναίος πέθανε από συγκοπή της καρδιάς.

να μπαίνει στην τσέπη ή κρεμιέται
από το λαιμό

τους ήταν άριστοι επαγγελματίες πέθανε από συγκοπή της καρδιάς.

18

για της αδελφής της της φαίνονταν κούφια. Κι' έτσι ήταν. Έπειδή η Θάλεια δεν ήξερε την αλήθεια. Δεν ήξερε ότι η έρμηνη νεράιδα είχε γίνει κλέφτρα για την αγάπη της. Δεν ήξερε τί θυσίες είχε κάνει για τον αγαπημένο της. Και πιο πολύ απ' όλα, δεν ήξερε την υπέροχη θυσία...

Τα δάκρυά της είχαν σταματήσει τώρα πιά. Στάλασαν όμως μέσα στην καρδιά της πιο πικρά, πιο πονεμένα. Κι' άκουγε τα λόγια της μητέρας της και της αδελφής της, σαν σε όνειρο:

— Κάθε εμπόδιο για καλό, έλεγε τώρα κι' η μάνα. Αυτό να σου γίνω μάθημα κορούλα μου... Πλούσιο άντρα, Πλούσιον... Έπρεπε να του έχης γυρίσει την πλάτη έσθ. Όχι να περιμένεις να σου φερθεί έτσι.

— Θυμιάζω την ξεστομισιά του, είπε η Θάλεια. Μετά τόση φιλία, μετά τόση αγάπη, να κρυφτεί και ν' αφήσει τη φιλενάδα του να φερθεί έτσι χυδαία.

— Μόνον ένας άντρας από τα κατώτατα στρώματα θα μπορούσε να τ'ό κάνει αυτό.

— Δεν έχει απόλυτη σχέση το χρήμα, είπε η μάνα.

— Δε μιλά για το χρήμα. Για την οικογενειακή ανατροφή.

— Αυτό, μάλιστα. Δύσκολα θα μπορούσε να φερθεί έτσι ένας άντρας με κάποια ανατροφή. Αυτός ανατράφηκε στο δροσισμένο, και δεν έχει φαίνεται ιδέα από κοινωνική ευπρέπεια τουλάχιστον.

— Και φαίνεται τόσο κύριος, τόσο δμορφος, τόσο άριστοκρατικός...

— Εμειναν ώρες να τ'ό λένε, να τ'ό θαναλάνε. Όσπου η Ναυσικά αίσθανθηκε εξάντληση. 'Από τη λήθη, από το κλάμμα, της ήρθε σαν υπνηλία και την άφησαν να κοιμηθεί.

Φεύγοντας μόνον η μητέρα της της ψιθύρισε:

— Σκέψου τον Άντρεά Μίλβα. 'Ισως να τάφερε έτσι ο Θεός, για να μη χάσεις αυτό τον εξαιρετικό γαμπρό.

ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΗ ΕΠΙΣΚΕΨΗ

Τα είχαν σκηνοθετήσει; 'Αργότερα μόνον το σκέφθηκε αυτό η Ναυσικά. Μονάχα αργότερα δούλεψε το μυαλό της και σκέφθηκε πως η επίσκεψή του δεν ήταν και τόσο δικαιολογημένη.

Είχαν περάσει τρεις ημέρες κι' ακόμη δε μπορούσε να συνέλθω κόπας η δυστυχική κοπέλλα. Ευπρόσως κι' ένοιωσε την ημέρα που ροχόταν να βαρύνει άπαντα της μοιούβνια. 'Ηταν κι' η καταχνιά, κι' ο χειμώνας... Πάντως παρά να της γιαιτρεύη τον πόνο της ο χρό-

νος, της τόν μεγάλωνε. Περνούσε την ημέρα της κυττάζοντας το ρολόι, με μια παθιασμένη επιθυμία να τελειώσει η ημέρα. Όταν νύχτωνε όμως, την έπιανε κάτι σαν άγχος. Οι ώρες της νύχτας στο κρεβάτι της, της ήταν εφιαλτικές. Και τότε ελχόταν μόνον να ιδή το φως της ημέρας.

Δεν την είχαν αφήσει ούτε στιγμή μόνη αυτές τις τρεις ημέρες ή μητέρα της κι' η αδελφή της. Σήμερα όμως, η Ίρα είπε ότι έχει να πάη για κάτι απαραίτητα ψώνια κι' η Θάλεια πως έπρεπε όπωςδηποτε να δη τον άρραβωνιαστικό της, που τον είχε παραμελήσει αυτές τις ημέρες. 'Ετσι έμεινε η πονεμένη κοπέλλα μόνη, κι' οι σκέψεις της άρχισαν να παίρνουν πένθιμο δρόμο. Δε μπορούσε ακόμη να τ'ό πιστέψη πως ήταν αυτή, η ζήλεμένη, η όμορφη, η αγνή, η αθάνα που είχε περάσει μια τέτοια περιπέτεια.

— Ένοιωσε τσακισμένο το κορμί της, τα νεύρα της κούρελι, την ψυχή της ταπεινωμένη. Και δεν έρισκε ένα φωτεινό σημείο να στηρίξη τη σκέψη της, να σκεφθεί το μέλλον. Όλα της φαίνονταν μαύρα, όλα χαμένα. 'Η ζωή είχε πάψει πιά να έχει γούστο, αυτήν άξια. Κι' αν δε συλλογιζόταν το θάνατο ήταν έπειδή, ούσι τιμία, δεν ήθελε να δώσει αυτή την πίκρα στους δικούς της.

Είχε λοιπόν αρχίσει να παίρνει ένα πένθιμο δρόμο η σκέψη της, όταν χτύπησε το κουδούνι. 'Η Νεράιδα ανατράχισε. Μια τρελλή σκέψη, για μια στιγμή:

— 'Αν είναι αυτός;

Πού βάσιζε αυτή της τη σκέψη; Μονάχα στον πόθο της καρδιάς της. Μονάχα στον τρελό πόθο να τον ιδή, να τον άκούση να της λέη πως όλα αυτά ήταν ένα εφιαλτικό όνειρο.

— 'Ηταν τόση η δύναμη της φαντασίας της, που τρέξε κι' άνοιξε χωρίς να προσέχη ποιος είναι.

Την άλλη στιγμή κοκάλωσε. 'Ο Άντρεάς Μίλβας στεκόταν μπροστά της.

— 'Ηταν σοβαρός, και την κύτταζε εξεταστικά στα μάτια. Χωρίς να τ'ό προτείνω πέρασε μέσα, κύτταξε γύρω του. 'Η φωνή του άκουστηκε βαθεία:

— Νεράιδα... δεν περίμενες την επίσκεψή μου!

— Όχι, τραύλιζε η κοπέλλα.

— 'Ηταν χλωμή σαν κέρινη, είχε αδυνατίσει αυτές τις τρεις ημέρες, είχε γίνει διάφανη.

— Είναι εδώ η μητέρα σου ή αδελφή σου;

— Όχι... είμαι μόνη.

— Δεν πειράζει, αγάπη μου... Θέλω να σου μιλήσω.

Χωρίς να τ'ό προτείνω, κάθισε σ' ένα χαμηλό κάθισμα στο χλώ, και της έκανε νόημα να καθήση κι' αυτή αντίκρου του. Τό προσωπικό του φαίνονταν άνασταμένο, ήταν φανερό πως δίσταζε να της μιλήση.

— Έπί τέλους πήρε την απόφαση.

— Νεράιδα, Συνήντησα τη Θάλεια... τη συνήντησα τυχαία... Και τ'ό ξέρω όλα.

Τα χλωμά της μάγουλα έγιναν άμέσως φωτιά. Τον κύτταξε με τ'όριο.

— Ναι, 'Η Θάλεια μου είπε ότι αυτός ο άνθρωπος σ' έκανε πολύ δυστυχισμένη. Κι' η Θάλεια δεν ξέρεει όλη την αλήθεια. Έμένα μονάχα μου άκουσε την τιμή να μου τ'ό πης όλα. Κατόπιν αυτού θεωρώσα καλό νάρθω, να σου μιλήσω. Καταλαβαίνω πως θα είσαι πικραμένη.

— Έσκηψε το κεφάλι της, κι' όλη της η αγωνία ήταν πως να έμπο- δισή τα δάκρυά της να κυλήσουν.

— Αγάπη μου, πρόσφερε ο νέος με άπειρη τρυφερότητα. Διαβάξω μέσα στην ψυχή σου. Γι' αυτό ήρθα. Για να σου πώ... για να σου προτείνω ν' άκουμπήσης σ' έμένα. Ναι... Θέλω να με θεωρήσεις πάντα σαν... σαν αδελφό σου.

— 'Η λέξη αυτή αντιλάλησε απαλή μέσα στην ψυχή της, σαν να τη γαλήνεψε λιγάκι.

— Σαν αδελφό σου, αν δε μπορείς να με σκεφθείς σαν τίποτε άλλο.

— Σ' εύχαριστώ, Άντρεά!

— Δε θέλω να μ' εύχαριστήσης με τα λόγια. Θέλω να μ' εύχαριστήσης με τον τρόπο σου. Ναι μου δείξής την εμπιστοσύνη σου, τη φιλία σου.

— 'Η εμπιστοσύνη μου κι' η φιλία μου δεν έχουν όρια, τ'ό ξέρεις.

— Θέλω να μου πης τι μπορείς να κάνω για να σε βοηθήσω.

Κούνησε το κεφάλι της η Ναυσικά. 'Η θλίψη της ήταν τόση, που δεν είχε τη δύναμη να μιλήση.

— Νεράιδα... δε θέλω να σε βλέπω έτσι θλιμμένη, πρόσφερε με συγκίνηση ο νέος. Μου κάνει κακό κι' έμένα. Θάθελα... θάθελα να βρω κάποιο μέσον να ξαναφέρω τη χαρά στα μάτια σου, και να σου ξαναδώσω την πίστι σου στη ζωή.

— Έίσαι μια πονεμένη κοπέλλα. Μια νεράιδα που δοκίμασε την πίκρα της γήινης ζωής. Κούνησε το κεφάλι της θλιμμένα.

— Μια νεράιδα που την ποδο-

«ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΓΙΝΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ»

Σώπασαν κι' οι δυο κάμποιση ώρα. 'Ο Άντρεάς την κύτταζε, τη μελετούσε. Θάλεγε κανείς πως ήταν γιατρός, που παρακολουθεί τον άρρωστο του για να βρη τη ρίζα του κακού. Κι' άσφα σι- κάθηκε, πήγε κοντά της. Με μια κίνηση προστατευτική μαζί κι' έρωτευμένη, πέρασε το χέρι του γύρω στους ώμους της. Έπειτα έσκυψε άπάνω της, έφερε τα χείλη του κοντά στο πρόσωπό της. 'Η κοπέλλα καθόταν άπαθής, κάπως φοβισμένη. Κι' η φωνή του τη χείδεψε σαν χάδι:

— Νεράιδα... η αγάπη μου, αν- τι να σβύν, μεγαλώνει. Ποτέ δε σ' άγάπησα τόσο όσο τώρα... Θέ- λεις να γίνης γυναίκα μου;

— Ανατράχισε συγκοιμή. — Ένοιωσε τους λεπτούς της ώμους να ροικιούνε κάτω από το χέρι του. Και τα μάτια της στραβή- καν, τον κύτταξαν τρουαγμένα:

— Δεν είσαι καλά, Άντρεά...

— Αυτή είναι η απάντησή σου; — Ναι. 'Αφού τ'ό ξέρεις... τ'ό ξέρεις πως η καρδιά μου ανήκει σ' άλλον άντρα.

— Άντικ! τη διώρωσε ο νέος.

— Ναι... αλλά τώρα, τί μου άπόμεινε; Ένα κορμάκι. Ένα κορμάκι.

— Ένας λυγρός τ'ό σταμάτησε. Κι' ο Άντρεάς, της χείδεψε ά- παλά τα μαλλιά.

— Αυτό το κορμάκι, αυτό το γλυκό κορμάκι, κι' αγαπά, της ψιθύρισε τρυφερά. Και θα ήθελα τόσο να τόχω στο λίκρι μου, καϊά- ρι μου!

Με μια απότομη κίνηση σγκά- θηκε. 'Η καρδιά της σπάρταζε. 'Ο Άντρεάς τ'ό ήξερε όλα. Μόνον έ- να δεν ήξερε, μόνον ένα σίγουρα δεν τ'ό υποψιάζονταν. Γι' αυτό στά- θηκε μπροστά του και με χείλη πελιδνά, με μάτια τρουαγμένα, τ'ό ψιθύρισε:

— Άντρεά... Στάχω πη όλα. Κι' όμως το κυριότερο δεν τ'ό ξέ- ρεις ακόμη. Θέλω να σου φερθώ τιμία, άπόλυτα τιμία... Θέλω να μην έχης τύψεις.

— Άλές να γίνω γυναίκα σου... Δεν ξέρεις τί ζητάς, Άντρεά... Με βλέπεις με τα μάτια που μ' έδλε- πες το καλοκαίρι.

— Ναι, τ'ό έμολογώ πως σε βλέπω με τα ίδια μάτια.

— Κι' όμως δεν είμαι η ίδια, Άντρεά. Δεν τ'ό καταλάβεις πως δεν είμαι η ίδια;

— Είσαι μια πονεμένη κοπέ- λλα. Μια νεράιδα που δοκίμασε την πίκρα της γήινης ζωής. Κούνησε το κεφάλι της θλιμ- μένα.

— Μια νεράιδα που την ποδο-

πάτησαν, που την κούρέλιασαν, που τη ντροπίασαν. Δεν είμαι πιά νεράιδα. Άντρεά... Είμαι ένα δυ- στυχισμένο πλάσμα... Όλα τ'ό ξέρεις. Όλα! Πώς μ' έκανε κλέφτρα... πώς μ' έδωσε να κλέψω την ίδια μου τη μητέρα... πώς ταπεινώθηκα να σου ζητήσω έσένα βοήθεια...

— Αυτό να μ' έκανε κλέφτρα...

— Κι' ακόμη ίσως νάχης μαν- τέψη, ίσως νάχης καταλάβει...

— Στάματαζε. Τά δύσκολα τ'ό λό- για δεν έρχονταν από χείλη της. Έσκυψε το κεφάλι της, και κόκ- κινη ως τις ρίζες των μαλλιών της, τόν άφησε να μαντέψη.

— Ο Άντρεάς την κύτταζε με μάτια γεμάτα ξαρκικό τρώμο. Τό πρόσωπό του έγινε μαύρο, σκο- τεινό, άγριο.

— Νεράιδα...

— Έκρυψε το πρόσωπό της με τ'ό χέρια της. Θάλεσε εκείνη τη στι- γμή ν' άνοιξη η γη να την κατα- πη. Τόν ένοιωσε όμως να την κυττά με άφρη λύπη, μ' έκπλη- ξι, με τρώμο.

Μετά κάμποιση ώρα κατέβασε τ'ό χέρια της, τόν κύτταζε ταπεινά.

— Τώρα, με περιφρονείς, τ'ό ξέρω. Καλύτερα έτσι. 'Η περι- φρόνηση θα σβύσει την αγάπη σου. Κι' έτσι τουλάχιστον δε θα λυπά- σαι που με χάνεις.

«ΘΕΛΩ ΝΑ ΓΙΝΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ»

Πέρασε κάμποιση ώρα μέσα σε μια καταθλιπτική σιγή. Κι' άσφα, σαν ναχόταν από μακριά, άκούστηκε η φωνή του Άντρεά Μίλβα:

— Νεράιδα... Θέλω όποσδήποτε να γίνης γυναίκα μου!

Χαμωέλασε πικρά η κοπέλλα.

— Νομίζεις πως η συμπίνοια σου μου είναι ευχάριστη;

— Δεν είναι συμπίνοια...

Τόν κύτταξε ίσια στα μάτια.

— Τότε δεν ξέρεις να ψυχολο- γήσης τον εαυτό σου. Δεν μπορεί μετά όλα αυτά ναχή μείνει ούτε ίχνος αγάπης στην καρδιά σου για μένα. Δε μπορεί Άντρεά, να νοιώθης τίποτε άλλο μέσα σου για μένα παρά όϊκτο και περι- φρόνηση. 'Ο όϊκτος σου αυτή τη στιγμή νικάει την περιφρόνηση.

— Δεν είναι έτσι...

Τόν δέκοψε με μια έπιτακτική κίνηση.

— 'Ας μ' ξαναμιλήσουμε, γι' αυτό... Πρέπει να τ'ό καταλάβεις, ότι η καλωσύνη σου με πληνάει.

— Δεν είναι καλωσύνη, της εί- πε έντονα, σοβαρά. Είναι αγάπη. Κι' έσύ πρέπει να καταλάβεις, πως αν σου προτείνω να γίνης γυ- ναίκα μου, δεν τ'ό κάνω για να σε ευεργετήσω. Τό κάνω για τη δική μου ευτυχία.

Για μια στιγμή τα μάτια της σπένθισαν. Για μια στιγμή, μια σκέψη πέρασε γρήγορα μέσα της: «Πέσε στην άγκαλιά του. Πέσε του τ'ό ναί. Και λύεις το πρό- βλημα του βίου κι' έσύ, όλα σκε- πάζονται, κάθε ντροπή, κάθε πα- ρανομία... Σε λίγες ημέρες μπο- ρεις να είσαι κι' έσύ κυρία, η σύ- ζυγος ενός νέου και πλούσιου άν- τρα, που σ' αγαπάει. Γιατί δι- στάσεις;»

Μια άλλη φωνή όμως, βαθεία, σοδαρή, άποστόμωσε την πρώτη: «Δεν τόν αγαπάς με αγάπη. 'Η αγάπη σου μόνον θα δικαιο- λογούσε αυτή την υποχώρησή. Δεν έχεις να τ'ό προσφέρεις τίποτε για αντάλλαγμα της αγάπης του. Και δεν έχεις έξίλειωσή. Χρειάζε- σαι ένα έξιλεισμό...»

«ΘΕΛΩ ΝΑ ΕΡΓΑΣΘΩ»

Είχε βρη την αυτοκυριαρχία της τώρα η Ναυσικά. Τόν κύττα- ξε ίσια στα μάτια. Κι' άσφα φάνηκε σαν να είχε ώριμάσει, σαν να είχε μεγαλώσει δέκα χρόνια. Δεν ήταν η άπραγη, η άνιξη, η

— 'Από τ'ό έρχόμενο Χριστουγεννιάτικο τεύχος τ'ό «Θησαυρού» άρχίζει τ'ό νέο δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα της δημο- φιλούς 'Ιταλίδας συγγραφέως ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Μια φτωχή όρφανούλα καταντάει ζητιάνη, γιατί ο πατέρας της εξαφανίστηκε μυστηριώδως, μόλις είσεπραξε μια κληρονο- μιά, που τόν έκανε βαρύπλογο. Ο υπάιτιος της δυστυχίας της, ένας στυγερός κακούργος, που έγινε πανίσχυρος την κυνηγεί άλύπητα, με την άπόφαση να εξαφανίση αυτό τ'ό «φάντασμα» που ξαναγύρισε από τα περασμένα για να τ'ό ζητήσει λόγο για τ'ό φοβερά εγκλήματά του. Κι' η δυστυχία της άθώας όρ- φανής γίνεται σωστή τραγωδία, όταν έρωτευεται φλογερά, με δίχως έλπίδα το γιο της πιο άσπονδης εχθράς της. Δεν ύπαρ- χει, λοιπόν, καμιά έλπίδα ευτυχίας γι' αυτή την πονεμένη κο- πέλλα; Μήπως την περιμένουν στο τέλος τ'ό Γολγοθά της ό έρωτας, τα πλούτη και η ευτυχία;

Πρόκειται για ένα από τα πιο συγκινητικά μυθιστορήματα, που αναπαράζουν από την άρχη μέχρι τέλους τόν άναγνώστη με τ'ό άδιάπτωτο ένδιαφέρον τους.

— 'Από τ'ό πανηγυρικό Χριστουγεννιάτικο τεύχος τ'ό «Θησαυ- ρού» άρχίζει μια πρωτότυπη και εξαιρετικά διαφωτιστική ψυ- χολογική σειρά, που πρέπει να γίνη τ'ό εγκόλπιο κάθε κοι- τιστού της εποχής μας: ANPY NTY ΠΡΑ

Τό έρωτικό παραστράτημα

Στά συναρπαστικά αυτά άρθρα ο διάσημος Γάλλος ψυχολό- γος δόκτωρ Άνρ ντυ Παά αναλύει με την πιο ώμη ελκρικνεία, αλλά και με τ'ό πιο γλαφυρό τρόπο τ'ό δράμα τών κοριτσιών της εποχής μας, που, διψασμένα γι' αγάπη, πασαστράτουν και χάνονται μέσα στους σκοτεινούς δρόμους της άμαρτίας και της διαθοράς.

Μερικά από τ'α περιεχόμενα αυτής της σειράς: Πρώτα έρωτικά σκιρτήματα.— Τό κυνήγι τ'ό όνειρου μέσα στη ζωή.— Γνωριμία με τόν έρωτα.— Νεανικές τοέλλες με τρα- γικές συνέπειες.— Άμεσο και έμμεσο φλέτ και οι κινήσεις του.— Τά μυστικά τ'ό σέξ.— Απάτη.— Ο ίλιγγος τών αισθήσεων.— Μούσες της άτομικής εποχής.— Ο πειρασμός με τ'ό χίλια πρό- σωπα.— Ο δρόμος της απώλειας κτλ. κτλ.

— 'Από τ'ό έρχόμενο πανηγυρικό Χριστουγεννιάτικο τεύχος τ'ό «Θησαυρού» άρχίζει τ'ό πιο εφιαλτικό, τ'ό πιο συγκλονιστικό, τ'ό πιο άγωνιώδες άστυνομικό μυθιστόρημα τ'ό διαήμου Άμερι- κανού συγγραφέως NTE-Y- KHN

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟΝ «ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ»

— Ένας άριστοκράτης γκάγκστερ, άσφο πλουσιόπαιδο, είναι ο άνηθικός δυνάστης μιας άμερικανικής πόλεως, κινώντας στο βούκο τ'ό άγνό κορίτσια και τρομοκρατώντας όλους με τ'ό έν- κλήματά του και με τους ίσχυρους προστάτες του. Μια ημέρα όμως βρίσκεται μαχαιρωμένος! Ποιος σκότωσε αυτό τ'ό ανθρω- πώμορφο κήνος; Ποιος είναι ο δολοφόνος αυτού τ'ό στυγερού εγκλήματος; Νά τ'ό ζοφερό μυστήριο, που η προεδρική δια- φώτιση του κρατάει σε άσφο άγνωση τόν άναγνώστη, δινόντας του με τις άλλεπάλληλες περιπέτειες της πλοκής τις πιο έντο- νες συγκινήσεις.

— 'Από τ'ό έρχόμενο πανηγυρικό Χριστουγεννιάτικο τεύχος τ'ό «Θησαυρού» άρχίζει ένα συγκλονιστικό και έξωτικό μυθιστόρη- μα, που η γοητευτική πλοκή του ξετυλίγεται στις μυστηριώδεις 'Ινδίες, τ'ό δημοφιλούς 'Ιταλού συγγραφέως ΕΜΙΛΙΟ ΣΑΛΚΑΡΙ

«'Η παρθένος της παγόδας»

Πρόκειται για τήν τραγική ιστορία μιας αγάπης που γίνεται γείμαρος λάβας και κατακαίει τ'ό πάντα στο πέρασμά της και που όλα τ'ό άλλα ανθρώπινα πάθη τυλίγουν σαν γιγαντιαίοι θύ- βανες τις ψυχές, για να καταλήξουν στην άγριότητα και τη θύ- ρωξία.

Οι ήρωές του δεν έχουν άλλο όδηγο, εκτός από τ'ό άχαλίνω- τα ένστικτά τους και προχωρούν πάνω σ' έναν δρόμο ποτισμέ- νον με αίμα και στραμένο με πτώματα. Στην τραγωδία αυτή, ο θάνατος περπατάει ξεροπιασμένος με τη ζωή, τ'ό άγνό αίσθημα γίνεται σπαραγμός και άγνωση γιατί πάνω από όλους και όλα απλώνεται τ'ό τρομερό χέρι τών Στραγγαλιστών, που έχουν τούς δικούς τους νόμους κι' ακολουθούν τούς δικούς τους δρόμους, άόρατοι πάντα κι' όμως παντοχού παρόντες κι' έτοιμοι να πη- λήξουν τ'ό θύματά τους, χωρίς ν' αφήνουν ίχνος πίσω τους...

Τό δραματικό αυτό μυθιστόρημα είναι η ιστορία της αγάπης, που βυθίζεται μέσα στην κόλαση για να βρη τ'ό δρόμο που όδη- γεί στον παρόδεισο της χαράς και της ευτυχίας.

παραχάιδεμένη παιδούλα τώρα πιά. 'Η κοπέλλα που στεκόταν μπροστά του ήταν μια πονεμένη γυναίκα μια γυναίκα που είχε ί- δη τήν κακία και τη μιλέρια της ζωής. Κι' η φωνή της αντίδωρε σοβαρά, βαθεία:

— Άντρεά, αν θέλεις να με βοηθήσης, μπορείς.

— Τό ρωτάς; της άποκρίθηκε εύτυχισμένος. Πές μου, τί θέλεις;

— Νά μου βρης μια έσασία.

— Αυτή είναι η απάντησή σου στην πρότασή μου;

— Ναι, αυτή, Άντρεά. Αυτή είναι η τιμία απάντησή. 'Η απάν- τησή που μου έπιβάλλει η συνεί- δσή μου.

— Όχι όμως η καρδιά σου.

— Μη ξεχωρίζεις. Για μένα ά- πό δώ και τώρα δεν ύπάσχει καρ- δια, έχει πεθάνει. Άλλά η συνεί- δσή μου δε θέλω να πεθάνη. Ό- χι, Άντρεά. Θέλω να ζή, και να με βασανίζης.

— Τί έστειλεις;

— Έσύ με ρωτάς, έσύ που τ'ό ξέρεις όλα:

— Δεν ξέρω νάφταιξες. Δεν έ- ναι άμαρτία η πολλή αγάπη.

Σώπασε, έμεινε πάλι με τ'ό κε- φάλι σκυτό μπροστά του. Έπει- τα τόν κύτταξε πάλι ίσια στα μά-τια, παρακλητική:

— Άντρεά, θέλεις πραγματικά να με βοηθήσης; Μπορείς να μου βρης κάποια έσασία;

— Αυτό είναι τ'ό μόνο εύκολο. Έλα σ'ό έργοστάσιο, γραμμα- τεύς μου.

Χαμωέλασε πικρά η Νεράιδα.

— Αυτό, όχι. Αυτό δε μπορεί να γίνη.

— Τότε τί θέλεις;

Σκέφθηκε για μια στιγμή:

— Κάτι... κάτι... θα ήθελα να μπορούσα ναώ να κάνω με μι- κρά παιδιά, ως ύποθέσουμε. Νά- χω κάπου να ριζώ τη στοργή μου και να μπορώ να ξεχάσω.

— Αγαπάς τ'ό παιδιά, Νε- ραίδα;

— Τά λατρεύω...

— 'Η συγκίνησι αλλοίωσε τ'ό πρό- σωπό του.

— Αγάπη μου, της είπε ξανά. 'Αφού ζητάς δουλειά, θά σου τη βρω. Θέλεις να γίνης η παιδαγω- γός τών παιδιών μου;

Τόν κύτταξε με άπορία.

— Τών παιδιών μας! διώρω- σε αυτός.

Κούνησε τ'ό κεφάλι της θλιμ- μένη.

— Άντρεά, σε έκετεύω, μην έ- πανέρεσαι σ' αυτό. 'Αφού θέλεις να με βοηθήσης, σου ύπέδειξά τι βοήθεια θα μπορούσα να δεχθώ από σενα. 'Αν γαρνίζης κανένα σχολείο, ως ύποθέσουμε, όπου θά μπορούσα να διδάσκω άγγλικά και γαλλικά σε παιδούκια...

Δεν της άποκρίθηκε άμέσως. Σαν να κατάπιε ένα κ'... που τόν άνέβαινε στο λαιμό. Κι' έπί- τέλους η απάντησή του άκούστι- κε σοβαρή:

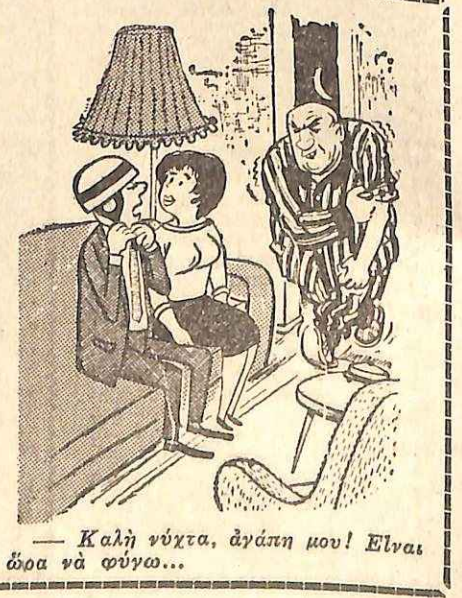
— Καλά, αγάπη μου. Θά προ- σπαήσω να σε βοηθήσω με τόν τρόπο που θέλεις. 'Ισως νάχης δίκιο.

Και μ' αυτά τ'ό λόγια της φί- λησε τ'ό χέρι κι' έφυγε με έκφρα- ση σοδαρή, θλιμμένη.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΠΑΡΑΓΩΓ

Λες κι' είχε πατήσει ένα ή- λεκτρικό κουμπί ο Άντρεάς της βρκε μετά δυο ημέρες κίλας αύ- τ'ό που τ'ό είχε ζητήσει. Της τη- λεφώνησε, έδωσαν ένα ραντεβού έξω και τήν παρουσίασε στη διευ- θυντή ενός φιλικού τ'ό σχολείου.

— 'Ηταν ένα ιδιωτικό εκπαιδευτή- ριο, και τ'ό διηύευνε μια γυναίκα σκεδαρή, λιγομίλητη. Της παρου- σιάστηκε η Ναυσικά και της άγί- φρεσε τ'ό όνομα τ'ό Άντρεά. 'Η κυρία διεύθυντρια τήν κύτταξε σο- βαρά, αλλά και με καλωσύνη, και της μίλησε γαλλικά. 'Η Νεράιδα

τὰ μιλούσε τέλεια, κι' αὐτὸ εὐχα-
ρίστηκε τὴ διευθύτρια.

— Θὰ σὰς ἀναθέσω τὰ πολλὰ
μικρὰ, τῆς εἶπε. Αὐτὰ ποὺ πρέ-
πει νὰ μαθαίνουν παίζοντας τὴ
γλῶσσα. Δὲν ἔχετε πείρα, οὐτε
καὶ θέλω νὰ σὰς βάλω στὴ ρου-
τίνα. Θέλω ν' ἀναπτύξετε τὴν
πρωτοβουλία σας, καὶ νὰ βρ-
ζετε αὐτὰ τὰ μικρὰ νὰ συνεργά-
ζονται μαζί σας. Τότε μόνον θέ-
χετε πετύχει τὸ σκοπὸ σας.

— Καὶ πότε μπορῶ ν' ἀρχίσω;
— Αὐριο, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ
διευθύτρια. Αὐριο κίλλας.

Πῶς μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ ἡ ψυχι-
κὴ διάθεσι ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή
στὴν ἄλλη;

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν γύριζε ἀ-
πὸ τὸ σχολεῖο ἡ Νεράϊδα κατα-
λάβαινε πῶς τὰ πόδια τῆς δὲν
σέρνονταν ἀβόλα στὴ γῆ. Μία πα-
ράξενη, πρωτόγνωρη χαρὰ τὴν
πλημμύριζε.

Κι' αὐτὴ δὲ θάξερε νὰ πῇ γιὰ
τὴ εὐνοίαν ξαφνικὰ αὐτὴ τὴ χαρὰ.

Τὴ τῆς εἶχε συμβῆ;
Δὲ θάξερε νὰ πῇ. Κι' ὅμως τὰ
πόδια τῆς ποδοῦσαν σχεδὸν κι' ἡ
καρδιά τῆς σὰν νὰ ἦταν πρὸ ἀ-
νόλαφρο.

Ἐφ'ερνε μπροστὰ τῆς τὰ παι-
διάτικα πρόσωπα. Τὰ ἀγὰ ὁμορ-
φα, τσαμπίνικα ἢ σοβαρὰ προσω-
πάκια, τὰ μύτια τους ποὺ τὴν
κῦτταζαν περιέργω, μεγάλα, ποὺ
τὴν περιεργάζονταν τώρα τὴν
πρώτῃ μέρα.

Ἡ μητέρα τῆς κι' ἡ Θάλεια
τρώμαζαν ποὺ τὴν εἶδαν.

— Εἰ, τί νέα;

— Ἐργαστικά, τοὺς ἀποκρίθη-
κε μὲ καμάρι.

— Γι' αὐτὸ εἶσαι τόσο χαρού-
μενη; Ἐρωτεύθηκε ἡ Θάλεια.

— Ναι, ἀποκρίθηκε ἡ Νεράϊδα
σοβαρὰ.

Ἡ μητέρα τῆς τὴ χάρεισε μὲ
συγκίνηση.

— Μικρὴ μου... Ποιὸς νὰ μὰς
τόλγε, ἔ; Ποιὸς νὰ μούλεγε πῶς
ἡ Νεράϊδα μου θὰ γινόταν μιὰ
δασκαλίτσα τῆς Γαλλικῆς;

Σήκωσε ἡ κοπέλλα τὸ κεφάλι.

— Μαμά, δὲ θέλω νὰ μὲ λυ-
πάσαι. Ἄν μὲ λυπάσαι γιὰ τὴν
ἀγάπη ποὺ χάσα ἀν μὲ λυπάσαι
ποὺ γινώρισα τὴν ἀσχήμια τῆς
ζωῆς, παραδέχομαι τὸν οἶκτό σου.

Δὲ θέλω νὰ μὲ λυπάσαι ὅμως ἔ-
πειδὴ ἐργάζομαι. Εἶμαι ἕνας κοι-
νωνικὸς παράγον τῶρα κι' ἐγώ.

Καὶ δὲ φαντάζεσαι τὴ παράξενη
χαρὰ μου δίνει αὐτὴ ἡ ἐπίγνωση.

— Κοινωνικὸς παρῶν; Εἰρω-
νεύθηκε καλὸβόλα ἡ Θάλεια. Μοῦ
φαίνεται πῶς τὰ παίρνεις ποὺ
σοβαρὰ τὰ πράγματα.

— Θάλεια, ἀποκρίθηκε ἡ Ναυ-
σικά σοβαρὰ. Αὐτὸ ἐπρεπε νάχης
κάνει κι' ἐσύ. Ὅχι νὰ πουλίσης
τὰ νεῖτά σου γιὰ τὸ χρήμα.

— Δὲν πιστεύω νὰ φαντάζεσαι
πῶς εἶσαι πρὸ εὐτυχισμένη ἐσύ ἀ-
πὸ μένα, τῆς εἶπε ἡ Θάλεια τσου-
χερὰ.

— Τὸ φαντάζομαι καὶ τὸ πι-
στεύω. Ὅπωςδήποτε ἔχω τὴν ἐν-
τύπωσι πῶς εἶμαι πρὸ εὐτυχισμέ-
νη ἀπὸ σένα.

Σήκωσε τοὺς ὤμους τῆς ἡ Θά-
λεια.

— Μακάρι! Ὅπως τὴν βοή
καθένας τὴν εὐτυχία.

Ἡ Θάλεια ζοῦσε σ' ἕνα διαρκή
πυρετὸ αὐτὲς τῆς ἡμέρες. Σκο-
τώνονταν στὴ δουλειὰ μὲ τὶς ἐτοι-
μασίες τοῦ γάμου. Ἐτρεχε μὲ τὴ
μητέρα τῆς στὰ μαγαζιά, ἀγόρα-
ζε, ἀγόραζε ὅληματα. Δὲν ἤξερε
πιά τί νὰ πρωτοαγοράσῃ. Τῆς ἔ-
δινε ἀλύπητα χρήματα ὁ Γεράσι-
μος, κι' ἡ Ἰσα βρισκόταν στὸ
στοιχείο τῆς.

Αὐτὴ ἡ ἀπασχόλησι τὴν ἔκανε
σχεδὸν νὰ ξεχνᾷ τὸν καὺμό τῆς.

Μόνον ποὺ διαχειριζόταν τὰ λε-
πτὰ αὐτά, εἶχε τὴν ἐντύπωσι πῶς
ἦταν ἀκόμη πλούσια, πῶς μπο-

Ἐπίμαροι θίχοι

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Μὲ κατάπληξιν ὁ κόσμος καὶ μὲ λύπη του ἐπίσης,
ἀπ' τοὺς γύρω του μαθαίνει κι' ἀπ' τὶς πρόσφατες εἰδήσεις,
ὅτι ὑπάρχουν ὠριμένοι μεγαλέμποροι ἐν Ἑλλάδι,
ποὺ μὰς δάξουνε καὶ λίγο μηχανελαὶ στὸ λάδι!

★

Δηλαδή στὴν ἐποχὴ μας τὸ ταλαίπωρο κοινὸν
βάζει μέσα στὸ φαί του καὶ λαδάκι... μηχανῶν,
γιατὶ οἱ ἔμποροι ἀποβλέπουν στὸ παχὺ τους πορτοφόλι
καὶ χωρὶς πολλὰς κουδέντες... «μηχανές» δουλεύουν ὅλοι!

ΚΑΙΡΟΙ ΚΑΙ ΜΗΝ

Πρὸς χαρὰν παντὸς γονέως
καὶ ἡσυχου συνδημίου,
συνελήφθη κάποιος νέος,
ποὺ Μητροπολίτης εἶνε τὸ λαμπρὸ ἐπώνυμό του,
γιατὶ στὶς μαθητοῦλες ἀφορῶντες ἐκολλοῦσε
κι' ἐπεισόδια, συγχρόνως, ἀσυνήθη προκαλοῦσε!

★

Καταπλήσσεται, ἐπὶ πλέον, κάθε σόφρων συμπολίτης
καὶ οἰκτεῖται τοῦ καιροῦ μας τὸν ὑπεμονετισμὸ,
ἀφοῦ φτάνει στὸ σημεῖον νὰ πιασθῇ Μητροπολίτης
«ἐπὶ... τέντυ - μπούσιν»!

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΙΣ

Ἐπιστήμονες μεγάλοι, ποὺ τὸν κόσμον συγκινοῦν
καὶ ποὺ μ' ἔρευνα καὶ μόνο τὸν καιρὸ τους τὸν περνοῦν,
μὰς δηλώνουν, τελευταίως, μὲ σοφία τους πολλή,
ὅτι πάντα τὸ... τραγοῦδι τοὺς στομάχους ὠφελεῖ!

★

Οὐδεμία ἀμφιβολία, ἐπομένως, δὲν μὰς μένει,
ὅτι ὠφέλειαν στομάχου ἔχοντες ἐξασφαλισμένην,
ἀφοῦ μόνιμες, περίπου, μὰς ταράζουν ἀνιλλίες
κι' ὁ φτωχὸς ὁ στομάχός μας ἔχει πάντα... συνανιλλίες!

«ΧΑΡΟΥΜΕΝΕΣ ΝΟΤΕΣ»

Μιὰ κι' ὁ κόσμος, τελευταίως, στὶς «πεννίες» ἔχει μεράκι
καὶ δακρύβρεκτα τραγοῦδια, κατὰ βάσι προτιμᾷ,
παρεκτὸς τοῦ... «Ἐπιταφίου» τοῦ συνθέτη Θεοδωράκη,
ἄσμα ἔγινε κι' ὁ «Τάφος» τοῦ Κωστή τοῦ Παλαμά!

★

Ἡ φορὰ, μὲ λόγους ἄλλους, τᾶχει φέρει τὸν πραγματῶν,
νὰ λανθάρουν οἱ συνθέτες γιὰ τραγοῦδια μας δηκτῶδη,
τὰ τραγοῦδια ποὺ μιλάνε περὶ τάφου καὶ μνημάτων
καὶ τὰ γλέντια τὸν Ἑλλήνων, θάνατι, πλέον, ...μνημειώδη!

«ΑΠΟΨΕ ΚΑΝΕΙΣ ΜΠΑΜ»

Σ' ἕνα κέντρο τῆς Ἀθήνας, μὲ μουζούκια καὶ μὲ ντέφια,
ὅπου κι' οἱ ἀριστοκράτες, κάθε τόσο, σπᾶνε κέφια,
μιὰ παρέα κοφλαλίων συνεπλάκη τις προάλλες
κι' ἀντηλλάγησαν ποτήρια καὶ σκουρίζανε μπουκάλεις!

★

Ἀρπαχτήκανε στὰ ἴσια οἱ κουνφοὶ καὶ οἱ μουγκοὶ
καὶ δὲν φάνηκαν καθόλου στὰ σπασίματα τσαγγοί,
γιατὶ ἔπορευε τὸ κέντρον κι' ἡ παρέα τους νὰ δράσῃ
καὶ τὸ γλέντι τους, δεδαίως, «στὰ μουγκὰ» νὰ μὴν περάσῃ!

ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ

Τὰ καλοῦπια τοῦ «λαγάνου» θεωροῦνται πιά παλιά
κι' ἐπειδὴ καινούργια «φόρμα» πρέπει νάχουν τὰ μαλλιά,
ὅλοι αὐτοὶ ποὺ κατευθύνουν τὶς κομωμοεῖς στὴν Εὐρώπη,
νέα κόμμωσι ἐπιβάλλουν, ποὺ τὴν λέγε «ἀντιλόπη»!

★

Ἔτσι ἀμείτρητες κυρίες καὶ μοντέρνες δεσποινίδες
θὰ κοτσάρουν κατὶ «κόντσους» μυτεροὺς σὰν πυραμίδες,
ποὺ τὴν «φόρμα» τους τὴν λέγε «ἀντιλόπη» μερικὴ
κι' εἶνε στὴν ἐμφάνισί τους μᾶλλον... τραγελαφικοί!

ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ

Ζωηρῶς παραπονοῦνται οἱ ἐργάται ὑποδημάτων
κι' ὅλο αἰτήσεις ὑποβάλλουν καὶ σειοὰν ὑποσημάτων,
γιατὶ οὐδεὶς τὰ δικαία τους τὰ αἰτήματα δὲν λύνει
καὶ κοντεύουν, ὅπως πᾶνε, νὰ βρεθοῦν στὴν ναφθαλίνη!

★

Δηλαδή φωνάζουν πλήθῃ ὑποδηματοεργατῶν,
ὅτι τὰ αἰτήματά τους ἐκκομίζουν ἀπὸ ἐτὼν
καὶ παρ' ὅλο πὺν ὑποφέρει τὸ φτωχὸ τους τὸ συνάφι,
στὰ παλιά του τὰ... παπούτσια κάθε ἀρμόδιος τοὺς γράφει!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ροῦσε νὰ ξεδεῦν χωρὶς ὑπολογί-
σμό.

Γύριζαν στὸ σπῆτι σκοτωμένους
ἀπὸ τὴν κούρασι τὸ ἀπόγευμα κι' οἱ
δυὸ τους, κι' ἐπειτα τὸ βράδυ
πῆγαινε πάντα ἔξω μὲ τὸν ἀρρα-
βωνιαστικὸ τῆς ἡ Θάλεια. Καὶ
ποὺ δὲν τὴν πῆγαινε; Σὲ ὅποιο
πολυτέλεστο κέντρο, σὲ ὅποιο
ἀκριβώτερο θέαμα.

Ἐπειτα, ἦταν κι' οἱ ἀτέλειω-
τες ἐπισκέψεις, σχεδὸν κάθε βρά-
δυ στὸ σπῆτι. Ὅλες οἱ φίλες κι'
οἱ γυναικὲς ἔρχονταν νὰ συγκα-
ροῦνε γιὰ τοὺς ἀρραβῶνες τῆς
Θάλειας καὶ συγχρόνως νὰ χώ-
σουν τὴ μύτη τους καὶ νὰ ψυχου-
λοῦσαν κατὰ πόσον ἦταν πραγ-
ματικά εὐχαιριστήμενη ἡ οἰκογέ-
νειας.

Ἡ Ἰσα ἔπαιξε μιὰ χαρὰ τὸ ρό-
λο τῆς. Κατάφευγε νὰ δῇν σὲ ὁ-
λο τὴν ἐντύπωσι πῶς πρόκειται
γιὰ μιὰ μεγάλη τύχη. Ἡ Ἰσα ἡ
Θάλεια, ὅταν τῆς ἔβλεπε νὰ εἶναι
σπῆτι γελοῦσε πολὺ εὐθυσία, ἀφύ-
σικα εὐθυσία σχεδόν, τᾶριχνε ὁ-
λα στὸ ἀστεῖο, καὶ κανεὶς δὲ μπο-
ροῦσε νὰ καταλάβῃ, κατὰ ἀπὸ
αὐτὴ τὴ μάσκα τῆς τοελλῆς εὐθυ-
μίας, τὰ πραγματικά τῆς τὰ αἰ-
σθήματα.

Ἡ Ναυσικά ἀπέφευγε νὰ ἐμφα-
νίζεται στὸν κόσμο. Γύριζε κου-
ρασμένη ἀπὸ τὴ δουλειά τῆς, κι'
ἡ μόνη τῆς εὐχαιριστήσι ἦταν νὰ
πάσ σὲ καμμιὰ συναυλία, σὲ κα-
νένα θέατρο ἢ νὰ περάσῃ τὴ βρα-
δυὰ τῆς μὲ κανένα ὁραῖο βιβλίο.
Ὅλη αὐτὴ ἡ κίνησι στὸ σπῆτι τῆς
τὴν κοῦραζε. Καὶ κυρίως ὅλη αὐ-
τὴ ἡ θορυβώδης χαρὰ τῆς φαινό-
ταν ψεύτικη. Ἐνα πυροτέλεγμα
ποὺ θὰ ἔσθινε γρήγορα. Τί θ' ἄ-
φινε ἐπειτα; Στάχτη, σκοτάδι;
Δὲν ἤθελε νὰ τὸ συλλογίζεται. Ἡ
σκέψι τῆς, μοιραζόταν ἀνάμεσα
στὴν καινούργια τῆς ἐργασία καὶ
στὸ πρόβλημα ποὺ θ' ἀντιμετώ-
πιζαν ἀμέσως μετὰ τὸ γάμο τῆς
Θάλειας. Ἐπρεπε ὅπωςδήποτε
ν' ἀλλάξουν σπῆτι.

Ἐβλεπε μὲ φοικὴ τῆς αὐτὴ τὴν
ἡμέρα νὰ ζυνῶν ἡ Ἰσα, κι' ἡ
χαρὰ ἔσθινε ἀπὸ τὰ μάτια τῆς.
Ὅσο πίστευε πῶς ἦταν εὐτυχι-
σμένη γιὰ τὸ γάμο τῆς μεγάλης
τῆς κόρης, τόσο στὴ σκέψι πῶς
θάφευγε ἀπὸ τὸ ὥραιο τῆς τὸ δια-
μείρισμα, κατὶ πᾶντες μέσας τῆς.
Καὶ κάθε τόσο πετοῦσε πόντους
στὴ Ναυσικά:

— Τί γίνεται μὲ τὸν Ἀντρέα;
Γιατὶ δὲν ἐπιδίδει καὶ νὰ βρῆσκε-
ται σὲ ἐπαφὴ μαζί του;

Δὲν ἀπαντοῦσε ἡ κοπέλλα. Τῆς
ἦταν δύσκολο νὰ δώσῃ στὴν μητέ-
ρα τῆς νὰ καταλάβῃ τὴν ψυχολο-
γία τῆς. Πολὺ, δύσκολο, προσπά-
των, ἐπειδὴ δὲν ἤξερε ὅλη τὴν ἀ-
λήθεια ἡ Ἰσα. Κι' ἔβλεπε τὰ
πράγματα μονόπλευρα. Δὲν τῆς
χωροῦσε τὸ μυαλό, πῶς ἦταν δυ-
νατὸν ἡ κόρη τῆς νὰ προτιμᾷ νὰ
ἐργάζεται δασκαλίτσα σ' ἕνα
σχολεῖο παρὰ νὰ γίνῃ σύζυγος ἑ-
νὸς ἀντρα ζηλευμένου σὰν τὸν Ἀν-
τρέα Μίλδα.

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΘΑΛΕΙΑΣ

Βοῦξε ὅλη ἡ Ἀθήνα μὲ τὸ γά-
μο τῆς Θάλειας μετὰ λίγες ἡμέ-
ρες.

Ὁ Βερακιώτης ὅδεψε ἀλύπη-
τα. Ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Διο-
νυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτη εἶχε με-
ταμορφωθῇ σὲ ἀνθοκήπι καὶ δὲν
ἔλειπε κανεὶς ἀπ' ὅσους ἀναφαί-
νονταν πάντα στὴν κοσμικὴ κί-
νησι.

Σὲ ἀνθοκήπι εἶχαν μεταμορ-
φωθῇ κι' οἱ αἰθουσες ἕνας μεγά-
λου ξενοδοχείου τὸ ἴδιο βράδυ γιὰ
τὴ δεξίωσι ποὺ ἐπακολούθησε. Οἱ
κυρίες ποὺ εἶχαν λάβει ἐγκαίρως
προσκήσεις, δὲν εἶχαν παραμε-
λήσει νὰ φροντίσουν γιὰ τὶς τουα-
λέττες τους. Κι' ἡ Ἰσα ἔλεγε, μὲ
ἀφέλεια τάχα στὸν κύκλο τῆς:

— Εἶμαι ἕνα ἀπὸ τὰ πρὶ ἐντυ-
πωσιακά γεγονότα τῆς σαζόν,

— δὲν εἶναι ἔτσι;— ὁ γάμος τῆς
μεγάλης μου.

Μόνη ἀπλῆ, ἀπείρητη σ' αὐτὸ
τὸν κύκλο, ἦταν ἡ Ναυσικά.

Μὲ κανένα τρόπο δὲν εἶχε δε-
χθῇ νὰ κάνῃ καμμιὰ βαρύτιμη
τουαλέττα. Εἶχε φορέσει ἕνα ὁ-
ραῖο, κοριτσιόστικο, ὁρὸς φορτω-
νάκι κι' ἡ ὁμορφιά τῆς τόκανε
νὰ φαντάζῃ πρὸ ὁμορφῆς ἀπ' ὅλες
τὶς βαρύτιμες τουαλέττες γύρω
τῆς.

— Σήμερα εἶσαι ξανὰ ἡ Νε-
ράϊδα μου! τῆς ψιθύρισε ὁ Ἀν-
τρέας, ποὺ ἦταν καλεσμένος στὸ
γάμο.

Τοῦ χαμογέλασε γλυκά, τα-
πεινά.

Ἐπειτα ὅταν χόρεψαν μαζί, τῆς
ψιθύρισε:

— Ἀγάπη μου... πότε θὰ ἔρθῃ
κι' ἡ δική μας ἡ σειρά;

Σταμάτησε τὸ χορὸ, τὸν κῦ-
ταξε ἴσια στὰ μάτια.

Δὲ σὲ παρακάλεσα νὰ μὴ
μοῦ ξαναμιλήσης γι' αὐτό; τοῦ ἀ-
ποκρίθηκε σιγανὰ ἄλλοι σταθερά.

Τὴν πῆρε σὲ μιὰν ἄκρη τῆς αἰ-
θουσας καὶ κάθησαν ξεχωρισμένοι
ἀπὸ τὸν κόσμο ποὺ γλεντοῦσε.

— Νεράϊδα τῆς εἶπε μὲ συγκί-
νησι. Τώρα δὲ θέλω πιά νὰ μοῦ
πῇς τὸ ὄχι. Τ' ἀκούς; Τώρα πε-
ριμένω ἀπὸ τὰ χεῖλιά σου τὸ γλυ-
κὸ «ναί», ποὺ θὰ μὲ κάνῃ εὐτυ-
χισμένο.

Κούνησε τὸ κεφάλι τῆς θλιμ-
μένη:

— Ἀντρέα, σ' εὐχαριστῶ.

— Ὅταν ἀρχίξῃς μὲ εὐχαρι-
στῶ, μὲ, πληγώνει.

— Σ' εὐχαριστῶ, ποὺ δὲ μὲ
βαρέθηκες, σ' εὐχαριστῶ ποὺ δὲν
κουράστηκες νὰ μοῦ φέρεσαι μὲ
καλωσύνη.

— Ἡ ἀγάπη δὲν κουράζεται
ποτέ.

— Ἐγὼ ὅμως θέλω νὰ σοῦ μι-
λήσω σοβαρὰ: Μοῦ δίνει τόση εὐ-
τυχία ἡ ἐργασία μου τώρα... ποὺ
θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μὴ μοῦ τὴν
στερήσῃς.

Κατσούφισε γιὰ μιὰ στιγμή.

— Ὄτε ἡ ἀγάπη μου μπορεῖ
νὰ σοῦ καταστρέψῃ τὴν εὐτυχία
σου;

— Ἀκούμπησε τὸ χεῖρ τῆς μαλα-
κὰ στὸ μπράτσό του:

— Θέλω νὰ μὲ καταλάβῃς κα-
λὰ, Ἀντρέα. Ἡ καρδιά μου, ὁ-
πως σοῦ εἶπα, ἦταν ἕνα κοῦρελι.
Τώρα ἀρχίζει σιγὰ σιγὰ καὶ συ-
νέρεχται...

— Τώρα ξαναγίνεις ἡ Νεράϊδα
μου...

— Φαινομενικά, ἴσως. Μέσα
μου ὅμως... δὲν εἶμαι πιά τὸ ὁ-
νειροπαρμένο κοριτσιόπουλο ποὺ
γινώριζες. Ἐχω ἄλλα ἱδανικά.

— Ποιὸ εἶναι τὸ ἱδανικὸ σου
τώρα, ἀγάπη μου;

— Τὸν κῦταξε ἴσια στὰ μάτια.

— Νὰ πληρώσω.

Δὲν κατάλαβε.

— Τί νὰ πληρώσω;

— Τὰ χρέη μου. Τὰ χρέη μου
πρὸς ἐσένα καὶ πρὸς τὴ μητέρα
μου. Ἄν δὲν βάλω στὴ θέσι τους
τὰ χρήματα ποὺ πῆρα ἀπὸ τὴ
μαμά κι' ἐκεῖνα ποὺ δανείστηκα
ἀπὸ σένα, δὲ θὰ پاύσω νὰ περι-
φρονῶ τὸν ἑαυτὸ μου.

— Δὲν εἶσαι στὰ καλά σου.
Γιὰ νὰ κερδίσης τόσα χρήματα
χρειάζεται πολὺς καιρὸς...

— Πρέπει νὰ ἐργαστῶ πολὺν
καιρὸ. Πρέπει, Ἀντρέα. Δὲν τὸ
καταλαβαίνεις, ὅτι γιὰ τὴν ψυχι-
κή μου ἰσορροπία χρειάζεται κα-
ποία σκληραγωγία; Δὲν τὸ κατα-
λαβαίνεις ὅτι ὁ μόνος τρόπος νὰ
λιγοστεύῃ κάπως ἡ ταπεινότης
μου εἶναι νὰ μπορέσω νὰ πλη-
ρώσω;

Ἐκανε μιὰ κίνησι ἀπελπισίας
ὁ νέος.

— Δὲ νομίζεις ὅτι ἡ ἀγάπη
μου μποροῦσε νὰ σβύσῃ κάθε τα-
πεινότη;

Τοῦ χαμογέλασε γλυκά.

— Ἀντρέα, εἶσαι τόσο κολός,

ἰδέα

Ἡ περίφημη
κρεασιὸν
τοῦ οἴκου
Μαλλίδου
ἀπὸ μεταξωτὸ
Ζέρσεϋ
ντραπέ.
Μοντέλλο
"ΤΑΝΑΓΡΑ"

Σέ ὅλα τὰ μοντέλλα μας
χρησιμοποιούμε τὰ αἰσάτα,
βτερέα, ἔλαφρά φερμονάρ
νάυσον "ΦΕΡΛΟΝ"
τὰ ὅποια ἔχουν ἀποδείχθῃ
τὰ ἀνώτερα ὅλων!
Ἐξένη Μαλλίδου

ποῦ, κι' ἂν ἀκόμη σ' ἀγαποῦσα
μὲ ἔρωτα ἀληθινὸ, δὲ θὰ ἤθελα
νὰ σὲ παντρευτῶ.

— Δὲν τὸ καταλαβαίνω.

— Ἄν σκεφθῇς βαθιά, θὰ τὸ
καταλάβῃς. Ἐσένα σοῦ ἀξίζει νὰ
γίνῃ γυναίκα σου μιὰ κοπέλλα
ποὺ νὰ μπορῇ νὰ σοῦ χαρίσῃ τὸν
αἰὶό ὅχι μόνον τοῦ κορμιοῦ τῆς,
ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς τῆς. Κι' ἐγὼ
δὲν ἔχω ἀκόμη νὰ σοῦ δώσω, πα-
ρὰ λίγα ὁτῶνα κοῦρελίας.

Δὲν τῆς ἀποκρίθηκε. Τὰ λόγια
τῆς τὸν ἐπηρεάζαν, τὸν ἔφεραν σὲ
σκέψεις. Κι' ὅλη τὴν ὑπόλοιπη
βραδυὰ φαινόταν συλλογισμένος.

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

Ἀμέσως μετὰ τὸ γάμο ὁ Γερά-
σιμος κι' ἡ Θάλεια ἔφυγαν γιὰ τὸ
ταξίδι τοῦ γάμου. Θὰ πῆγαιναν
σὲ πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης. Ὁ
Γεράσιμος ἦταν ἀποφασισμένος
νὰ δεῖξῃ στὴ νέα του γυναίκα ὅ-
λα τ' ἀξιοθέατα σχεδὸν τοῦ κό-
σμου. Οἱ δουλειές του πάντως δὲν
τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ λείψῃ περισσό-
τερο ἀπὸ ἕνα μῆνα.

Στὸ μῆνα αὐτὸ ἡ Ναυσικά κι'
ἡ μητέρα τῆς ἔκαναν τὴ μετακό-
μισι. Μὲ ὑπεράνθρωπους κόπους ἡ
κοπέλλα τὰ τοῦλῃσε ὅλα, τὰ ξε-
διάλ

— Παιδί μου... παιδί μου... Γιά το βραχιόλι σε συγχωρώ, σε συγχωρώ μ' όλη μου την καρδιά, και δε θέλω να το ξαναπής ότι θα έργοσής γιά να μου το πληρώσης. Άλλα τ' άλλα, Νεράιδα μου. Γιατί να σε στραπατσάσω τόσο ή ζωή;

— Γιατί στάθηκε επιπόλαιη. — Έπειδή ήσουν Νεράιδα, ψιθύρισε ή μάνα με μάτια βουρκωμένα. Γι' αυτό, γι' αυτό. 'Η ζωή στραπατσάει πάντα τα πιο όμορφα λουλούδια...

— Γι' αυτό μάνα, δε θέλω να με βγάλης από το δρόμο, που άρχισα. Θέλω να καταλάβω τις δυσνάειες μου. Θέλω να νιώσω κι' εγώ μια μέρα ότι κάτι έκανα, ότι κάτι δημιούργησα.

— Κι' αν δεν τα καταφέρεις; — Θά τα καταφέρω, αποκρίθηκε με πεποίθηση ή κοπέλλα. Θά δής ότι θα τα καταφέρω.

ΟΙ ΝΙΟΠΑΝΤΡΟΙ

Κοντά στις Άποκρής έπέστρεψαν ό Γεράσιμος κι' ή Θάλεια από το γαμήλιο ταξίδι. Πήγαν να τους προπαντήσουν στο αεροδρόμιο του 'Ελληνικού ή 'Ιρα κι' ή Ναυσικά. Κι' από την πρώτη στιγμή διάβασε ή Ναυσικά στα μάτια της αδελφής της έκείνο που φοβόταν πως θα διαβαζε.

Θάλεια είχε μεγαλώσει τουλάχιστον πέντε χρόνια από τον καιρό. Το πρόσωπό της είχε πάρει μια έκφραση νευρική, σχεδόν αγνώριμη. Τα μάτια της ήταν πάντα ζωηρά, αλλά δεν είχαν τώρα πια την τσαχπινική ζωηρόδα που είχαν άλλοτε. Μάλλον έδιναν την εντύπωση πως στά βάθη τους έκαιγε κάποια παράξενη φλόγα.

Πάντως, ή κουβέντα της ήταν ζωηρή. Δεν άφινε σχεδόν τον άντρα της να μιλήσει.

— Είδαμε... είδαμε... και τί δεν είδαμε...

— 'Ο Γεράσιμος φαινόταν κι' αυτός κουρασμένος.

— Είδαμε, είδαμε! Έλεγε κι' αυτός.

Ήταν φανερό όμως, πως ή μόνη του σκέψη ήταν πότε να πάη σπίτι του να ξεκουραστή.

Μετά λίγες ημέρες πάντως, όταν συνυρίστηκαν, όταν ισορρότησαν το νοικοκυριό τους, φάνηκαν κι' οι δύο τους πιο ξεκούραστοι.

Κι' ή Θάλεια άρχισε την καινούργια της ζωή. Άνοιξε το σπίτι της, κάλεσε ένα ζώο γνωστός και φίλος και τους θάμπωσε με την τουαλέτα της, που την είχε φέρει από το Παρίσι. Έπειτα άρχισαν να την καλούνε. Οί κοινωνικές κυρίες ξιπώθηκαν, βλεπόντας την ν' αλλάζει κάθε φορά, σε κάθε δεξίωση, τουαλέτα την μια πιο όμορφη από την άλλη.

Ή 'Ιρα πετούσε στα σύννεφα κι' όλο έλεγε στη Ναυσικά:

— Είδες; Έξυπνη! Όχι, θα γινόταν κι' αυτή δασκαλίτσα σαν κι' εμένα! Τί έκανε; 'Ο Γεράσιμος είναι σύζυγος έκτακτος. Την κυττάει στα μάτια. Άλλα πρέπει να είναι έξυπνη ή γυναίκα γιά να τα καταφέρει.

ΣΤΗΝ ΚΑΦΗ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

Την είχε πάρει με την κούρσα της ή Θάλεια την αδελφή της στη Γλυφάδα. Ή άμμουδιά λαμποκοπούσε χουσαφένια, στ' Αστέρια. Χαδιάρικο το κύμα έρχόταν στην άκροαγιαλιά, κι' όπως ήταν εξαπλωμένη ή Νεράιδα εκεί στην άκρη είχε την εντύπωση, πως τα κ' ατά, παλαιοί της φίλοι, έρχονταν και τί ζήτησαν.

Μία παράξενη νοσταλγία της πλημμύριζε την καρδιά. Έκλεινε τα μάτια της κι' έβλεπε θαυρείς δρόμους: Τον έαυτό της μέσα

ΔΗΛΩΣΙΣ

«Ο «Θησαυρός» βρίσκεται στην ευχάριστη θέση να πληροφορήσει τους αγαπητούς αναγνώστες του ότι οι αξιώσεις τους, που διετύπωναν από καιρό γιά την αύξηση των σελίδων του, θα ικανοποιηθούν πλήρως από το τεύχος των Χριστουγέννων. Ο «Θησαυρός» σε μια νέα ανακαινιστική εξόμησή του με ακόμη ώριμότερη και συναρπαστικότερα περιεχόμενα, με έντελως ευρωπαϊκή καλλιτεχνική εμφάνιση και με άριστερα φωτο- αφφρε, θα εξακολουθήσει να κατέχει την πρώτη θέση μεταξύ των περιοδικών ποικίλης ύλης.

Αλλά οι μεγάλες αυτές θυσίες, που διπλασιάζουν τις δαπάνες του, δε θα είναι δυνατόν ν' αντιμετωπισθούν παρα με τη μικρή αύξηση της τιμής του τεύχους του κατά μία δραχμή. Ο «Θησαυρός» δηλαδή από το Χριστουγεννιάτικο τεύχος του θα τιμάραι δραχμές πέντε (5).

Αυτό άλλωστε πρέπει να θεωρηθί ως μια φυσική συνέπεια, δεδομένου ότι δυο νέα περιοδικά ποικίλης ύλης, που ένκυκλοφόρησαν έχάτως, έχουν καθορίσει την τιμή του τεύχους τους σε πέντε (5) δραχμές.

Τα άλλα περιοδικά, με τιμή τεύχους κατά τι μεγαλύτερη εκείνης των εφημερίδων, παρ' όλην την αξιολογική κυκλοφορία τους, αδυνατούν ν' αντιμετωπίσουν τα έξοδα των κι' εξακολουθητικώς παραμένουν ακάλυπτα.

Το σύγχρονο πολυσέλιδο περιοδικό ποικίλης ύλης με τις κολλασαίες δαπάνες του σε έκλεκτη λογοτεχνική συνεργασία, σε άριστη ποιότητα χαρτί και σε πολυέξοδα μέσα καλλιτεχνικής εκτυπώσεως, μόνο στην τιμή των πέντε (5) δραχμών βρίσκει την απαραίτητη οικονομική σταθερότητα για την συνεχή βελτίωσή του.

Είμεθα, βέβαιον, λοιπόν ότι οι αγαπητοί αναγνώστες μας θα εύρουν εύλογον αυτήν την άσημαντη σχεδόν αύξησιν της τιμής του τεύχους του «Θησαυρού», με την ικανοποίησιν ότι έχουν άκριδώς, όπως το θέλουν, το πρώτο περιοδικό του τόπου μας.

στο κόττερο, κάποια θύελλα. Κάποια τρομάρα θανάσιμη. Κι' άξαφνα δυο μάτια ολόμαυρα που ξεπρόβαλλαν μέσα από το νερό, μέσα από τη θύελλα.

Ανατρίχισε. Θάθελε να διώξη αυτή τη σκέψη, αυτή την εικόνα. Κι' όμως δε μπορούσε. Ίσως να ήταν ή θάλασσα που της τον έ-

φερνε πάλι κοντά της. Θύμανε με τον έαυτό της, δεν είχε όμως το σθένος ν' αντιδράσει.

— Νεράιδα... Τί θάλειες γιά μια βαρκάδα;

Πετάχτηκε ή κοπέλλα γιάτί εί-χε άναγνωρίσει άμέσως τη φωνή.

Ο Άντρεάς στέκταν μπροστά της, με το πρόσωπο ήλιοκαμμένο

και μ' ένα γλυκό χαμόγελο στα χείλη.

Κούνησε άρνητικά το κεφάλι της.

— Όχι. Άντρεά.

— Κι' αν σε παρακαλέσω πολ-

λύ, πολύ;

Σηκώθηκε. Δεν ήθελε να τον στενοχωρήσει μια και της φερόταν με τέτοια καλωσύνη.

Ή βάρκα γλιστρούσε τώρα πάνω στα έλαφρά κυματιστά νερά, που σπιθιδολούσαν κάτω από την κάψα του μεσημεριού. Λές και κάποιος θεός είχε σκορπίσει, γιά να γελάσει, χούφτες το χρυσάφι, και τα κύματα κυνηγιόνταν ποιά να το πρωτορουφήξ.

Πήρε ή Νεράιδα τα κουτιά, κι' αισθανθηκε την καρδιά της να πλαταινι από ευτυχία, καθώς της πήρε ό άέρας τα μαλλιά, της τ' άναστατώνσε.

Ο Άντρεάς την κύτταζε με λατρεία.

— Έλαβα και την άλλη δόση του χρέους σου. της είπε σε λίγο...

Γέλασε ή κοπέλλα.

— Δεν προχωρεί και τόσο γρήγορα.

Τούστεινε κάθε μήνα τακτικά όσα μπορούσε να οικονομήσει από το χρέος. Κι' ό Άντρεάς τα δεχόταν. Τόν είχε πείσει πως ήταν μια ψυχική ανάγκη γι' αυτήν να του τα εξοφλήσει. Κι' ή μπέρα της την είχε συμβουλέψει να εξοφλήσει αυτό το χρέος, και να μη σκεφθί ποτέ να της άντικαταστήσει το βραχιόλι.

Τους λίκνιζε το κύμα, κι' ή Νεράιδα ήξερε περίφημο κουτιά. Έ-το δεν άργησαν να βρεθούν μακριά.

Γύρω τους ή γαλανή άπέραν- τώση της θάλασσας και το χρυσό φως του ήλιου... Μέσα στη βάρκα, αυτοί, δυο νέοι, όμορφοι, γεροί, με τα μισογύμνα κορμιά τους, που τα είχε μαυρίσει ό ήλιος. Δυο νέοι...

Είχε προμελετήσει το σχέδιο ό Άντρεάς; Είχε κάμει μαθηματικούς υπολογισμούς, πως δεν ήταν δυνατόν να του άσνηθί αν της έπαναλαμβάνε μια τέτοια στιγμή την πρότασή του; Ή έκανε όπως

τούλεγε ή καρδιά του;

Κάποια στιγμή άφησε τη θέση του αντίκρου της και πήγε και κά- θισε δίπλα της. Ή Βάρκα ταλαν- τεύθηκε καθώς σηκώθηκε και γιά μια στιγμή σαν να φοβέρισε πως θ' άναποδογυρίσταν.

Γέλασε ή Νεράιδα.

— Παρ' όλιγο να κάνουμε ά- θελα μας μακροδούτι.

Τό γέλιο της ήταν ξέγνοιαστο, παιδιάτικο, θυμικό τό γέλιο της του παλιού καιρού.

— Νεράιδα... Θυμάσαι κάπο- τε που σε παρακάλεσα να κάνου- με μια βαρκάδα μαζί;

— Ναι, Άντρεά.

— Αν είχαμε κάνει εκείνη τη βαρκάδα όλα θα ήταν άφορε- τικά...

— Γιατί; τόν ρώτησε αν και μάντευσε κιόλας που ήθελε να φάσει.

— Έπειδή θα σούλεγα κάτι... ά- που θα σ' έδω τό πω τώρα... Ναι, ά- κριδώς αυτά τα λόγια θα σούλε- γα και τότε: Άγχαψι μου, θέλεις να γίνης γυναίκα μου;

«ΝΑΙ»

Πόσες φορές της είχε κάνει την πρόταση; Κι' ό ίδιος δε θα θυμό-ταν. Πόσες φορές τα γλυκά της τα χειλάκια είχαν σφιχτή, καθώς πρόσφεραν ευγενικά αλλά σταθερά το όχι;

Κύτταζε με φόβο αυτά τα ρό-δινα χείλη, αυτά τα λακκάκια στα μάγουλα. Και περίμενε με φόβο. Τάχα θα σφιγγόταν πάλι το μπουμπουκένιο στοματάκι;

Μια στιγμή δισταγμού... Τά λαμπερά πράσινα μάτια της κο-πέλλας γύρισαν, έβρισαν μια μα-τιά γύρω, άγκάλιασαν την άπε-ραντώση του πελάγους.

Τάχα τί της ψιθύρισαν τα κύ-ματα που τη γνώριζαν, τα κύμα-τα που την άγαπούσαν; Τί ήταν εκείνο πουκανε τα χείλη της να χαμογελάσουν, τα λακκάκια να βαρουνάσουν παχινοιδίως;

Δεν περίμενε ό νέος την άπάν-τησι. Τη ρούφηξε από τα χείλη της, καθώς την άγκάλιασε τόσο παράφορα, πουκανε πάλι σχεδόν τη βάρκα ν' άναποδογυρίσθ.

Όταν πέρασε το πρώτο μεθύ-σι, ή Ναυσικά θέλησε πάλι να μιλήσει με τη λογική:

— Άνδρέα... Είσαι σίγουρος πως δε θα με περιφρόνησης πο-τέ; Είσαι σίγουρος πως αισθά- νεσαι γιά μένα πραγματική αγά-πη κι' όχι οίκτο;

— Όκτο αισθάνομαι γιά τον έαυτό μου, της αποκρίθηκε σο-δαρά.

— Γιατί;

— Έπειδή θα παντρευτώ με Νεράιδα και δεν ξέρω αν καμιά φορά δε με παραισύρη σε τίποτε άηλίανκα βόθη.

— Χωρίς τ' άστεία, Άντρεά... νομίζεις πως θάμαστε ευτυχισμέ- νοι;

Την κύτταζε βαθειά στα μάτια.

— Πριν σου άπαντήσω, θέλω να σε ρωτήσω κάτι. Νομίζεις πως θα μπορέσης να με άγαπήσεις;

Βύθισε την παράξενη πράσινη ματιά της, βαθειά στα μάτια του.

— Είμαι σίγουρη Άντρεά... πως σ' αγαπώ κιόλας.

Ή χαρά έδωσε άλλο το πρό-σωπό του.

— Νεράιδα. Δε θέλω ψέματα.

— Είναι κάτι παράξενο, πρό- φερε ή κοπέλλα, σαν να μιλούσε γιά τον έαυτό της. Μου φαίνε-ται... μου φαίνεται... πως σ' αγα- πώ... πως σ' αγαπώ άλλοιώςι- κα όμως... τόσο... τόσο...

Κρατούσε την άναπνοή του, ρουφούσε τα λόγια της.

— Τόσο που δεν κράτησα το λόγο μου πουδωσα στον έαυτό μου να σου εξοφλήσω και την τε- λευταία δεκάρα... Ντρέπομαι γι' αυτό Άντρεά... Παρ' όλα αυτά μου φαίνεται πως θάπρεπε να κά- νης ύπομνη, να περιμένουμ...

Έσκυψε άπάνω της, την κύ-ταζε, σαν να ήθελε να μη μείνη ούτε ή παραμικρή πιτυχή της ψυ- χής της κρυμμένη. Ή φωνή του άκούστηκε παλλόμενη, ευτυχι- σμένη:

— Πές μου το άλλη μια φορά, αγάπη μου. Πές μου το... Μ' ά- γαστά; Μπορώ να το πιστέψω πως μ' άγαστάς μ' έρωτα αληθι-νό; Έκείνο το φτωχό κορμιάκι, πουλέγες πως είναι ή καρδιά σου;...

Γέλασε με την καρδιά της, ση- κώθηκε όρθια, κι' άπλωσε τα χέ-ρια της.

— Ξέρεις πως είναι ή καρδιά μου τώρα; τού φώναξε ευτυχισμέ-νη. Ένας ήλιος πουχει μαζέψει τόσος φάς μέσα του, τόση ζεστα-σία... Και δεν ξέρει πως να τη σκορπίσει.

Αυτή τη φορά ή μικρή βαρκού-λα δε βίαζε. Τό άγκάλιασμά του ήταν τόσο άπτόμο, τόσο τρελλό, που το άνόλαφο σκάφος κλυδωνίστηκε επικίνδυνα.

Την άλλη στιγμή βρέθηκαν κι' οι δυο τους στο νερό. Και τό φι-λί που άλλαξαν, το φιλί του άρ-ραβδών τους, είχε την άγνωπτα της θάλασσας και την γεσή της την αλύρα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΛΕΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ...

Τρυφερό Διήγημα

Ο ΠΩΣ κάθε Σάββατο, έτσι και σήμερα ό Ρόμπερτ ήταν τόσο γευρικός, ώστε κόπησε πολλές φορές ώσπου να καταφέρει να έυρισθί.

Έφτασε στο σπίτι άκριδώς στις 9½, και μόλις άνοιξε την πόρτα του κήπου, ό Μπόμπυ έτρεξε κι' έπεσε στην άγκαλιά του. Ήταν ένα ψηλό άγρόακι, 8 χρονών, με μαύρα μαλ-λιά και με λεπτά χαρακτηριστικά.

— Πού είναι ή Κάριν; τόν ρώτησε ό Ρόμπερτ άφου τόν φίλησε.

— Ντύνεται ακόμα, άπάντησε ό μικρός. Ξέρεις πόσο άργούνε οι γυ- ναίκες!

Ο Ρόμπερτ χαμογέλασε, και μπή-κε μαζί με το μικρό στο χώλλ.

— Πώς είναι ή μητέρα σου; είπε τάχα αδιάφορα.

Ή Τζόαν έμφανιζόταν σπάνια, δ-ταν πήγαινε εκείνος να πάρη τα παι-δια. Έδώ κι' ένα χρόνο είχαν άπα- φασίσει να χωρίσουν επολιτισμένως, αλλά δεν είχαν πάρει ακόμα διαζύ-γιο.

— Πολύ καλά, άπάντησε ό Μπόμ- πυ. Σ' άρέσει τ' αεροπλανάκι μου;

Ο Ρόμπερτ έγενε καταφατικά, άφηρημένος, με το μυαλό του άλ- λού. Σκεφτόταν πως είχε τη μισή ελθένη γιά τους άτελειώτους καυγά-δες που είχαν γίνει ατία να χα- λάσει ό γάμος του. Παραδέχταν πως θύμανε εύκολα, μα του περνούσε γρήγορα, ενώ ή Τζόαν έμενε πεισμα- μένη γιά άρε, πετώντας πικρά λό-για και κάνοντας άκούη πιο σοδα- ρους τους καυγάδες τους...

Ή Κάριν κατέδρακε τη σκόλα- σαν σίφουνας. Ήταν ένα γοητευτικό κοριτσάκι 6 χρονών.

Ο Ρόμπερτ γονάτισε χάμα και την άγκάλιασε. Ήταν ή λατρεία του.

— Μπαμπάκα, μούφερες το θρα- χιολάκι; τόν ρώτησε ή μικρή.

— Όχι, χρυσή μου. Θά στο πάρω στα γενέθλιά σου, της ύποσέθηκε.

Τό στοματάκι της ζάρωσε.

— Μέχρι τότε!... μουρμούρισε. Κα- λά, δεν πειράζει, δά πω του θείου Νταίηθου να μωδ το πάρη.

Ο Ρόμπερτ ένοιωσε ένα δυνατό πόνο στην καρδιά. Την ίδια στιγμή, ό Μπόμπυ όρμησε κι' έδωσε ένα δυ- νατό χαρτοούκι στην αδελφή του. Έ-

Ο Ρόμπερτ άφησε στην άγκαλιά της Τζόαν τη μικρή...

Θά Ξαναρχίσουμε ΜΑΖΙ!

έκλειν έμπηξε τα κλάματα.

Ο πατέρας του τον μάλασε:

— Μην τό ξανακάνης ποτέ αυτό!

Μά κατά βάθος τον δικαιολογού-σε...

Ή Κάριν είχε άναφέρει τ' ό- νομα του άθείου Νταίηθου, ενός σα- ρανταρή που πολιορκούσε τη μητέρα της, χωρίς να καταλαβαίνει πόσο ό- θυνηρό ήταν γιά το Ρόμπερτ αυτό που είχε πη. Μά ό Μπόμπυ, σαν πιο μεγάλος, τα μάντεψε όλα.

Άφου παρηγόρησε την κόρη του και ή συμπύλωσε με τον αδελφό της, ό Ρόμπερτ πήγε και τα δυο παι- δια στο Ζωολογικό Κήπο. Πέρασαν εκεί όλο το πρωί, φάγανε σ' ένα ρεστοράν κι' ύστερα πήγανε στον κινηματογράφο.

Όταν έγνηκαν, ό Ρόμπερτ πήρε το βραχιόλι της κόρης του κι' ένα τρανιάκι του γιού του. Έβλεπε τα παιδιά του μόνο κάθε Σάββατο κι' ήθελε να τους προσέ-

ρη ό,τι λαχταρούσαν.

— Και τώρα δά πάμε να φάμε στο σπίτι μιάς γνωστής μου, δήλωσε.

Ή Άρλετ τους ύποδεχθηκε χα- τού, έξυπνο, λογικό και χαριτωμέ- νο. Ή συντροφιά της είχε έμφησει το Ρόμπερτ να περάσει εύκολότερα αυτό τό χρόνο της μοναξιάς του.

Έπαιξε με τα παιδιά, που τη συμ- πάσχαν άμέσως. Τους έφτιασε τό φαί που τους άρεσε. Κι' ήταν άργά- πιά, όταν ξεκίνησαν όλοι τους γιά να πάνε το Μπόμπυ και την Κάριν στο σπίτι τους.

Ή Άρλετ περίμενε στ' ατόκνη-το, ενώ ό Ρόμπερτ έμπασε στο χώλλ την άποκομισμένη Κάριν. Ο Μπόμ- πυ άνέθηκε στο δωμάτιό του.

Ή Τζόαν περίμενε, έαλωμένη στον καναπέ. Ο Ρόμπερτ άφησε στην άγκαλιά της τη μικρή. Καθώς όμως άγγιζε τα γυνία της μπράτσα άνατριχίασε.

— Πάλι της πήρες δώρο; ρώτησε έκείνη δειγνώντας το βραχιόλι της Κάριν. Σ' έχω παρακαλέσει να μη την κακομαθαίνης.

— Άλλά ν' αφήσω να την κακομα- θαίνι ό άθεις Νταίηθου; έ; έεπα- σε ό Ρόμπερτ γεμάτος ζήλεια.

— Ο Νταίηθου είναι καλός κι' α- γαστά τα παιδιά! είπε θυμωμένα ή Τζόαν. Κι' άλλωστε, τί σε νοιάζει, έόνα;

Ο Ρόμπερτ πήγε ν' άπάντησει. Μά ένοιωσε μια έφανική ζαλάδα και θάπρεπε αν δεν πιανόταν άπ' το τραπέζι. Άμέσως ή Τζόαν άλλαξε ύφος και τόν ρώτησε αν ήταν άρ- ρωστος. Μά τό ένδιαφέρον της τόν νευρίασε ακόμα περισσότερο. Κι' έ- φυγε χωρίς να της άπάντησε.

Λίγο άργότερα, καθώς άφινε την Άρλετ μπροστά στην πόρτα της, ή κοπέλλα τού είπε σοδαρά:

— Ρόμπερτ δε θέλω να ξανασυ- ναντηθώ τους, γιάτί φοβάμαι πως θα σ' άγαπήσει, κι' αυτό θα ήταν τρέλ- λα! Τί μπορώ να περιμένω από έ- να άντρα που πρέπει να πληρώη κάθε μήνα διατροφή... και που κάθε Σάββατο ή καρδιά του ραγίζει κα- θώς άποχαίρεται τα παιδιά του;...

Είναι καλλίτερο και γιά τους δυο μας να πάρουμε άντιο.

— Άντιο, πρόφερε μαλακά ό Ρόμπερτ καταλαβαίνοντας πως είχε δίκη ή Άρλετ.

Μόνο όταν έφτασε στο δωμάτιό του, κατάλαβε πόσο άρρωστος ή-ταν.

Όλη τη γύμνα τον βασάνιζε φοβερός πονοκέφαλος και τόν έψη- νε ό περτέρε. Τό πρωί, όταν άκούσε να χτυπά το κουδούνι της πόρτας του, δυσκολευόταν πολύ να σηκωθεί γιά να πάη ν' άνοιξη. Ήταν ή Τζόαν.

— Τό κατάλαβα πως θα ήσουν άρ-

ρωστος, τού είπε. Και... μια κι' έτυχε νάχω κάποια δουλειά έδώ κον-τά, πέρασα να δώ τί κάνεις... Έ-

— Εγώαλε άπ' την τόση της ένα μπουκαλάκι και τόν ύπογράωσε να πη μια κουταλιά φάρμακο.

Σε λίγο θυδίστηκε στον ύπνο, και ζύπνησε άργά τ' άπόγεμα.

Ή Τζόαν θρικόταν εκεί ακόμα. Τούφτιαζε ένα χυμώδες αούδο. Κα- θώς τούφτιαζε, ό Ρόμπερτ σκεπτό-τανε πως θα τόν άφινε πάλι μόνο του. Κι' αυτό τον πειράζε...

Ξαφνικά ή Τζόαν τόν ρώτησε:

— Θέλεις να παντρευθής την Άρ- λετ. Λόβετ; Άπ' όσα μου είπαν τά παιδιά, φαίνεται πως είναι πολύ κα- λή κοπέλλα.

— Όχι, άπάντησε έκείνος. Ή Άρλετ δεν ήταν παρά μια άπλη φίλη, ενώ ό Νταίηθου σου...

— Ο Νταίηθου μου... φώναξε ά- γανακτισμένη ή Τζόαν. Ξέρεις καλά πως δε σκοπεύω να ξαναπαντρευτώ.

— Δεν ξέρω τίποτα.

Σού είπα ψέματα πως έτυχε να περνάω από δά, όμοιά σου δι- στατικά ή νέα γυναίκα. Ήρθα ε- πίπθεσ γιά σένα γιά να σου πώ πως... δεν ήταν σωστή ή σου πώ θρήνηκα! Ω, Ρόμπερτ, έστανισθη- κα τόσο όλην αυτή τόν καιρό! Δε θέλω ένα πολιτισμένο χωριμό, δε θέλω διαζύγιο! Θέλω έόνα, με τά νεύρα σου και τους θυμούς σου...

Άγαψι μου! της μουρμούρισε, φιλώντας την με λαχτάρα. Άπό μη- νες σκεφτόμουναι κι' εγώ να σου πώ τό ίδιο πράγμα, μά δεν το λολούσα γιάτί νόμιζα πως δε μ' άγαπούσε πιά! Θά ξαναρχίσουμε τη ζωή μας μαζί. Τζόαν. Δεν πειράζει αν τα- κωνόμαστε, φτάνει να ύπάρχη πάντα αυτή ή φωτιά στην καρδιά μας!

ΑΛΙΣ ΤΖΟΝ Σ]

ΑΠΟΥΣΕ ή νύχτα ήταν γεμάτη από διορφα δεινείρα. Τό αναλύτο άσμηί των άστρον της έδινε μία διαφάνεια κρυστάλλινη. Ένα ποτάμι από ξέβωρο χρυσάφι είχε άπλώσει τό φεγγάρι στην ήμερη θάλασσα του Κορινθιακού. Ό άέρας ήταν ζεστός και ήγυρός. Τό θνιπότορο κατέβαινε γλυκά πάνω από τό φημισμένο Γαλαξειδί. Τό απέριαντο ύποστατικό του Φώτη Άδμήη κοιμόταν. Ήσυχία άπόλυτη άπλωνόταν παντού, που δέν τη δέκοπτε παρά μονάχα ό μεγάλος νερόμυλος, που γύριζε, όλοένα γύριζε...

Ξαφνικά, μία σκιά πρόβαλε πίσω από κάτι χαμνοκλάδο. Ήταν ένας άντρας ψηλός, δυνατός, με κατάνευτα μάτια και σκεπτικό πρόσωπο. Κρυμμένος από νωρίς εκεί, άναμνα στα ξαφλά χόρτα, παραμένονε από τον κυνηγό, που περιμένε το θήραμα τόν. Δέν κρατούσε όμως όπλο. Ή λεία που περιμένε, έάπεθε μόνη της στην αναπόφευκτη θανατηφόρα παγίδα, που της είχε στήσει. Σε λίγο, θα μπορούσε ένα παλληκάρη. Ένα είδυμο, γλυκό κι όμορφο παλληκάρη, που θ' άκτιονόδούσε δαδλόκρο από τη φλόγα της άγάπης τόν. Όμως, το έβλιντο γεφύρι, πάνω από τόν ψηλό καταρράκτη, θα γκρέμιε στο πρώτο τόν βήμα και θα τόν πετούσε στο κόφτερά βράχια, που έχασκαν άγρια από κάτω. Μοναδικός μάρτυρας της μοιραίας αυτής πτώσεως, θα ήταν μονάχα αυτός. Αυτός και κανείς άλλος.

— Να μη με ξαναπούνε Νικόλα, ἂν δὲν τὸν βγάλω μιὰ γιὰ πάντα ἀπ' τὴ μέση, μουρμούρισε με σφιγμένα τὰ δόντια. Τοῦτος μοῦ πήρε τὴν Ἀγγέλ! Ἐγὼ θὰ τοῦ πάρω τὴ ζωή...

Ο Νικόλαος Ζαμάνος, αγαπούσε από χρόνια την Άγγελω, την πεντακάροφη θυγατέρα στο Φω-
τὴν Ἀδόμη. Τὴν ἀγαπούσε κι' ἑλυσσε κάθε φορά
ποὺ τὴν ἀντίκρυε πότε στὸ παραθύρι καὶ πότε
στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ. Μὰ πότε δὲν τοῦ δι-
νόταν ἡ εὐκαιρία νὰ τὴν ἀντίειδεν ἀπὸ κορδὸ τοῦ

νόταν η ευκαιρία να της ανοίξει την καρδιά του.
 *Ηταν φανερό ωστόσο πως η άρραγτοποίηση άδεια
 φούρτος για τις ματιές, που της έριχναν και για
 τους στεναγμούς του. Η φήμη του Νικόλα δέ-
 ηταν καλή. Από τότε που πήγε στην πρωτεύου-
 σα για το στρατιωτικό του, γίνηκε άλλος αν-
 θρωπος. Λέγανε πως γυρίζει με τη μιά και με
 την άλλη και πως στο τέλος ξελόγισσε μια φτω-
 χή νέα, την έκανε δική του και την παράστη με
 ένα παιδί στην αγκαλιά. 'Η κοπέλλα ήθελε σε
 χωριό. Κι' ο γέρο-Ζαμάνος, για να κρύψει τη
 πομπή του γιου του, της έδωσε ένα μεγάλο
 ποσό και την έδωσε.

πὸς καὶ τὴν εὐαγγελίαν.
 Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὺς τὴν Ἀγγελίαν τὴ λογί-
 ραίαν διασποράν. Δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ παῖξῃ κα-
 τί τίς. Θὰ γινόνταν ὁ πῶς ἐπισημασμένος ἀνθρῶ-
 πος τοῦ κόσμου καὶ θὰ συμμαρτυροῦσαν, ἔστω κα-
 ῖν τοῦ ἔρριχνε μονάχα μιὰ ματιά. «Ἔστω καὶ ὁ
 πῶς τοῦ χάριζε μονάχα ἓνα χαρογέλο τῆς. Ἐκεῖνη ὁ
 μῶς οὐτε πῶς γυρίει νὰ τὸν κυττάξῃ. Καὶ δὲ
 ἦταν μόνο αὐτό. Ἐνα βράδυ, πῶς μῆκε κρυφί-
 μέσας τοῦ κτήμα τοῦ πατέρα τῆς, μὲ τὴν ἐλπίδι
 πὺς μποροῦσε νὰ τὴ δῇ ἀπὸ κοντὰ καὶ νὰ τὴ
 μῆλῃ, ἐνοίωσε ἁφαντικὰ μιὰ μαχαίρη στὴν καρ-
 διά του. Ἐκεῖ, σπῆσ τοῦ νεροῦ μὲλο, πάνω στὸ
 ἐξυλὸν γεφυράκι, δυὸ σκιές σάλευσαν ἀγκαλιασμέ-
 νες. Ἐρπονταί, ὤμους ἀδούρας πρὸς τὸ μέρο-
 τους. Καὶ τότε ἀκούσε τὴ φωνὴ τῆς ἀρχόντης
 πούλας, νὰ δῇ τὸν ὄρκο τῆς ἀγάπης σὲ κῆ-
 ριον ἔξω. Ἦταν ἓνα παλληκαρί, πῶς μόλις τὴ
 μέρες ἐκείνες ἄρε ἀπὸ τὴ Ναυπακτο στὸ Γα-
 λαξίδι. Τὸν ἔλεγεσαν ὄνομα Κυριαζή.

— Θὰ σ' ἀγαπῶ πάντα, τοῦ ἔλεγε ἡ Ἀγγέλη.
 Ὁρκίζουσαι στ' ἄστρα καὶ στὸ φεγγάρι, πὼς π
 τὲ δὲ θὰ γυρίσω νὰ κυττάξω ἄλλον κανέν

στην καρμανιόλα, ή να κλειστή για όλη του τη ζωή στο Παλαμήδι. Όσο ή ψυχή του ήταν γεμάτη μίσος, τόσο ήταν και γεμάτη δειλία. Σκέφτηκε λοιπόν μίαν έκδοσή του αποτολεμαϊκή, που να δώσει για πάντα άτιμώρητη.

βά μινε για πάντα αμνημόνι, απαρτήρησαν στο
 "Αργά τη νύχτα, και πρόνισινε για σκανδα πάνω
 χτήμα του 'Αδάμ και πρόνισινε για σκανδα πάνω
 στο γεφυράκι του νερούμου, απ' όπου θα περ-
 νόυσε να αναγκαστικά ε-θόνος, για να βγύ στο
 δρόμο. Δεν υπήρχε να κατακυλάει μέσα στον καταρ-
 βλεπτε σίγουρα να κατακυλάει μέσα στον καταρ-
 βλεπτή, για να κοιμητισατή στη θράκη.
 — Και τώρα έλε, παλληκαριούλου μου, μου-
 μούρισε, τριβόνισε, τα χέρια του. Αποψε θα
 — για τελευταία φορά.

περάσθη από δὸν ὕδατος καὶ ἐπὶ τὴν ἑσπέρην.
Κρόφτηκε μέσα στὴ χαχόκλαδα καὶ περίμενε.
"Ήξερε πὼς ὁ Θάνατος βρισκόταν, τὴν ὥρα ἐκείνην,
στ' ἀρχοντικό της Ἀγγέλας. Καὶ πᾶν ἀπὸ στιγ-
μὴ σὲ στιγμὴ δὲν ἔβριχε, γιὰ νὰ πᾶν ἂν πλαγια-
σθῇ, στὸ χᾶνι τοῦ χοριοῦ. Γιατί, ἀφοῦ δὲν εἶχαν
γίνει κόρη καὶ ἐπίσημα ἀραβανόκλαστα, δὲν εἶχε
τὸ δικαίωμα νὰ κοιμηθῇ ἐκεῖ. "Ὁ! αὐτὰ τὰ εἶ-
ξε καὶ τὰ εἶχε υπολογίσει μὲ κάθε λεπτομέρεια
ὁ Νικόλας Ζαμάνος. Καὶ περίμενε, βέβαιος πὼς
θὰ πραγματοποιοῦσε τὸ σκοτεινὸν του ἔγκλημα.
Πέρασε ἑστὶ μιά δόκλιση ὥρα. Κι' ὕστερα ἄλλη
μιά. "Ὁ θάνατος Κυριαχίης ὅμως δὲν ἔλεγε νὰ φαῖ
ἀκόμη. "Ὁ δολοφόνος ἄρχισε ν' ἀνησυχῇ. Τί συνέ-
βαινε, λοιπόν; Γιατί δὲν ἔρχόταν ὁ μισητός του
ἀντίπαλος, ὅπως γινόταν κάθε νύχτα:
— Ἀνάθεμά μ' ἐν καταλασίνων τίποτα, ψι-
θύρισε μὲ σφιγμένους γροθιεῖς. Μπᾶς καὶ τὸν κρα-
τῶν ἔστω στ' ἀρχοντικό;

Του ήρθε σὰ ζάλη. Ἀθόρυβα, προχώρησε τότε πρὸς τὸ σπίτι, ποῦ φαίνονταν ἀπὸ μακριὰ φωτισμένο. Βε βιάθη χτυποκάδρι, γιὰ νὰ μὴ πατήσῃ πάνω στὴν προιονισμένη σανίδα, πέρασε τὸ γεφυράκι κι' ἔφτασε ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά τοῦ καταρ-

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Ἄπο τότε πὺς ἐκ γινώρισα στὸ πανηγύρι τῆς Ἀ-
γίας Εὐθυμίας, ὁ νοῦς μου ἔτρεχε πάντα κοντὰ
σου. Καθόμουν τῆς νυχτὸς καὶ ἐκ σκεπτόμουναι.
«Πότε θὰ τὸν ξαναδῶ; ἔλεγα. Πότε θ' ἀκούσω
τῆς φωνῆς του, τὰ λόγια του; Πότε θὰ με σπεί-
νη ἀγκαλιάς του καὶ θὰ με φιλήσῃ;». Ἀ, Θάνο
στην ἀγκαλιάς του καὶ θὰ με ἀργόρως ἐν φα-
μου! Ἐτρέμα τῆ ἔμοιρε, ὅταν ἀργόρως ἐν φα-
μὸς. Νομίζα πὺς κάποια ἄλλη πὺς πλάνεψε καὶ
σὲ πήρε ἀπὸ μένα. Μά, ἀπὸ προχθές, πὺς ἦρθε
στὸν κύρη μου καὶ με γύρεψε γυναικὰ σου, θαρ-
σὸν πὺς μου ἔριξαν στὴν ποδιά ὅλο το χρυσάφι.
Ὡς πὺς μου ἔριξαν στὴν ποδιά ὅλο το χρυσάφι.
Ὡς πὺς μου ἔριξαν στὴν ποδιά ὅλο το χρυσάφι.

τῆς γῆς καὶ τῶ οὐρανοῦ,
 Ὁ Θανὸν Κυριαζέας τῆς χεῖρεσσι καὶ μαλλίσι.
 Κι· ὁ Νικόλας Ζαχαρίας ἄκουσε τὴν ἀπάντησιν·
 τοῦ, μ' ὅλο πού ἐπώλεχεν σχεδὸν ψυγιστότα·
 — Πῶς μποροῦσα νὰ σὲ ἐξέσωσ', καλὴ μου;
 Ποιὰ ἔλεγε γυναῖκα θά μου ἐξίνε τὴ χαρὰ πού
 μὴ χάρισεσ ἐσύ; Πέες μου, εἶναι ἀλήθεια πὸς
 σ' ἀγαπᾷ ὁ Νικόλας;
 — Αὐτὸ σοῦ τὸ εἶπα κι· ἄλλη φορὰ. Δὲν πι-
 στεῖν νὰ ζήλευσῃς.

— "Οχι, γιατί να ζηλέψω; Μόνο αν τον αγαπούσες κι' εσύ, θά' ζηλευα.

Το κρυστάλλινο γέλιο της 'Αγγέλως ακούστηκε σα μουσική, μέσα στην όμορφη νύχτα. Μά' στ' αυτί της του Ζωμάνου, αντήχησε σ' αματίγιο.

— "Εστιάσε, Ζωμάνε! "Εστιάσε, Ζωμάνε!"

αυτία του Ζαχαρίου, αυτήνχιος; "Επρεπε να—
—'Εγώ ν' αγαπήσω το Νικόλα; Καμμία
—μαί πρελίη για να κάνω κάτι τέτοιο. Καμμία
—κοπέλλα δε γυρίζει να τόν κυττάει στο χωριό.
—'Από τότε που μαθεύτηκε τί έκανε στην πρωτεύ-
—ουσα, όλες γυρίζουνε άλλου το πρόσωπο τους.
—... έσπινε πάντα του.

— Κι' ωστόσο τὸν φοβάμαι, εἶπε, "Ὅποτε τὸν βλέπω νὰ μὲ κυττάξῃ, μοῦ κόβεται τὸ αἷμα. Θαρρῶ πὼς κατὶ κακὸ ἔχει στὸ μυαλὸ του.

«Ὁ Θάνατος τὴν καθησύχασε μὲν ἐνὰ φέτι·
— Δὲν πρέπει νὰ φοβάσαι, ἀγαπημένη μου.
Τώρα πιά ἐγὼ εἰμαι κοντά σου. Σὲ λίγες μέρες,
μόλις τελειώσω ἐδῶ τὶς δουλειές μου, θὰ πάω
στὴ Ναυπακτοῦ. Καὶ τὸ πολὺ σὲ μιὰ βδομάδα
θὰ γυρίσω πίσω μὲ τὰ γονικά μου, γιὰ νὰ κά-
νωμε τοὺς ἀρραβώνες μας.»

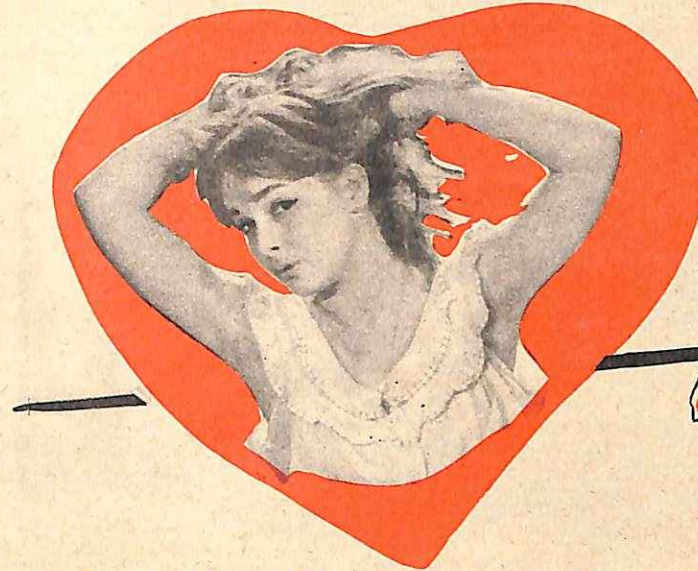
ἄκουε ὁ Νικόλαος τοὺς ὄρκους καὶ τὰ φιλήματα
 τοὺς, κρυμμένους πίσω ἀπὸ τὰ χαμῶδεα, κι' ἐν
 ψυχῇ τὸν ἑστάει φαρμάκι. Τοῦ ἦσαν ἀδύνατον νὰ
 πιστέψῃ πὺς ἔχουν γιὰ πάντα τὴν Ἀγγέλου. Ἦν
 ἤρξησαν τὸν κατέγραψε. Κι' ἡ ἤρξησαν τοῦ αὐτοῦ
 συμβουλεύει, σχεδὸν τὸ ἐπέβαλε τὸ ἐγκλημα: Νὰ
 ἐξαφανισθῇ τὸ ὅσον Κυριαλῆ. Ἀλλὰ πὺς; Νὰ τοῦ
 ἐπιτεθῇ κατὰστροφὴ; Δὲν ἤθελε νὰ μωριαστῇ κανέ-
 νας ἄλλος τὸν καυὰν τοὺς. Νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ ἡ
 φονικὰ καὶ τὸν τυπῇ μετ' αὐτοῦ στὴν πλά-
 τῃ; Τὰ σκέφτηκε δ' αὐτὰ, τὰ ξανασκέφτηκε, κα-
 τ' ἀπέρριψε ἀμέσως, γιατί ἦταν ὅλα ἐπικίνδυνα.
 Ὁ Νικόλαος Σαζάνος δὲν εἶχε δρεψὶ νὰ τελειώσῃ

Με κίνδυνο τής ζωής του τότε, τὸ ἀρχοντόπου
τράβηξε πάνω τὴ δολοφόνο.

— Νικόλα, ἐσύ;
— Ἐγώ, ψιθύρισε ἐκείνος μὲ μισόκλειστα μ
τια. Θέλησα νὰ τιμωρήσω τὸ Θάνο καὶ τιμω
θηκα ἐγώ. Συγχωρέστε με, γιὰ νὰ μὲ συγχωρέ
κι' ὁ Θεός...

Γύρισε από την άλλη μεριά το κεφάλι και λυποθύμισε. Ἡ Ἀγγέλω κυττάζε ἔντρομη στὰ μὲτα τὸν ἀγαπημένο της. Καὶ ἐκείνος τῆς χοιρογέλασε μὲ λατρεία. Ἦταν Ὁκτώβριος τοῦ 1871.

Α. ΑΣΤΕΡΙΟΥ

Το αγροπορτίβο

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΛΕΚΑ : ANNA ΦΟΝΣΟΥ
 ΔΗΜΗΤΡΗΣ : ΑΛΕΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ
 ΜΠΙΑΣ : ΛΑΜΠΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑΣ
 ΤΖΕΝΗ : ΑΛΙΚΗ ΓΕΩΡΓΟΥΛΑ
 ΜΠΟΥΜΠΟΥ : ΑΛΕΚΑ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ
 ΡΙΡΗΣ : ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΚΙΩΝΑΚΗΣ

Σενάριο: Γ. ΔΑΛΙΑΝΙΔΗ * Μουσική: ΤΑΚΗ ΜΩΡΑΚΗ * Σκηνοθεσία: * ΝΤΙΜΗ ΔΑΔΗΡΑ * Παραγωγή: Ι. ΚΑΡΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

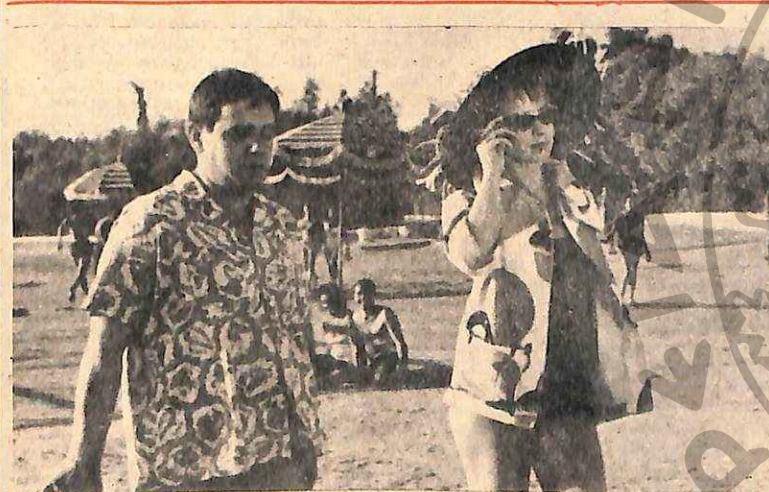
8ου ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Ἀλέκα, ἕνα κορίτσι με ἀγροδιακούς τρόπους, πού βλοῖ τή φωνάουσαν «Ἀλέκος» παίζει, μαζί με ἄλλα παιδιά, ποδοσφαίρο, κάτω ἀπὸ τὴ παράθυρο τοῦ Δημήτρη, πού πήγε στὴν Αἴγινα, γιὰ νὰ βλεῖ τὴν-
χια καὶ νὰ μελετήσῃ, προκειμένου νὰ πᾶσιν τὸ διπλῶμα τοῦ Βλέρου.

τας πώς οι συστάσεις και οι φωνές του δε φέρουν κανένα αποτέλεσμα, ο Δημήτριος κατεβαίνει με άγριες διαθέσεις. Την άλλη μέρα, όμως, συμφιλιώνονται. Ο Μιρίλης, ο πατέρας της Αλέκας, φτάνει στην Αίγινα, μαζί με την φίλη του τη Μηνοπούκα. Όσο για την Αλέκα προσπαθεί να πείσει το Δημήτριο πως δεν είναι πια παιδί...

Τὸ ἄλλο πρωὶ ἡ Ἀνέκα, ποὺ ἐπιμένει νὰ πείσῃ τὸ Δημήτρη πὺς δὲν εἶναι πιὰ παιδί, ξεκινᾷ μαζί με τὸ Ριρὴ γιὰ τὴν πλάξ, φορώντας ἕνα ἐξωστρική μαγιώ, μιὰ ζακέττα τῆς πλάξ τῆς ἐξαδέλης της, ἕνα ψάθινο καπέλλο με μεγαλὸ μπόφο καὶ μαύρα γυαλιά. Ὁ Δημήτρης, ποὺ βόσκονταί ἐκεῖ μαζί με τὴ Ντόλυ...

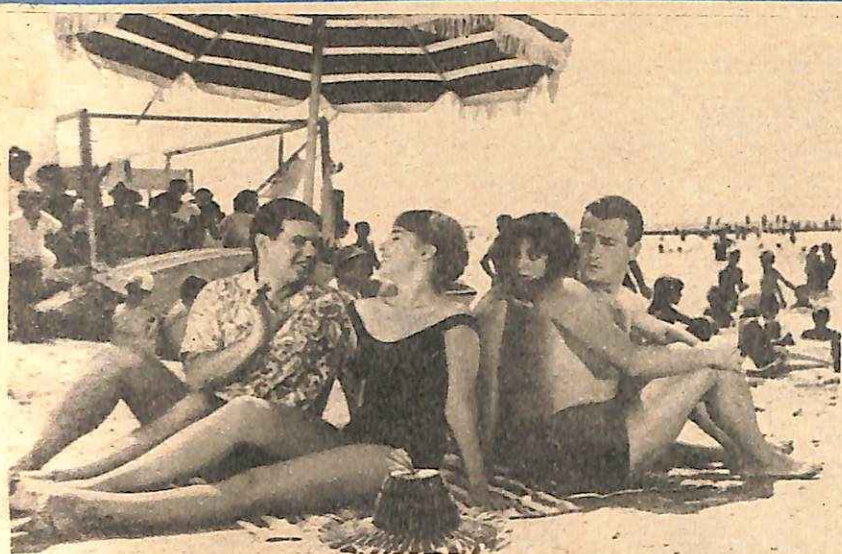
— Ού, μάς κατόπιανε δολοκλήρους με τὰ μάτια! ἅπαντὰ ἐκεῖνος.
Πλησιάζουν τὸ Δημήτρη, ποὺ τραυλίζει:
— Καλημέρα σας...
Ἡ Ἀλέκα γυρίζει με περισφρόνησι τὸ πρόσωπό της.
— Νὰ καθίσουμε ἐδῶ, Ρισή;

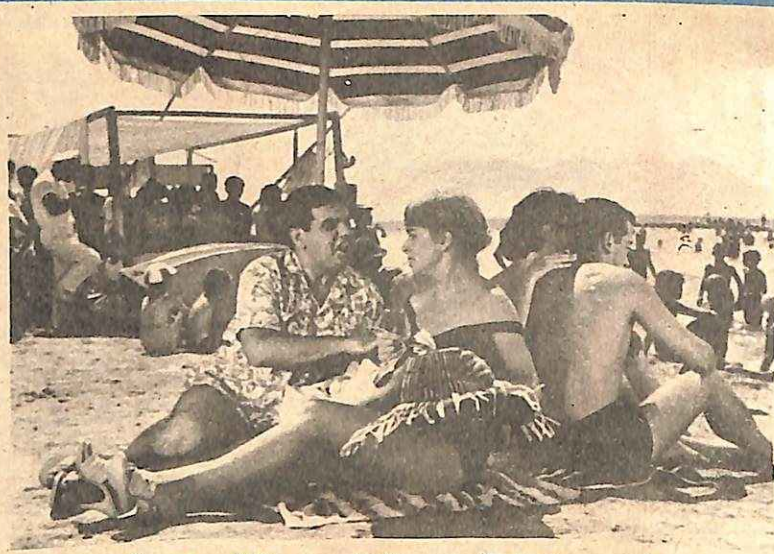
— Αὐτὸ δὲ μπορούσα νὰ τὸ φαίνεται, ψιθυρίζει ὁ Δημήτρης.
— Μὰς κυττᾶνε; Μὰς κυττᾶνε; αὐτοὶ τὴν Ἄλκα τὸν Ρισφ;

— Ο Ριχς σπρώχνει μια πετσέτα, άκριδώς πίσω από τὸ Δημήτρη καὶ τὴ Ντόλυ.
— Οὐφ τί κόσμος!... φωνάζει ἡ Ἀλέκα. Κι' ὅλο γεαροί! Δὲ βλέ-
πεις κανένα ἄντρα τῆς προκοπῆς. Ἔ, Ριχί;
— Ἐχετε δίκιο. Οὔτε ἕνας ἄντρας. Ἐκτὸς φυσικά ἀπὸ μένα.

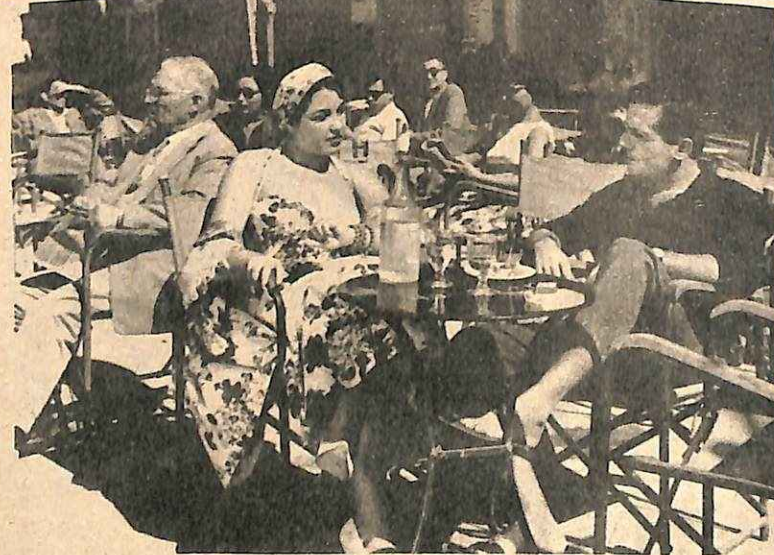
— Ριρή, πές μου ξανά εκείνο, που μου έλεγες πριν.
— Ποιό;... Α, ναί... Είσαστε η ωραιότερη γυναίκα, που γνώρισα.
— Κι' εσύ, Ριρή μου, ό πιο ωραίος και ό πιο έξυπνος άντρας!...
— Ο Δημήτρης, που τ' ακούει όλα αυτά σκύβει με πείσμα προς την Ντόλυ και της λέει με ψεύτικο πάθος:

— Μ' έκανες σκλάβο σου, Ντόλυ μου. Έσύ είσαι γυναίκα σωστή κι' όχι κάτι νιάρα, που παριστάνουν τις γυναίκες.
— Ο Ριρή, βλέποντας την Άλκα νευριασμένη, ξαναρχίζει:
— Είσαστε η ωραιότερη γυναίκα, που γνώρισα στη ζωή μου...
— Πάψε εσύ βλάκα! του λέει εκείνη θυμωμένη και φεύγει...

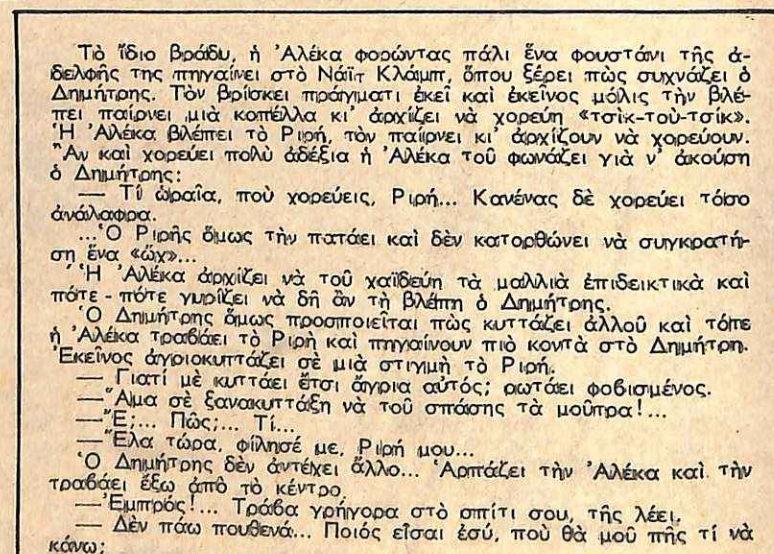
Τό άπόγευμα, ενώ ό Δημήτρης κάθεται στο καφενείο και παρα-
γέλνει ένα διπλό ούζο, μία γυναίκα, τον πλησιάζει:
— Δημήτρη!... Κι' εσύ στην Αίγινα;
— Βρέ, ή Μπουμπου!... Τί κάνεις, Μπουμπου;
— Τί κάνω;... Έτσι ψυχρά με υποδέχεσαι, παληόπαϊδο;

Στό μεταξύ τό γκαρσόνι φέρνει τό διπλό ούζο...
— Τί βλέπω;... Μα εσύ δεν έπινες ποτέ!... Κάτι σου συμβαίνει.
— Δεν είναι τίποτα... Τό δόντι μου...
— Α!... Σου πονάει τό δόντι;... Και γιά ποιά;
— Δεν είμαι άπ' ατόύς, που τούς κάνουν γυμνάσια οι γυναίκες.

— Μη θυμώνης... Λοιπόν, καλά που σε βρήκα... Έχω πεθάνει άπό
πλήξη εδώ... Τώρα όμως θα κάνουμε οι δύο μας παρέα...
— Ξέρεις, Μπουμπου, εγώ ήρθα εδώ γιά να διαβάσω...
— Ωραία... Θάρχει να διαβάσης κοντά μου...
— Η Άλκα, που περνά, τούς βλέπει και κοιταστέκεται...

Τό ίδιο βράδυ, ή Άλκα φορώντας πάλι ένα φουστάνι της ά-
δελφής της πηγαίνει στο Νάιτ Κλάμπ, όπου ξέρει πως συχνάζει ό
Δημήτρης. Τόν βρίσκει πράγματι εκεί και εκείνος μόλις την βλέ-
πει παίρνει μία κοπέλλα κι' αρχίζει να χορεύη «τσίκ-του-τσίκ».
— Η Άλκα βλέπει τό Ριρή, τον παίρνει κι' αρχίζουν να χορεύουν.
— Άν και χορεύει πολύ άδέξια ή Άλκα τού φωνάζει γιά ν' ακούση
ό Δημήτρης:
— Τί ωραία, που χορεύεις, Ριρή... Κανένας δε χορεύει τόσο
ανάλαφρα.
— Ο Ριρή όμως την πατάει και δεν κατορθώνει να συγκρατή-
ση ένα «ώχ»...
— Η Άλκα αρχίζει να τού χαϊδεύη τά μαλλιά επιδεικτικά και
τότε πότε γυρίζει να δη άν τη βλέπη ό Δημήτρης.
— Ο Δημήτρης όμως προσποιείται πως κυττάζει άλλού και τότε
ή Άλκα τραβάει τό Ριρή και πηγαίνουν πιο κοντά στο Δημήτρη.
— Εκείνος άγριοκυττάζει σε μία στιγμή τό Ριρή.
— Γιατί με κυττάει έτσι άγρια αυτός; ρωτάει φοβισμένος.
— Άμα σε ξανακυττάξη να τού σπάσης τά μούτρα!...
— Ε;... Πώς;... Τί...
— Έλα τώρα, φίλησέ με, Ριρή μου...
— Ο Δημήτρης δεν άντέχει άλλο... Αρπάζει την Άλκα και την
τραβάει έξω άπό τό κέντρο.
— Εμπρός!... Τράβα γρήγορα στο σπίτι σου, της λέει,
— Δεν πάω πουθενά... Ποιός είναι εσύ, που θές μου πής τί να
κάνω;
— Άμα στίς ξαναβρέσω, θα δής ποιος είμαι...
— Χτύπα ντέ, άν σου βαστάη!... Τί σε νοιάζει τί κάνω εγώ;
— Παιδί είμαι και παίζω... Η μήπως χιλεύεις;
— Να χιλέω εγώ;... Εμένα;... Χά, χά!
— Κι' όμως με χιλεύεις... Με χιλεύεις... έπαναλαμβάνει με
πείσμα ή Άλκα.

— Ο Δημήτρης θυμώνει, την άρπάζει γιά να τη δείρη μα ή Άλκα
άμύνεται με τίς γροθίες της. Πάνω στο πάλεμα τά χείλια τους ρ-
σκονται κοντά κοντά και ό Δημήτρης τη φιλάει. Η Άλκα όμως στο
τέλος τού ξεφεύγει λέγοντάς του:
— Τί κρύα που φιλάς!... Ένώ ό Ριρήs...

Χοροπηδώντας και σιγοψιθυρίζοντας διαρκώς «Μ' αγαπάει... Μ' α-
γαπάει!...» ή Άλκα φτάνει χαρούμενη στο σπίτι της. Βρίσκει εκεί
τον μπαμπά της, που έτοιμάζεται να φύγη.
— Μ' αγαπάει... Μ' αγαπάει, μπαμπάκο μου, τού λέει.
— Ποιός, βρε παιδί μου; Τρελλάθηκες;

— Μη θυμώνης, μπαμπά. Δεν είμαι πιά κανένα μαρό... Μ' α-
γαπάει, τ' άκουσες;... Τώρα είμαι σίγουρη γι' αυτό.
— Και ποιός τόπαθε αυτό τό κακό;
— Ο Γουσταύος... Δηλαδή, ό Δημήτρης... Και δε μου λες μπα-
μπά, τώρα που βεβαιώθηκα, πως μ' αγαπάει, μπορώ να τον ζητή-
σω σε γάμο;
— Τρελλάθηκες;... Άκόμη είσαι μικρή γιά τέτοια πράγματα.
Πήγαινε τώρα να κοιμηθής... Όσο γιά τό λεγόμενο, καλά θα
κάνη να μη βρεθής μπροστά μου, γιατί θα τον σκίσω σαν σα-
δέλλα!
— Ο Μπίλης βιάζεται να φύγη γιά να πάη στο σπίτι της Μπου-
μπουκας του. Μα ό Δημήτρης βρίσκεται ήδη εκεί.
— Φεύγοντας άπό τό «Νάιτ Κλάμπ» και περπατώντας άσκοπα
στά στενά της Αίγινης, πέρασε κάτω άπό τό σπίτι της Μπου-
μπους. Σκέφτηκε τότε να κάνη μία δοκιμή και μπαίνοντας την
άρπαξε και τη φίλησε.
— Πώς σου φάνηκε αυτό; τη ρώτησε.
— Πολύ εαφνικό.
— Ήταν κούο.
— Άστειεύσαι;...
— Ωραία... Έχεις ούζο;... Φέρε μου να πιώ...
— Μα τί έπαθες Δημήτρη;... Έχω μόνο κονιάκ.
— Φέρε...
— Έτσι, όταν ό Μπίλης φτάνη στο σπίτι της Μπουμπου, ό Δη-
μήτρης δεν ξέρει πιά τί τού γίνεται... Η Μπουμπου με χίλια βά-
σανα κατορθώνει να τον κούη. Ο Δημήτρης, που έχει μαζί του
και τό μπουκαλί τού κονιάκ έξακολουθεί να πίνη και σε μία στι-
γμή παρουσιάζεται τρικιλίζοντας μπροστά τους και λέει στο
Μπίλη:
— Καλησπέρα, έδερφε!...

— Τί γυρεύει αυτός εδώ; ρωτάει ό Μπίλης τη Μπουμπου.
— Πριν όμως πάρη άπάντησι ό Δημήτρης τόν άγκαλιάζει και τού δί-
λει στα χείλη ένα φιλί γεμάτο... πάθος.
— Τί λες; τόν ρωτάει κατόπιν. Είναι κούο τό φιλί μου;
— Τρελλός είσαι;

— Ναί... άπό έρωτα...
— Ν' άφήσης ήσυχη την κόρη μου, γιατί...
— Την άφησα... Δε με θέλει... Ο Ριρήs, λέει, φιλάει καλύτε-
ρα...
— Άκου, ό Ριρήs...
— Και γι' αυτό έγινες τύφλα;
— Ο Δημήτρης κουνάει τό κεφάλι...
— Πιο άρσας ό Ριρήs... Άς γελάσω... Έλα να σε ξαναφι-
λήσω...
— Καθώς όμως ό Μπίλης τού ξεφεύγει ό Δημήτρης σωριάζεται ά-
ναίσθητος στο πάτωμα.
— Την άλλη μέρα, ενώ ό Δημήτρης διαβάει εαφλωμένος στο κρε-
βάτι του και με μία παγκύστι στο κεφάλι, άκούγονται έξω-φω-
νές και φασαρία. Είναι πάλι ή Άλκα, που φορώντας παντελόνια
και με τά μαλλιά πλεγμένα σε κοτσίδες παίζει μπάλλα με τ' ά-
γόρια.
— Η κυρά Μαρία βγαίνει να τά διώξη μα εκείνα φωνάζουν:
— Νάβγη έξω ό μπεκρός!... Νάβγη έξω ό μπεκρός!...
— Οι ρυθμικές αυτές κραυγές κάνουν έξω φρενών τό Δημήτρη και
ή δομή του φτάνει στο κατακόρυφο όταν μία πέτρα σπάει τό
τσίμπι τού παραθύρου του. Σηκώνεται, βάζει τό παντελόνι του και
κατεβαίνει με άγριες διαβήσεις.
— Τά παιδιά μόλις τόν βλέπουν τό βάζουν στα πόδια. Η Άλκα
όμως μένει στη θέση της άκίνητη...

— Ο Δημήτρης την πλησιάζει θυμωμένος και δεν ξέρει τί να κάνη...
Σφίγγει τά χείλη τού... Σηκώνει τό χέρι τού γιά να της δώση ένα
χατούκι. Μα ή Άλκα μένει πάντα άκίνητη... Κατεβάζει τότε άργά
τό χέρι, την παίρνει άπό τούς ώμους και... της δίνει ένα φλογερό φιλί.

κησίας ντ' 'Αλβιέλα. Τό σπίτι αὐτό, όπου ὁ γυιὸς της κι' ἡ Κλοτίλδη εἶχαν γνωρίσει τὴν εὐτυχία, θὰ γινόταν τώρα ὁ τάφος τους.

Μετά τὴν κηδεία, ὁ συμβολαιογράφος Ντυπιὺ πρότεινε στὴ μαρονησία ντ' 'Αλβιέλα νὰ τὴν φιλοξενήσει στὸ σπίτι του. 'Αλλ' ἡ μητέρα τοῦ Σανχέζ δὲ δέχτηκε τὴν προσφορά του.

— Θὰ μείνω ἐδῶ, εἶπε. Θὰ εἶμαι καλύτερα στὸν πύργο ἀπὸ ὁποῦδήποτε ἄλλου.

Ὁ Γκομέζ τῆς ἔβαλε ἕνα ντυβάνι μέσα στὴ βιβλιοθήκη.

'Αλλ' ἡ μαρονησία ἔβγαλε τὸ μεγάλο μέρος τῆς νύκτας ἀνεύχνη. Ἡ ψυχραιμία της ἦταν ἀξιοθαύμαστη. 'Αλλὰ κάτω ἀπ' αὐτὴν κρυβόταν ἕνας ἀπέραντος πόθος... 'Ακίνητη, μὲ τὰ μάτια δάκρυα, ξανάφερεν στὸ μυαλό της τὰ δραματικά γεγονότα, πού εἶχαν καταστρέψει τὴν εὐτυχία τοῦ γυιου της.

— Τὸ δόγμα ἔρχισε ἀπὸ τὸ Περγαμπόζο, ψιθύρισε σὲ κάποια

στιγμή. Ὅ,τι ἔγινε κατόπιν, δὲν ἦταν παρὰ ἡ φωνισὴ κι' ἀναπόφευκτη συνέπεια τῆς σκληρότητος, πού ἔδειξε ὁ Σανχέζ σ' αὐτὴ τὴ Λάχμη.

Μισοῦσε τὴ Λάχμη; Δὲ θὰ μπορούσε νὰ τὸ πῇ. Ἡ νέα αὐτὴ δὲν ἦταν παρὰ τὸ χέρι, πού διάλεξε ἡ Θεοὶ Παρόνοια γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τὸ γυιὸ της... Ὅσο γιὰ τὸ Μοράνγυ, δὲν ἔβλεπε σ' αὐτὸν παρὰ ἕνα θλιβερό κομπάρσο.

'Αλλ' ἡ σκέψις τῆς σταματοῦσε μ' ὁρμή στὸ δεύτερο ἔγκλημα τοῦ Σανχέζ. Πῶς ὑπόφερε νὰ σκεφτῇ μιὰ τόσο τρομερὴ ἐκδίκηση γιὰ τὴν Κλοτίλδη, πού τὴ λάτρευε; Ἡ μαρονησία ντ' 'Αλβιέλα διάβασε κάμποσες φορές τὸ γράμμα τοῦ Σανχέζ καὶ τὸ ἡμερολόγιο τῆς Κλοτίλδης.

— Πόνεσαν πολὺ κι' οἱ δύο, ψιθύρισε. 'Αλλὰ πέθαναν τοῦλάχιστον εὐτυχισμένοι...

Αὐτὸ ἔδειχναν τὰ τελευταῖα λόγια, πού περιεῖχε τὸ γράμμα τοῦ Σανχέζ.

«Ἡ Κλοτίλδη εἶναι εὐτυχισμέ-

νη, πού ξαναβροῖκε τὴν ἀγάπη μου, ἔγραψε στὴ μητέρα του. Κι' ἡ εὐτυχία της εἶναι τόσο μεγάλη, πού ἔσβυσε σὰν πουλάκι... Εἶχα φοβηθῇ τὴν τελικὴ φάσι κι' εἶχα πάρει μαζί μου τὸ πιστόλι μου, γιὰ νὰ τεματίσω τὸ μαρτύριό της. 'Αλλὰ δὲν ἔγινε τίποτα... Ἡ Κλοτίλδη δὲν πέθανε ἀπὸ τὴν ἀσθένεια της, μητέρα. Πέθανε ἀπὸ τὴ μεγάλη εὐτυχία της. Καὶ πέθανε χωρὶς νὰ μᾶθη τὴν τρομερὴ ἀλήθεια. Ἦταν τὸ μόνο πράγμα, πού τῆς ἔκρυπα...».

Μιλοῦσε κατόπιν γιὰ τὸν ἐαυτό του.

«Δὲ θέλω νὰ σὲ παρηγορήσω, μητέρα, ἔγραφε. 'Αλλὰ, μ' ὅλα ὅσα ἔγιναν, πεθαίνω καὶ πάλι εὐτυχισμένος... Κανένας κίνδυνος δὲν ἀπειλεῖ πιά τὴν ἀγάπη μου. Ἡ Κλοτίλδη κι' ἐγὼ ἀρχίζομε ἀπὸ σήμερα μιὰ καινούργια ζωὴ...».

Τὸ ἄλλο πρωί, ὁ Γκομέζ ἄνοιξε τὸ μικρὸ δωμάτιο, πού βρισκόταν πλάι στὴν κρεβατοκάμαρα τῆς Κλοτίλδης. Κι' εἶχε μέσα βροῖκε τὸ σκελετὸ τῆς «Μινιόν».

Ὁ ἀσέβστης εἶχε φάει ὁλότελα τὶς σάρκες της. Κι' εἶχαν ἀπομείνει μόνον τὰ κόκκαλα.

— Γιατί ἡ «Μινιόν» βροῖκεται ἐδῶ; ρώτησε ὁ Γκομέζ. Καὶ πούς τὴ σκέπασε μὲ ἀσέβστη;

— Ὑπάρχουν ἀκόμη πολλὰ πράγματα, πού πρέπει νὰ μᾶθης, ἀπάντησε ἡ μαρονησία. Ἄφησε τὴ «Μινιόν» ἐκεῖ πού βροῖκεται καὶ κλείσε τὸ δωμάτιο.

Ἡ ἀρχικὴ σκέψις τῆς ἦταν νὰ παραδώσῃ τὸν πύργο, στὶς φλόγες. 'Αλλ' ἡ σκέψις, ὅτι βροῖκονταν ἐκεῖ θαμμένοι ὁ Σανχέζ κι' ἡ Κλοτίλδη, τὴν ἔκαμε ν' ἀλλάξῃ γνώμη. Κι' ὅταν ἀργότερα ἐμφανίστηκε ὁ συμβολαιογράφος Ντυπιὺ, τὸν παρακάλεσε νὰ φροντίσῃ νὰ κατασκευασθῇ μιὰ ἐπιτύμβια πλάκα γιὰ τὸ μνημεῖο τῶν παιδιῶν της. Αὐτὴ ἡ πλάκα ἦταν πολὺ ἀπλή. Στὴ μέση βροῖκονταν γραγμένα τὰ ὀνόματα τοῦ Σανχέζ καὶ τῆς Κλοτίλδης κι' ἡ ἡμερομηνία τοῦ θανάτου τους.

Ἡ μαρονησία ἔμεινε δυὸ ἀκόμη ἡμέρες στὸν πύργο. Ἐφύγε ἔπειτα γιὰ τὸ Παρίσι, παίρνοντας μαζί της μερικὰ ἐνθύμια τοῦ γυιου καὶ τῆς νύμφης της. Πρωτοῦ φύγῃ, εἶπε στὸν Ντυπιὺ:

— Σὰς ἐμπιστεύομαι τὰ κλειδιά τοῦ πύργου. Δὲ θ' ἀφήσεις κανένα νὰ μῇ μέσα σ' αὐτόν. Ἀργότερα, ὅταν ἀποκρυσταλλώσῃ τὶς σκέψεις μου, θὰ σὰς πῶ τί πρέπει νὰ κάμετε.

Ὁ Γκομέζ ἔφυγε μαζί της.

Ὁ συμβολαιογράφος Ντυπιὺ, ἀκολουθώντας τὶς ὁδηγίες της, κλείδωσε κατόπιν τὸν πύργο καὶ πήρε τὰ κλειδιά μαζί του.

Μέσα στὸν κῆπο, κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα δέντρα, ὁ Σανχέζ κι' ἡ Κλοτίλδη κοιμόνταν τώρα τὸν αἰῶνο ὕπνο τους.

ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ

Εἰκοσι ὀκτὼ μέρες ἔκανε τὸ πλοίο, πού μετέφερε τὴ Λάχμη καὶ τὸ Μαλέκ, γιὰ νὰ φτάσῃ ἀπὸ τὴ Μασσαλία σὲς ἀντίς τῆς Βραζιλίας.

Τὸ τραῦμα τῆς Λάχμη εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐπουλώνεται, ἀλλ' ἦταν πολὺ ἐξαντλημένη κι' ὅταν ἀποβιβάσθηκε στὸ Περγαμπόζο ἔμοιαζε περισσότερο μὲ νεκρὴ παρὰ μὲ ζωντανή.

Ὁ Μαλέκ προσπάθησε τοῦ κάπου νὰ τὴν πείσῃ νὰ ξεκουραστῇ. Τὴν ἄλλη μέρα μιάδας, ἐξήντησαν γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦνε τὸν τάφο τοῦ Δομίνικου.

Ὅσο πλησίαζαν, ἕνα ὁρὸς χοῶμα ἔβαφε τὰ μάγουλά της Λάχμη. Φαίνονταν σὰ νὰ εἶχε ξαναζωντανέψῃ.

Ἐφτασαν, τέλος, στὴν ἀρχὴ τοῦ δάσους. Ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα, βροῖκόταν ὁ τάφος τοῦ Δομίνικου. Οἱ ἰθαγενεῖς εἶχαν φτιάξῃ ἀπὸ πάνω ἕνα μικρὸ σωρὸ ἀπὸ πέτρες.

Ἡ Λάχμη κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἄμαξι κι' ἔτρεξε, πλημμυρισμένη ἀπὸ χαρὰ.

— Δομίνικε, νᾶμαι καὶ πάλι μαζί σου, φώναξε, ἀγκαλιάζοντας τὶς πέτρες.

Δὲν ἔκλαψε. Γελοῦσε. Γιὰ πρώτη φορὰ, ἔπειτα ἀπὸ τὸσον καιρὸ, ἦταν εὐτυχισμένη.

— Ὁ Σανχέζ δὲν ἔῃ πιά, συνέχισε. Ἡ ἐκδίκησί μου ἦταν τρομερὴ...

Καὶ τοῦ τὴν ἀφηγήθηκε, σὰν ὁ νεκρὸς νὰ μπορούσε νὰ τὴν ἀκούσῃ. Δὲν ἔσχευσε καμμιὰ λεπτομέρεια. Χαροῦταν πού τοῦ τὰ ἐξιστοροῦσε ὅλα, μὲ τὴ σειρά πού ἔγιναν.

— Τοῦ ἔσχισα τὴν καρδιά, δ-

πως κι' αὐτὸς ἔσχισε τὶς σάρκες σου, φώναξε.

Ἡ Λάχμη εἶχε χάσει τὴ συναίσθησι τοῦ χρόνου. Μιλοῦσε μὲ τὸν ἀγαπημένο της, σὰ νὰ εἶχαν νὰ ἰδοῦντο μολὶς ἀπὸ χτές.

— Πάρε με μαζί σου, εἶπε στὸ τέλος. Δὲ μπορῶ πιά νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα, ἀγαπημένε μου.

Ἦταν μιὰ ἱερόσια, πού ἔβγαине μέσα ἀπὸ τὰ κατὰβθα τῆς ψυχῆς της.

Εἶχε νυχτώσει πιά, ὅταν ὁ Μαλέκ τὴν ἔπεισε νὰ φύγουν.

— Θὰ ξαναγυρίσω, ἀγαπημένε μου, εἶπε ἡ Λάχμη στὸ νεκρὸ.

Καὶ πραγματοποιοῖσε τὴν υπόσχεσί της.

Ἡ Λάχμη δὲ θέλησε νὰ μείνουν σὲ ξενοδοχεῖο. Νοίκιασε ἀπὸ ἕνα ἰθαγενὴ μιὰ καλαμπόκλητη καλύβα κι' ἐγκαταστάθηκε ἐκεῖ μαζί μὲ τὸν Μαλέκ. Πέταξε ἐπίσης τὰ ρούχα, πού φοροῦσε, καὶ ντύθηκε ὅπως ἄλλοτε. Ἡδὲ καὶ ξαναγυρίσῃ στὴν παλιὰ ζωὴ της, ὅταν ἡ ἀγάπη φλόγιζε τὴν ψυχὴ της καὶ τὴν ἔκανε εὐτυχισμένη.

Κάθε πρωί ξεγυνοῦσε μαζί μὲ τὸ Μαλέκ καὶ πήγαιναν στὸν τάφο τοῦ Δομίνικου. Μόνο ἡ νύχτα τὴ χωρίζε ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο της.

Αὐτὴ ἡ ζωὴ ἐξαντλοῦσε ὁλοένα τὶς δυνάμεις της. Κάθε καινούργια ἡμέρα τὴν εὑρίσκει καὶ πὺ ἀδύνατη. Ἡ Λάχμη ζοῦσε πιά μόνο μὲ τὴν ψυχὴ της.

Μιὰ μέρα, ὁ Μαλέκ τῆς ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ λείψῃ γιὰ λίγο.

Ὁ τάφος τῆς Ναχουά βροῖκόταν ἐκεῖ κοντά. Κι' ὁ Ἰνδὸς αἰσθάνθηκε τὴν ἐπιθυμία νὰ κάμῃ ἕνα στερεὸ προσκίνημα.

Ἡ ἀρχικὴ του πρόθεσις ἦταν νὰ λείψῃ μόνο δυὸ-τρεῖς ὥρες. 'Αλλὰ ἐσχάστηκε πάνω στὸν τάφο της κι' ὅταν γύρισε, οἱ πρώτες σκιές τοῦ σούρουπου ἀπλώνονταν πάνω στὴ γῆ.

Βοήκε τὴ Λάχμη γονατισμένη μπροστά στο σωρὸ μὲ τὶς πέτρες. Τὸ πρόσωπό της ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ.

— Τὸν εἶδα! τοῦ φώναξε.

Ὁ Μαλέκ κῆτταξε ὀλόγυρα.

— Ποιόν; ρώτησε, μὲ ὑπόκοψη φωνή.

Τὸ Δομίνικο, ἀπάντησε ἡ Λάχμη.

Ὁ Ἰνδὸς ἔνοιωσε μιὰ ἀνατριχίλα σ' ὅλο του τὸ χορμί.

— Ἐμφανίστηκε ὁλοζώντανος μπροστά μου, συνέχισε ἡ Λάχμη. Τὰ χέσια του σφίχτηκαν γύρω στὴ μέση μου καὶ τὰ χεῖλιά του ἄγγιξαν τὰ δικά μου... Στ' αὐτιά μου ἀντηχοῦν ἀκόμη τὰ λόγια του: «Σὲ περιμένω, ἀγαπημένη μου Λάχμη», μοῦ εἶπε.

Ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεψε καὶ τὰ μάτια της στύλωνονταν ἐκστατικά πάνω στὸ σωρὸ μὲ τὶς πέτρες.

— Ὁ ἀγαπημένος μου μὲ περιμένει, ξαναεἶπε.

Δὲν ἦταν πιά ἡ «ἀγνωστὴ κυρία» μὲ τὴ σκληρὴ ἔκφρασι καὶ τὴν ἀλύγιστη θέλησι. Εἶχε ξαναγίνει ἡ ἄθωα παιδούλα, πού ἦταν ἄλλοτε καὶ πού δὲ συλλογιζόταν τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀγάπῃ της.

Ὁ Μαλέκ κοιράστηκε πολὺ γιὰ νὰ τὴν πείσῃ νὰ ξαναγυρίσουν στὴν καλύβα.

Ὅλη ἐκείνη τὴ νύχτα, ἡ Λάχμη κοινοῦνταξε μὲ τὸν ἀγαπημένο της. Ἦταν ἕνα ἐρωτικό παραισλητό. πού κράτησε πολλές ὥρες...

Τὸ πρωί σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι πὺ ἀδύνατη καὶ πὺ ἐξαντλημένη ἀπὸ ἄλλοτε.

— Πάμε, εἶπε στὸ Μαλέκ.

Ἐξήντησαν σὲ λίγο γιὰ τὴν καθημερινή τους ἐπίσκεψι στὸν τάφο τοῦ Δομίνικου.

Ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἐπίσκεψις ἦταν, ἀλλοίμονο, ἡ τελευταία. Ὅταν τὸ

βράδυ γύρισε στὴν καλύβα, ἔνοιωσε μιὰ μεγάλη ἀτονία, πού ἀπλώθηκε σ' ὅλο της τὸ σῶμα. Ἦταν ἀνίκηνη πιά νὰ κάμῃ τὴν παραμικρὴ κίνησι. Μόνο τὰ μάτια της ἔλαμπαν μ' ἕνα παρᾶξενο φῶς, σὰν νὰ παρακολουθοῦσε κάποιο μακρινὸ ὄραμα...

Ὁ Μαλέκ εἶχε καθήσει πλάι

στὸ κρεβάτι της καὶ παρακολουθοῦσε κάθε τόσο τὸ σφυγμὸ της, πού γινόταν ὁλοένα καὶ πὺ ἀργός... Λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, τέλος, σταμάτησε ὁλότελα. Ἡ Λάχμη δὲν ζοῦσε πιά.

— Ὁ Δομίνικος τὴν πήρε μαζί του, ψιθύρισε ὁ Μαλέκ, σκουπίζοντας ἕνα δάκρυ, πού ἔτρεχε

πάνω στὰ μάγουλά του.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὴν ἔθαψε μέσα στὸν ἴδιο τάφο, ὅπου βροῖκόταν κι' ὁ Δομίνικος.

— Τίποτα δὲ θὰ μπορέσῃ πιά νὰ τοὺς χωρίσῃ, εἶπε.

Πάνω στὸν τάφο ὁ Μαλέκ, ἀγῆ γιὰ τὸ σωρὸ μὲ τὶς πέτρες, ἔβαλε μιὰ ἐπιτύμβια πλάκα. ὅπου

*Ἡ συνταγία τῆς
Ἑλληνικῆς γῆς*

ΣΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΓΙΩΤΗ

- ΠΡΩΤΕΪΝΕΣ • ΥΔΑΤΑΝΘΡΑΚΕΣ
- ΑΣΒΕΣΤΙΟΝ • ΦΩΣΦΟΡΟΣ
- ΣΙΔΗΡΟΣ • ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ

ΣΤΗ ΦΥΣΙΚΗ ΤΟΥΣ ΜΟΡΦΗ
ΕΓΓΥΗΣΙΣ ΥΓΕΙΑΣ
ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ
ΓΙΩΤΗ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΠΑΙΔΕΣΗ ΤΡΟΦΗ Γ. ΓΙΩΤΗΣ Ο.Ε. ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΕΤΙΝΟΥ 9

**Ο,ΤΙ
ΚΑΛΥΤΕΡΟ
ΥΠΑΡΧΕΙ...**

....σὲ ΛΕΥΚΑ ΕΙΔΗ
καὶ ΕΙΔΗ ΠΡΟΙΚΟΣ

**ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ-
ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ**

σὰς τὸ προσφέρουν

- τὸ ΜΕΓΑΛΛΑ
- ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
- ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ
- ΑΔΕΛΦΟΙ
- ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

«Ποιοτῆτες ἐσαιρε-
τικὲς ἀνώτερες
τῶν Εὐρωπαϊκῶν

Βικτώρια
• Σεντόνια
• Ἰρλάνδα
• No 120

**ΑΔΕΛΦΟΙ
ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ**
ΑΘΗΝΑΙ-ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

Ἡ ἐτικέτα αὐτὴ εἶναι ἐγγύησις ἐκλεκτῆς ποιότητος.

παράξε τα δνματα τν δυ άγα-
πημένων: ΔΟΜΙΝΙΚΟΣ - ΛΑ-
ΧΜΗ.

ΕΠΙΜΟΛΟΣ

Η μαρκησία ντ' Αλβιέλα, πη-
γαίνοντας στο Παρίσι, έκαμε
γνωστά τα πάντα στον τραπέζι-
τη Σομπέργκ και του έδειξε το
γοράμα του γιου της και το ή-
μερολόγιο της κόρης του.

— Η μοίρα φθόνησε την εδ-
τυχία τους, του είπε.
Ο Σομπέργκ θέλησε να δει
τον τάφο της κόρης του κι η
μαρκησία τον συνώδεσε στο ευ-
λαβικό αυτό προσκύνημα. Γυρί-
ζοντας στο Παρίσι, έστειλε ένα
γοράμα στο συμβολαιογράφο Ντυ-
πυ, για να του δώσει τις τελευ-
ταίες οδηγίες της. Και να ποιές
ήταν αυτές οι οδηγίες: Θά έχτιζε

όλες τις εισόδους του πύργου, σε
τρόπο, που κανείς πιά να μη μπο-
ρεί να μπει σ' αυτόν. Η σκέψη
της μαρκησίας ήταν, ότι κανείς
πιά, ούτε αυτή η ίδια, δεν έπρεπε
να ένοχλήση τον αλιόνο ύπνο των
δυ αγαπημένων.
Ο συμβολαιογράφος συμμορ-
φώθηκε με την επιθυμία της κι
έβαλε άμέσως εργάτες, που έχτι-
σαν όλες τις πόρτες του πύργου.

Ακούτε ΤΑ ΗΛΕΚΤΡΩΦΩΝΑ (Ρεύματος - μπαταρίας) GARRARD (Γκάρραρντ)

ΠΙΣΤΗ
ΑΠΟΔΟΣΙΣ
•
ΚΑΘΑΡΟΣ
ΗΧΟΣ

Το πικ-άπ Γκάρραρντ, υπερέχει τεχνικώς γι' αυτό και το
χρησιμοποιούν οι περισσότεροι ραδιοσταθμοί του κόσμου

Κάθε συσκευή ηλεκτρόφωνο ή πικ-άπ Γκάρραρντ, είναι επίτευξη
πολυτούς έρεύνες και εξέλιξης. Έτσι τα Γκάρραρντ συνδυάζουν σχέδιο
και μηχανική τελειότητα. Το Γκάρραρντ, επέτυχε την κατασκευή των μεγάλων
ρου επίτροπομένου τρανζιστορ, με όλα τα πλεονεκτήματα των μεγάλων
συσκευών.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΓΕΜΙΚΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ Α.Ε. ΤΗΛ. 26.747 - 32.010

Οι κάτοικοι της περιοχής αντί-
κρυζαν από τότε με τρομο αυτό
τον πύργο, που έμοιαζε με μεγα-
λο επιτύμβιο μνημα και τον απο-
καλούσαν «Πύργο της λύσσας»,
γιατί το τρομερό δράμα, που εί-
χε ξετυλιχτεί μέσα σ' αυτόν, είχε
μαθευτεί σιγα-σιγά, αν και άρκε-
τά παραποιημένο. Σύμφωνα με
τη φήμη που κυκλοφορούσε στην
Φουλιέ, τα πράγματα είχαν γί-
νει ως εξής: Ο «Νταίμον», το
μεγάλο σκυλί του Γκοιές, είχε
προβληθεί από λύσσα, αλλά, προ-
τού το σκοτώσουν, είχε δαγκώσει
τη «Μινιόν», το μικρό σκυλάκι της
μαρκησίας ντ' Αλβιέλα, που, με
τη σειρά του, δάγκωσε και την
ίδια... Ο μαρκησίας, που λάτρευε
τη γυναίκα του, αυτοκτόνησε ο-
ταν την είδε να πεθαίνει από την
τρομορή αρώσσεια... Η έκδοχή
αυτή ήταν, βέβαια, προτιμότερη
από την τραγική αλήθεια.

Κανείς πιά δεν περνούσε τώρα
έξω απ' αυτό τον πύργο κι ο δόρ-
μος, που οδηγούσε εκεί, χορτά-
σιασε με τον καιρό. Έκείνοι, ό-
μως, που έβγαζε ν' ανεβούν στον
άντικρυνο λόφο της Σαντόν, έλε-
γαν πως τις νύχτες ο πύργος φω-
τιζόταν με μια περίεργη λάμψη
κι ότι άκουγόνταν γέλια και χα-
ρούμενα ξεφωνητά. Έτσι, δημι-
ουργήθηκε ο θόλος πως ο Σαν-
χέ κι η Κλοτίλδη έβγαζαν την
νύχτα από τον τάφο τους και
συνέχιζαν τους ερωτικούς περιπά-
τους και τα παιχνίδια τους κάτω
από τα δέντρα του κήπου.

Ο τραπέζιτης Σομπέργκ, έ-
πειτα από το θάνατο της κόρης
του, έχασε κάθε ενδιαφέρον για
τη ζωή και πέθανε κι αυτός ύστε-
ρα από μερικούς μήνες.

Ο Μισέλ ντε Μοράνγκ, όπως
είπαμε, συνώδεψε τη Λάχη ως
τη Μασσαλία και κατόπιν γύρισε
στο Παρίσι, όπου πήρε από την
Τράπεζα τα πέντε εκατομμύρια
φράγκα, που ήταν το αντίτιμο
της ατιμίας του.

Είχε γίνει, ξαφνικά, πλούσιος.
Η σκέψη αυτή τον έκαμε να ξε-
χάσει πολύ γρήγορα την άγαπη
που είχε αισθανθεί για τη Λάχη.

Ρίχτηκε τότε στις διασκεδάσεις
και σπατάλησε σ' αυτές το μεγα-
λό μέρος της περιουσίας του.
Και ασφαλώς θα την σπαταλού-
σε ολόκληρη, αν μια τρομερή αρ-
ρώστεια δεν τον συγκρατούσε...

Ήταν μια από τις αρώστειες,
που η επιστήμη μόλις άρρώστειες,
να κάλυψε τα μέσα της προχτές.
Αλλά, την εποχή εκείνη, η
αρώστεια αυτή έφθειρε βαθμιαία
τον οργανισμό και οδηγούσε ανα-
πόφευκτα στο θάνατο.

Ο Μοράνγκ δεν διατηρεί πιά
καμιά ελπίδα. Ξέρει, ότι ο θά-
νατος φτερουγίζει ολόγυρά του...
Και, θέλοντας να εκδικηθεί τη
ζωή, χρησιμοποιεί τα χρήματα που
του άπομειναν για να δανείζει
τους άσωτους φίλους του με τόκο
1000 τοις εκατό.

Η Φιομίν, όταν έμαθε τα δρα-
ματικά γεγονότα, που είχαν ξε-
τυλιχτεί στον πύργο, δεν κατάφε-
ρε ν' ανθέξει στις τύχες της. Χά-
κερδίσει από την προθάσα της,
σε διάφορα φιλανθρωπικά ιδρυ-
ματα και πήγε να κλειστή σ' ένα
μοναστήρι, όπου πέρασε τα υπό-
λοιπα χρόνια της ζωής της.

Στο Περναμπουκο, ο τάφος του
Δομίνικου και της Λάχη είναι
τώρα το προσκύνημα των ερωτευ-
μένων, που τον στολίζουν με α-
φθονα και ωραία λουλούδια.

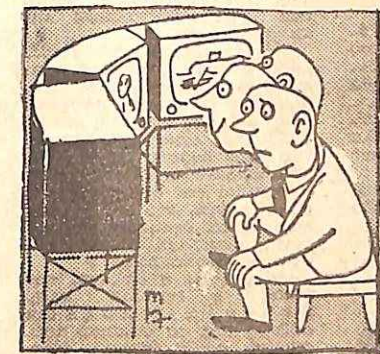
Ο Μαλέκ ζει πάντα στην ίδια
καλύβα, όπου ξεψύχησε η Λάχη
και μοιράζει τον καιρό του ανά-
μεσα στον τάφο της και τον τά-
φο της Ναχούα.

ΤΕΛΟΣ

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η συσκευή που νεκρώνει το μυαλό

Ένα αμερικανικό εργοστάσιο πα-
ρουσίασε μια συσκευή τηλεοράσε-
ως, με τρία «έκράν», σε τρόπο που
ο τηλεθεατής μπορεί να παρακολου-

θή ταυτόχρονα τρία προγράμματα.
Μ' αυτή τη συσκευή θα μπορούσε
να παρακολουθήσει, χωρίς να μετα-
κινηθεί από τη θέση του, ένα μάτς
φουτμπού, ένα θεατρικό σκέτς και
μια επίδειξη μοντέλων, ή ν' ακούει
μια συναυλία και να παρακολουθή
έναν αγώνα δόλλε-μπόλ και μια έ-
πιθεώρηση του Μπονγκουαίη.

Η εμφάνιση της νέας συσκευής προ-
κάλεσε δριμυτάτες επικρίσεις εκ
μέρους του τύπου. «Η συσκευή αυ-
τή τριπλασιάζει την πλύξη και τη
θλαστικότητα, έγραψε μια έφημερίς.
Και μια άλλη προανήγγειλε ότι, έ-
πειτα από δέκα το πολύ χρόνια, οι
«Αμερικανοί θα έχουν γίνει ρομπότ
και θα είναι άνικανοί να έχουν την
παραμικρή ιδέα στο μυαλό τους.

Ειδύλλιο ελεφαντίνας και ρινόκερου

Στο Ζωολογικό κήπο του «Αμ-
στερνταμ» ξετυλίγεται εδώ και λίγον
καιρό ένα περίεργο ειδύλλιο μεταξύ
μιας ελεφαντίνας, της Μπέτσου, ήλι-
κίας 31 χρόνων κι ενός ρινόκερου
του Στόρμ, ηλικίας 2½ χρόνων.
Είναι περίπτο, είδαμε, να πούμε ότι
η ερωτική μύση γίνεται από την
Μπέτσου. Οι επιστήμονες παρακολου-
θούν με πολύ ενδιαφέρον αυτό το ει-
δύλλιο και διερωτώνται αν απ' αυτό
θα έλθει σε φώς ελεφαντάκι ή ρι-
νόκερος.

Επικοινωνία με υπεριώδεις ακτίνες

Οι «Αμερικανοί κατασκεύαζαν
μια ηλεκτρική συσκευή, που είναι
ταυτόχρονα πομπή και δέκτης υπε-
ριωδών ακτίνων και που επιτρέπει
σε δυο τεχνητούς δορυφόρους να έ-
πικοινωνούν μεταξύ τους από από-
σταση 36 εκατομμυρίων χιλιομέτρων.
Στη συσκευή αυτή δόθηκε το όνομα
«Ουλτρα-κόμ».

Τον εκδικήθηκε σκοτώνοντας τη γυναίκα του

Ένα ανατριχιαστικό δράμα συ-
νέβη πριν από μερικές ημέρες σ' έ-
να κεντρικό διαμέρισμα της 5ης λε-
ωφόρου, στη Νέα Υόρκη, όπου έ-
μενε ο ψυχίατρος Λά Βέρν, μαζί με
τη σύζυγό του Πάολα, ηλικίας 33
χρόνων και το μικρό κοριτσάκι τους.
Ο δόκτωρ Λά Βέρν είχε παρακο-
λυθήσει επί τρία χρόνια μια νεαρή
ψυχοπαθή από τη Νέα Υόρκη, την
«Αννα Κίερμαν», ηλικίας 26 χρόνων.
Τι είχε μεσολάβησει ανάμεσα στο
γιατρό και την άσθενή του; Άγνω-
στο. Το γεγονός είναι ότι μια μέρα
της περασμένης εβδομάδος, η Κίερ-

μαν μπήκε στο διαμέρισμα του για-
τρού, την ώρα που αυτός άπουσίαζε
και σκότωσε με τρεις σφαίρες τη
γυναίκα του. Στους αστυνομικούς
που την έπιασαν είπε: «Η κυρία
Λά Βέρν δε μου είχε σταίξει σε τί-
ποτα. Ο μόνος υπεύθυνος για όλα
είναι ο άντρας της. Νομίζω πως
τώρα θα θυμηθί τις υποσχέσεις του».

Άγρια συμπλοκή σε ιταλικό μοναστήρι

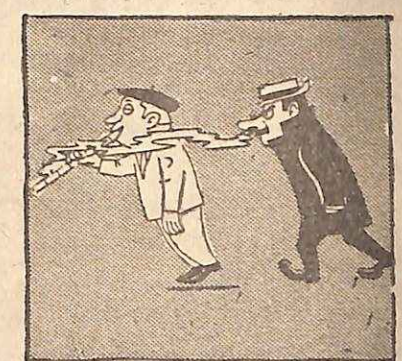
Η Μαρία-Πάσερ, με το εκκλησια-
στικό της όνομα αδελφή «Αμάτα», έ-
χε ιδρύσει το 1947 ένα μοναστήρι
κοντά στο Πιάσε και, φυσικά, είχε
αυτοχειροτονήσει σε ηγουμένη. Οι
εκκλησιαστικές αρχές, όμως, που
είχαν πληροφορηθεί ότι στο μονα-
στήρι αυτό συνέβαιναν πολλά έκ-
τροπα, αποφάσισαν να επέμβουν και
πριν από λίγο καιρό έστειλαν μια
άλλη ηγουμένη, την αδελφή Κάρ-
λα. Οι μοναχές χωρίστηκαν άμεσα
σε δυο στρατόπεδα κι αφού αντιήλ-
λασαν τις πιο χυδαίες θρησικές, ηρ-
θαν στα χέρια και χρησιμοποίησαν
σ' αυτό τον αγώνα, ότι έρχαν
μπροστά τους: πιατικά, σκούπες, ρα-
βδιά, ακόμη και σταυρούς.

Ο θόρυβος της συμπλοκής έφτα-
σε σ' ένα γειτονικό ανδρικό μονα-
στήρι, που οι μοναχοί του ξεκίνησαν
έν σώματι με επί κεφαλής τον η-
γούμενο, μπήκαν στη γυναικεία μονή
και πήραν μέρος στον καυγά, με
άποτέλεσμα να τα κάνουν όλα γυα-
λιά καρφιά.

Η τάξη αποκαταστάθηκε έπειτα
από πολλή ώρα με την επέμβαση Ι-
σχυρών αστυνομικών δυνάμεων. Το
επισκοπικό δικαστήριο της περιοχής
διέλυσε τη γυναικεία μονή, επανό-
ρευσε στις μοναχές να φέρουν έδε-
ρες το μοναχικό σχήμα και αφώρι-
σε τους μοναχούς που είχαν πάρει
μέρος στη συμπλοκή.

Το όπιο δεν θα έχει στο μέλ- λον μυστικά

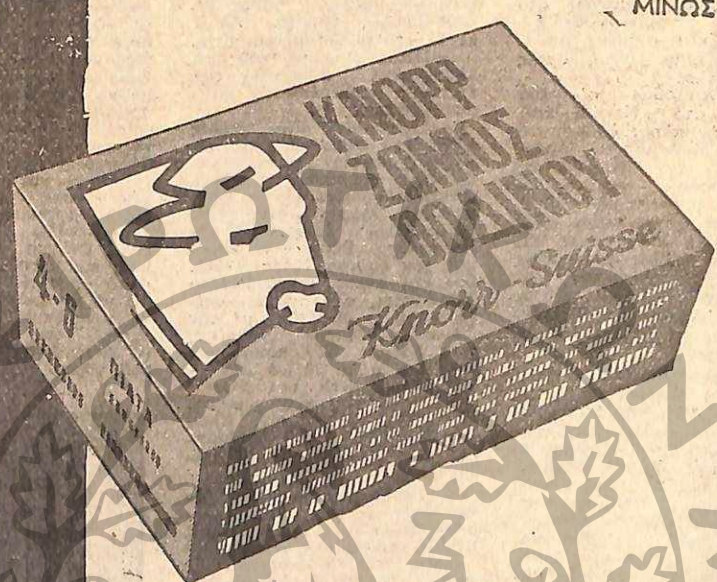
Ένας Ίνδος έπιστήμων, ο δό-
κτωρ Ζαμπάρ, του πανεπιστημίου
της Ντάκκα (Πακιστάν), ανακάλυ-
ψε μια μέθοδο, που του επιτρέπει να

έξακριβώνη τη χώρα, την περιοχή,
ακόμη και το άγκρετμα από το ο-
ποιο προέρχεται το όπιο, που κυ-
κλοφορεί λαθραία. Ο δόκτωρ Ζαμ-
πάρ μελετά την έπίδραση διαφόρων
παραγόντων (φωτός, θερμοκρασίας,
υδρομετρικής καταστάσεως της α-
τμοσφαιρας, περιεκτικότητας του έ-
δάφους σε μεταλλικά στοιχεία κλπ.)
και θγάζει τα συμπεράσματά του.
Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις του,
τα φυτά που όπιο περιέχουν 18
διαφορετικές συνθέσεις δέσεων. Η
μέθοδος του δόκτορος Ζαμπάρ με-
λετάται ήδη από τον Παγκόσμιο Όρ-
γανισμό Ύγείας του Ο.Η.Ε., πρό-
κειται δε να χρησιμοποιηθεί προσε-
χώς από την «Ιντερπόλ».

μέ 3,50 δρχ.

ΣΟΥΠΑ
ΚΝΟΡΡ
ΕΛΒΕΤΙΑΣ

Βράστε την φασολάδα
μ' ένα κύβο σούπα
Κνόρρ...

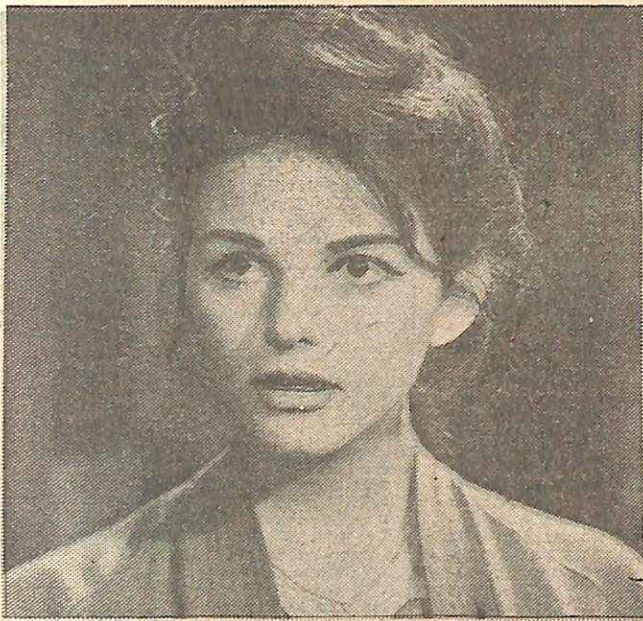
...θα νοστιμέψη

Knorr-Suisse

ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΛΟΦΑΓΑΔΩΝ

Προσέξτε όμως να είναι Κνόρρ

“ΟΛΥΜΠΙΑ”, ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ - ΔΙΑΝΟΜΑΙ • ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ 16 ΤΗΛ. 532.774 - 527.896

Η όμορφη Κλαούντια τό τρίτο μεγάλο Ιταλικό άστέρι.

Κλαούντια Καρντινάλε

Δίγκα λεπτά μ' ένα άστέρι πού άνεβαίνει με λίγγινιώδη ταχύτητα

ΜΕΧΡΙ πρό τριετίας πε-
ρίπου δυό ήταν τα με-
γάλα καί «έμπορικά» άστέ-
ρια, πού κρατούσαν τα πρω-
τεία στον Ιταλικό κινηματο-
γράφο: ή Τζίνια Λολομπρί-
τζιντα καί ή Σοφία Λορέν.
Από τότε, όμως, προσετέθη
εαφνικά κι' ένα τρίτο, με
την ίδια ακτινοβολία: αυτό
της Κλαούντια Καρντινάλε,
πού άνεβαίνει συνεχώς στο
διεθνές κινηματογραφικό
στερέωμα καί σήμερα συνα-
γωνίζεται επί ίσους όρους
τά δυό άλλα.

Τη συναντούμε σ' ένα
στούντιο στο Παρίσι καί,
φυσικά, την πλησιάζουμε για
νά της ζητήσουμε μιά μικρή
συνέντευξη. Η Κλαούντια,
ψηλή, έυμορφ, γεμάτη, με
θαυμαστικά έκφραστικά μάτια,
έξυπνο, δυό καλλιεργημένο πρό-
σωπο, κι' ένα σώμα άφάνταστα
πλούσιο στα άγαθα του χα-
μογελά καί δέχεται να α-
παντήσει. Αρχιζούμε, λοιπόν,
την επίθεσή με την κλασσική
πιά ερώτηση:

— Επαγγελματικός βρι-
σκεσθε στο Παρίσι, Κλαούν-
τια; «Αν ναι, ποιά ταινία
γυρίζετε καί με ποιά;

— Δυστυχώς, δεν έφτασα
ακόμη στην ημέρα εκείνη,
πού θα γυρίζω τον κόσμο
για λόγους τουριστικούς.

— Επαγγελματικός, λοιπόν,
βρίσκειται εδώ. Κι' όχι μόνο
βρίσκειται αλλά καί μένω.

— Ήρθε πριν από λίγους μή-
νες καί τελείωσε ήδη τό
φίλμ «Τά λιοντάρια κουρά-
στηκαν» με τον Ζαν - Κλωντ
Μπριζαλύ. Τώρα γυρίζω μιά
άλλη καθαρά γαλλική ται-
νία με τον τίτλο «Καρτούν»
καί συμπρωταγωνιστή τον
Ζαν - Πωλ Μπελμοντό. Κά-
θώς βλέπετε, τά γαλλικά
στούντιο μου άρέσουν καί με
άπασχολούν, όσο καί τά
Ιταλικά. «Επειδή, λοιπόν, ή
παράμυθός μου στο Παρίσι έ-
σως παραταθή πολύ — υπά-
ρχει πιθανότητα να πρωταγω-
νήσω καί σε μιά ακόμη
γαλλική ταινία — κάλεσα
κοντά μου καί τη μητέρα
μου, έφερα από μιά πανσιόν
καί την άδελφή μου Μπιάν-
κα, πού σπουδάζει εδώ οικο-
νομικές έπιστήμες, καί οι
τρεις μας τώρα μένουμε με
ένιαρκα σ' ένα όμορφο δια-
μέρισμα, πού ένε, θέα επά-
νω στο Σηκουάνα.

δές να προσπαθώ να γίνω
κι' έγώ ήθοποιός του κινη-
ματογράφου. Κι' όμως, γο-
ρξ να τό θέλω έγινε. Αυτό
αφελείται στην άφάνταστη έ-
πιμονή ενός Άγγλου παρα-
γωγού, έπισκέπτεται το θέ-
ατρό, πού μόλις με γνώρι-
σε μου πρότεινε άμέσως ένα
μικρό ρόλο στα Άγγλικά
στούντιο καί στην αίσθημα-
τική κομωδία «Ζητείται κα-
μριέρας» χωρίς να ενδιαφερ-
θώ για τό γεγονός ότι όχι
μόνο δεν ήμουν ήθοποιός,
αλλά καί δεν είχα ιδέα από
την τέχνη αυτή. Από τη
στιγμή πού τελείωσε τό μι-
κρό αυτό ρόλο, άλλαξα διά-
μιας σκέψης καί πλημύρισα
από φιλοδοξίες καί όνειρα.
Από άσχημή πού είναι πάντα
δύσκολη, είχε γίνει. Τώρα
έπρεπε να συνεχίσω. Καί
συνέχισα...

— Η σημερινή είναι ή πρώ-
τη φορά πού έρχεστε στο
Παρίσι;

— Όχι, πριν δυό χρόνια
ήμουν πάλι εδώ για να πά-
ρω μέρος στο μεγάλο Ιτα-
λικό φίλμ «Λούστερλινγκερ».
Ετσι, τότε, το Παρίσι, τότε
οι Παρισίνοί μου είναι ά-
γνωστοί. Ξέχασα, όμως, να
σας πω κι' αυτό: ότι άνά-
μεσα στις Ιταλικές ταινίες
μου πού θεωρώ καλές είναι
κι' αυτή του Λουτσίνιο Βι-
σκόντι «Ο Ρόκκο καί τ' ά-
δέλφια του».

Τι γνώμη έχετε για τη
Μπριζα - Μπερντό, την πα-
σιονιστή «Μπε - Μπε»; Βλέ-
πετε τις ταινίες της, τη γνο-
ρίζετε προσωπικά;

— Κατά την πρώτη επί-
σκεψή μου στο Παρίσι τό
1959 τη γνώρισα από κοντά
καί της έσφιξα τό χέρι με
έγκαρδιότητα. Ός τύπος γυ-
ναίκα καί ως ήθοποιός μου
άρέσει καί γι' αυτό βλέπω
όλες τις ταινίες της από τις
όποιες ξεχωρίζω αυτή με τον
τίτλο «Η άλήθεια». Περιο-
στέρο, άπ' όλα, όμως, τη
θαυμάζω για την έξυπνότητά
της καί για τον τρόπο, πού
μ' αυτόν καθόρισε σιγά -
σιγά να επιβληθώ στο διε-
θνές κοινό. Για να είναι έν-
θουσιασμένοι μαζί της άκό-
μη καί οι τόσο ψυχροί «Αμε-
ρικανοί, αυτό σημαίνει ότι ή
«Μπε - Μπε» έχει κάτι πά-
νω της, πού δεν έχει καμιά
άλλη από μας...

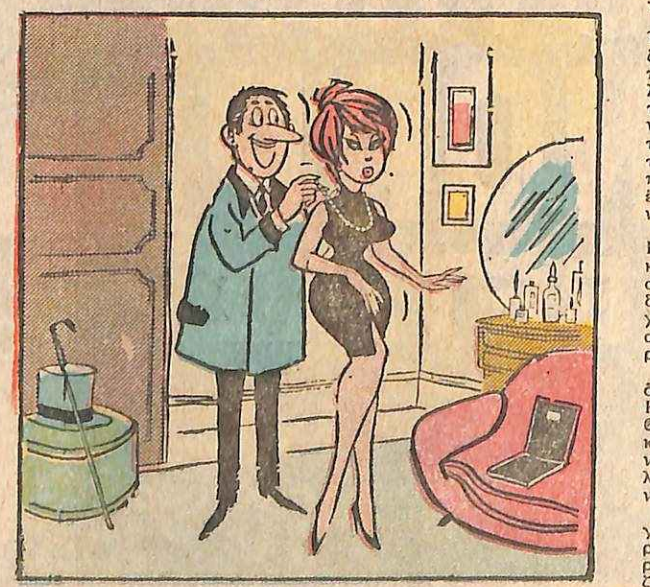
— Και για τον έρωτα, δέ
μιας είπατε τίποτα. Μήπως
είστε έρωτευμένη;

— Νομίζω πως ό έρωτας
είναι ανάγκη της ζωής. Εί-
μαι, πράγματι, έρωτευμένη
αλλά προς τό παρόν δέ μπο-
ρώ να άποκαλύψω τίποτα για
τό προσωπικό μου αυτό ζή-
τημα. Ίσως τό λίγο καινού
να έκραγη έαφνικά ή βύμβα
τού γάμου μου.

ΡΟΤΖΕΡ ΦΙΛΙΠ

— Πότε καί πού γεννηθή-
κατε, άν επιτρέπετε, Κλα-
ούντια, καί πώς άρχισατε
την κινηματογραφική καριέ-
ρα σας;

— Γεννήθηκα καί μεγάλω-
σα στην Ίνδρια της γαλλι-
κής Βορείου Αφρικής στις
15 Απριλίου του 1938 από
γονείς Ιταλούς άνοίκους. Σέ
ηλικία 18 ετών, ενώ ακόμη
σπούδαζα σε Ιταλο-γαλλικό
σχολείο, καί έκανα μια ζωή
ήρεμη χωρίς φιλοδοξίες καί
άνερα, δεν έρω πάς μου
ήρθε στο νοή ή ιδέα να πά-
ρω μέρος στα τοπικά καλλι-
στικά για την άνάδειξη της
«Μις Ίνδιδος» Πραγματικά,
με την έγκρίσι των γονέων
μου πήρα μέρος σ' αυτά καί
προς μεγάλη έκπληξη, τόσο
δική μου όσο καί των συγ-
γετών μου, έτελέστην παμφή-
φελ «Μις Ίνδισια 1957». Τά
έπαθλα της νίκης ήταν άρ-
κετά καί ενδιαφέροντα, αλλά
τη μεγαλύτερη αξία για μέ-
να είχε ένα: τό δωρεάν τα-
ξίδι μετά διαμονής καί επί-
στροφής στο Θεατρώδ της
Βενετίας του 1957. «Εφθα-
σα, λοιπόν, στη Βενετία,
παρακολούθησα διδάκτρο τό
Θεατρώδ, είδα από κοντά
πολλές διάσημες στή, θα-
μάσηκα αλλά ούτε προς
στιγμή δέ μου πέρασε ή έ-

— Μα δεν έκανα τίποτα για να κερδίσω αυτό τό
κολλέι!...

— Ποτέ δεν είναι άσρά!...

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες
ειδησούλες

ΜΕΤΑ τον Μοντγκό-
μερ Κλίφτ, πού
δπως γράψαμε ήδη κινδυ-
νεύει να τυφλωθί καί για
τόν όποιο δεν υπάρχει με-
χρι στιγμής καμιά παρη-
γορη πληροφορία, δυό άλλα
μάτια, γυναικεία, πού
έχουν χαρακτηριστή ως
«ωραιότερα» του κόσμου,
διastreχουν επίσης μεγάλο
κίνδυνο. Πρόκειται για τη

Η Ντανιέλ Νταρρί

Γαλλίδα στή Ζυλιέτ
Μακκίντρελ, την όποια
είδαμε, μεταξύ άλλων καί
στο φίλμ «Τά εξαδέλφια».
«Εδώ κι' ένα χρόνο, όταν
γύριζε τους «Ψαράδες της
Ιολανδίας», ενώ οι προδο-
λεις έρχονταν επάνω της καί
έκτυφλωτικά φώτα τους, ή
Ζυλιέτ τυφλώθηκε. Ξαφνικά
κι' έβγαλε τις φωνές. «Ενοί-
σα πόνους, σαν να της πέτα-
ξαν άμμο στα μάτια, μά οι
φίλοι της την παρηγόρησαν.
Τής είπαν πως συχνά οι
προβολείς προκαλούν τέτοια
φαινόμενα».

Όταν όμως ξαναγύρισε
κοντά στον άντρα της Ρομ-
περ Όμπουανώ, εκείνος, έ-
νώ την έφωγνε στην άγκα-
λιά του, πρόσεξε κάτι πού
καnevς άλλος δεν είχε δι-
μιά μαύρη κηλίδα πάνω στο
λευκό μέρος του άριστερου
ματιού της.

Χωρίς να διστάση, την
πήγε άμέσως στον καλύτε-
ρο οφθαλμίατρο καί εκείνος
δεν της έκρυψε τον κινδυ-
νο πού διέτρεχαν τά μάτια
της. Την συμβούλεψε μάλι-
στα να εγκαταλείψη την
καριέρα της.

Η Ζυλιέτ όμως δέ θέ-
λησε να τον πιστέψη καί
συνέχισε. Έννοούσε να έκ-
πληρώσει όλες τις υποχρεώ-
σεις της καί τώρα ή κατά-
σταση του άριστερου ματιού
της έχει φτάσει σε σημείο,
πού κινδυνεύει να τό χάση.

★ Αλλά καί δέ κρατάει έ-
σύ τό λόγο σου κι' εξακο-
λουθείς να θγαίνεις στην έ-
ρένα, ξαναγυρίζω κι' έγώ
στον κινηματογράφο!

Αυτή είναι ή δήλωση, πού
έκανε ή Ιταλίδα στήρ
Λουτσιά Μπερζέ στο
σύζυγό της, τό διάσημο ταυ-
ρομάχο Λουίς Μιγκέλ Ντο-
μινγκούιν. Από τον καιρό
πού παντρεύτηκαν, τουλάχισ-
τον δέκα φορές ό Λουίς της
ώραιοιτησε πώς δέ θα ξα-
ναγύριζε στην άρένα κι' ό-
μως προέβλε- τον όρκο του.

Η Λουτσιά θαρέθηκε πιά
να περνά ώρες ολοκληρές
κάτω από ένα εικονισμό της
Παναγίας καί της περιμένη
με άγωνία κοντά στο τηλε-
φώνο, μήπως κανένα γυμνα-
στή του της άναγγείλ ή πως
ό άντρας της τραυματίστη-
κε ή καί σκοτώθηκε.

Η άπόφαση της γέμισε
χαρά τους Ιταλούς παρα-
γωγούς, πού από χρόνια
την περιμένουν.

★ Έννέα γυναίκες στις
δέκα είναι έρωτευμένες με
τον Τόνυ Πέρκινς
καί δέ επιθυμούν να τις
σφιέξ η στην άγκαλιά του.

Όλες άνεξαρτήτως τον λα-
τρεύουν. Υπάρχει όμως καί
μια γυναίκα, πού τον φο-
βάται: Η Σοφία Λορέν. Α-
ρεν. Πρόκειται για γυρίση
μαζί του ένα φίλμ, όπο τη
διεθύνει ο σκηνοθέτης Ά-
ντονι Λίτλας. Τά συμβόλαια
έχουν υπογραφη πού πολλού
καί τό γύρισμά θα έπρεπε
να είχε άρχισι πού δέκα-
πενθήμερο, μα ή Σοφία δέ
στάζει, φοβάται καί προ-
σπαθί ν' άποφύγει τη δοκι-
μασία. Η Ιταλίδα στήρ
θεωρεί επικίνδυνη γι' αυτήν
τά νεατά του Τόνυ καί παρ' ό-
λον ότι έχουν την ίδια παρ' ό-
λον ηλικία, φοβάται μι-
πως ραφή κοντά του πολύ...

Είς άλλου πιστεύει πως ό
Τόνυ της φέρνει γροσου-
ζιά! Γυρίσαν ως γνωστόν
πρό χρόνων μαζί στο Χόλ-
λυγουντ τό φίλμ «Πόθοι κά-
τω από τις λευκές». Ο Τό-
νυ έρισκόταν τότε στα πρώ-
τα του καλλιτεχνικά ήθμα-
τα καί τό φίλμ υπήρξε μιά
παταγώδης άποτυχία, πού
έβαλε τέρμα στην άμερικα-
νική καριέρα της Σοφίας.

Ο άντρας της, όμως ό
Κάρλο Ποντί προσπαθεί με
κάθε τρόπο να την μεταπι-
σώ, δεδομένου ότι άν τελικά
δεν παίξ η στο φίλμ θα ύπο-
χρεωθεί να πληρώσει μιά ά-
στρονομική ρήτρα, για διάρ-
ρηξ συμβόλαιου.

Τό περίεργο είναι πως καί
ό Τόνυ φοβάται τη Σοφία.
Και για τους ίδιους άκρι-
βώς λόγους. Ξέρει πως ή
κενίο πού λατρεύουν οι γυ-
ναίκες σ' αυτόν είναι ή
λεπτή σιλουέττα του καί τά
νεατά του.

Γι' αυτό κάνει ό,τι μπορεί
για να διατηρήση τό έα-
ρος του καί τό νεανικό πα-
ρουσιαστικό του. Δεν καπνί-
ζει, δεν πίνει ούτε καφέ,
αλλά μόνο γάλα (3 με 4 λί-
τρας την ημέρα) καί τρώει
όμοιώς, τυρί, φρούτα καί
πολύ λίγο ψωμί.

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

★ Η Ντανιέλ Νταρ-
ριέ έξέπληξε τό Παρίσι κά-
νοντας την επανεμφάνισή της
στούς κοσμικούς κύκλους,
ύστερα από μακρόχρονη ά-
πουσία. Η Ντανιέλ, πού
ζούσε επί χρόνια μιά χω-
ριάτικη ζωή μαζί με τον άν-
τρα της, τον Έλληνα Γιώρ-
γο Μιτακίδη, σ' ένα αγρό-
κτημα μακριά από τό Παρί-
σι, ξαναγύρισε τώρα μολη-
της στη γαλλική πρωτεύου-
σα. Αυτό ενισχύει τις φη-
μες ότι τά πράγματα δεν
πηγαίνουν καλώς καλά
στο άντρώπινο καί ότι ύ-
στερα από φοβερές σκηνές
οι δυό σύζυγοί έδρισκονται
στα πρόβρια του διαζυγίου.

★ Οι άστέρες του Χόλ-
λυγουντ εξακολουθούν να κά-
νουν τον άπολογισμό των
καταστροφών, πού προέβλε-
σε ή τρομερή πυρκαγιά.

Ο Κωμικός Τζόζεφ
Μπράουν έχασε τά πάν-
τα. «Ευτυχώς όμως, δήλω-
σε, έθρηκα μέσα στο έρεί-
πια ένα ένθυμιο, πού μ' έν-
διέφερε πολύ. Τό σπαθί του
γυιού μου Ντόν, πού σκο-
τώθηκε κατά τον πόλεμο».

Ο Κάρλ Μάλντεν, πού
πού άπομακρυνόταν με τό
αυτόκίνητό του από τον τόπο
της πυρκαγιάς, κινδύνευε να
κυκλωθί από τις φλόγες εξ
αίτίας κάποιας ελάσης της
μηχανής. Ευτυχώς γλύτωσε
χάρις στα γέρα του πόδια.

Ο σκηνοθέτης Τζον
Φόρντ είπε στην γυναίκα του,
πού τον συμβούλεψε να σώ-
ση τά έξη του «Όσκαρ»: «Ας
καταρτίσουμε καλύτερα τά
πορτραίτα των γονέων μας.
Είναι πού πολύτιμα».

Η Τζιζέλι Χάθερ
καί ό Φρέντ Μακ Μάρ-
ραϊχ κατόρθωσαν με υπε-
ράνθρωπες προσπάθειες να
γλυτώσουν τά τέσσερα υί-
οθμημένα παιδιά τους.

Ο Μάρτ Λάνκα-
στερ έχασε τό σπίτι του
καί όλα τά υπάρχοντά του,
γλυτώσε όμως την πολύτι-
μη συλλογή πινάκων του,
πού είχε στείλει τις ημέρες
έκείνες σε μιά έκθεση έργων
τέχνης στο Λος Άντζελες.

Ο Τζάκ Κέλλυ καί
τώρως να γλυτώσει 16
σκόλους καί ζητάει τώρα τ'
άφεντικά τους.

Ο Χόρστ Μπού-
χολτς καί ή Μόρια Μ-
μπού πηγαίνουν να έγκα-
τασταθούν στη νέα τους έλ-
λα, μα οι πυρσόεστες τους
υποχρέωσαν να κάνουν τό
ταβολή. Έχασαν έτσι τό
σπίτι τους πριν, προφτάσουν
νά περάσουν, αυτό έστο
καί λίγες ώρες.

★ Υστερα από συμβέβαιο
14 χρόνων, ό Τζόζνυ
Βαίς σ' έμύλλει καί ή
Έρλιν Γκέντες χώρισαν.

★ Ο Στήβ Κόχραν
προσπαθί να πείσι τη γυ-
ναίκα του Χέντυ Τζόννα
να ξαναγύρισε κον-
τά του. Απλήρως κατηγορη-
ματικά πώς δεν έπαψε ποτέ
να την άσπάζει.

★ Ο Ρίτσαρντ Γου-
τρά στην Εύρώπη τό φίλμ
«Η δική της Νυρεμβέργη»,
αίχίζεται να τελειώσει για να
διάρρη τις γιορτές, όπως
κάθε χρόνο, στο σπίτι του
καί κοντά στη γυναίκα του καί
την κόρη του Άννα (14
χρόνων). Εκτός απ' τις άλλ-
ες γιορτές ή 26η Δεκεμβρί-
ου είναι για τον Ρίτσαρντ η
επίτειος των γενεθλίων του,
έφετος δέ ή επέτειος αυτή θα
είναι ή 46η.

★ Η Άνν Μπάξτερ
έφερε στον κόσμο ένα χα-
ρόμενο κοριτσάκι καί ό
σύζυγός της Ράινολφ Γκάτ
είναι τρισευχαρισμένος.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ματιές στα έλλη-
νικά στούντιο

ΠΑΡΑ τη συνηθισμένη α-
σθηρότητα της ή κριτι-
κή υποδέχθηκε με έμμενη
μαλλον τρόπο τη νέα ταινία
της «Φίλιπ-Φίλιπ» καί του
Γιάννη Δαλιανίδη «Ο κατή-
φορος». Όλοι συμφωνούν
δεν ό νέος σκηνοθέτης χει-
ρίστηκε με έπίδεξιότητα τό
δυσκολό θέμα, πού ό ίδιος
έγραψε. Για τον πρωταγωνι-
στή του έργου Νίκο

Ο Ρίτσαρντ Γουίντμαρκ

Κούρκουλο γράφουν
πως με την έρμηνεία του στο
φίλμ αυτό μπαίνει δικαιο-
ματικά στη χορεία των λί-
γων νέων πρωταγωνιστών της
έλληνικής έβδομης τέχνης.

Ο Παντελής Ζερβός,
έξαιρετος όπως πάντα, πι-
ρε την άμοιή του τό θρόνο
της προεμιέρας: πού πού
προσάρτημα του κοινού. Η
Ζωή Λάσκαρη τό νέο
αυτό άστέρι, πού άποκτά τό
κινηματογραφικό μας στε-
ρέωμα, ύποσχεται δέβαινα
πολλά κι' έκανε μιά έπιτυ-
χη πρώτη εμφάνισι. Η Ελ-
λειψι πείρας την έμπόδισε
όμως να είναι άδολτα πει-
στική. Έπαύσιμος άκουσαν έ-
πισή ό νεαρός ζεν.πρεμιέ-
Βαγγέλης Βουλύσι-
ρίδης καί ό διασκεδαστι-
κός Κώστας Βου-
τσίτσας.

★ Οι κάτοικοι της Καθά-
λας έπεφύλαξαν ένθουσιώδη

Ο ΑΛΛΟΣ

— Δέ μπορώ να καταλάβω γιατί φοράει μαύρο
κομπινιζόν κάθε φορά, πού μάς φέρνουν οι καρδου-
νιάρηδες τον άντρα αυτή!...

όποδοχί στην Άλίκη
Βουγιουκλάκη. Για
την καλλιτέχινά όμως ή πιά
μεγάλη άπόδειξη της άγά-
της καί του θαυμασμού του
κοινού της Καθάλας ήταν
τό γεγονός ότι τά εισιτήρια
για όλες τις παραστάσεις
έγιναν προπώληθ πριν από
την άφίξη της στην πόλη.

★ Ο Γιάννης Δαλιανίδης
τελειώνει τις ημέρες αυτές
τό γύρισμα της κομωδίας
«Ο Άτσιδας», πού θαίσει-
ται στο θεατρικό έργο του
Δ. Ψαθά «Έξοχικό κέντρον
ό Έρωτας». Πρωταγωνιστάι
του φίλμ είναι ό Ντίνος
Ηλιόπουλος καί ή
Ζωή Λάσκαρη, παίρνουν
δέ μέρος ό Παντελής Ζερ-
βός, ό Στέφανος Στρατη-
γός, ό Ευάγγελος Πρωτοπα-
πάς, ή Τζόλη Γαρμπή καί
«Ένας Αμερικανός»

ραγώνος πρόκειται να γυρί-
ση μιά μικρού μήκους ται-
νία με θέμα τη ζωή καί τό
έργο του Μάνου Χατζιδάκι.
«Αν τελικά αυτό πραγματοποι-
ποιηθί θα είναι ή πρώτη
φορά, πού θα κινηματογρα-
φηθί ή ζωή συνθέτη ευρι-
σκειμένου στη ζωή.

★ Η Ρένα Βλαχο-
πούλου, πού είχε νιο-
ποτήσει, πού χρόνων στον
κινηματογράφο με τό έχρημα-
μο φίλμ «Προτεγουσιανές
περιπέτειες», πρόκειται τό-
ρα να επανέλθ η μπροστά
στον κινηματογραφικό φακό
για να πρωταγωνιστήση στην
κομωδία «Μοντέρνα καμα-
ριέρα», στην όποια θα έχη
για συμπρωταγωνιστή τό
Βασίλη Αύλωνίτη.

★ Κυκλοφορούν φήμες ό-
τι οι Γάλλοι, πού γύρισαν
★ Κυκλοφορούν φήμες ότι
οι Γάλλοι, πού γύρισαν
στην Ελλάδα τό φίλμ «Με
μαρτυρία καί δόλια» με τον
Έντν Κωσταντίν, κατόρθωσαν
πορά τις άπα-
γορεύσεις καί την κατάχρησι
ένος άσκητικού ν' άποκόμ-
ψουν σκηνές τό φόνου ενός
έγκληματιού πολέμου πάνω
στον ίερό βράχο, τις όποιες
της προεμιέρας: πού πού
προσάρτημα του κοινού. Η
Ζωή Λάσκαρη τό νέο
αυτό άστέρι, πού άποκτά τό
κινηματογραφικό μας στε-
ρέωμα, ύποσχεται δέβαινα
πολλά κι' έκανε μιά έπιτυ-
χη πρώτη εμφάνισι. Η Ελ-
λειψι πείρας την έμπόδισε
όμως να είναι άδολτα πει-
στική. Έπαύσιμος άκουσαν έ-
πισή ό νεαρός ζεν.πρεμιέ-
Βαγγέλης Βουλύσι-
ρίδης καί ό διασκεδαστι-
κός Κώστας Βου-
τσίτσας.

★ Το Έθνικό Θέατρο,
μετά τον «Παπαφλέσσα», πού
ανεδόσθηκε από τό θέατρο
Βορείου Ελλάδος, θα πα-
ρουσιάση ένα νέο έργο του
«Ακαδημαϊκού Κ. Σπύρου Με-
λα, τό «Ρήμα Φερραίο», με
τό όποιο καί θα γιορτάση
την έπενήριδά του.

★ Με τό άγγλικό έργο
«Καπετάνιος στον παράδει-
σο» τό θέατρο της Έλίας
Βεργή θα παρουσιάση, για
πρώτη φορά 14 ταμπά του
Γ. Άνεμογιάννη, με τό σύ-
στημα των περιστρεφόμενων
βάσεων.

★ Για πρώτη φορά ό ά-
καδημαϊκός Κ. Σπύρος Με-
λας πρόλογισε ένα έργο του
μουσικού θεάτρου. Πρόκει-
ται για τη μουσική φαντασία
«Μπετόβεν καί μουσικός»,
πού συμπληρώσε πρόχρη-
στο θέατρο «Ακροπόλ» δυό
παραστάσεις καί πού παίχθη-
κε από δυό διαφορετικούς
θιάσους.

★ Συγκινητική ήταν ή πρε-
μιέρα του «Θάσου γυναι-
κών» στο θέατρο «Καλούτα»,
25 χιλιάδες θεατές για μιά
εμφάνισι.

★ Το διεθνές φήμις χο-
ρευτικό ζευγάρι, Άνδρως -
Γάνα, πού γύρισε ύστερα
από τέσσερα χρόνια στην
Ελλάδα, παρατήρησε με τις
εμφάνσεις του στα μεγαλύ-
τερα κέντρα της Ευρώπης,
πραγματισμένες καί πολλές
εμφάνσεις στην τηλεόρασι
που έπληρώσε καί πολλούς
ό Δρόσος παρουσιάσε ως
σοφία καί ή Τάντα ως θλα-
χοπούλα.

★ Το διεθνές φήμις χο-
ρευτικό ζευγάρι, Άνδρως -
Γάνα, πού γύρισε ύστερα
από τέσσερα χρόνια στην
Ελλάδα, παρατήρησε με τις
εμφάνσεις του στα μεγαλύ-
τερα κέντρα της Ευρώπης,
πραγματισμένες καί πολλές
εμφάνσεις στην τηλεόρασι
που έπληρώσε καί πολλούς
ό Δρόσος παρουσιάσε ως
σοφία καί ή Τάντα ως θλα-
χοπούλα.

★ Το διεθνές φήμις χο-
ρευτικό ζευγάρι, Άνδρως -
Γάνα, πού γύρισε ύστερα
από τέσσερα χρόνια στην
Ελλάδα, παρατήρησε με τις
εμφάνσεις του στα μεγαλύ-
τερα κέντρα της Ευρώπης,
πραγματισμένες καί πολλές
εμφάνσεις στην τηλεόρασι
που έπληρώσε καί πολλούς
ό Δρόσος παρουσιάσε ως
σοφία καί ή Τάντα ως θλα-
χοπούλα.

★ Το διεθνές φήμις χο-
ρευτικό ζευγάρι, Άνδρως -
Γάνα, πού γύρισε ύστερα
από τέσσερα χρόνια στην
Ελλάδα, παρατήρησε με τις
εμφάνσεις του στα μεγαλύ-
τερα κέντρα της Ευρώπης,
πραγματισμένες καί πολλές
εμφάνσεις στην τηλεόρασι
που έπληρώσε καί πολλούς
ό Δρόσος παρουσιάσε ως
σοφία καί ή Τάντα ως θλα-
χοπούλα.

★ Το διεθνές φήμις χο-
ρευτικό ζευγάρι, Άνδρως -
Γάνα, πού γύρισε ύστερα
από τέσσερα χρόνια στην
Ελλάδα, παρατήρησε με τις
εμφάνσεις του στα μεγαλύ-
τερα κέντρα της Ευρώπης,
πραγματισμένες καί πολλές
εμφάνσεις στην τηλεόρασι
που έπληρώσε καί πολλούς
ό Δρόσος παρουσιάσε ως
σοφία καί ή Τάντα ως θλα-
χοπούλα.

★ Το διεθνές φήμις χο-
ρευτικό ζευγάρι, Άνδρως -
Γάνα, πού γύρισε ύστερα
από τέσσερα χρόνια στην
Ελλάδα, παρατήρησε με τις
εμφάνσεις του στα μεγαλύ-
τερα κέντρα της Ευρώπης,
πραγματισμένες καί πολλές
εμφάνσεις στην τηλεόρασι
που έπληρώσε καί πολλούς
ό Δρόσος παρουσιάσε ως
σοφία καί ή Τάντα ως θλα-
χοπούλα.

Οι πέντε πρωταγωνιστριες του «Θιάσου γυναικών», με
τον δεύτερο της σκηνής, Πέτρο Κυριακό, στην έναρ-
κτήριο παράστασι του θεάτρου «Καλούτα».

Θεατρικά παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Η Κ. ΚΥΒΕΛΗ στη Λαμία,
όπου έκανε την έπαινε-
φάνισί της, έπειτα από 30
χρόνια, γνώρισε άδοξη α-
ποβώσι από τό κοινό.

Τό καμαρίνι της είχε γε-
μίσθ από λουλούδια, πού της
πρόσφεραν έπιστήμονες καί
φιλότεχνοι, στο φινάλε δέ
του έργου, έτό μουσικό της
κοντέσσα, Βελετριανός, ή
αυλαία του Διεθνικού Θεά-
τρου, πού έκανε τό ίδιο βρά-
δυ τά έγκαίνια του, άνοιξε
περισσότερο από δέκα φορές.

★ Το Έθνικό Θέατρο,
μετά τον «Παπαφλέσσα», πού
ανεδόσθηκε από τό θέατρο
Βορείου Ελλάδος, θα πα-
ρουσιάση ένα νέο έργο του
«Ακαδημαϊκού Κ. Σπύρου Με-
λα, τό «Ρήμα Φερραίο», με
τό όποιο καί θα γιορτάση
την έπενήριδά του.

★ Με τό άγγλικό έργο
«Καπετάνιος στον παράδει-
σο» τό θέατρο της Έλίας
Βεργή θα παρουσιάση, για
πρώτη φορά 14 ταμπά του
Γ. Άνεμογιάννη, με τό σύ-
στημα των περιστρεφόμενων
βάσεων.

★ Για πρώτη φορά ό ά-
καδημαϊκός Κ. Σπύρος Με-
λας πρόλογισε ένα έργο του
μουσικού θεάτρου. Πρόκει-
ται για τη μουσική φαντασία
«Μπετόβεν καί μουσικός»,
πού συμπληρώσε πρόχρη-
στο θέατρο «Ακροπόλ» δυό
παραστάσεις καί πού παίχθη-
κε από δυό διαφορετικούς
θιάσους.

★ Συγκινητική ήταν ή πρε-
μιέρα του «Θάσου γυναι-
κών» στο θέατρο «Καλούτα»,
25 χιλιάδες θεατές για μιά
εμφάνισι.

★ Το διεθνές φήμις χο-
ρευτικό ζευγάρι, Άνδρως -
Γάνα, πού γύρισε ύστερα
από τέσσερα χρόνια στην
Ελλάδα, παρατήρησε με τις
εμφάνσεις του στα μεγαλύ-
τερα κέντρα της Ευρώπης,
πραγματισμένες καί πολλές
εμφάνσεις στην τηλεόρασι
που έπληρώσε καί πολλούς
ό Δρόσος παρουσιάσε ως
σοφία καί ή Τάντα ως θλα-
χοπούλα.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

“Όταν σταματά η καρδιά

Νεκρωναστάσεις με μασάζ, ηλεκτρισμό ή ορμόνες

ΕΝΑ αληθινό θαύμα κατάρθρωσαν τελευταίως οι γιατροί του "Ι. ουδαϊκού Νοσοκομείου" του Λόνγκ Άιλαντ (Ηνωμένες Πολιτείες).

Είχε εισαχθεί σ' αυτό το νοσοκομείο ένα κοριτσάκι 2 χρόνων, που είχε προσβληθεί από διφθερίτιδα. Οι μεμβράνες που είχαν σχηματισθεί στο λαιμό του, έμποδίζαν την αναπνοή του και του προκαλούσαν άσφυξια. Για να το ανακουφίσουν, οι γιατροί κατέφυγαν στην τραχειοτομία. Τού έκαναν δηλαδή μια μικρή τομή στο λαιμό, απ' όπου εισάγαμε ένα σωλήνα για να αναπνέει. Πέρασαν έτσι 2 μέρες. Ύστερα βούλωσε και η τραχεία από βλέννες, κι η αναπνοή της μικρής άρρωστης έγινε και πάλι δύσκολη. Καθώς άποροφόρσαν δε τις βλέννες από το λαιμό της, έπαψε ξαφνικά να αναπνέει κι η καρδιά της σταμάτησε.

Αμέσως οι γιατροί έκαναν μια τομή στο θώρακα της μικρούλας και υπόρσαν έτσι να πιάσουν στα χέρια τους την καρδιά της και να την υποβάλουν σ' ένα συστηματικό μασάζ, που ακολουθούσε περίπου το φυσιολογικό ρυθμό των καρδιακών παλμών. Μετά 2 λεπτά, η σταματημένη καρδιά ξανάρχισε να ντυπά. Η μικρή είχε «ανάστηση».

Έκλεισαν τότε την τομή του στήθους της και την έβαψαν ύστερα πάνω σ' ένα ελαστικό στρώμα, μέσα στο οποίο κυκλοφορούσε παγωμένο νερό. Έτσι, έλαττωσαν τη θερμοκρασία του σώματος της στους 32 βαθμούς περίπου και τη διατήρησαν τσπ επί 2 μέρες. Ο σκοπός που επιδίωκαν, μ' αυτή τη τεχνική ψύξης, ήταν να εξαττίσουν τις ανάγκες του έγκεφάλου σε οξυγόνο, ώστε να μην παθών βλάβες οι εγκεφαλικοί ιστοί αν η καρδιά δεν ήταν σε θέση προσωρινά να τους στείλει αρκετό αίμα.

Μετά 3 βδομάδες, το κοριτσάκι βγήκε απ' το νοσοκομείο έντελώς καλά. Αντιπροσώπευε κι αυτό μια από τις πολλές περιπτώσεις νεκρωναστάσεως έπειτα από σταμάτημα της καρδιάς.

Αν το σταμάτημα αυτό γίνη κατά τη διάρκεια μιας χειρουργικής επέμβασης, ο γιατρός μπορεί να εφαρμόσει άμεσα τη μέθοδο του ρυθμικού μασάζ, που χρησιμοποιήθηκε για το κοριτσάκι. Μπορεί επίσης να κάνει απ' εθείας στον καρδιακό μύη άνω ή κάτω μαζαζ που διεγείρουν τη λειτουργία του.

Δεν είναι όμως πάντα δυνατόν να γίνη αυτό το άμεσο μασάζ στην καρδιά. Έχουν λοιπόν επινοηθεί άλλες μέθοδοι, που αποκαθιστούν συχνά τη λειτουργία μιας σταματημένης καρδιάς, χωρίς να χρειαστεί τομή στο θώρακα.

Χρησιμοποιούνται π.χ. συσκευές, που διοχετεύουν ηλεκτρικό ρεύμα κατάλληλης μορφής στην καρδιά και την κάνουν έτσι να συσπάζεται, με την απαιτούμενη ένταση και συχνότητα, ώστε να απομιμη-

ται τούς φυσικούς παλμούς της. Οι συσκευές αυτές έχουν γίνει μικρές και εύχρηστες, λειτουργούν δε με μπαταρίες μακράς διάρκειας. Τά ηλεκτρόδια τους μπορεί να εισαχθούν κάτω απ' το δέρμα και μέσα στην ίδια την καρδιά.

Υπάρχουν επίσης χημικές μέθοδοι, για τον ίδιο σκοπό, σαν αυτήν που χρησιμοποιήθηκε σε μια άρρωστη ηλικίας 57 χρόνων, στο Νοσοκομείο του Ορούς Σινά της Νέας Υόρκης. Η γυναίκα αυτή πάσαινε αλλεπάλληλες λιποθυμίες. Η εξέταση απέδειξε ότι οι παλμοί της καρδιάς της ήταν πολύ άργοι, οι μισοί από τους κανονικούς, κι έτσι ο έγκεφαλός της δε δέχονταν αρκετό οξυγόνο. Σ' αυτό όφειλονταν οι λιποθυμίες της.

Οι γιατροί της δόσανε μια δόση που λέγεται «πρενιζόνη» και που συγγενεύει με την κορτιζόνη. Έτσι, έγινε κανονικός ο ρυθμός των παλμών της καρδιάς της και σώθηκε η ζωή της.

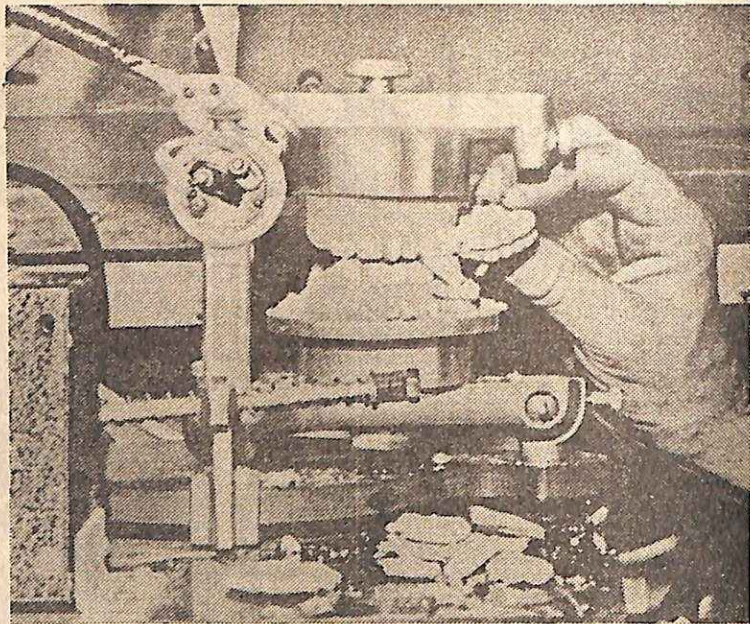
Μια απλούστερη μέθοδος για την επανάληψη της λειτουργίας μιας σταματημένης καρδιάς επινοήθηκε τελευταίως από μια ομάδα γιατρών του αμερικανικού πανεπιστημίου Τζών Χόπκινς. Πρόκειται για ένα μασάζ που γίνεται, όχι απ' εθείας στην καρδιά, αλλά με εξωτερική πίεση του θώρακος.

Η μέθοδος δοκιμάστηκε πρώτα μ' επιτυχία σε σκυλιά κι ύστερα εφαρμόστηκε και στους ανθρώπους. Η τεχνική της είναι η εξής, σε γενικές γραμμές: Επαλύνουν τον πάσχοντα άνασκαλα, κατά προτίμηση πάνω σε μια σκληρή επιφάνεια. Ο γιατρός άκουμπάει το δεξιο χέρι του στο κάτω μέρος του στήθους, λίγο ψηλότερα από την άκρη αυτού του στήθους, και πιέζει κατακόρυφα προς τα κάτω, βάζοντας την παλάμη του άριστερου χεριού του πάνω στη στήλη του δεξιού. Έπανάλαμβάνει δε ρυθμικά τις πιέσεις αυτές, περίπου 60 φορές στο λεπτό. Έπειτα από κάθε πίεση, άνασκακνών, λίγο το χέρι του, ώστε να επιτρέψει στο θώρακα να διασταλθεί ελεύθερα.

Η μέθοδος αυτή εφαρμόστηκε σε 20 πάσχοντες, ηλικίας από 2 μηνών μέχρι 80 χρόνων, στους 13 απ' αυτούς, γίνονταν συγχρόνως και τεχνητή αναπνοή. Η διάρκεια του μασάζ κυμαίνονταν από 1 ως 65 λεπτά τις ώρες.

Και οι 20 λοιπόν πάσχοντες ξαναγύρισαν στη ζωή, ενώ η καρδιά τους είχε σταματήσει.

Σε μια περίπτωση, έπρόκειτο να κάνουν έγχυση στην στήλη του κυ-

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΜΑΣΗΣΙΣ ΤΩΝ ΤΡΟΦΩΝ

Μια νέα ηλεκτρονική συσκευή ήρθε να προστεθεί στις πολυάριθμες, που υπάρχουν ήδη. Πρόκειται γι' αυτήν, που βλέπετε στη φωτογραφία μας και η οποία καταγράφει με μεγάλη ακρίβεια την προσπάθεια, που κάνει το ανθρώπινο γιό τη μάσηση των διαφόρων τροφών, που τον διατηρούν στη ζωή. Ένα δυναμομέτρο καταγράφει αυτόματως πάνω σ' ένα χαρτί την προσπάθεια, που καταβάλλει η ηλεκτρονική συσκευή, για να κόψη και να μασηθή όσο πρέπει το κρέας, το ψωμί, τους ξηρούς καρπούς ή οποιαδήποτε άλλα τρόφιμα.

στι μιας γυναίκας 35 ετών. Μόλις όμως την είχαν ναρκώσει, έπαψε να αναπνέει και σταμάτησε η καρδιά της. Της κάναμε τότε εξωτερικό καρδιακό μασάζ, χωρίς τεχνητή αναπνοή. Μετά 2 λεπτά, είχε επανέλθει η λειτουργία της καρδιάς της και ξανάρχισε να αναπνέει. Ο χειρουργός μπόρεσε τότε να αποτελέσει την έγχυση και να αφαιρέσει τη χοληδόχο κύστη.

Είδικότερο ενδιαφέρον παρουσιάζει έξ άλλου η καινούργια μέθοδος για τη διάσωση των θυμάτων της ηλεκτροπληξίας.

Ένα ισχυρό ηλεκτρικό ρεύμα μπορεί να φέρει το θάνατο, όχι «καίγοντας» τους ιστούς, αλλά προκαλώντας τη λεγόμενη «επαρμυγή» της καρδιάς (πολύ γρήγορος δηλαδή και ακανόνιστος παλμός). Σ' αυτή την περίπτωση, η καρδιά δε μπορεί πια να συσπα-

σθή κανονικά, σαν ένα έναίο σύνολο, και να κυκλοφορήσει το αίμα.

Μπορεί ωστόσο να σωθεί η ζωή του θύματος, αν σταματήσει τότε τελείως η καρδιά του, με τη χρησιμοποίηση άλλου είδους ηλεκτρικού ρεύματος, κι ύστερα επανέλθει η λειτουργία της, κανονικά πια, με μασάζ ή με μια ηλεκτρική συσκευή.

Έτσι, έχουν διασωθεί πολλοί, που οι γιατροί τους είχαν χαρακτηρίσει ως νεκρούς. Αναφέρονται έξ άλλου περιπτώσεις θυμάτων ηλεκτροπληξίας, στα οποία η καρδιά χτυπούσε μόνο 3-4 φορές στο λεπτό. Ωστόσο η έλαστική αυτή λειτουργία της ήταν αρκετή για να τα διατηρήσει στη ζωή, έφθον τους έκαναν τεχνητή αναπνοή, ως ότου ξαναβρή η καρδιά τον κανονικό ρυθμό της — πράγμα που απαιτεί κάποτε 3-4 ώρες.

Μικρά επιστημονικά νέα

γίνεται και ελάχιστα συχνός μεταξύ των εγγράμων. Πρέπει μήπως να συμπεράνουμε ότι, εκτός από το κίνημα, παίζουν ρόλο και οι ψυχικές στενοχωρίες, οι αντιδράσεις της ζωής και η έλλειψη στοργής και περιποίησης; Πιθανόν.

Ή χημική θεραπεία των ψυχασθενειών

Οι Γάλλοι επιστήμονες παρατήρησαν ότι πολλές ψυχασθενείες όφειλονται στο ότι ο οργανισμός δεν άφομοιώνει ώριμα άμινοξέα. Έκτος των άμινοξέων και η κακή άφομοίωση μιας ειδικής μορφής σακχάρου, οι φρουκτόζης, προκαλεί νευρικές και φρενικές διαταραχές. Οι παρατηρήσεις αυτές οδηγούν στο συμπέρασμα ότι οι φρενικές και ψυχικές άλλοιώσεις όφειλονται σε βιοχημικές άλλοιώσεις που γίνονται μέσα στον οργανισμό μας. Αν τα συμπεράσματα αυτά είναι όρθα, πολλές ψυχασθενείες που θεωρούνται σήμερα άγνώστες, θα μπορούν να θεραπευθούν με χημικά μέσα.

Έξέταση της καρδιάς εν πορεία

Ο δόκτωρ Σάμουελ Μπέλλετ, του πανεπιστημίου της Φιλαδέλφειας και οι συνεργάτες του Δελγιάντης (Ελ. λην) και Έλκιντι πιστεύουν ότι πολλές παθήσεις της καρδιάς δεν είναι δυνατόν να διαγνωσθούν, ακόμη και συμπληρωμένες μ' ένα λεπτό, μερικό ηλεκτροκαρδιογράφημα, για το λόγο ότι η εξέταση του άσθενους

γίνεται σε κατάσταση άπολης άναπαύσεως. Γι' αυτό, επενδύουν ένα μικροσκοπικό ηλεκτροκαρδιογράφο, που εφορμίζεται πάνω στο στήθος του άσθενούς, ενώ αυτός περπατάει ή ανεβαίνει μια σκάλα. Ένας βέκτης συλλομαίνει τα κύματα που εκπέμπονται από τον ηλεκτροκαρδιογράφο και τα καταγράφει πάνω σ' ένα χαρτί. Τα 5% των ατόμων, που η συνηθισμένη εξέταση δεν είχε άνακαλύψει σ' αυτά καμιά άνωμαλία, αποδεικνύεται έτσι ότι πάσχουν από την καρδιά τους.

Το γάλα της φοράδας

Κατά το Ράσο επιστήμονα Γκούιν, μπεργκ, το γάλα της φοράδας, όταν υποστεί ώριμες ζυμώσεις, είναι άριστο φάρμακο κατά των πνευμονικών παθήσεων.

Ή φωτοφοβία

Πολλοί άνθρωποι δακρύζουν μόλις αντικύσουν ένα δυνατό φως, φυσικό ή τεχνητό. Ή πάθηση αυτή, που καλείται φωτοφοβία, όφειλεται πολλές φορές σε επιπεφυκίτιδα ή σε φλόγωση του κερατοειδούς ή της ίριδος.

Το θείο στους ρευματισμούς

Οι Γάλλοι επιστήμονες επανέφεραν το θέμα στη θεραπεία των ρευματισμών. Πραγματικά, οι νεότερες έρευνες έδειξαν ότι οι άρθρώσεις είναι άπληστες για θείο. Το στοιχείο αυτό, καταλλήλως χρησιμοποιούμενο, μπορεί να προλάβει τη χρόνια παραμορφωτική άρθρίτιδα.

Η ΓΑΣΤΡΕΚΤΟΜΗ ΚΙ' Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ

Επιβάλλεται στο έλκος του στομάχου

ΜΙΑ απ' τις κοινότερες έγχρηρίσεις, που γίνονται σήμερα στα νοσοκομεία, είναι η γαστρεκτομή —δηλαδή η αφαίρεση του μισού ή και περισσότερου μέρους του στομάχου. Ο πιά συνηθισμένος δε λόγος άφαιρέσεως του στομάχου είναι το έλκος, και σπανιώτερα ο καρκίνος.

Γιατί το έλκος του στομάχου είναι σήμερα τόσο διαδεδομένο στις πολιτισμένες χώρες; Ή απάντησις σ' αυτό το έρώτημα είναι άπλη: Ή άνησυχία, ή συνεχής νευρική υπέρτασις, ή στενοχωρία αποτελούν την κυριώτερη αίτια του έλκους. Το κίνημα παίζει κι' αυτό σημαντικό ρόλο, γιατί συνδέεται στενά με τη στενοχωρία. Όσο περισσότερο στενοχωριέται κανείς, τόσο πια πολύ καπνίζει, συνδυάζοντας έτσι δυο παράγοντες που συνετέλουν στη δημιουργία του έλκους: τη νευρική ταραχή και το κάπνισμα.

Επίσης προδιαθέτουν στο έλκος τα διαστικά και άκατάστατα γεύματα. Έδω όμως πρέπει να προσθέσουμε ότι το στομάχι παρουσιάζει μια εκπληκτική άντοχή σ' αυτή την κακομεταχείρισή, κι' έτσι ελάχιστα παθαίνουν έλκος και μόνο έπειδή τρώνε άκατάστατα.

Σημειώτουν ότι το έλκος παρουσιάζει έξαιρετικά μεγάλη διάδοση μεταξύ των γιατρών! Αυτό όφειλεται στους έξης λόγους: Οι γιατροί ενδιαφέρονται πάντα για τους πελάτες τους κι' άνησυχούν για την κατάσταση τους. Επίσης, το είδος της δουλειάς τους τους άναγκάζει να μην έχουν τεχνικές άδρες, φαγητού. Τέλος, δεν κοιμούνται άρκετά, γιατί συχνά τους καλούν τη νύχτα για επείγουσες περιπτώσεις. Ο λοιποί οι παράγοντες μαζί συντελούν στην εμφάνισή του έλκους. Οι γιατροί συμβουλεύουν τους άλλους να έξουοράζονται τις Κυριακές, να παίρνουν άδεια το καλοκαίρι, κλπ., οι ίδιοι όμως σπάνια εφαρμόζουν στον έαυτό τους τις έξαιρέτες αυτές συμβουλές. Έτσι καταποθούν έλκοπαθείς.

Η μόνη ριζική θεραπεία του έλκους είναι η έγχρηρίσις —τολμήσιον σε περιπτώσεις που δεν έννοει να έπουλωθεί, άλλα γι. νεται χρόνο. Κι' αυτό, όχι μόνο για τους πόνοους και τις άλλες ένοχλήσεις που προκαλεί, άλλα και γιατί το έλκος μπορεί κάποτε να μεταβληθεί σε καρκίνο. Άφού λοιπόν υπάρχει αυτός ο σσδαρώτατος κίνδυνος.

Ή έπιστήμη έναντίον ...του ροχαλίσματος!

Άμέτρητοι τρόποι θεραπείας έχουν δοκιμασθεί, άλλα κανείς δεν κατάλεξε στο ιδανικό αποτέλεσμα.

Σ' ΕΝΑ τέστ, που είχε γίνει στην Άγ. Σ' γλία με το έρώτημα ποίος είναι ο χειρότερος σύζυγος; έραβέστηκε η άκό. λουθη άπάντησις:

— Χειρότερος σύζυγος είναι εκείνος που ροχαλίζει!

Μια στατιστική έρευνα άπόδειξε, έξ άλλου, πώς σπάνια έπανέει μόνο 10 ώρες, που ροχαλίζουν τόσο δυνατά, ώστε να είναι προβληματική η συμβίωσις μαζί τους, όχι στο ίδιο δωμάτιο — γι' αυτό δεν τίθεται καν ζήτημα — άλλα στο ίδιο διαμέρισμα φυσικά, το σύνολο εκείνων που ροχαλίζουν είναι πολύ μεγαλύτερο, με τους ύπαιθριους, όμως, το πρόβλημα δεν εμφανίζεται τόσο δέ.

Ή βρετανική έπιστήμη —και, με άνάλογο ζήλο, η αμερικανική— καταβάλλανε, πρέπει να όμολογήθ, κάθε δυνατή προσπάθεια για να λύσουν το πρόβλημα του ροχαλίσματος, με όλες σχεδόν οι προσπάθειες τους έθηκαν άδοχο τέλος, ενώ μερικές σημείωσαν σχετική μόνο έπιτυχία. Έξ πριν από λίγα χρόνια, ύπάρχον δυο δοξασίες για τα αίτια, που προκαλούν το ροχαλισμό, άλλα και οι δυο άποδείχθησαν κάπως άσφαιτες.

Κατά την πρώτη, ροχαλίζει όποιος κοιμάται άνασκαλα. Για να έμποδισθ, λοιπόν, όσους ροχαλίζουν να κοιμούνται άνασκαλα, έδαν να κατασκευάσει μια λαστινή χέλις μπλά, συγκροτούμενη στη ράχη με μια ζώνη, που έκλεινε στο στήθος. Με τη λαστινική άμπάλα στη ράχη, ήταν, έβέβαια, άδύνατο να κοιμηθ κανείς άνασκαλα, γαρίς, όμως, όπως διαπιστώθηκε, και να πάψει να ροχαλίζει! Όσοι ροχαλίζουν, έξακολουθούσαν να ροχαλίζουν και σε άλλες στάσεις και το μόνο αποτέλεσμα, που είχε η λαστινική μπλάλα, ήταν να τους κάνει να ύπνουν κάθε τόσο, όταν, μέσα στον ύπνο τους, γυρίζανε άνασκαλα. Προσάρκιν, έβέβαια, τότε, σταματούσαν το ροχαλισμό, μα αυτό δεν ήταν λύσι άξια για μια τέτοια θυσία!

Κατά τη δεύτερη δοξασία, ροχαλίζει όποιος άναπνέει από το στόμα. Και άναπνέει από το στόμα όποιος δε μπορεί ν'

νος, ή κοινή λογική επιβάλλει τη γαστρεκτομή.

Η έγχρηρίσι αυτή είναι, έβέβαια, από τις λεγόμενες «μεγάλες». Ωστόσο, σήμερα τη φοβούνται μόνο όσοι είναι άκατατοπιστοι πάνω σ' αυτό το θέμα. Οι γιατροί τη θεωρούν άπλη και συνηθισμένη, άλλα και ακίνδυνη στην πράξη. Πραγματικά, χάρη στα καινούργια άνασθητικά και τις πρόσρους της χειρουργικής, ο έγχρηρίζόμενος δεν ύποφέρει καθόλου, ή δε νησιμότης περιορίζεται μόλις σε 1%.

Πριν γίνη η έγχρηρίσις, εξέτάζεται λεπτομερώς ή γενική όγεία του άρρώστου. Αν η εξέταση αίματος άποδείξει πως έχει άναμία, το χορηγούν σίδηρο και θιαιμίνες, στην άνάγκη δε του κάνουν και μεταγγίσι αίματος, όσπου να φθάσουν σε κανονικά έπίπεδα ή ποσότης των έρυθρών αιμοσφαιρίων και της αιμοσφαιρίνης. Γίνεται έπίσης άνάλυσις όύρων, για να έβείωθ, ο γιατρός ότι δεν ύπάρχει νεφρική ή διαβήτης. Αν τυχόν έρεθί διαβήτης, εφαρμόζεται ή κατάλληλη θεραπεία για να ύποχωρήσει προσωρινά, όσπου να γίνη η έγχρηρίσις. Τέλος, μια άκτινογραφία θώρακος καθιστάζει το γιατρό πια την κατάσταση της καρδιάς και των πνευμόνων.

Στην έγχρηρίσις, άφαιρούνται, κατά γενικό κανόνα, περίπου τα τρία τέταρτα του στομάχου. Αυτό που άπομένει όστόσο, είναι άρκετο για να άντεπεξέλθ σε τέσσερα μικρά γεύματα την ημέρα.

Προτιμώτερος όμως είναι, στην άρχή, να τρέφεται ο έγχρηρίζόμενος με ένδοφλέβιες ένεσις θρεπτικών διαλυμάτων, ώστε να μπορεί να έπουλωθ, το στομάχι, χωρίς να έρεθίζεται από τροφή.

Ο πάσχων σηκώνεται απ' το κρεβάτι την έπομένη της έγχρηρίσεως και μετά 12-14 μέρες μπορεί πια να πάη στο σπίτι του. Έπειτα από 3 έβδομάδων άνάρρωσις, μπορεί να γυρίση στη δουλειά του. Ή έγχρηρίσις που έκανε, δεν τον δυσκολεύει καθόλου στο να ζήση και να έργασθ κανονικά. Έχει δε άπαλλαγί πια από τους άστανιστικούς πόνοους του έλκους.

Σιγά-σιγά έξ άλλου, το ύπόλοιπο του στομάχου μεγαλώνει, και μετά 2 χρόνια έχει άποκτησι πια τις διαστάσεις ενός κανονικού στομαχιού. Ο πάσχων μπορεί πια να φάη ότιδήποτε, έχει πολλή όρεξη και τρώει τόση ποσότητα τροφής, όσην έτρωγε πριν να εμφανισθ ή πάθησις του.

άναπνεύσι από τη μύτη, είτε έπειδή ή μύτη του παρουσιάζει κάποια φυσιολογική άνωμαλία, που την άχρηστεύει πρακτικώς, είτε έπειδή έχει εκέλευσσει. Θεωρήθηκε έτσι πώς, με μια χειρουργική επέμβαση, που θα διώρρων την άνωμαλία ή θα έξαφάνιζε τις εκέλευσσεις, θα θεραπευόταν και το ροχαλίσμα.

Άτυχώς, όσοι καταφύγαν σ' αυτό το μέσο για να πάντων να ροχαλίζουν, δεν όκλιμασαν άλλη ίκανοποίησι από το ότι το ροχαλίσμα τους... έλάττει τόνο! Έκινούνταν από το ίδιο δεδομένο, ότι για το ροχαλίσμα εύθύνεται το στόμα, που ύποκαθιστά στις λειτουργίες της τη μύτη. Ένας άλλος Άμερικανός έφευρέτης δημιούργησε ένα είδος λαστινέιου, φιδωτού, που συγκρατεί με δυο λινάτες το σάγχι και το έπάνω χείλος και δίνει πίσω άπό τ' αυτό. Το «φιδωτό» αυτό δεν κλείνει έντελώς το στόμα, άφήνοντάς το να μισονοιγνί, ώστε, σε περίπτωση που δε μπορεί κανείς ν' άναπνεύση καθόλου από τη μύτη, να μην πάθη άσφυξία.

Με την περιεργή αυτή συσκευή, ο Άμερικανός έφευρέτης σημείωσε κάποια σχετική έπιτυχία, γιατί όσοι την χρησιμοποίησαν, ροχαλίζουν λιγώτερο θορυβώδως από άλλοτε. Άλλά και με την μείωσι αυτή της έντάσεως του ροχαλίσματος, το πρόβλημα δεν έπαψε, βασικά, να μένι άλυτο. Ένα βετικό όμμα προς τα έμπρος πραγματοποιήθηκε τελευταία με την διατίθωσις ενός Άγγλου γιατρού πώς το ροχαλίσμα όφειλεται είτε σε μια γενική χαλάρωσι των μυών του σάγονιού και της γλώσσας είτε, σε άλλες περιπτώσεις, στην άκούσια συνηθία μερικών ατόμων να μαζεύουν, όταν κοιμούνται, τη γλώσσα στο έθος του στόματος, αφήνοντάς με πολύ στενή διέδοδο για τον άέρα, με αποτέλεσμα να «παράγεται» το ροχαλίσμα.

Η θεραπεία και στα δυο αυτά ένδεσκα, πραγματοποιείται με μια ειδική γυμναστική, που συνίσταται στο να σφίγγει κανείς, πριν κοιμηθ, κάτι σκληρό άναμέσασ, στα δόντια και να κρατάει, επί τέσσερα λεπτά, τη γλώσσα έφωρμισμένη στην κάτω όδοντοστοιχία. Δεδομένου, όμως, ότι λίγοι είναι οι πρόθυμοι να ύποβληθούσιν στην κουραστική αυτή γυμναστική, που μόνο μετά τρεις έβδομάδες άρχίζει να άποδίδει άποτελέσματα, το πρόβλημα του ροχαλίσματος εξακολουθεί ναίνι άλυτο.

Τελωτοθεραπεία

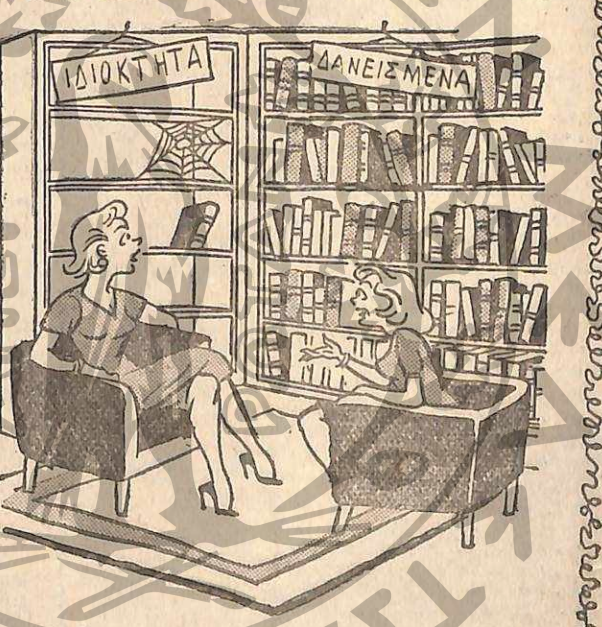

— Γιατί κλαίς;
— Αχ, την καμένη τη Σοφία!...

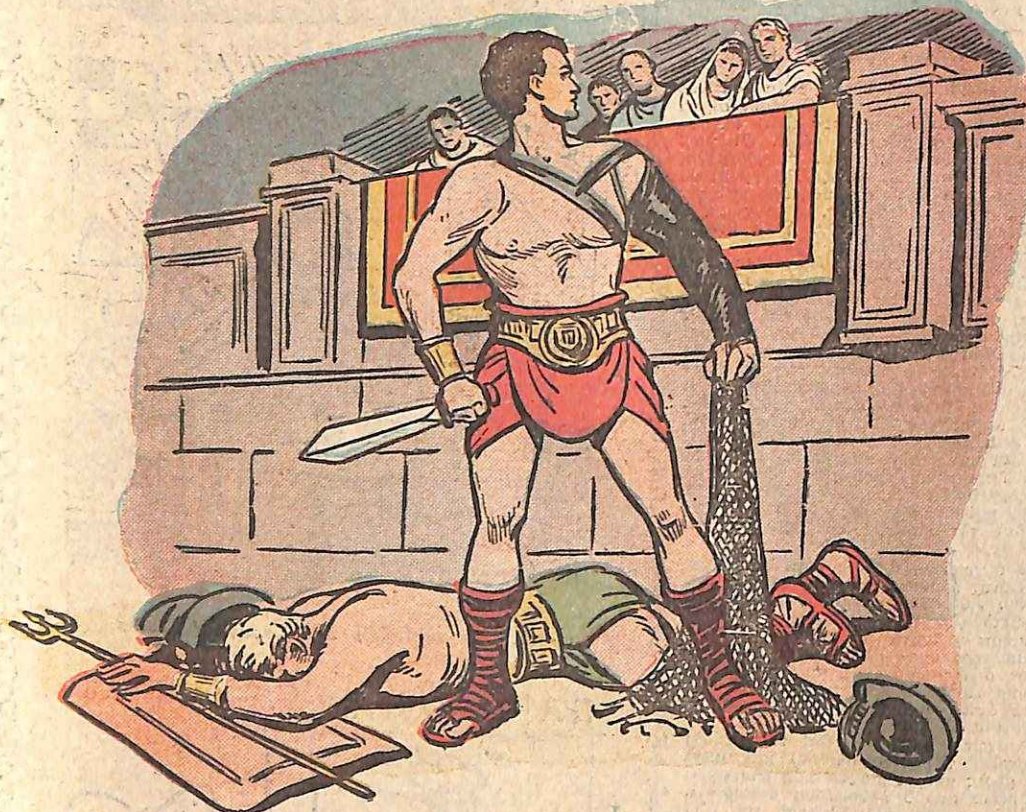
ΠΑΡΑΠΟΝΑ

— Θάθελα να με μεταθέσετε σ' ένα άλλο τηγμά, κύριε διευθυντά!

— Ο άντρας μου, όπως βλέπεις, Κρίτη μου, είναι μέχρι σχολαστικότητας εύσυνείδητος!

Τὴν εἶδε, χλωμὴ ἀπὸ τὴν ἀγωνία, μέσα στὴν ἀγκαλιά τοῦ Ρωμαίου ἄρχοντα...

Ὡς τὰ εἴκοσι χρόνια τοὺς ζούσανε σχεδὸν ἀχώριστοι. Στὴν πατρίδα τοὺς, τὴ μακρονή Θοράκη, τὰ σπίτια τοὺς ἦταν γειτονικά. Κι' ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ ὁ Ἀέτιος κι' ἡ Μελιτώ δὲ χωρίζαν καθόλου.

Μαζὶ λούζονταν στὰ νερά τοῦ ποταμοῦ, μαζὶ κυλιόνταν στὴν παχειὰ καταπόσινη χλόη τῶν λειβαδιῶν, μαζὶ πρόσφεραν τὶς μικρὲς παιδικὲς θυσιὲς τοὺς στοὺς βομφοὺς τῶν θεῶν τοὺς, μέσα στὰ δάση.

Ἦταν μὴ εὐτυχία, ποὺ τὴ χαιρόνταν χωρὶς νὰ νὰ τὴ μαντεύουν. Τὴν κατάλαβαν μονάχα ὅταν τὴν ἔχασαν...

Μὰ καὶ ποὶν ἀκόμα — λίγο καιρὸ προτοῦ οἱ ρωμαϊκὲς λεγεῶνες ὤμαζον τὴ χώρα τοὺς — ὁ Ἀέτιος εἶχε νοιώσει τὰ πρῶτα σκοτεινὰ σύννεφα νὰ σκεπάζουν τὸν οὐρανὸ τῆς εὐτυχίας τοῦ.

Ἐνας συνομήλικός του, ὁ Βουέννιος, δὲν ἄφηνε εὐχαρίαν ποὺ νὰ μὴν προσπαθῇ νὰ συναντήσῃ τὴ Μελιτώ. Τῆς μιλοῦσε ἀπὸ τὴν ἀγάπῃ του, τῆς ζητοῦσε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ὁραζότανε στοὺς θεοὺς πῶς, ὅ,τι κι' ἂν γινότανε, θὰ τὴν ἔκανε δική του...

Ὁ Ἀέτιος θύμωνε, πιανότανε μαζὶ του, καὶ συχνὰ οἱ δύο ἐφηβοὶ χόριζαν μὲ τὰ πρόσωπα καταματωμένα ἀπ' τὰ χτυπήματα.

Αὐτὴ ἡ ἀντιζηλία τοὺς εἶχε μεταβληθῇ σὲ μῖσος — ἓνα μῖσος ἀγριο, τυφλὸ, θηριώδες, ποὺ χάνε τὸν καθένα τοὺς νὰ ζητῇ τὸ θάνατο τοῦ ἄλλου.

Κι' ἡ Μελιτώ, ποὺ εἶχε γίνῃ ἀβέλητα ἡ ἀφορομὴ τοῦ θανάσιμου αὐτοῦ μίσους, ὁραζότανε στὸν Ἀέτιο πῶς δὲ θ' ἀγαποῦσε ποτὲ στὴ ζωὴ τῆς ἄλλοι ἀπ' αὐτόν.

Ὡστόσο, ὁ νεαρὸς ἐρωτευμένος δὲν ἀποφάσιζε νὰ τὴν κάνει δική του, ἐφόσον δὲν ἔβγαζε πρῶτα ἀπ' τὴ μέση τὸν ἀντίζηλό του.

Σαφινὰ ὅμως, ὅλ' αὐτὰ τὰ προσωπικὰ παρὰμείσαν, σβύσανε, μπροστὰ στὰ ρωμαϊκὰ στίφη, ποὺ ἐπιδράμανε στὴ Θοράκη, κυριέψανε τὴν πατρίδα τοὺς καὶ τὴν ὑποδουλώσανε.

Οἱ τορεῖς νέοι χωρίστηκαν τότε ἀναγκαστικά, χωρὶς νὰ ἔσῃ καθένας τοὺς τί ἀπόγινε ὁ ἄλλος.

Ὁ Ἀέτιος κι' ὁ Βουέννιος κλείστηκαν σὲ ἔσχωριστὰ στογνῶπια σκλαβῶν. Κι' ἐπειδὴ ἦταν κι' οἱ δύο ἐφηβοὶ μὲ ὀμοειδὴ κορμιά, τοὺς προώρισαν γιὰ μονομάχους.

Ἀρχίσαν λοιπὸν νὰ τοὺς ἀνατρέφουν καὶ νὰ τοὺς γυμνάζουν γι' αὐτὸ τὸ ἐπὶγγεῖμα, σὰν ἀγρίωμα, ποὺ τὰ μαθαίνουν οἱ θηροδραμαστὲς τοὺς νὰ παλεύουν ἀγαμέταξ τοὺς, γιὰ νὰ διασκεδάξῃ ὁ κόσμος.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

τὸν ἔρωτα τοῦ Ρωμαίου ἄρχοντα.
Ζούσε μέσα σὲ μὴ ἀνειργάτη πολυτέλεια. Κι' ὥστόσο, ἡ καρδιά τῆς ὑπόφερε, ἦταν ματωμένη...

*

Ἐξ μῆνες μετὰ τὸ γυρισμὸ του στὴ Ρώμη, ὁ Ρωμαῖος ἄρχοντας πῆρε μὴ μερὰ μαζὶ τοῦ τὴ Μελιτώ, στὸ Κόλλοσαϊόν.

Ἡ Ρώμη γιόταζε ἓνα καινούριο θορίαῖο τῆς. Κι' ἀνάμεσα στὰ θεάματα ποὺ θὰ πρόσφερε στὸ λαὸ τῆς, ἦταν κι' οἱ ἀγῶνες τῶν μονομάχων.

Ἡ Μελιτώ θαμπώθηκε ἀπ' τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐκεῖνο θέαμα τῶν γεμάτων κόσμου κεραιῶν. Στὶς ποσπτες τοὺς σειρὲς, λίγο μαζύτερα ἀπ' αὐτὴν, καθόταν ὁ αὐτοκράτωρ — ἴδιος ζωντανὸς θεός.

Σάλπιγγες ἤχουσαν κάθε τόσο. Ὁ στίβος γέμιζε ἀπὸ παλασιῶν, ποὺ σκοτώνονταν ἀναμεταξύ τοὺς, κι' οἱ σκλάβοι ἔσφοναν ἔπειτα ἔξω τὰ πτώματά τοὺς καὶ καθάριζαν τὴν κοιλία ἀπ' τὰ αἵματα.

Σαφινὰ, ἡ Μελιτώ ἐνοιωσε νὰ παγώῃ τὸ αἷμα στὶς φλέβες τῆς.

Εἶχε μὴν στὸ στίβο ἓνας νέος, σχεδὸν γυμνός. Φοροῦσε χρῶνος καὶ χρυσοῦσε μὴ μικρὴ στοργυλὴ ἀσπίδα καὶ τὸ κοντὸ καὶ πλατὺ σπαθὶ τῶν μονομάχων.

Ἡ κοπέλλα ἔβγαλε μὴ δυνατὴ κραυγὴ, ποὺ ἀντήχησε παρὰξένα μέσα στὴ γενικὴ σιωπὴ, ποὺ ἐπικρατοῦσε:

— Ἀέτιε!

Ὁ μονομάχος τινάχτηκε, σὰ νὰ τὸν εἶχαν χτυπήσει μὲ μαστίγιο, καὶ κύτταξε πρὸς τὴν νεράδα τῆς.

Τὴν ἀναγνώρισε. Ἐνα κῆμα αἵματος ἔδανε τὰ μάγουλά του, ὅταν τὴν εἶδε καθισμένη πλάι

Ὁ ἔρωτας τοῦ ΜΟΝΟΜΑΧΟΥ

Ἡ Μελιτώ βοήκε καλύτερη τύχη: Ἐπειδὴ ἦταν ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια τῆς Θοράκης, στὴ μοίρα τῶν σκλαβῶν δόθηκε σ' ἓνα Ρωμαῖο ἄρχοντα.

Αὐτὸς, γνοίζοντας στὴ Ρώμη, τὴν πῆρε μαζὶ του. Καί, συνεπαρμένος ἀπ' τὴν ἐξωτική ὁμορφιά τῆς, τὴν ἔσχωρισε ἀπ' τὶς ἄλλες σκλάβες του καὶ τὴν κράτησε στὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματά του.

Ἡ Μελιτώ ὑποτάχθηκε στὴν τύχη τῆς. Τί ἄλλο θὰ μπορούσε νὰ κάνει;

Μακρὰ ἀπ' τὴν πατρίδα τῆς, μέσα σ' ἓναν ἀγνωστὸ κόσμο, χωρισμένη ἀπ' τὸν Ἀέτιο, ποὺ ἀγνοοῦσε τὴν τύχη του, δέχτηκε μοιρολατρικὰ

σ' ἓνα Ρωμαῖο ἄρχοντα.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, μῆλκε στὸ στίβο κι' ὁ ἀντίπαλός του.

Ὁ Ἀέτιος τὸν κύτταξε στὴν ἀρχὴ ἀδιάρθρα. Ἄλλ' ἔσπερα, ἀναγνωρίζοντάς του, ἐνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ φουσκώῃ ἀπὸ ἀγριομῖσος.

Ἡ μοῖρα τοῦ εἶχε στείλει γιὰ ἀντίπαλο, στὴ μέχρη θανάτου ἐκεῖνη μονομαχία, τὸ Βουέννιο!

Ποῖν τοῦ ἐπιτεθῇ, ὁ Ἀέτιος ἔριξε μὴ ματιὰ στὴ Μελιτώ. Ὁ Βουέννιος κύτταξε κι' ἔκρινε πρὸς τὴν ἴδια διεύθυνση, κι' ἀναγκασμένος τὴ γυναῖκα, ποὺ ἀγαποῦσε, χαμογέλασε μοχθηρὰ.

Ἡ μονομαχία ἀρχισε. Τὰ σπαθιά τοὺς χτυπῶνταν, οἱ ἀσπίδες ἀντιχόσαν βαρὺν τὶς σπαθίες, τὰ σφιχτοδεμένα κορμιά τῶν μονομάχων λούζονταν στὸ αἷμα...

Τέλος, ὁ Ἀέτιος ἀπόφυγε ἓνα ἐπιδέξιο χτύπημα τοῦ ἀντιπάλου του, πῆδησε ἔσπερα πάνω του καὶ βύθισε τὸ ξίφος του στὸ λαμρὸ του, ὡς τὴ λαβή.

Ὁ Βουέννιος σοφιστάστηκε καταγῆς.

Τὰ μάτια του καρφώθηκαν, ὅλο μῖσος, στὸ πρόσωπο τοῦ ἀντιπάλου του. Καί, μὲ φωνὴ ποὺ τὴν ἔσβυνε κῶλος ὁ θάνατος, τοῦ ψιθύρισε:

— Ὅμως, οὔτε ἐσὺ πῆρες τὴ Μελιτώ. Ἐγὼ εἶμαι ἐρωμένη τοῦ Ρωμαίου!...

Ὁ Ἀέτιος ἔσφονε τὰ μάτια του στὶς κερκίδες, ὅπου οἱ θεαταί, ὀρθοί, τὸν ἐπενεμνοῦσαν. Τὰ βλέμματά του ἀναζητοῦσαν τὴ Μελιτώ...

Τὴν εἶδε, χλωμὴ ἀπ' τὴν ἀγωνία, μέσα στὴν ἀγκαλιά τοῦ Ρωμαίου ἄρχοντα.

Ἐνα σύννεφο θόλωσε τότε τὰ μάτια του. Τὰ γόνά του λύγισαν. Καί, τοῖσλος ἀπὸ ἔρωτα κι' ἀλεπσία, βύθισε στὸ στήθος του τὸ σπαθὶ του, ποὺ ἀχνίε ἀκόμα ἀπ' τὸ αἷμα τοῦ Βουέννιου.

Κι' ἔπεσε κι' αὐτὸς νεκρός, πάνω στὸ αἷμα τοῦ κορμὶ τοῦ ἀντιπάλου του...

T. ΜΕΡΣΙΕ

— Ἐμένα τελείωσε ἡ ὑπηρεσία μου, κυρία μου... Θὰ σὰς ἀναλάβῃ τώρα ὁ νυχτεφύλακας!

Το καλλιτεχνικό μας σαλόνι

ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ ΟΥΣΙΟΓΝΩΜΙΚΕΣ

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΣΥΝΑΔΙΝΟΣ

Ο πρόεδρος της «Εταιρείας Θεατρικών Συγγραφέων» και η «Κομαντατούρ»

ΉΤΑΝ ένας εκλεκτός άνθρωπος του θεάτρου με αναμφίβολες έμπορικες επιτυχίες. Κομωδιογράφος επί το πλείστον, καθιερώθηκε σά συγγραφέας του μεγάλου κοινού με την «Κοσμική κίνηση», ένα ρομαλέο σατιρικό έργο, που ζωντάνευε δημοφιλώς η Μαρίκα στο σπαρταριστό ρόλο μίας μυαλοκίνητης σούμπερ, που από Έλευθερία ξεγαλλίσθησε... Διπτερότε!

Η «Κοσμική κίνηση», με όλη την έμπορική της επιτυχία, δέ βρήκε τους κριτικούς ένθους σιώδεις — όπως, άλλωστε, και τα περισσότερα έργα... Πολλοί βρήκαν στην κωμωδία του αείμνηστου Συναδινού σκανδαλώδη ομοιότητα με τον «Γενικών Γραμματέα» του Καπετανάκη...

Δεν είχε σημασία: Η «Κοσμική κίνηση» έμεσουράνησε και ο συγγραφέας της καθιερώθηκε. Έποχιακά δίπλα στο Γρηγόριο Ξενοπούλο και τον Τίμο Μωραϊτίνη, αν δεν έλαμψε με την άξεπεράστη θεατρική αίσθηση του πρώτου, και δεν έσπινθηροβόλησε με το εκτυπωτικό πνεύμα του δεύτερου, έμενε όμως ένας καθαρόαιμος νοικοκύρης της τέχνης του θεάτρου, με ικανότητες να «στήνει» τους ανθρώπους του πάνω στα σανίδια και να τους κινή με άνεση και ευπρόεπειτα.

Εκτός από την «Κοσμική κίνηση», το θέατρο του χωστάνει επίσης το «Εσύ φταίς!», κωμωδία, τον «Καραγιούρη» και τις «Πίνες» — δράματα.

Ήτανε συγγραφέας της Μαρίκας ο Συναδινός. Κι' έτσι τα πιο πολλά του έργα είχαν την τύχη να ερμηνευτούν από τη μεγάλη, την άξεπεράστη, τη μοναδική θεατρίνα — και ίσως όχι αυτό να γνώρισαν όλα, αν όχι το θρίαμβο της «Κοσμικής κινήσεως», πάντως όμως ανάλογη επιτυχία...

Δεν ήτανε μόνο συγγραφέας ο Συναδινός. Ήτανε και ερασιτέχνης δημοσιογράφος, αφού και στο ξεκίνημά του, όταν έφτασε από τη γενέτειρά του την Τολπόλη στην Αθήνα, προσελήφθη στην «Ακρόπολη» στο Βλάση Γαβριηλίδη, που δεν του έδωσε μόνο τα πρώτα δημοσιογραφικά μαθήματα, αλλά και την κόρη του για γυναίκα — την εκλεπτυσμένη «Μονταίν» των κοσμικών σπλών...

ΟΙ ΠΙΟ ΠΕΡΙΖΗΤΗΤΕΣ ΝΥΦΕΣ

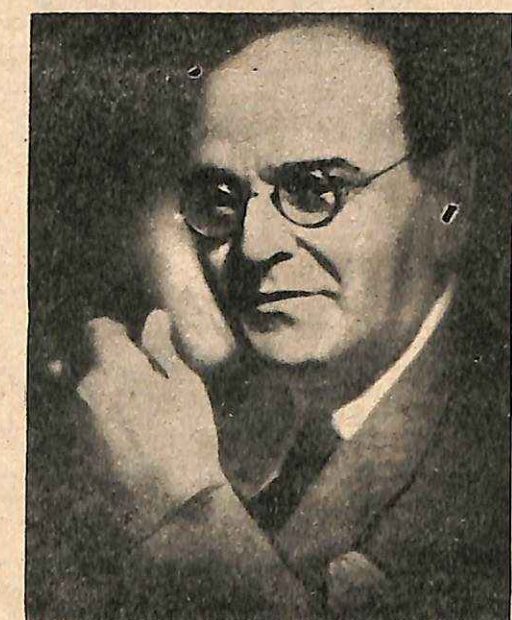
Το «τυχερό» επάγγελμα της πωλήτριας

ΑΠΟ μιά στατιστική έρευνα, που έγινε τελευταία στη Δυτική Γερμανία, διαπιστώθηκε πως το πιο «τυχερό» επάγγελμα για τις ανύπαντρες κοπέλες, που θέλουν να έρουν έναν σύζυγο, είναι το επάγγελμα της πωλήτριας. Μέσα σ' ένα χρόνο παντρεύονται τα 40 εκατοστά των κοριτσιών, που εργάζονται ως πωλήτριες — ποσοστό ρεκόρ, που κομμάτι άλλη κατηγορία δεν το πλησιάζει! Κατά τους ειδικούς, που διεξήγαγαν την έρευνα, το γεγονός ότι οι πωλήτριες είναι οι πιο περιζήτητες νύφες οφείλεται στο ότι το επάγγελμά τους τους προσφέρει την ευκαιρία να έρχονται σ' επαφή με πολλόν κόσμο και να βρίσκουν έτσι, ανάμεσα στην πολλή πληθή πελατεία που καταστήματος όπου εργάζονται, εκείνον που θα τις έρωτευσε και θα ζητήσει το χέρι τους.

Τη δεύτερη θέση, μετά τις πωλήτριες, κατέχουν οι ιδιωτικές υπάλληλοι, την τρίτη οι υπηρέτριες και την τέταρτη οι κομμωτρίτσες. Αντίθετα, οι επισημότητες παντρεύονται πιο δύσκολα, ίσως επειδή είναι οι πιο απαιτητικές. Από την ίδια στατιστική έρευνα διαπιστώθηκε πως τις περισσότερες πιθανότητες για να παντρευτεί μια κοπέλα τις έχει ανάμεσα στα 25 και στα 28 χρόνια της. Οι περισσότεροι γάμοι κοριτσιών πραγματοποιούνται στην ηλικία αυτή και ακολουθούν κατά σειρά η ηλικία ανάμεσα στα 20 και

Εκτός από συγγραφέας, ο Συναδινός, διετέλεσε και γενικός διευθυντής της Λυρικής Σκηνής και πρόεδρος της «Εταιρείας Έλλήνων Θεατρικών Συγγραφέων» — μετά το Μίλτο Λιδωρίκη. Και με την ιδιότητα του προέδρου της «Εταιρείας» έγινε, χωρίς να το θελή, όμως ενός σπαρταριστού επεισοδίου, που άξιζε να το διηγηθώ:

Ήταν η φοβερή κατοχική εποχή. Στη «Γκλόρια» της Πλατείας Αγάμων, που γχορμίστηκε για να γίνει — τί άλλο; — πολυκατοικία, έπαιζε ένας θιασος ανάμικτος πρόζας και επιθεωρήσεως, με καλλιτεχνική διεύθυνση

Ο Θεόδωρος Συναδινός.

του Γιώργου Γιαννακόπουλο και μουσική διχή μου. Στελέχη εκλεκτά αποτελούσαν το θίασο — με την επωνυμία «Μπουτάς» — όπως ο Χριστόφορος Νέζος, η Έλενη Χατζηπαγγόνη, ο Λιάκος Χριστογιαννόπουλος, η Άννα Δορη, το χορευτικό δυνάμει «Αλμα - Γιάννης Φλεού, κλπ.

Ένα απόγευμα, που κάναμε πρόβα, μπαίνουνε στο θέατρο δύο ήθοιοι — ο Μάνος Κατράκης και ο Τ. Καρούσος — μαζί με έναν ύ-

ποβολέα, και μās λένε: — Κρησυχία πανελλήνια γενική άπεργία! Σταματήστε την πρόβα...

Ήταν η άραία εποχή, που οι Γερμανοί είχαν αποφασίσει να στείλουνε δέκα χιλιάδες «επαίνους» Έλλήνας στη Γερμανία! Και, για να ματαιωθεί αυτή η φοβερή μετακίνηση της αφορέμας της Ελλάδας προς τα διάφορα Νταζόν και Μπουχενβάλντ, είχε αποφασιστεί η άπεργία...

Η πρόβα, φυσικά, διεκόπη και όλοι τσαβήξαμε, άρετα άνήσυχτοι, για τα σκίτια μας...

Εκεί, κατά τις δέκα, χτύπησε το τηλέφωνό μου. — Η πολύ γνωστή — και χαρακτηριστική — φωνή του προέδρου μου στην «Εταιρεία Συγγραφέων» έφτασε μυστικοπαθής ως τ' αυτιά μου:

— Άκου, Χορήστο, έδω Συναδινός... Ξέρεις, ότι κρησυχία γενική άπεργία... Δεν είναι δυνατό, βέβαια, η «Εταιρεία» μας να μείνει έξω... Γι' αυτό, αύριο, έχουμε έκτακτη γενική συνέλευση, το πρωί, στα γραφεία μας... Να μη λείψης...

Έξαιρετικά άνήσυχος, του παρατήρησα: — Μά, πρόεδρέ μου... Λέγονται αυτά στο τηλέφωνο;...

— Λέγονται... Καληνύχτα!

Δεν είχε προφτάσει να κλείσει το τηλέφωνο, και ξανακουδούνισε.

Ένας Γερμανός άρχισε να όρνεται μέσα στο άκουστικό! Κι' ύστερα, μία δεύτερη ξερή φωνή με ρώτησε ελληνικά:

Με ποιόν τηλεφωνούσατε;...

Είναι θαύμα πως δε μου έπεσε το άκουστικό από τα χέρια!

— Δεν... δεν τηλεφωνούσε... — Έτηλεφωνούσατε και άκούσαμε όλη τη συνδιάλεξη σας... Για όσα είπατε, έλατε αύριο το πρωί να δώσετε λόγο στην «Κομαντατούρ», γραφείο εικοσιδύο, ταγματάρχης Κέοτς...

Και το τηλέφωνο έκλεισε. — Ετοιμάστηκα να φύγω από το σπίτι μου, για όπουδήποτε! Πόιν όμως, σκέφτηκα, ότι έπρεπε να είδοποιήσω και τον πρόεδρό μου.

Έπληρα το σπίτι του στο τηλέφωνο. Με πληροφόρησαν, ότι έπαιζε μπιρτζι σε ένα άλλο σπίτι, με το Μίμη το Ίωαννόπουλο, και μου έδωσαν το τηλέφωνο.

Έπληρα τον αριθμό. Ζήτησα τόν κ. Συναδινό και ήθε...

— Λέγετε... — Έδώ Χαρόπουλος... Άκούστε, πρόεδρέ μου. Φαίνεται, ότι τη συνομιλία μας την άκουσαν οι Γερμανοί!

— Για ποιά συνομιλία μας μιλάς;... — Δε μου τηλεφωνήσατε πριν για να μου πείτε, ότι η «Εταιρεία» μας μετέχει στη γενική άπεργία κι' αυτή κι' ότι αύριο το πρωί έχουμε έκτακτη γενική συνέλευση γι' αυτό το ζήτημα...

Γεμάτη φόβο και θυμό έφτασε ως το άκουστικό μου η φωνή του Συναδινού: — Δεν είσα καλά για να λές τέτοια πράγματα στο τηλέφωνο!...

Και με έκλεισε...

Δεν έκατσα να λύσω το μυστήριο, αλλά τ' άκαθα για διάφορα φιλικά σκίτια, όπου και έμεινα εκ περιτροπής... για να με χάσει ο ταγματάρχης Κέοτς! Το ίδιο έκανε κι' ο Συναδινός... Και πάντως με κοροβιάμασε όταν μαθαίμε αυτό που ήξερε όλη η πιάτσα και γελοΐσε: «Οτι ο Γερμανός, που μου είχε τηλεφωνήσει, ήταν ο Γιόργος Γαβριηλίδης» — που, ως γνωστόν, έκτος από Έλλήνας, χάνει έξοχα Γερμανούς, Ρώσους, Γάλλους, Κινέζους κλπ... Λάπινες, χωρίς να ξέρη ούτε μιά ξένη λέξη! Το διπλό οόλο δε του Συναδινού πρώτα και του διεργμμένα της Κομαντατούρ, ύστερα, τον έπαιξε ο Άλέκος Σακελλάριος!...

Έως την άπελευθέρωση, τους κυνηγούσα και τους δύο να τους σκοτώσω!...

Είχε η Κατοχή και τα εύτορά της. Γιατί υπήρχαν και τότε άνθρωποι με άδμαστο κέφι, που είχαν και μέσα στην κατοχική φρίκη τόν εκπληκτικό ήρωισμό να γελάει... ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΤΑΟΣ

ΑΘΑΝΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΝΙΚΟΣ ΜΕΙΜΑΡΗΣ

Ο κουρέας, το μπουζούκι και ο γλάρος...

ΉΤΑΝ η εποχή που βαίλαυε ο Τσιτσάνης. Ο «Τρελλός τσιγγάνος» και η «Ντερμπεντέρισσα» με το βαρύ καυμό τους βουτηγμένο στις μελωδίες της διπλοπεννίας, ξεκινώντας απ' τις Τζιτζιφιές, άναστάτωναν την άθηναϊκή συνοικία, με τάσεις ν' άναστατώσουν και το κέντρο της Αθήνας.

Οι Ποδονίφτες, οι Γούδες, τα Μπαρουτάδικα, οι Νέες Ίωνίες, οι Καισαριανές είχαν πνιγή στα νέα μουσικά κύματα του λεγομένου ρεμπέτικου ή άρχοντορεμπέτικου τραγουδιού, κι' ο κορμάκης, ο άπλός κοσμάκης της έργατιάς και του μεροκάματου, άφινε τα μεράκια του και τα βάσανά του να ξεχυθούν δίπλα στο ποτήρι του κρασιού, μέσα στην τσιτσάνικη μόδα.

Ήταν τα πρώτα βήματα της «λαϊκής μουσικής»... εν σωτηρία έτει 1946.

Ντελίριουμ ή μωδα; Ίσως και τα δύο. Κι' ίσως ακόμα ή άληθινή μορφή της τέχνης στον τομέα του τραγουδιού.

Τότε λοιπόν, ακριδώς, μαζί μ' όλον τόν κόσμο της γειτονιάς, που τραγουδούσε κι' άναστέναζε για το «μπεγλερί» της ντερμπεντέρισσας...

Ήτανε, λέει, ένας κουρέας.

Στην Καισαριανή. Είχε το μαγαζάκι του, τα ψαλίδια του και τις τσατσάρες, τα ξυρισμάτια του, τις «παρλές» του με τη λιγοστή πελατεία, και τις άρες άναδουλειάς, γνώριμες άρες για τα συνοικιακά μαγαζάκια και δη τα κουρεία.

Και είχε και το μεράκι, μέσα στη ψυχή του — κάθε άνθρωπος θα έχη κι' ένα μεράκι σ' αυτό τόν κόσμο.

Το μεράκι του κουρέα μας ήταν... ο Τσιτσάνης ή μάλλον το μπουζούκι και ή διπλοπεννία. Με τη «Ντερμπεντέρισσα» στα χείλη δούλευε τα ψαλιδία του, με τόν «Τρελλό τσιγγάνο» τα ξυρίσματα του. Κάθε μέρα. Κάθε ώρα. Κάθε στιγμή.

Καμιάς.

Όπου μιά μέρα το άποφάσισε. Δεν ήταν δουλειά αυτή, όλο με το στόμα να δουλεύη το μεράκι, του. Χρειάστηκαν και το «όργανο» για να άνακλήρυνεται ή μουσική πανδαισία μέσα στο κουρείο. Και μιά και δυό, κίνησε ένα πρωί, κατέβηκε στην Αθήνα και τ' άγόρασε. Ένα μπουζούκι όμορφο, κομψότατο, έλαφρό, με τις χορδές του να βογγάνε και να ραΐζουν οι τοίχοι, με την πέννα του γυαλιστερή σαν το μάγουλο της κοπέλλας που περιμένει το πρώτο χάδι απ' το άγόρι της.

Και τα πράγματα ήρθαν στο «έν τάξει». Φίνα και άραία, έκτος από ένα: Ο κουρέας μας με τα βαρειά μεράκια... δεν ήξερε να παίξει.

— Και πως έμαθε; Χαμόγελο και συστολή.

Είναι συμπαθητικώτατος κι' εύγενικώτατος ο συνομιλητής μου — ένα γνήσιο παιδί του λαού, της Καισαριανής που τόν γέννησε και τόν άναβρεψε.

— Μονάχος μου. Μονάχος σου; Μα γίνεται; — Να που έγινε. Γράτσα — γρούτσα κάθε μέρα, παίδεμα και πάλι παιδεμα και προπόνηση δίχως σταματημό. Βάλετε μαζί και το ταλέντο που κινεί βουνά και όρη, βάλετε και την υπομονή, την άσπείρευτη αυτή μάνα τού καλού, και ο κουρέας έγινε... μπουζουζής. Και τι μπουζουζής. Ένας άσος απ' τους άσους που στολίζουν σήμερα το πόδιον των συνθετών και τραγουδιστών της λαϊκής μας μουσικής.

Σας τόν παρουσιάζουμε.

Είναι ο Νίκος Μειμάρης.

Τ' όνομα αυτό, που μπορεί για τους λίγους να μη λήη τίποτα, για τους «πολλούς» λέει πολλά. Για τους ανθρώπους τους άπλους και για τους φίλους του είδους αυτού της μουσικής, που αψάφονται και πληθύνονται όπως ή άμμος της θάλασσας.

Είναι ο Νίκος Μειμάρης, ένα είδος Τσιτσάνη καινούργιου, έντελως ηγίαζου και αούδωμχτου, με πλούσια μουσική διαίσθηση και έντελως «λαϊκή» αντίληψη τόν ήχου, που συνταίριασμένοι γεννούν τη μελωδία. Ένας αούδοδασκός

Ο Νίκος Μειμάρης με τόν Στρογγυλή.

συνθέτης και τραγουδιστής, έκφραστής μιάς γενιάς και μιάς έποχής.

Όταν πιά έμαθε να παίξει και να κουμαντάρη το μπουζούκι του, τα ψαλίδια και οι τσατσάρες πήγαν περίπατο.

Η μόρα του όγχε γράφει πιά. Το λαϊκό τραγούδι θάταν από δώ και πέρα ή ζωή του. Δηλαδή από το 1948 και δώθε.

Κι' ήταν.

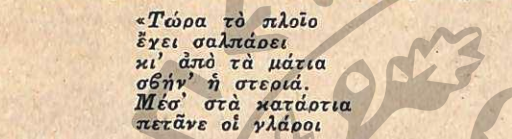
Το ξεκίνημα ή μάλλον το έπαγγελματικό ντεμπούτο έγινε σε μιά ήσυχη ταβερνούλα της Καισαριανής, στού Καρανταμπάνη.

— Είχες «τράκι» Νίκο; — Όχι δεν είχε. Όλα ήταν άπλά και ήσυχα. Τόσο άπλά, που (μπορεί να το φανταστή τάχατες κανείς;) σαν παρτενάρ του στο τραγουδιστικό αυτό ντεμπούτο ήρθε να προστεθή δ... Καϊνούργιο συνθεταμένο χαμόγελο. Και κοκκίνισμα.

— Ποιος κ. Μειμάρη; — Όίως τσαγκάρης που ήταν άπέναντι απ' το κουρείο μου. Είχε κι' αυτός το ίδιο μεράκι. Και καλή φωνή. Σήμερα είναι ένα «όνομα» στη δουλειά μας. Όνομα απ' τα πρώτα. Ο Γαβιάς.

Παράτησε, λοιπόν, ο Μειμάρης τα ξυρίσματα κι' ο Γαβιάς τα τσαγκαροσούδια, και στην Καισαριανή κάπκε το πελακούδι ένα βράδυ. Δυό άστέρια της διπλοπεννίας είχαν γεννηθή, και ήρθαν τις πίκρες της και τις άγάπες της, τις πίκρες και τις άγάπες τών άπλων, φτωχών ανθρώπων και τις κέντησαν με χρυσή κλωστή σ' ένα τραγούδι, το πρώτο τραγούδι τού Μειμάρη.

«Τώρα το πλοίο έχει σαλπάσει κι' από τα μάτια σβήν' ή στεριά. Μέσ' στα κατάστια πετάνε οι γλάροι

Ο Νίκος Μειμάρης.

κι' εγώ σοϋ λέω το «έχε γειά!»...

Το τραγούδι αυτό έγινε «σουξέ» απ' τα μεγάλα της ρεμπέτικης δισκοθήκης Κι' ο Μειμάρης, ο κουρέας της Καισαριανής, έκανε πανιά την άλλη μέρα με το δικό του πλοίο. Κι' άφισε «γειά» για πάντα στο παλιό επάγγελμά του.

Από το άξιονημόντου έκέينو βράδυ της ταβέρνας τού Καρανταμπάνη, πέρασαν 13 χρόνια.

— Γεμάτα χρόνια, όμολογεί ο ίδιος. — Δηλαδή γεμάτα με τί; — Τα μάτια του, που κυττούσαν τόση ώρα ντροπαλά το τραπέζι, με το φλυτζάνι τού καφέ, σηκώνονται άπορημένα:

— Με «λαϊκό» τραγούδι. Τί άλλο; — Έχεις γράψει πολλά; — Μερτάει νοερά.

— Καμιά έκαστοταρία. — Καλά όλα; — Τραγουδήθηκαν...

Κι' έγιναν «έπιτυχίες» απ' όσο έέρουμε λαμπρές. Παραθέτουμε μερικούς τίτλους:

«Όταν άγαπάς» (που τ'όγραψε για τη γυναίκα του, πριν παντρευτούν), «Πόσο μούχεις λείψει», «Σάν λαμπάδα έχω άνάψει», «Σά να μου άποστήγαρο», «Αΐντα», «Μιά φορά μ'όναχα ζούμε», «Ε'Η με μένα ή μ' αΐτόν», «Έσπασες την άλυσίδα», «Ο «Παλληκαράς» (που τραγουδείται αυτές τις μέρες στο έλληνικό φίλμ «Ο «Παλληκαράς» με τόν Νίκο Σταυρίδη), κ.ά.

Στα τραγούδια αυτά, που τα περισσότερα γράφτηκαν σε στίχους δικούς του, και που τα τραγουδούσε στην άρχή με τόν Γαβιά και τώρα με το Μίμη Στρογγυλή, βρίσκει κανείς το μουσικό της έπιτυχίας τού Μειμάρη. Είναι ή ηγναία έμπνευση, ή βαρεία μεσογειακή ευαισθησία, και ή τεχνική τών κυματισμών τού ήχου.

Όσο για την έρμηνεία, που τούς δίνει ο ίδιος, είναι κι' αυτή ηγναία, καθαυτό λαϊκή, που φαίνεται με τη γνώσιότητά της σε χρώμα και «μεταλλό».

Όρόσημα, που σηματοδύνουν το δρόμο τού Μειμάρη, στάθηκαν πάντα οι λαϊκές ταβερνούλες: Η «Κάδια», το Σκοπευτήριο, ή «Πόρτα» στο Αιγάλεω, ή «Τριάντα» στις Τζιτζιφιές, ή «Καμπαρίτσα», άκόμη και ή «Αΐζιζόν». Το όνομαστο νυχτερινό κέντρο της Φιλελλήνας, όπου ο Μειμάρης εμφανίζεται τώρα, τόν χρησιμοποιεί σαν «κούλερ λοκά» της γειτονιάς. Γι' αυτό άλλωστε ή όψη του κλειστήρε στα όρια τού άπλου λαού, ή της «κατώτερης τάξεως» όπως συνήθως όνομάζεται ο πολός κόσμος.

Ο ίδιος βρίσκει φυσικό αυτό το «κλεισίμο». — Καισαριανή είμαι, λέει. Εκεί κάθομαι άκόμα με την οικογένειά μου, τη γυναίκα μου, τη Λαμπρινή και το γυιό μου, το Μιχαλάκη, που φαίνεται «μουσικό ταλέντο».

— Τού «λαϊκού»; — Τί άλλο!

Θα το πούμε όμως. Η γειτονιά, ή συνοικία ή ήσυχη και πολυάριθμη, ποτέ δεν είναι «κλεισίμο». Από αυτήν έμπνέει ή λαϊκή ψυχή, σ' αυτήν πλέκει τα όνειρά της, σ' αυτήν κωλάει τις άφες της, τη ζωή της. Αυτή είναι ο λαός. Και ο Μειμάρης, μόνοντας πιστός σ' αυτήν, ηκαίώνει με τόν καλύτερο τρόπο τη σόφρα του σά λαϊκό τραγούδι.

Ένας τραγουδιστής γεννημένος απ' το λαό αι για το λαό.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΑ ΛΑΘΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΚΥΡΙΑ Ζεράλ ύψωσε τον τόνο της φωνής της και τη ρώτησε με κάποιο έννευρισμό:
— Μά, επί τέλους, 'Τζέτ, ποιόν από τους δύο προτιμάς;
— 'Ακόμη δεν πήρα καμιά απόφασι, μητέρα, άπάντησε ή νέα.

Η κυρία Ζεράλ είχε δίκιο. Η 'Τζέτ είχε γίνει άνυπόφορη μ' αυτή την άναποφασιστικότητά της. Είχε άπορροίψει ως τώρα τόσους και τόσους γαμπρούς. Κι' όμως, ή παράξενη αυτή κοπέλλα πλησίαζε στα τριάντα. Είναι άληθεια όμως πώς ή 'Τζέτ ήταν ακόμη πολύ όμορφη. Ότι είχε μία όλοστρογγυλή προίκα κι' ότι αυτό την έκανε νάχη μεγάλες φιλοδοξίες, μεγάλα όνειρα.

Τόν τελευταίο καιρό, ή μητέρα της είχε καλέσει στην έξοχική τους έπαυλι δύο νέους, το Μωρίς Μπενιέ και το Ζυλ Ντεσσαίν. Οι νέοι αυτοί ήταν όμορφοι, εύγενικοί, πλούσιοι, από καλές οικογένειες και με άμεμπτο παρελθόν. Και οι δύο ήταν ξετρελλαμένοι με την 'Τζέτ. Κι' ή κυρία Ζεράλ γελούσε πολλές φορές με τα καιώματα των νεαρών μνηστήρων, που έκαναν τις πιο συγκινητικές θυσίες για την κόρη της.

— Δέ φταίς εσύ, 'Τζέτ, της έλεγε. Φταίω εγώ, που δε σ' αφίνω να μείνης γεροντοκόρη!

Πρόπει, ωστόσο, να όμολογήσουμε πώς ή καϊμένη ή 'Τζέτ έκανε ό,τι μπορούσε για να καταλήξει σε μία άπόφασι. Κάτι όμως έλειπε στην υπόθεσι αυτή, που την έκανε να μείνη άναποφασιστή. Τη μία μέρα εύρισκε χαριτωμένο το Μωρίς Μπενιέ και την άλλη μέρα άνακάλυπτε πώς ό Ζυλ Ντεσσαίν ήταν κάπως καλύτερος από τόν άλλο φίλο της.

— Θεέ μου, άναρωτιόταν μ' άγωνία, γιατί να μοιάζουν τόσο πολύ; Είναι κι' οι δύο τους τόσο καλοί κι' όμως κανείς από τους δύο δε με συγκινεί!...

Τοόμαζε κι' ή ίδια από τα παράξενα αισθήματά της, κι' άρχισε να στενοχωριέται. Μία ζαρωματιά χάραξε το φωαίο της μέτωπο, τα κόκκινα χείλη της σφίχτηκαν με πίκρα και τα μεγάλα καστανά μάτια της σκοτεινίασαν. Ήταν φανερό πώς ή όμορφη αυτή κοπέλλα ζητούσε κάτι, χωρίς να ξέρη κι' ή ίδια τί ήταν ακριβώς.

— Ένα πρωί, καθώς έκαναν το μπάνιο τους στην πλάς, ό Ζυλ Ντεσσαίν συνάντησε ένα παλιό συμβαθητή του.

— 'Τζέτ, είπε πονηρά στη φίλη του. Νά σου συστήσω τόν άγαπητό μου φίλο Ζωρζ Μελλάρ. Κάνει κι' αυτός εδώ τις διακοπές του.

Ηξερε πώς ό φίλος του δε θα μπορούσε να διεκδικήσει την 'Τζέτ, γιατί ήταν πολύ κατώτερός του. Θα άποτελούσε όμως μία χτυπητή αντίθεσι, που θακανε την κοπέλλα να δει με καλύτερο μάτι την ύπεροχή του.

Ο Μελλάρ δεν άγνησε να γίνη δεκτός στο σπίτι της κυρίας Ζεράλ, προς μεγάλη δυσάρεσκειά της 'Τζέτ.

— Τι μάς τόν κουβάλησες εδώ αυτό τόν άσχημομούρη; είπε όλο νεύρα στο Ντεσσαίν. Το πρόσωπό του μοιάζει με άποκορίατική μάσκα, που κοροϊδεύει όλον τόν κόσμο. Τι άτυπαθητικός που είναι!

— Όλος ό κόσμος δε μπορεί να είναι όπως τόν θέλεις εσύ, άγατητή μου! της άπάντησε εκείνος.

Η 'Τζέτ, καθώς γνώριζε καλύτερα τόν τρίτο νέο, τούβρισκε κι' άλλα έλαττώματα.

— Έλεεινός χαρακτήρας! έλεγε. Έγωιστής, ματαιόδοξος, επιπόλαιος, τρελλάς. Για φαντάσου, μαμά! Έχει την άνάδειά να μου διηγηθή και τις έρωτικές του περιπέτειες! Κι' όπως έμαθα, είναι και άσποτος. Σπαταλά την περιουσία του πατέρα του στα γλέντια και στα χαρτιά. Ο Ζυλ και ό Μωρίς είναι μπροστά του άγγελοι! Τι εδύχημα, που δε μου τόν παρουσιάσατε για γαμπρό. Έξέ άλλου, δε φαίνεται καθόλου διατεθειμένος να μου κάνει καμιά τέτοια πρότασι. Οταν οι άλλοι με φλερτάρουν, εκείνος γελάει.

— Πάρε, λοιπόν, ένα από τους δύο άγγέλους σου, της είπε χαμογελώντας ή κυρία Ζεράλ.

— Άφησέ με, καϊμένη μαμά! Είναι κι' οι δύο τους τόσο πληκτικοί!

Όταν ή μητέρα της πήγε να κοιμηθή, ή 'Τζέτ άκούμπησε τους άγκώνες της στο παράθυρο και βυθίστηκε σε θλιβερούς στοχασμούς. Ήταν μία όμορφη καλοκαιρίατική νύχτα, μία νύχτα πλημμυρισμένη από τα άρώματα του κήπου και το χλωμό φώς του φεγγαριού. Ένα άηδόνι κυμμένο στη φυλλωσιά ενός δέντρου τραγουδούσε ένα παθητικό σκοπό. Ήταν τάχα ή ιστορία ενός έρωτευμένου πουλιού, ή κάποια κρυφή, δική της ιστορία;

Ξαφνικά, εκεί που άκουγε, άρχισε να κλαίη. Τα μεγάλα μάτια της γέμισαν δάκρυα, χωρίς να ξέρη για ποιο λόγο. Μία σκοτεινή, μία άπροσδιορίστη θλίψη έσφαγγε την καρδιά της...

Την άλλη μέρα το πρωί ή 'Τζέτ παρουσιάστηκε με κοκκινισμένα μάτια κι' είπε άπότομα στη μητέρα της:

— Μαμά, σε παρακαλώ, να πής στο Μωρίς Μπενιέ και στο Ζυλ Ντεσσαίν πώς δε θα πάρω κανένα από τους δύο τους...

Η κυρία Ζεράλ πετάχτηκε από την πολυθρόνα της.

— Άστείνεύσαι μήπως; ψιθύρισε.

— Είναι περιττό να επιμένεις, μαμά, τόνισε κοφτά ή 'Τζέτ. Δέ μου χρειάζονται μπεμπέδες!

Η κυρία Ζεράλ, βλέποντας την άποφασιστική έκφρασι του προσώπου της, ένοιωσε πώς ήταν μάταιο να επιμένη.

Οι μνηστήρες έφυγαν άπογοητευμένοι μαζί με το Μελλάρ. Η οικογένεια Ζεράλ γύρισε στο Παρίσι.

Πέρασαν τρεις μήνες.

Όλα πήγαιναν κανονικά και ήρεμα, όταν, ξαφνικά, ένα βράδυ, ή 'Τζέτ δήλωσε στη μητέρα της:

— Μαμά, να με συγχωρήσ... άραβωνιάζομαι! Μη θυμώνεις, που στο λέω τόσο άπότομα. Έτσι γίνεται σήμερα. Οι γονείς το μαθαίνουν την τελευταία στιγμή...

— Μά πούδ σκοπεύεις να πάρής; τραύλισε κατάπληκτη ή κυρία Ζεράλ. Ποιος είναι ό ήρωας, που κατώρθωσε να κυριεύση το άπόρρητο φρουριο των διαταγμών σου, χωρίς να τόν ξέρω;

— Τόν ξέρεις πολύ καλά, μαμά, είπε ή 'Τζέτ, μ' ένα μισόγελο. Είναι ό Ζωρζ Μελλάρ!

Η κυρία Ζεράλ έμεινε σαν κεραυνωμένη. Η άναπνοή της κόπηκε. Πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα για να συνέλθη.

— Το Ζωρζ Μελλάρ! ξεφώνισε.

— Μάλιστα...

— Μά αυτός, παιδί μου, ξέσπασε ή μητέρα της, δεν είναι κατάλληλος για σένα. Ξέχασες τί μούλεγες γι' αυτόν στη Νίκαια;

— Ούτε το ξέχασα, ούτε άλλαξα γνώμη...

— Όστε παίρνεις ένα άντρα άποκορυστικό, ματαιόδοξο, σπάταλο, γυναικά, έγωιστή;

— Ναι, δυστυχώς, τόν παίρνω!

Η κυρία Ζεράλ κύτταξε βαθιά στα μάτια την κόρη της κι' άνατρίχιασε.

— Βλέπω, είπε με πνιγμένη φωνή, πώς ξέρεις πολύ καλά αυτό το νέο. Κι' όμως θέλεις να τόν πάρής!...

— Ναι, το ξέρω, είναι ένα λάθος, ένα πολύ άγαπημένο λάθος!

— Κόρη μου! είπε γεμάτη πίκρα ή κυρία Ζεράλ, θα γίνης δυστυχισμένη σαν κι' έμένα! Μονάχα ένας Θεός ξέρει πόσα δάκρυα μ' έκανε να χύσω ό πατέρας σου...

Η 'Τζέτ άναστέναξε κι' είπε, μ' άχνή φωνή:

— Το ξέρω πώς θα κλάψω κι' εγώ, πώς θα ύποφέρω. Ο Ζωρζ έχει τόσα έλαττώματα!... Πας' όλα αυτά όμως τόν αγαπώ τρελλά... Είναι ένα μυστήριο, είναι ένα σκοτεινό αίγινμα, που δε θα μωρέσω ποτέ να το εξηγήσω... Είναι ένα από τ' άγαπημένα λάθη, που κάνουν οι γυναίκες...

Ένα μικρό χαμόγελο άνθισε στα χείλη της ώριμης γυναίκας. Κύτταξε το πορτοάιτο του άντρα της, που ήταν πάνω από το πιάνο και τα μάτια της βούρκωσαν.

— Εγώ όστόσο σε καταλαβαίνω, κόρη μου, της είπε με θλιβερή φωνή. Ο μακαρίτης ό πατέρας σου ήταν κι' αυτός ένας σκληρός άντρας, κι' όμως τόν άγάπησα κι' έξακολουθώ ακόμα να τόν αγαπώ!...

ZAN ΠΕΤΑΛ

— Κόρη μου, είπε γεμάτη πίκρα ή κυρία Ζεράλ, θα γίνης δυστυχισμένη σαν κι' έμένα!

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΗ

ΕΙΝΑΙ τρομερό και όμως αληθινό! Οι πιθανότητες να καταστραφεί ο κόσμος από ένα πυρηνικό πόλεμο, είναι σήμερα ακριβώς ίσα με τις ελπίδες που έχει να γλυτώσει απ' αυτό τον κίνδυνο. Δεν ήταν καθόλου ρητορικό σχήμα λόγου, αυτό που είπε ο Πρόεδρος Κέννεντυ, στην τελευταία ανάρτησή του στον ΟΗΕ: «Τα γεγονότα και οι αποφάσεις της προσεχούς δεκαετίας θα κρίνουν ίσως την τύχη της ανθρωπότητας για 10 χιλιάδες χρόνια». Μ' άλλα λόγια, επί μια δεκαετία τουλάχιστον, ο κόσμος θα εξασκολεύεται να βρίσκεται στο χείλος της άβυσσου, της ολοκληρωτικής καταστροφής!

Η αλήθεια αυτή είναι τόσο τρομερή, ώστε λίγοι άνθρωποι τολμούν να την παραδεχθούν και να την αντιμετώπισουν. Οι περισσότεροι προσκλίνουν να πιστεύουν πως η ειρήνη του κόσμου είναι εξασφαλισμένη, χωρίς στη λεγομένη «ίσοροπία του τρόμου», στο ότι δηλαδή η κάθε παράταξη ξέρει πως η άλλη έχει την ικανότητα να την καταστρέψει, κι έτσι δεν κάνει κανείς την άρνηση.

Αυτό αληθεύει, ως ένα σημείο. Οι κίνδυνοι του πολέμου εκ προθέσεως έχουν περιορισθεί στο ελάχιστο, χωρίς ακριβώς στους φοβερούς εξοπλισμούς των δυο αντιπάλων. Κανείς από τους δυο «Κυρίους Κ.» (Κέννεντυ, Κρούσσεφ) δε θα τολμήσει να επιτεθεί, ξέροντας πως υπογράφει έτσι τη θανατική καταδική της ίδιας της χώρας του.

Εκείνο όμως που δε γίνεται θεληματικά, μπορεί να γίνει άθελα, κατά λάθος! Κι' αυτό, τόσο περισσότερο, όσο πιο πολλά και πιο ισχυρά γίνονται τα πυρηνικά όπλα, κι' όσο αυξάνουν και διασπείρουν οι βάσεις εκτοξευσεώς τους.

Για πρώτη φορά στην ιστορία του κόσμου, ένα μικρό σφάλμα, μια μηχανική βλάβη ή ο παρολογισμός ενός τρελλού μπορεί τώρα να μεταβάλει όλη τη Γη σ' ένα άπέραντο νεκροταφείο. Αυτό πιστεύουν οι διασημότεροι ειδικοί στα ζητήματα της στρατηγικής.

ΑΝ ΓΕΛΑΣΤΟΥΝ ΤΑ ΡΑΝΤΑΡ...

Δε θα πούμε τίποτα καινούργιο, αν αναφέραμε ότι οι δυο γίγαντες του σημερινού κόσμου, οι Ήνωμ. Πολιτείες και η Σοβιετική Ρωσία, είναι εξοπλισμένοι «ως τα δόντια». Τα πυρηνικά όπλα που κατέχουν κι' οι δυο μαζί, αρκούν για να εξοντώσουν έννις α φο-

Μπορεί να έκραγν πυρηνικός πόλεμος, χωρίς να τὸ θέλν κανείς

Ρέε τὸν πληθυσμὸ οἰοῦ τοῦ πλανήτου μας! Ἡ ρωσικὴ πυρηνικὴ ἰσχὺς δὲν εἶναι ἀκριβὼς γνωστὴ. Οἱ Ἀμερικανοὶ ὁμῶς—ποὺ κατέχουν πᾶν ἀπὸ τὰ 90% τοῦ πυρηνικοῦ ὀπλοστασίου τῆς Δύσεως—διατηροῦν σὲ ἐνεργὸ ὑπηρεσία 2.000 πυραυλικὴν βομβαρδιστικά, 4 ἀτομικὰ ὑποβρύχια (πρὸς τὸ καθένα τους διαθέτει 16 πυρηνικὰ ἐλήματα). 45 διηπειρωτικὸν πυραύλους καὶ 70 Πολάρις, κι' ὡς τὸ 1963-θὰ ἔχουν ἐτοιμὰ 103 τέτοια βλήματα τύπου «Τιτάν» καὶ 123 τύπου «Ἀτλας». Σύμφωνα μ' ἕνα ἄλλο ὑπολογισμὸ, τὰ ὅπλα καταστροφῆς τῶν Ἀμερικανῶν ἔχουν συνολικὴ δύναμι 35.000.000 μεγατόνων, δηλαδὴ 1.750.000 φορές μεγαλείτερον ἀπὸ τὴν ἐκρηκτικὴ δύναμι τῆς πρώτης ἀτομικῆς βόμβας ποὺ ρίχθηκε στὴ Χιροσίμα τὸ 1945. Ἀν ὑποθεθῇ λοιπὸν ὅτι τὰ χρησιμοποιήσουν ὅλ' αὐτά, θὰ εἶναι θεωρητικὰ σὲ θέσι νὰ ἐξοντώσουν μεμιάς τὸ 96% τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας—ποὺ φτάνει τὰ 212 ἑκατομμύρια.

Ἐξ ἄλλου, ὁ πολεμικὸς μηχανισμὸς τῆς Ἀμερικῆς, μπορεῖ νὰ κινητοποιηθῇ ἀστραπιαία εἴτε γιὰ ἐπίθεσι εἴτε γιὰ ἀμυνα. Πέντε λεπτὰ ἀφ' οὗ δοθῇ τὸ σήμα τοῦ συναγερμοῦ, θὰ ἔχουν ἤδη ἐκσφενδονισθῇ οἱ πύραυλοι. Καί, σὲ 15 λεπτὰ τῆς ὥρας, θὰ μποροῦν νὰ ἀπογειωθῶν 1.000 ἀτομικὰ βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα.

Αὐτὸς ὁμῶς ἀκριβὼς ὁ παρῶν τῆς «εὐαισθησίας» ἀποτελεῖ τὴν πιθανότερη αἰτία τῆς ἐκρήξεως ἑνὸς «τυχαίου» πολέμου. Ἐνα μικρὸ λάθος στὴν ἐρμηνεία τῶν ἐνδείξεων τοῦ ραντάρ, μιὰ παρεξηγημένη διαταγὴ, μιὰ λανθασμένη ἀναφορά μυστικοῦ πράκτορος, μπορεῖ νὰ φέρῃ τὴν καταστροφὴ, χωρὶς πραγματικὰ νὰ τὴ θέλῃ κανεὶς!

Κι' αὐτὸ δὲν εἶναι μιὰ ἀπλή θεωρητικὴ ὑπόθεσι. Εἶναι κάτι ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ συμβῇ, τὸν Ὀκτώβριον τοῦ περασμένου χρόνου!

Τὸ ἰσχυρότερον δίκτυον ραντάρ τοῦ κόσμου, ἐγκατεστημένο στὴν ἀμερικανικὴ βάση τῆς Θούλης, στὴ Γροιλανδία, παρουσίασε τότε ὡς βέβαιον κατὰ 99% ὅτι εἶχε ἐξαπολυθῇ αἰφνιδιαστικὴ ρωσικὴ ἐπίθεσι μετὰ πυραύλους ἐναντίον τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν! Εἰδοποιήθηκε ἀμέσως τηλεφωνικῶς τὸ Γενικὸ Ἀρχηγεῖο Ἀε-

ροπορικῆς Ἀμύνης, στὸ Κολοράντο Σπρίνγκς. Εὐτυχῶς ὁμῶς, πρόλαβε τὰ κακὰ ὁ Καναδὸς στρατάρχης τῆς ἀεροπορίας Ρεύ Σλέμεν. Τοῦ φάνηκαν «κάπως παράξενες» οἱ ἐνδείξεις τοῦ ραντάρ, κι' ἀφ' οὗ σκέφθηκε ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας—δὲν εἶχε στὴ διάθεσί του περισσότερον καιρὸ—ἐγγάλει τὴν ἀπόφασί του: «Ὀχι, δὲν ἐπρόκειτο γιὰ πόλεμο!»

Πέντε λεπτὰ ἀργότερα, τὸ λάθος ἐξηγήθηκε: Τὰ «ὑποπτα σήματα» ποὺ εἶχαν συλλαβεῖ τὰ ραντάρ τῆς Θούλης, δὲν ἦταν παρὰ ἡ ἡχὴ τῶν δικῶν τους ἐκπομπῶν, ποὺ εἶχαν ἀντανακλασθῇ πᾶν στὴ Σελήνῃ καὶ εἶχαν ἐξαγγελισθῇ στὴν πηγὴ τους!

Μπορεῖ ὁμῶς νὰ μὴν ἐξαρτᾶται πάντα ἡ τελικὴ ἀπόφασι ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπον; Ἦσως καὶ μετρημένο, σὰν τὸν στρατάρχην Σλέμεν. Σκεφθῆτε τί μπορεῖ νὰ γίνῃ, ἂν ἔχη αὐτὴ τὴν ἐξουσιοδότησι ἕνας τρελλός!...

Ὁ ψυχολόγος καὶ συνταγματάρχης τῆς ἀμερικανικῆς ἀεροπορίας Ρούμπεν Μπάρνερ, εἶπε, πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ: «Πιστεύω ὅτι ὠρισμένοι ἄνθρωποι ἐπιζητοῦν τὰ δυστυχήματα καὶ τίς καταστροφές, ὥστε γιὰ νὰ τοῦσιν τὴν προσοχὴ στὸν ἑαυτοῦ τους».

Ἐνας τέτοιος λοιπὸν νευρωτικὸς τύπος εἶναι δυνατὸν νὰ καταστρέψῃ τὸν κόσμον, ἐστὶ γιὰ γούστο... Ἀλλωστε, ἔχει ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ ὑπερέντασι φέρει συχνὰ σπασμὸ τῶν νεύρων καὶ ἀπώλεια τῆς αὐτοκυριαρχίας. Ἄς σημειωθῇ δὲ ὅτι, στὸν τελευταῖον πόλεμον, τὰ 43% τῶν Ἀμερικανῶν ποὺ πήραν ἀπαλλαγὴ ἀπ' τὸ στρατὸ γιὰ λόγους ὑγείας, ὑπέφεραν ἀπὸ νευροψυχικὰ παθήσεις. Οἱ μισοὶ δὲ ἀπ' αὐτοὺς ἔπασχαν ἤδη, πρὶν πάσν μέρους σὲ μάχης.

Ο ΠΥΡΑΥΛΟΣ ΠΟΥ ΑΝΑΨΕ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ

Ἄς ἐξομῶμε τώρα σὲ μιὰν ἄλλη πιθανότητα, ὀχι, λιγώτερον φοβερή. Ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν μετῶν ἀσφαλείας, στὸν ἀμυντικὸν μηχανισμὸ τῶν δυῶ γιγάντων τῆς ἐποχῆς μας, μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ καταστροφὴ, εἴτε ἀπὸ μιὰ κακόβουλη ἐνέργεια, εἴτε ἀπὸ κάποια τεχνικὴ βλάβη. Π.χ. μιὰ ἐκρηκτικὴ καυσίμων σὲ μιὰ ὑπόγεια βάση πυραύλων, μπορεῖ νὰ φέρῃ τέτοια ἀνωμαλία στὸ σύστημα ἐλέγχου, ὥστε νὰ ἐκσφενδονισθῶν ἀθέλητα τὰ ἐτοιμὰ ἤδη ἐλήματα, καὶ συνεπῶς, νὰ ἐπακολουθήσῃ πυρηνικὸς πόλεμος—γιατὶ ὁ ἀντίπαλος ποὺ θὰ δεχθῇ τοὺς πυραύλους, δε θὰ ξέρῃ βέβαια πὺς πρόκειται γιὰ ἕνα ἀτύχημα καὶ θὰ ἀπαντήσῃ ἀμέσως μετὰ τὸν ἴδιον τρόπον.

ΚΑΤΑ ΛΑΘΟΣ!

Κάτι τέτοιο, λίγο ἔλειψε νὰ συμβῇ τὴν ἀνοιξὶ τοῦ 1960. Οἱ ἀξιοματικοὶ τῆς ἀεροπορίας, ποὺ ὑπηρετοῦσαν σὲ μιὰ ἀμερικανικὴ βάση πυραύλων, ἐνῶ τρώγανε ἕνα μεσημέρι, κῦτταξαν τυχαίως ἀπ' τὸ παράθυρον τῆς καμίνιας τους καὶ εἶδαν νὰ θγαίνον καπνοὶ ἀπ' τὴν οὐρὰ ἑνὸς ἐλήματος «Μπόμαρκ». Πάγωσε τότε τὸ αἷμα τους... Ὁρμησαν ἔξω καὶ πρόλαβαν νὰ ἐπιδοκίμουν τὸν πύραυλον νὰ ἐκτοξευθῇ μόνος του.

Τί εἶνε γίνεσι; Δὲ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ. Ἡ πιθανότερη θεωρία εἶναι ὅτι, τὰ ραδιοσήματα κάποιοι ἀστυνομικοὶ αὐτοκινήτου, μαζί μετὰ τὰ κύματα ἑνὸς τυπικοῦ ραδιοφωνικοῦ πομποῦ, σχηματίσαν τυχαίως τὸ μυστικὸ συνδυασμὸ ποὺ ἔδινε τὴ διαταγὴ «Πῦρ» στὸν ἡλεκτρονικὸ ἐγκέφαλον τοῦ πυραύλου. Ἡ πιθανότης αὕτη ἦταν 1 στὸ ἑκατομμύριον. Νὰ ὁμως ποὺ πραγματοποιήθηκε!

Ὡστόσο, ὁ κίνδυνος ἑνὸς πολέμου, ἀπειλομένου σὲ σύμπτωση, σὲ τρέλλα, σὲ παρεξήγησι, ἢ σὲ μηχανικὸ λάθος, εἶναι σχετικὰ ἀσφαλές, μπροστὰ σ' ἕναν ἄλλον: νὰ καταστραφῇ ὁ κόσμος, ἀπὸ τὴν ἐπέκτασι ἑνὸς «τοπικοῦ πολέμου» ἢ ἀπὸ κακὸ ὑπολογισμὸ τῶν συνεπειῶν ἑνὸς πραξικοπήματος.

Ἐνας Ἀμερικανὸς στρατιωτικὸς ἐμπειρογνώμων ὑπολογίζει σὲ 50% τὴς πιθανότητας νὰ προκαλέσῃ πόλεμον, μετὰ στὰ ἐπόμενα 10 χρόνια, μιὰ ἀπ' τὴς δυῶ αὐτὲς αἰτίες!

Ὁ μεγαλείτερος κίνδυνος ἑνὸς τοπικοῦ πολέμου εἶναι μιὰ τυχαία καὶ ἀπροβλεπτή ἐπέκτασί του σὲ παγκόσμια κλίμακα. Θέλετε μερικὰ παραδείγματα:

Τὶ θὰ γινότανε στὴν Κορέα, ἂν ὁ στρατηγὸς Μάκ Ἀρθουρ ἐξάρμαζε τὸ σχέδιόν του νὰ βομβαρδίσῃ μετὰ ἀεροπλάνων τὴς κινεζικῆς βάσεις, ἀπ' ὅπου ἐξορμοῦσαν οἱ Βορειοκορεάτες ἀντίπαλοί του;

Ἡ στὸ Σουέζ, ἂν οἱ Ρῶσοι πραγματοποιοῦσαν τὴν ἀπειλή τους νὰ γοπητοποιήσουν πυραύλους ἐναντίον τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Μεγάλης Βρετανίας;

Σ' ὅλες αὐτὲς τὴς περιπτώσεις, κατὰ παραμικρὸν θὰ ἀκούσε γιὰ νὰ μεταβάλῃ ἕνα τοπικὸν πόλεμον σὲ παγκόσμια σύρραξι.

Τὸ ἴδιο ἐπικίνδυνος μπορεῖ ν' ἀποβῇ κι' ἕνας «παλληκαρισμὸς», τύπου μπλόφας, σπαρώνοντας τὸν ἀντίπαλον ὅτι σημείω, ἀπ' ὅπου θὰ τοῦ εἶναι πιὰ ἀδύνατον νὰ ὑποχωρήσῃ, γιὰ λόγους γούστου.

Ἄς υποθέσουμε ὅτι οἱ Ρῶσοι σφραγίζουν ἐμπνευστικὰ τὰ σύνορα μεταξὺ Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Γερμανίας καὶ καταλαμβάνουν πραξικοπηματικὰ τὸ Βερολῖνον. Τί θὰ κάνῃ τότε ἡ Δύσις; Μὲ τὴς σημερινῆς συμβατικῆς δυνατότητας τους, οὔτε τὸ ΝΑΤΟ οὔτε οἱ Ἀμερικανοὶ δὲ μποροῦν νὰ ἐλπίσουν ὅτι θὰ τοὺς διώξουν ἀπὸ κεῖ. Δὲ θὰ ἀπομείνῃ λοιπὸν ἄλλη λύσι στὴς Ἠνωμ. Πολιτείες—ἂν δὲ θέλουν νὰ χάσουν τὴν ὑπόληψιν καὶ τὸ κύρος τους—παρὰ ν' ἀρχίσουν ἕνα πυρηνικὸν πόλεμον ἐναντίον τῆς Ρωσίας.

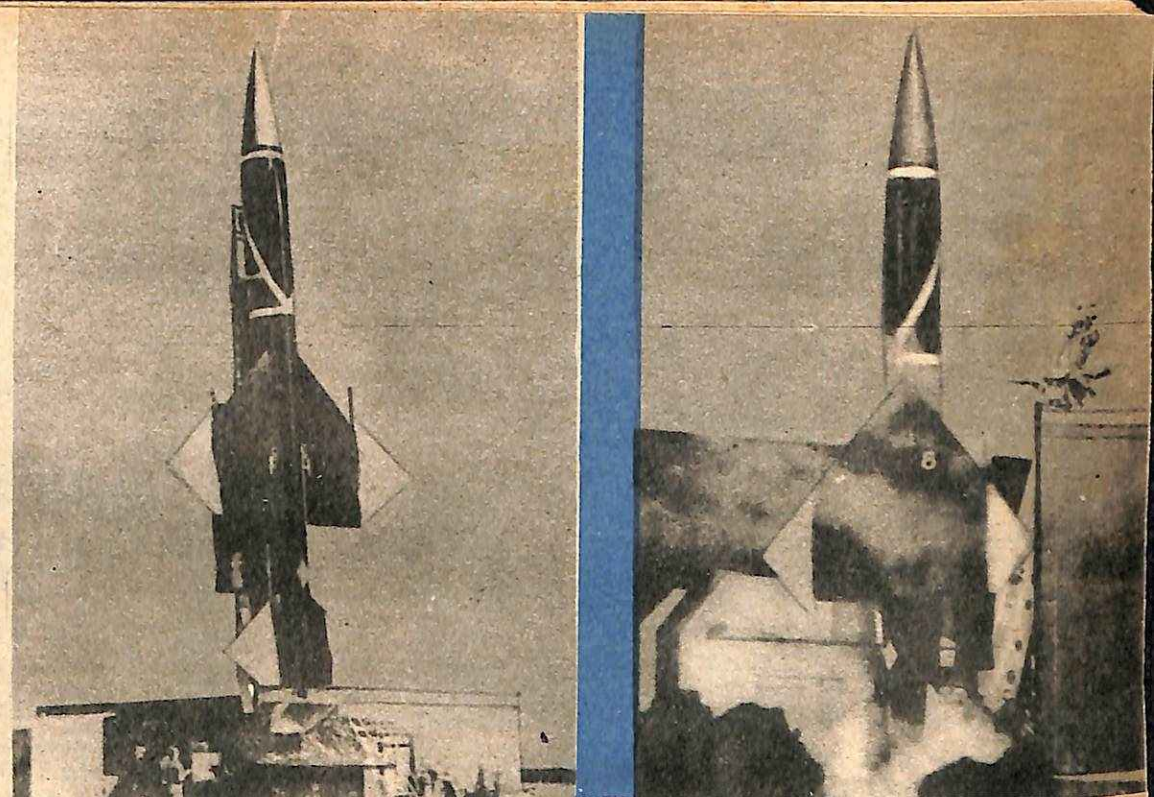
Ποιὸ θὰ εἶναι τότε τὸ ἀποτέλεσμα; Ἡ σχεδὸν ὁλοκληρωτικὴ ἐκμηδένισι. Ρωσία καὶ Ἠνωμ. Πολιτείες θὰ μεταβληθῶν σὲ ἀπέραντα νεκροταφεῖα, σκεπασμένα ἀπὸ σύννεφα ραδιενεργείας... Πόσο ἀκριβὰ, ἀλήθεια, μπορεῖ νὰ πληρωθῇ ἕνα λάθος!

Η ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ «ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑ»

Πολὺ πιὸ ὑπολογισμὸς ὁμῶς εἶναι ὁ κίνδυνος, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ «εὐαισθησία» τοῦ ἀμυντικοῦ συστήματος τῶν δυῶ ἀντιπάλων—ἑνὸς συστήματος ποὺ μπορεῖ ν' ἀντιδράσῃ στὴν αἰφνιδιαστικὴ ἐπίθεσι μὲσα σὲ 15 λεπτὰ τῆς ὥρας, ἀλλὰ γι' αὐτὸ ἀκριβὼς δημιουργεῖ ἕνα φοβερὸ δίλημμα στὴν κρίσιμη στιγμή.

Τί θὰ κάνουν π.χ. οἱ Ἀμερικανοί, ἂν γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο πιστώσων πὺς τοὺς ἐπιτέθηκαν οἱ Ρῶσοι; Θὰ ἐπαφελθῶν ἀπὸ τὸ σύντομον χρόνον ἀντιδράσεώς τους διακινδυνεύοντας ἐστὶ ν' ἀρχίσουν πρώτοι ἕνα πόλεμον δίχως λόγο; Ἡ θὰ περιμένουν, γιὰ ν' ἀποφύγουν ἕνα τέτοιο λάθος, καὶ θὰ κινδυνεύουν ἐστὶ νὰ δεχθῶν ἕνα ἀποφασιστικὸν πλήγμα

Συσκευὴ τηλεοράσεως γιὰ τὴν ἀνακάλυψιν ἐχθρικών ἀρμάτων μάχης σὲ ἀπόλυτον σιγῇ.

Ὁ πύραυλος «Μπόμαρκ» εἶναι ἐτοιμὸς σὲ κάθε στιγμή γιὰ ἐκσφενδόνισιν. Δὲν ἀποκλείεται ὁμῶς νὰ πυροδοτηθῇ μόνος του, ὥστε λίγο ἔλειψε νὰ συμβῇ τὴν περασμένη ἀνοιξί.

στὴν πολεμικὴ μηχανὴ τους καὶ νὰ χάσουν πιὰ τὴν ἰκανότητα τῶν ἀντιπάλων;

Αὐτὸ εἶναι τὸ βασικὸ πρόβλημα τῆς σημερινῆς στρατηγικῆς. Μὲ τὴν τάση εὐαισθησίας τοῦ συστήματος ἀμύνης, ἕνα λάθος—ἄνθρωπινον, μηχανικὸν, στρατιωτικὸν ἢ διπλωματικὸν—μπορεῖ νὰ βάλῃ φωτιά σ' ὅλον τὸν κόσμον...

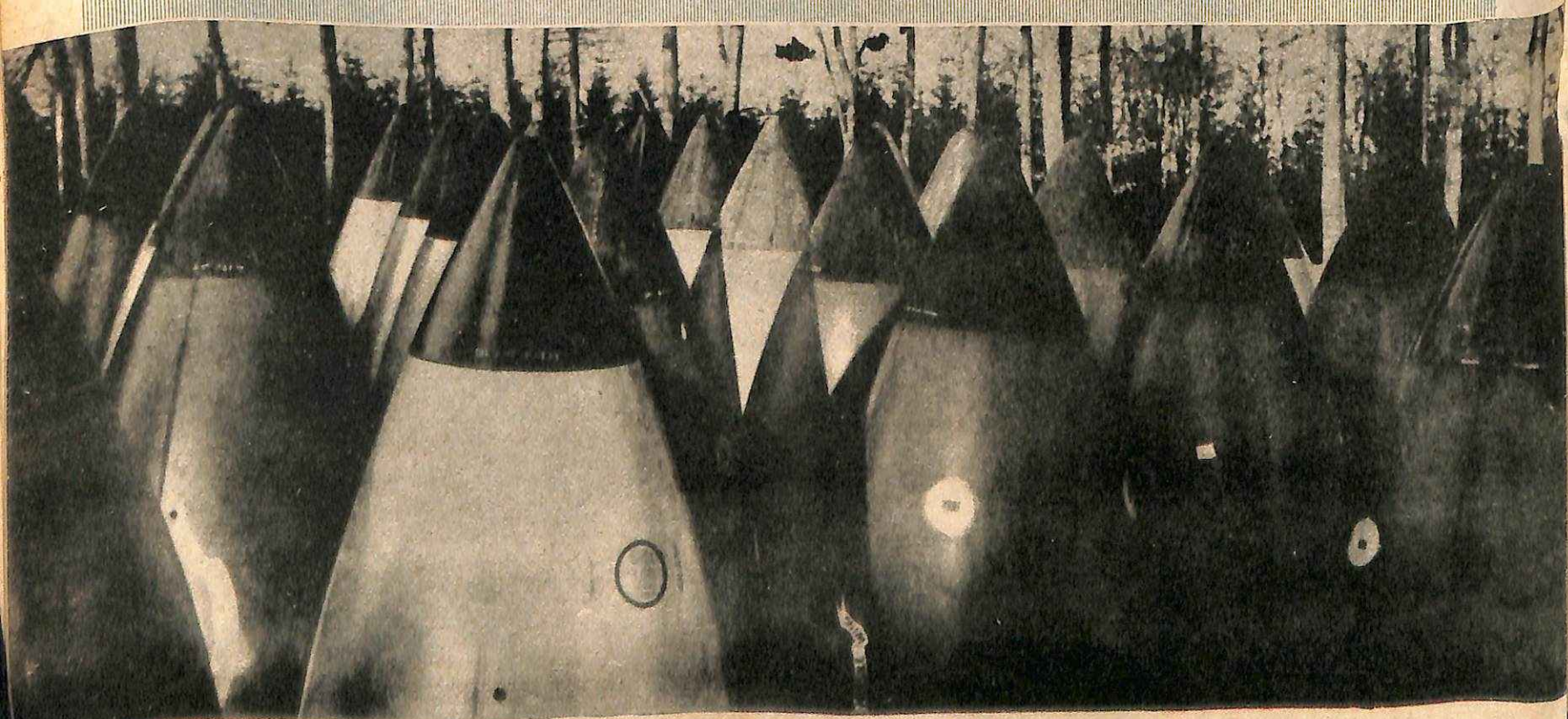
Εἶναι δυνατὸν τώρα νὰ λυθῇ αὐτὸ τὸ πρόβλημα; Ὑπάρχει τρόπος, ὥστε νὰ λιγοστεύουν οἱ κίνδυνοι τοῦ τυχαίου πολέμου, χωρὶς ὁμῶς νὰ χάσουν τὴν ἀμυντικὴν τοὺς δύναμιν οἱ δυῶ ἀντίπαλοι; «Ναί» ἀπαντᾷ σ' αὐτὸ τὸ ἀγωνιάδες ἐρώτημα ἡ σύγχρονη στρατηγικὴ.

Οἱ σημερινῆς βάσεις τῶν πυρηνικῶν ὅπλων παρουσιάζουν τὸ ἐλάττωμα νὰ εἶναι πολὺ τραπὲς ἀπὸ τὸν ἑθρὸ. Γι' αὐτὸ, τόσο οἱ Ρῶσοι ὥσο κι' οἱ Ἀμερικανοὶ δὲ μποροῦν νὰ ἐπιτρέψων στὸν ἀντίπαλον νὰ παραλύσῃ τὴν ἀμυνὰ τους, ἀμέσως μετὰ τὴν πρώτη χτυπήματα. Ἐνας ἀμοιβαίος φόβος κάνει καὶ τοὺς μὲν καὶ τοὺς δε νὰ ἔχουν διαρκῶς «τὸ δαχτυλὸ στὸ κουμπί».

Βρίσκονται δηλαδὴ συνεχῶς σὲ συναγερμὸ, ἐπὶ ποδὲς πολέμου, γιατί, σὲ περιπτώσει αἰφνιδιασμοῦ, θὰ πρέπει ν' ἀποφασίσουν καὶ νὰ δράσουν μὲσα σ' ἐλάχιστον δευτερόλεπτα.

Η ΜΟΝΗ ΔΥΝΑΤΗ ΛΥΣΙ

Τὸ ἰδεώδες θὰ ἦταν, βέβαια, ἕνας γενικὸς ἀφοπλισμὸς. Ἐφάρσον ὁμῶς δὲ γίνεται αὐτὸ,

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΑΝΤΙΚΑΘΙΣΤΑ ΤΗΝ ΛΑΜΨΗ ΕΝΟΣ ΣΤΙΛΒΩΜΑΤΟΣ ΜΕ ΕΚΛΕΚΤΟ ΚΕΡΙ

Τό εκλεκτό κερί της παρκετίνης Μάνσιον κάνει τὰ επιπλά καί τὸ πάτωμα νά λάμπουν. Μὲ τὴν παρκετίνη Μάνσιον δὲν χρειάζεται πολὺς κόπος γιατί στεγνώνει γρήγορα, γυαλίζει εὐκόλα, καί κρατάει πολὺ.

ΛΑΜΠΕΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΕ ΕΝΑ ΚΟΥΤΙ

MANSION
HYGIENIC WAX
POLISH
FOR BRIGHT AND HEALTHY HOMES

Καλοκτηνισμένα μαλλιά

μὲ **ΒΕΛΛΑΦΟΡΜ**

Ἡ μοναδική Γερμανική κρέμα που χάρης στο ΚΟΛΕΣΤΡΑΙ που περιέχει:

- δυνάμυνει καί προστατεύει τὸ μαλλίό σας
- διατηρεῖ τὸ ἀτένισμό σας ὅλοιο ὅλη τὴν ἡμέρα.

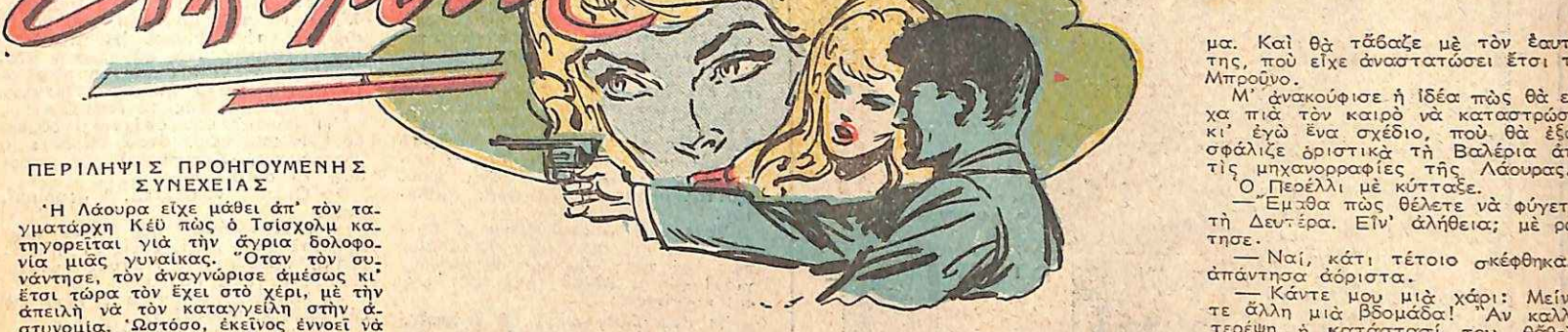
ΒΕΛΛΑΦΟΡΜ
Ἡ ΙΔΑΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΚΤΕΝΙΣΜΑΤΟΣ ΓΙΑ ΟΛΑ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ
ΠΡΟΪΟΝ ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΑΣΙΩΝ WELLA A.G. DARMSTADT

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ: **ΒΕΛΛΑ ΕΛΛΑΣ** ΝΙΚΗΣ 6 ΕΞΟΦΛΟΝΤΟΣ 14 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ 82 864

Συγχοινωνικό, κοινωνικό καί δραματικό μυθιστόρημα ἐπὶ τοῦ "ΑΓΓΙΩΤΕΣ"

«Σκώτωδα»

ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΣΩ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Λάουρα εἶχε μάθει ἀπ' τὸν ταγματάρχη Κεῦ πὺς ὁ Τσιτοχολμ κατηγορεῖται γιὰ τὴν ἄγρια δολοφονία μιᾶς γυναίκας. Ὅταν τὸν συνάντησε, τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως κι' εἶται τώρα τὸν ἔχει στὸ χέρι, μὲ τὴν ἀπειλὴ νὰ τὸν καταγγεῖλῃ στὴν ἀστυνομία. Ὡστόσο, ἐκεῖνος ἐνοεῖ νὰ ἐξηγηθῇ ἐκκαθάρα μαζί της καί της δηλώνει πὺς ἀνακάλυψε τὶς σχέσεις της μὲ τὸ Μπελίνι. Ὅταν δὲ τὸν φεβρίνη πὺς θὰ τὸν καταγγεῖλῃ, τὴν ἀπειλεῖ κι' αὐτὸς πὺς θὰ φανερώσῃ τοὺς στανικὸς σκοπούς της στὸ γιαντὸ Περὲλι. Ἐπειτα της δηλώνει πὺς θὰ φύγῃ, μόλις φτάσῃ ἡ Βαλέρια, κι' αὐτὴ δειχνεῖ πὺς τὸ παραδέχεται. Μιὰ νύχτα ὅμως, παραμονεῖ καί τὴν ἀκούει νὰ φωνάζῃ τὸν καταχθόνιο ἀγέδιο της στὸ Μπρούνο, ἀπὸ σάβισμο, γιὰ νὰ τὸν θασανίσῃ. Τὸ ἔλεει ὅλας τὴν ὥρην ὅτι ἡ δολοφονία τὴν κέρη του, μπροστά στα μάτια του καί χωρίς νὰ μπορῇ αὐτὸς νὰ τὴ βοηθῇ, κι' ὕστερα θὰ φορτώσῃ τὸ ἐγκλημα στὸ Ντέβιντ. Τὸ ἀνακοινώνει ἐπίσης πὺς ὁ Ντέβιντ καταζητεῖται ἀπ' τὴν παλιά ἐκείνη δολοφονία. Ὁ Ντέβιντ σκέπτεται ὅτι, τώρα πὺς ἔτυχε νὰ μάθῃ τὸ σκεῖδιό της, θὰ μπόρῃ νὰ φυλαχθῇ. Ὅταν ὅμως φτάνῃ ἡ Βαλέρια, ἐρωτεύεται τὴν γλυκεῖα καί συμπαινετική αὐτὴ κόπελλα, κι' ἐκείνη ἐπίσης τὸ δειχνεῖ πὺς τὸν συμπαθεῖ. Σκέπτεται λοιπὸν πὺς δὲ μπορεῖ ν' ἀφίση νὰ τὴν ξεκάνῃ ἡ Λάουρα. Πρέπει νὰ τὴν προστατέψῃ. Ἡ κατάσταση τοῦ Μπρούνο χειροτερεύει ἀπὸ μετὰ, ἀπ' ἀγωνία πὺς τὸν θασανίζει, κι' ὁ γιαντὸς ἀνησυχεῖ γι' αὐτὸ καί διατάζει ἀπόλυτη ἀνάπαυσι.

7ον — Πιστεύω πὺς ἡ Λάουρα ἔχει βάλει τὴν ὠρὰ της! εἶπε ζωρὰ ἡ κοπέλλα. Μιὰ βδομάδα τώρα, πὺς εἰσάσε εἰς τὸ Μπρούνο. Δὲν τὸν ἀγάπησε ποτέ. Εἶμαι σίγουρη πὺς σ' αὐτὴν οἰφείλεται ἡ σημερινὴ χειροτερεύση του!

— Δὲν εἶναι κάπως αὐθαίρετο τὸ συμπέρασμά σας; παρατήρησα.

Μὲ κῦτταξε στὰ μάτια, ἐπιμονα.

— Ὑποπτεύομαι πὺς ἐρετὲ καί, καί δὲ θέλετε νὰ τὸ πῆτε!

— Μὰ ὅχι, σὰς βεβαιῶ... Δὲν ὦφελεῖ σὲ τίποτα νὰ ἐξαπτεσθε. Δὲ θὰ γιαντρεῖτε ἔτσι τὸν πατέρα σας, κι' ἐσεῖς θὰ γίνετε δυστυχισμένην... Ἐλάτε τώρα! Θέλετε νὰ πάρτε τὸ τιμὸν!

— Ὁχι, δὲν ἔχω διάθεσι...

Περάσαμε τ' ἀπόγεμα γυρίζοντας τὰ στενά δρομάρια τῆς Παλάντζα. Ἀπὸ ἡ Βαλέρια ψώνισε ὅτι της εἶχε ζητήσει ἡ Λάουρα, ξανακατεβήκαμε στὸ λιμάνι.

Ὁ καιρὸς κυλοῦσε γρήγορα, μαζί της. Μ' εὐχαριστοῦσε ἰδιαίτερα ἡ κουβέντα μας. Εἶχαμε τὶς ἴδιες ἀπόψεις πάνω σὲ πολλὰ θέματα.

Καθίσαμε σ' ἕνα ἴσκιό καί της μίλησα γιὰ τὸ βιβλίο μου, ἀπαντώντας σὲς ἐρωτήσεις της.

— Ἔρετε τί ὦρα εἶναι; φώναξε ἁφνικά, πηδώντας ὁρῶν. Κοιτῶν 7. Κι' ὁ μπαμπάς, πρέπει νὰ πλαιγίσῃ!

— Δὲ θ' ἀργήσουμε νὰ γυρίσουμε, τὴ βεβαιῶσα.

Πραγματικά, σὲ 20 λεπτά εἶχαμε φτάσει. Μ' εὐχαρίστησε γιὰ τὸ ὠρῶ ἀπόγεμα πὺς εἶχε περάσει.

— Μὴ μ' εὐχαριστῇτε, ἀπάντησα χαμογελώντας. Ἦταν καί γιὰ μένα μιὰ ἀπόλαυσι.

Ὅταν κουβάλησα τὸ Μπρούνο ἀπ' τὴν πολυθρόνα στὸ κρεβάτι του, δοκίμασα τὴν ἐντύπωσιν πὺς ἀπεχθάνοταν τὴν ἐπαφὴν μου. Μ' ἀπέλπιζε ὅτι σέφθηκε... Ἦταν κατάκλιμος, μὲ τὰ μάτια κομμένα. Φαινόταν πὺς ὑπόφερε ἀπερίγραπτα.

Μόλις τελείωσα, ἡ μὲς Φλέμινγκ μ' ἐδίωξε ἀπ' τὴν κάμαρα. Ἡ Λάουρα μ' ἀκολούθησε.

— Αὐριο πρέπει νὰ μείνῃ στὸ κρεβάτι ὅλη μέρα, μοῦ εἶπε. Μὴν ἔρθῃς λοιπὸν τὸ πρωῒ. Ἀν θέλῃς νὰ μ' ἐξυπηρετήσῃ, ἀπάλλαξέ με ἀπ' τὴ Βαλέρια. Δὲ μπορῶ νὰ τὴν ἔχω διαρκῶς μπροστά μου... Τὸ μόνον πὺς κάνει, εἶναι νὰ κοιράσῃ τὸ Μπρούνο... Πήγαίνε τὴν στὸ Μιλάνο, ἀν θέλῃς.

Τὴν κῦτταξε.

— Εἶναι περίεργο αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ ἐνδιαφέρον σου γιὰ τὴν ὑγείαν τοῦ Μπρούνο, παρατήρησα.

— Θὰ πῶ σὲ Βαλέρια νάναι ἔτοιμη αὐριο τὸ πρωῒ, σὲ 9½. Μπορεῖτε νὰ πάρτε τ' αὐτοκίνητο. Σαναμπήκε στὴν κάμαρα τοῦ Μπρούνο κι' ἐκλείσε τὴν πόρτα.

Τὴν ὑπόλοιπὴ βραδυά, μὲ ἀσχολήσε τὸ καινούργιο πρόβλημά μου: πὺς νὰ προστατέψω τὴ Βαλέρια, χωρὶς νὰ κινδυνέψω κι' ἐγώ; Ἡ ριζικώτερη λύσις ἦταν νὰ τὰ φανερώσω ὅλα στὸ δόκτωρ Περὲλι. Μὰ δὲν ἤμουν βέβαιος πὺς δὲ θὰ μὲ καταγγεῖλῃ στὴν ἀστυνομία!

Ἡ κατάσταση ἦταν λεπτὴ κι' ἐπικίνδυνη... Καί δὲ μοῦ μένανε παρὰ τρεῖς μέρες ἀκόμα, γιὰ νὰ πάρω μιὰ ἀπόφασιν...

Τέλος, πρὶν κοιμηθῶ, εἶχα ἀποφασίσῃ νὰ ἐφαρμόσω τὸ ἀρχικόν μου σκεῖδιον, ὅλας νὰ λείψω τὴ νύχτα τῆς Παρασκευῆς. Ὡς ὁ Μπελίνι θὰ κοιράσκηται πῶς νὰ περιμένῃ καί θὰ φύγῃ ἀπ' τὴν Ἱταλία. Ὑστερὰ θὰ φροντίζω νὰ βρῶ ἕνα τρόπο, γιὰ νὰ ἐξουδετερώσω ὁριστικὰ τὴ Λάουρα.

Τ' ἄλλο πρωῒ, ἡ Βαλέρια ἦρθε καί μὲ βόηκε, κατὰ τὶς 9½.

— Ἡ Λάουρα μοῦ ἀνάγγειλε πὺς θὰ πῶμε οἱ δύο μας στὸ Μιλάνο, μοῦ εἶπε ζαρώνοντας τὰ φρύδια της.

— Ἀν σὰς εἶναι εὐχάριστο!...

— Ναι, ἀσφαλῶς! Ἀλλὰ δὲ θέλω νὰ σοῦ φέρνω τὴν ἀνάμνησιν μικροῦ παιδι... Ἡ Λάουρα μὲ δίδαξε σκεδὸν νὰ πῶ στὸ Μιλάνο. Ἐστὶ μούσχεται νὰ μείνω ἐδῶ, γιὰ νὰ τὴς ἀποδείξω πὺς δὲ δέχομαι διαταγὰς ἀπ' αὐτὴν...

— Πᾶμε, ἀφοῦ σὰς εὐχαρίστη, της εἶπα διασκεδάζοντας μὲ τὴ θεληματικὴ της ἔκφρασι.

— Ναι, ἀλλὰ θέλω νάχω γυρίσει ἐγκαίρως, γιὰ νὰ δῶ τὸ γιαντὸ, δταν θάρθῃ, τὸ μεσημέρι.

— Ἀν πᾶμε στὸ Μιλάνο, δὲν προφταίνομε νάχωμε γυρίσει τὸ μεσημέρι. Πᾶμε λοιπὸν σήμερα στὴ Στρέζα κι' αὐριο στὸ Μιλάνο. Τί λέτε καί σεις;

Συμφώνησε μαζί μου. Καί περάσαμε ἕνα ὑπέροχο πρωῒν στὴ Στρέζα. Ὁ καιρὸς κύλησε καί πάλι, σάν ἀστραπὴ. Καί γυρίσαμε πῶς τὴν ὥρα πὺς ἀφαινε γιὰ τὸ δόκτωρ Περὲλι.

— Πὺς πάει, γιαντὸ; τὸν ρώτησε ἡ Βαλέρια μ' ἀνησυχία.

— Τὰ ἴδια... Καί τὸν θασανίζει! Τί ὅμως... Τούδεσθα ἕνα καταπραῦντικόν, γιὰ νὰ κοιμηθῇ. Δὲ θέλω νὰ τὸν ἀνησυχῇ κανεὶς. Εἶπα σὲ Λάουρα νὰ μὴ μπῇ στὴν κάμαρά του, καί τὸ ἐπαναλαμβάνω καί σὲ σὰς. Θὰ τὸν περιποιηθῇ ἡ μὲς Φλέμινγκ. Δὲ θὰ φύγῃ, γιὰ τὸ Σάββατοκυριακόν... Ὡς ὁ καιρὸς ἀρχίσῃ νὰ συνέχεται, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ καλὴ ἀνάπαυσι, ὅς τότε ὅμως, ἀπαγορεύονται οἱ ἐπισκέψεις.

Ἀναρωτήθηκε ἀμέσως πὺς θ' ἀντιδρούσε ἡ Λάουρα... Ὅθ ἦταν ἀναγκασμένη ν' ἀναβῇ γιὰ ἀργότερα τὴν πραγματοποίησιν τοῦ σκεδίου της, ἀν δὲν ἐφευγε ἡ νοσοκόμα.

μα. Καί θὰ τῷ δαξέ με τὸν ἑαυτὸ της, πὺς εἶχε ἀναστατώσει ἔτσι τὸ Μπρούνο.

Μ' ἀνακούφισε ἡ ἰδέα πὺς θὰ εἶχα πῶς τὸν καιρὸ νὰ καταστρώσω κι' ἐγώ ἕνα σκεῖδιον, πὺς θὰ ἐξασφάλιζε ὁριστικὰ τὴ Βαλέρια ἀπ' τὶς μηχανορραφίες τῆς Λάουρας.

Ὁ Περὲλι μὲ κῦτταξε.

— Εἰμθα πὺς θέλετε νὰ φύγετε, τὴ Δευτέρα. Εἶν' ἀλήθεια; μὲ ρώτησε.

— Ναι, καί, τέτοιο σκεῖδιον... ἀπάντησα ἀόριστα.

— Κάντε μου μιὰ χάρι: Μείνετε ἄλλῃ μιὰ βδομάδα! Ἀν καλλιτερέψῃ ἡ κατάσταση τοῦ, θάθελα νὰ παίρῃ λίγο ἥλιο. Συνεπῶς, θὰ πρέπει νὰ καθεστῇ πάλι στὴν πολυθρόνα του. Καί θὰ προτιμούσα νὰ μὴ τὸν ἀναδῶθῃ κανεὶς ξένος, ὅς τὴν ἡμέρα πὺς θὰ αἰσθανθῇ καλύτερα.

Διότασα λιγάκι.

— Μείνετε, σὰς παρακαλῶ! μοῦ εἶπε κι' ἡ Βαλέρια. Ἐρῶ πὺς δὲν ἀρέσουν οἱ ἀλλαγές, στὸ μπαμπά. Θὰ τοῦ κἀν καλὸ, ἀν μείνετε.

— Καλὰ λοιπὸν, θὰ μείνω, ἀφοῦ τὸ θέλετε, ἀπάντησα.

Ὁ Περὲλι κοίτησε τὸ κεφάλι του.

— Δὲ θέχετε πολλὰ δουλὲν αὐτὴ τὴ βδομάδα. Τὴν ἐρχομένη ὅμως, ἐλπίζω πὺς θὰναι καλλίτερα καί πὺς θὰ τὸν ὠφελήσῃ νὰ κατεβῇ λίγο ἀπὸ τὸν κῆπο. Τὸ χρειάζεται μιὰ ἀλλαγὴ περιβάλλοντος. Σκοπεῖω νὰ τὸν στείλω στὸ ξενοδοχείον, στὴ Στρέζα, ἀν συνέλθῃ ἀρκέτα.

— Θαυμάσια ἰδέα! συμφώνησε ἡ Βαλέρια. Δὲν κινδυνεύει... ἔ, γιὰ τρέ;

— Ὁχι. Ἡ καρδιά του εἶναι γερὰ. Πῶς ἀνησυχῇτε γι' αὐτόν. Ἀφίστε τὸν ν' ἀναπαυθῇ. Κυττάξτε νὰ ξεσκαστε, στὸ μετᾶς... Ἀν κινδυνεύει ἀληθινὰ, θὰ σὰς τῷλεγα. Μὰς χαιρέτησε κι' ἔφυγε. Ἡ Βαλέρια μοῦ εἶπε τότε:

— Δὲν ἔρω πὺς νὰ σὰς εὐχαριστήσῃ πὺς δεχθήκατε νὰ μείνετε! Ἀφοῦ μπορούσα νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος... ἀπάντησα.

Καθὼς ἐβγαίνα ἀπ' τὴν κουζίνα μετὰ τὸ φαγητό, μὲ πλησίασε ἡ Λάουρα. Ἦταν γλυκὴ κι' εἶχε μιὰ ἔκφρασι ἐξαντλημένη.

Τὴν καταλαβαίνα, εἶν' ἡ ἀλήθεια... Οὐμόμονι τὴ σκηνὴ πὺς της εἶχε κάνει ὁ Μπελίνι, γιὰτὶ ἀοργε, ἐκείνη τὴ νύχτα. Ἀν ἀναγκάσκηται τώρα ν' ἀναβῇ τὸ σκεῖδιόν της, θὰ εἶχε μεγάλους μπελάδες μαζί της...

— Σοῦ ζήτησε ὁ Περὲλι νὰ μείνῃς; μὲ ρώτησε ἐρῶ.

— Ναι. Διὴ σου, ἰδέα ἦτανε; Ὁχι, καθόλου. Εἶν' ὅμως ἕνα καμνὶ ἐπιθυμία νὰ μείνῃς. Ντεῖντ. Πιστεύω μάλιστα πὺς θὰ ἦταν προτιμώτερον νὰ φύγῃς.

— Ὅπως θέλετε! Πῆς τὸ στὸ γιαντὸ. Ἐγὼ συμφωνῶ ἀπόλυτα. Ἀνεβάλα τὴν ἀναχώρησιν μου μόνον καὶ μόνον γιὰτὶ μοῦ τὸ ζήτησε ἐκεῖνος.

Μουρμούρισε μιὰ διαπεραστικὴ ματιά.

— Αφοῦ τὰ κανόνισε ἔτσι ὁ γιαντὸς, πρέπει νὰ μείνῃς, εἶπε. Μ' εὐχαρίστησε πὺς μαθαίνω πὺς σ' ἐπείσε αὐτός. Νόμιζα πὺς εἶχες ἐρωτευθῇ τὴ Βαλέρια!

Συγκρατήθηκα μὲ πολὺ κόπον.

— Αὐτὸ μόνον ἔχεις νὰ μοῦ πῆς; ρώτησα.

— Καί καί, ἄλλο. Πιστεύω πὺς ἡ Βαλέρια θέλει νὰ τὰ φτιάξῃ καί φαντάζεται ὅτι θάχω ἐγὼ ἀντίληψη. Μὰ ὅχι δὲ μὲ νοιάζει, καθόλου. Κάνετε ὅτι θέλετε. Καλὴ διασκέδασι!

Στράφηκε κι' ἀπομακρύνθηκε, μὲ τὸ κυματιστὸ περπατήμα της.

Τὶς πέντε ἐπόμενες μέρες, δὲ χωρίσαμε καθόλου, ἡ Βαλέρια κι' ἐγώ.

Κουρτίνες ἀπὸ ΤREVIRA

Εὐκολύνουν τὴν ζωὴ τῆς νοικοκυρᾶς

Μὲ τὶς κουρτίνες ΤREVIRA τὸ πλῆσιμο τῶν κουρτινῶν ἔπαυσε νὰ εἶναι πρόβλημα.

Τὶς πλένετε σὲ χλιαρὸ νερὸ μὲ σκόνῃ καθαρισμοῦ τῆς προτιμήσεώς σας.

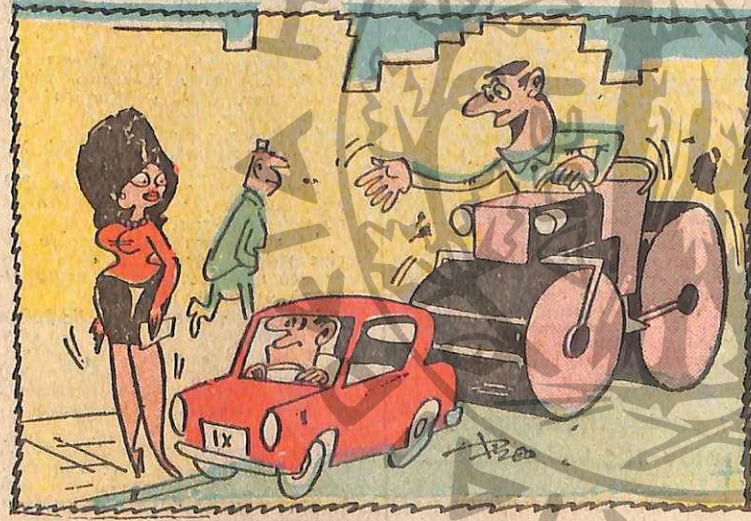
Χωρὶς στίψιμο, χωρὶς νὰ τὶς σιδερώσετε τὶς κρεμάτε ὑγρές. Ποτέ δὲν μπαίνουν.

"Ὁχι διὰ αἰδωμά - ὀχι διὰ σίδερο

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΜΟΝΤΕΡΝΩΝ ΣΧΕΔΙΩΝ

Ζητήστε ἐπιμόνως κουρτίνες ΤREVIRA

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ: "ΔΑΝΤΕΛΛΑ" Α.Ε. ΡΟΜΒΗΣ 11 - ΤΗΛ. 34.608

— Μήπως σὰς ἐνοχλεῖ, δεσποινίς, αὐτός; (Τοῦ Κ. Βλάχου)

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ Μπινάκα
Προϊόν έπιστημονικής έρεύνης
των Έλβετικών έργοστασίων CIBA

Συνιστάται Ιδιαίτερως από τους οδοντίατρους εις όλον τον κόσμον.

Έκοτομύρια άνθρωποι σε 50 χώρες της γής πιστεύουν ότι η Μπινάκα είναι η καλύτερη οδοντόκρεμα που χρησιμοποίησαν ποτέ.

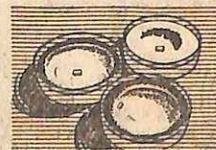
Μόνο η Μπινάκα περιέχει το ανυπέριθτη-το ISATROL που διαλύει την πέτρα των δοντιών και τα διατηρεί γερά, γεμάτα υγεία και με μία κότασπηρ λάμψη.

η Μπινάκα έχει το πιο ευχάριστο και λευκό άρωμα.

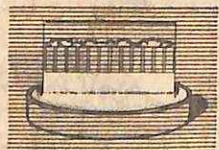
η Μπινάκα είναι άπολύτως άντισηπτική και άποσημητική. Χαρίζει για πολλές ώρες μία ευχάριστη δροσερή άναπνοή και δείχνει το πιο έλκυστικό χαμόγελο.

Σκεπάστε μία έπιφάνεια νερού με καπνό (τσούμο). Ρίξτε μία σταγόνα νερού. Τότε θα σχηματισθί μία μικρή όψη, τόσο μεγάλη, όση είναι και η σταγόνα που ρίξατε....

Όταν όμως αντί για νερό ρίξετε μία σταγόνα διαλυμένης Μπινάκα, η καπνιά θα άποτραβηχθί άπορριπτική προς τις άκρες. Τό άποτέλεσμα αυτό όφείλεται στο ISATROL που περιέχει η Μπινάκα.

Δύο όύλινα πλακίδια που είναι κολλημένα με σά-λο δεν διαχωρίζονται. Όταν όμως τα όάλετε σε ένα διάλυμα Μπινάκα, θα παρατηρήσετε ότι η Μπινάκα θα είχωρήσθ άμέσως παντού.

CIBA - Από το 1884 εις την ύπηρεσίαν της υγείας σας
— η Μπινάκα είναι προϊόν της CIBA —

Έπισκεφθήκαμε μαζί διάφορα ά-ραία μέρη, κάναμε θαυμάσιες εκδρομές, φάρεψαμε, κολυμπήσαμε, φλυαρήσαμε, διασκεδάσαμε με όλη μας την καρδιά.

Έίχα την έντύπωσι πώς είχε σταματήσει ο καιρός... Η περίοδος αυτή ήταν η ωραιότερη της ζωής μου.

Δεν έβρω ποτέ άκριβώς έρωτεύ-θηκα τη Βαλέρια. Ίσως άπ' την πρώτη στιγμή που την είδα... Μου φάνηκε τότε σαν προσωποποίηση της νεότητος, της όμορφιάς, της άσώδητος και της χαρής της ζωής. Μα δεν ήξερα πώς την άγαπού-σα, ως ένα άπόγεμα, που καθόμα-στε μαζί κάτω άπ' τα δέντρα, στην όχθη της λίμνης. Σήκωσα τότε το κεφάλι μου και συνάντησα τα μά-τια της, κορφωμένα πάνω μου. Κυτταχθήκαμε πολλή ώρα, άμίλη-τοι.

Τότε μου άποκαλύφθηκε ο έρω-τάς μου, και συγχρόνως κατάλαβα πώς δεν της ήμουν άδιάφορος, γιατί γύρισε άλλού το κεφάλι της και κοκκίνισε.

Η άνακάλυψι αυτή με τρόμαξε. Ποτέ δεν είχα αισθανθί τέτοιου είδους έρωτα. Δεν είχε καμμία σύγκρισι με το βίαιο φυσικό πά-θος που με είχε σπρώξει στη Λά-ουρα...

Μα ήξερα πώς ήταν μία άγάπη δίχως έλπίδα. Ήμουν 13 χρόνια μεγαλύτερός της και άπένταρος. Με ζητούσε η άστυνομία. Και δεν είχα κανένα μέλλον μπροστά μου. Ντέιβιντ... άρχισε να λέη η Βαλέρια.

Και σταμάτησε άμέσως.

— Τι είναι; ρώτησα χωρίς να την κυττάω.

— Γιατί ζήτε έτσι στην 'Ιτα-λία;... Ναι, έβρω πώς εργάζασθε για το βιβλίο σας... Μα δε θα μπορούσατε να βρήτε μία καλλίτε-ρη θέσι;

— Για το Θεό, μη σκοτίζετε τώρα για μένα, είπα προσπαθών-τας να γελάσω. Δεν είμαι δά μο-ρό παιδί! Έξω να τ' άγάλω πέρα μόνος μου.

— Οά φύγετε πραγματικά, μό-λις συνάβη ο πατέρας;

— Ναι, πρέπει. Για να τελειώ-σω το βιβλίο μου. Και να κυττά-ω, να καλλιτέρω τη θέσι μου.

— Έμεινε άμίλητη για λίγο, κυ-τάζοντας τη λίμνη.

— Όταν πολύ πληκτικά έδω, χωρίς έσας, είπα ύστερα.

— Οχι δά! Όά βρήτε γρήγορα ένα σωρό άπασχολήσεις...

— Μα τίποτα δε σας άναγκάζει να φύγετε, άν δεν το θέλετε. Όά λεία του πατέρα...

— Ποιά δουλειά; ρώτησα ζωηρά.

— Πριν άπ' το δυστύχημά του, οι τών εκκλησιών της Λομβαρδίας, βαρδισμούς. Οι σημειώσεις του μένον άκόμη άταξιόμητα. Έξω μπορούσατε να τους δώσετε μία κάποιια μορφή. Φυσικά, δε σας ενδιαφέρουν για τη ζωή, όταν έρρη τί κανετε.

— Δυστυχώς, είναι άδύνατο, ά-πάντησα. Όταν τελειώσω την έ-ρευνά μου, θέλω να γυρίσω στην πατρίδα μου.

— Η Βαλέρια σήκώθηκε.

— Έχετε δίκιο, είπε. Καλά λοι-πόν, Ντέιβιντ...

— Σαν άπ' την όχθη της βί-λας, άμίλητοι. Ήταν η πρώτη φο-ρά που συνάβαινε, αυτό...

— Η κατάστασι του Μπρούνο δεν είχε καλλιτέρευθί. Την άλλη μέρα που ήταν Τετάρτη — περιμένα-με το γιατρό.

— Έφτασε την ώρα που βοηθούσα το Τζούλιο, τον κηπουρό, να κόψη ένα από τα γειμώνα. Έμεινε πύ-Μπρούνο. Όταν βγήκε έπιτέλους, φαινόταν σκεπτικός άλλ' ικανοποι-μένος.

Τον είδα να κουβεντιάζη πολλή ώρα με τη Βαλέρια. Ύστερα κυ-τάζε προς το μέρος μου και μου άπομακρύνθηκε.

— Έχω να σας μιλήσω, μου εί-πε άπότομα ο γιατρός. Έλ'τε μα-ζί μου.

Τον άκολουθήσα ως τ' αούκτι-νητο, παραξενεμένος γι' αυτό τον τόνο του.

— Σας πληροφορώ πρώτα ότι ο κ. Φαντσίνο πάει πολύ καλλίτερα μου είπε. Η άνάπαυσι τον ώφέλη-σε και πιστεύει πώς η κατάστασι του βελτιώνεται. Άύριο θά τον βγάλετε στον ήλιο... Είπα στη Βα-λέρια να τ' άποκρίσθ συντοφία σήμερα τ' άπόγεμα. Η μίς Φλέ-μινγκ έπιμένει να φύγη, την Πα-ρασκευή, γιατί εις' άύριο, την ά-δεληφή της, στο Μιλάνο. Πιστεύω πώς υπορρδ να της τ' άποτρέψω!

— Η καρδιά μου σφίχτηκε όδυν-ρά. Ήξερα πώς, όταν θάφευγε η νοσοκόμα, η Λάουρα θάβάζε μπρο-στά το σχέδιο της.

— Όπως νομίζετε... μου μού-ρισα.

— Η νοσοκόμα μου, είπα πώς βήγατε πολύ μαζί, έσεις κι η Βα-λέρια, πρόσθεσε ο γιατρός κυτά-ζοντας με στα μάτια.

— Μπορεί άπάντησα. Μου το ζήτησε η κ. Φαντσίνο.

— Ναι, αυτό κατάλαβα κι' έ-γώ... Πρέπει να έξερετε, όστος πώς είμαι ο κηδεμόνας της Βαλέριας, έφόσον ο πατέρας της βρίσκεται σ' αυτή την κατάσταση. Δε μου φαίνεται δε πολύ λογικό να κανετε τόσο συχνά συντοφία... Δεν έχω τίποτα άναγνόν σας. Άλλ' η Βα-λέρια είναι νέα και εύαίσθητη... Δε θέλω να σας έρωτευθί! Καλλί-τερα ν' άποφεύγετε να τη βλέπετε. Μου άνέθηκε το αίμα στο κε-φάλι.

— Καλά θα κανετε τότε να φροντίσετε για την ψυχωαγία της, είπα έρωα. Η κ. Φαντσίνο δεν είναι καθόλου ευχάριστη συντοφία γι' αυτήν, ούτε κι η μίς Φλέμινγκ.

— Ο γιατρός χαμογέλασε.

— Μη θυμώνετε, Τσιόχολι, είπα. Έξερετε καλά, έπος κι' έγώ, ότι, δ-ταν μία κοπέλλα βρίσκεται συνε-χώς μ' ένα ώραίο παλληκάρι σαν έ-σας, υπάρχει κίνδυνος να το έρω-τευθί... Δε σας άπαγορεύω να τη βλέπετε. Σας ζητά μόνο να προ-σέξετε να μη γελαιοποιηθί... Πι-στεύω πώς είναι καλή η συμβουλή σας. Όά δά τί μπορρδ να κάνω για να τη διασκεδάσω.

— Καλά, λοιπόν. Ό' άποφεύγω να τη δά.

— Ευχαριστώ. Θέλετε πάντα να φύγετε τη Δευτέρα;

— Ναι.

— Πρέπει να βρούμε ένα άντι-καταστάτη σας. Όά τ' άναλάβω έ-γώ, έπως είπα στην κ. Φαν-τσίνο.

— Άνέθηκε σ' αούκνητο και πρόσθεσε:

— Ελπίζω να μη σας πρόσβα-λα, Τσιόχολι.

— Μα όχι, καθόλου! Τά ίδια θέλεγα κι' έγώ στη θέσι σας.

— Το ήξερα πώς είσαστε ένας νέος με άντίληψι, λογική και κα-τανόησι.

Με χαίρετσε κι' έφυγε. Καθώς γύριζα προς το σπίτι, η Βαλέρια κατέβηκε τρέχοντας άπ' τη βεράν-τα και ήρθε κοντά μου. Ήταν κα-τακόκκινη και θυμωμένη.

— Πρέπει να σας μιλήσω, Ντέ-ιβιντ, μου είπα. Είν' άνάγκη! Έ-λάτε μαζί μου ως τη λιμανάκι.

Την άκολουθήσα. Όταν φτάσα-με πίσω άπ' τις ίτιές, στράφηκε και με κυτάξε.

— Τι σας έλεγε πριν άπό λίγο ο δόκτωρ Περέλι; με ρώτησε.

— Ότι πάει πολύ καλλίτερα ο πατέρας σας.

— Αυτό μονάχα;... Σας σύστη-σε έπίσης να μην έναυαδωθίτε.

Χαμογέλασα, βλέποντάς την έ-τσι ταραγμένη.

— Έχει δίκιο, Βαλέρια. Έξ'ά-σαμε πώς έδω δεν είμαι παρά ένας ύπνρής. Ο κόσμος φλυαρεί! Η μίς Φλέμινγκ έχει σκανδαλισθί. Τη άνακατεύεται, αυτή; φώ-νασε η Βαλέρια. Κι' αυτός, τί έν-διαφέρειται!

— Μα είναι ο κηδεμόνας σας. Είσαστε παιδί άκόμα.

— Άπλάσθ... θέλετε να μην έα-ναυαδωθίτε;

— Στή κατάστασι μου, όφει-λω να υπακούω στις διαταγές.

— Δεν άπάντησατε στην έρώτη-σί μου.

— Ήταν πολύ ευχάριστο να δγαίνουμε έξω μαζί, πρόσθεσε άρ-γά. Άλλά δε θέλω να παρακούω το γιατρό.

— Άποφεύγετε να μου δώσετε μία είλικρινή άπάντησι... Άκού-στε, Ντέιβιντ! Δε θέλω να φύγε-τε. Δε θέλω να μην έναυαδωθί-με πιά. Σας άγαπώ, Ντέιβιντ.

— Δεν πρέπει να το λέτε, αύ-τό!

— Ήρθε πιδ κοντά μου.

— Μ' άγαπάτε και σείς... δεν είν' έτσι;

Δε μπόρεσα πιά να κρατηθώ. Την έσφίξα στην άγκαλιά μου. Κι αυτή τυλίξε τα χέρια της γύρω στο λαιμό μου.

— Μα είναι τρέλλα, αυτό που κάνουμε!... μου μούρισα.

— Μ' άγαπάς, έ;

— Ναι, σ' άγαπώ. Άλλά δε γί-νεται τίποτα μ' αυτό... Τί θα σκε-φθί ο πατέρας σου;

— Μη, λες κουταμάρες, Ντέ-ιβιντ. Αυτό άφορά έμας μονάχα. Άπ' την πρώτη στιγμή που σε εί-δα...

— Φτάνει! φώναζε, ξεφεύγον-τας άπ' το άγκάλισμά της.

— Ντέιβιντ!...

— Όλα μας χωρίζουν... η ήλι-κία, η κοινωνική θέσι, Η άγάπη μας είναι καταδικασμένη.

— Καθόλου! Όά μιλήσω στον πατέρα μου. Όά καταλάβη... Σ' ά-γαπάει κι' αυτός. Όά σου άναβήσθ τη δουλειά που σου είπα. Όά με-ρήσης να μείνεις έδω και να τελει-ώσης το βιβλίο σου... Όλα θα πάνε καλά, άγάπη μου!

— Οχι, Βαλέρια. Δε φαντάζε-σαι πόσο λυπάμαι... Μα δε γίνε-ται αυτό που λες! Έλλωστε, τί-ποτα για μένα. Κι' έλλωστε, εί-μαι πολύ μεγαλύτερός σου... Άς μη μιλήσω πιά γι' αυτό...

Τη στιγμή εκείνη, άκούστηκε η φωνή της Λάουρας, πάνω άπ' τη σκάλα:

— Βαλέρια! Πού είσαι;

— Πήγαινε να τη βρής, μου-ρούρισα στην κοπέλλα. Δεν πρέπει να μάς δη μαζί.

— Ντέιβιντ, σ' άγαπώ και έξω πώς μ' άγαπάς και συ! μου είπα όρμητικά. Δε θα σ' άφισω να κά-νεις μία άνοησία!

Στράφηκε κι' άνέθηκε τρέχοντας τη σκάλα.

★

Είχα όλο τ' άπόγεμα δικό μου. Άποφάσισα λοιπόν να πάρω τη βάρκα του Μπίτσι και να καταφύ-γω σε κάποια έρημη γωνιά, για να μπορέσω να σκεφθώ με την ησυχία μου.

Καθώς προσπαθούσα να βάλω μπροστά τη μηχανή, άκουσα να ξε-κινήσθ η βενζινακας άπ' τη βίλ-λα. Και την είδα να τραβάη κατά τη Στρεζα. Στο τιμόνι βρισκόταν η Λάουρα.

Όά ξανάρχιζε λοιπόν ο έφιάλ-της!

Άναψα το μοτέρ και την άκο-λούθησα άπό μακριά. Μάντευα πού πήγαινε. Μα ήθελα να βεβαιώω άπόλυτα πώς είχε ραντεβού με το Μπελίνι.

Όταν έφτασα στο νησί Πεσκα-τόρι, βρήκα τη βενζινακας δεμέ-νη πάλι κοντά στο ξενοδοχείο. Έ-να έξακολουθούσε το δρόμο μου, σίγου-ρος πιά πώς η Λάουρα θα έναυα-ζε μπροστά το σχέδιό της.

Πήγα κι' άραξα τη βάρκα στο λιμανάκι της Στρεζα και βγήκα στην προκυμαία. Κάθισα σ' ένα παγκάκι.

Έπρεπε να πάρω μία άπόφασι, σήμερα κι' όλας. Δε χωρούσε άνα-βολή!

Φεύγοντας την Παρασκευή, θα μετατόπιζα όπλως για μερικές μέ-ρες τον κίνδυνο που άπειλούσε τη Βαλέρια. Δε μπορούσα έλλωστε να την άφισω μόνη στη βίλλα, στη διάθεσι της Λάουρας, που μπορού-σε να βάλη το Μπελίνι να τη δολο-φονήσθ, έστω κι' άν δε θα ήμουν πιά εκεί για να μου φορτώσουν το έγκλημα.

Κατά βάθος, ήξερα πώς υπήρχε μία λύσι, μία μονάχα! Μα δεν είχα τολμήσει ως τώρα να την άντιμε-τωπίσω...

Η κατάστασι, άπ' την άποψί μου, ήταν η έξης: Η Βαλέρια μ'

άγαπούσε και την άγαπούσα. Με περίμενε μία δουλειά πολύ ευχάρι-στη. Και δεν ήταν άδύνατο να δε-χθί μία μέρα ο Μπρούνο να μ' ά-φισθ να παντρευθί τη Βαλέρια.

Το μόνο εμπόδιο ήταν η Λάου-ρα. Έφτασε να πη μία λέξι, για να με πιάσουν και να με καταδικά-σουν ίσως σε θάνατο, για ένα έγκ-λημα που δεν είχα κάνει. Έξ' αλ-λου — το πιδ σοβαρό! — σχεδι-άζε να δολοφονήσθ τη Βαλέρια! Η άσφάλεια κι' η εύτυχια μου, όπως και της Βαλέριας, κρέμονταν άπ' αυτήν. Όσο ζούσε η Λάουρα, δε θάμαστε ποτέ άσφαλισμένοι! Μα, άν πέθαινε, η κατάσταση θ' έλλαζε άμέσως για μάς.

Αυτό ήταν! Είχε πάρει έπιτέ-λους έσπτερη μορφή η ιδέα που στριφογύριζε έδω και δυό μέρες στο ύποσυνείδητό μου... Άν πέ-θαινε η Λάουρα!

Πέταξα με θυμό το τσιγάρο μου και σήκώθηκα. Άρχισα να παρα-λογίζομαι κι' έγώ... Εύκολο ήταν να λέω: «Άν πέθαινε η Λάουρα, θα ήμαστε ήσυχoi». Μα δεν υπήρ-χε καμμία πιθανότης να πεθάνη. Εκτός αν...

Σχεδιάζε να δολοφονήσθ τη Βα-

λέρια. Γιατί να μη δολοφονήσω έ-γώ αυτήν; Όά ήταν η δίκαιη τιμω-ρία της!

Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά και το στόμα μου είχε στεγνώσει. Προσάβησα να διώξω άπ' το νου μου αυτή τη σκέψι. Μα ήμουν βέ-βαιος πιά πώς ήταν η μόνη λύσι!

Άν δεν ήθελα να χάσω τη Βα-λέρια, η Λάουρα έπρεπε να λείψη!

Μα πώς να γίνη αυτό χωρίς να κινδυνέψω; Μήπως υπήρχε κανένας τρόπος να φορτώσω το έγκλημα στο Μπελίνι — έπως η Λάουρα ή-θελε να φορτώσθ το δικό του σε μένα;

Ο καιρός περνούσε γρήγορα. Δε μου μένανε παρά δυό ή τρεις, για να έτοιμάσω το σχέδιό μου.

Άναψα ένα τσιγάρο και παρα-τήρησα μ' ικανοποίησι πώς δεν έτρεμε το χέρι μου. Οι χτύποι της καρδιάς μου είχαν ήρεμήσει.

Ξανακάθισα στον πάγκο.

Έπρεπε να προσέσω πολύ, να μην κάνω κανένα λάθος!

Και πρώτα — πρώτα, χρειαζόταν ένα φανερό έλατήριο του έγκλημα-τος, τέτοιο που να στρέψη άμέ-σως τις ύποψιες έναντίον του Μπε-λίνι. Είχε άρκετά βαρύ το ποινικό

του μπρούνο, όστε δε χρειαζόταν πολλά για να πεισθί η άστυνομία.

Ο νους μου πήγε άμέσως στο μαργαριταρένιο κολλίε της Λάου-ρας! Το είχε πάρει άπ' το Στανί-πο και το είχε φορέσει μία — δυό φορές. Όά μου ήταν εύκολο να το κλέψω, άπ' την κάμαρά της, άν δεν το φορούσε, την Παρασκευή το βράδυ. Ο Μπελίνι είχε έργασθί προηγουμένως στη βίλλα. Υπετίθε-το λοιπόν πώς ήξερε την ύπαρξί του. Τί πιδ λογικό άπ' το να σκο-τώσθ τη Λάουρα για να της το πάρη;

Μικρές στάλες παγωμένου ιδρώ-τα κυλούσαν στο πρόσωπό μου.

Το σχέδιο της Λάουρας ήταν να περιμένη το Μπελίνι στο διαμέρι-σμα του ύποστέγον, την Παρα-σκευή το βράδυ, στις 9. Στο μετα-ξύ, έγώ θα ήμουν άπασχολημένος με τ' αούκνητο. Η Βαλέρια θα βρισκόταν δίπλα στο μαζιλάρι του Μπρούνο.

Λοιπόν, λίγο πριν άπ' τις 9, θα πήγαινα στο διαμέρισμα και θάμπαίνα με το κλειδί που μου εί-χε δώσει η Λάουρα. Όταν θα έμ-φανίζόταν αυτή, θα τη χτυπούσα στο κεφάλι. Ύστερα θα κατέβαινα

Ο,ΤΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΥΠΑΡΧΕΙ...

...είς Σερβίς,

σας το προσφέρουν τα
ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

**ΑΔΕΛΦΟΙ
ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ**
ΑΘΗΝΑΙ-ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

* Η έτικέτα αυτή είναι έγγύησις έκλεκτής ποιότητος

στο λιμανάκι και θα περίμενε το Μπελίνι.

Μ' αυτόν έπρεπε να είμαι πιο προσεκτικός. Μα θάβροκα μία καλή κρυψώνα εκεί γύρω, στα σκοτεινά.

Ένα χτύπημα στο κεφάλι μ' ένα σκακόλι με άμμο δε θ' άφαινε κανένα εξωτερικό ζημιά. Θα τον χτυπούσα το στιγμή που θαδύνανε απ' τη βάρκα του. Ύστερα θα του έβαζα στην τσέπη το καλλίε και θα τον πετούσα στη λίμνη. Θ' αναποδογύριζε τη βάρκα και θα επέστρεφε στο υπόστεγο.

Οι αστυνομικοί θα κρίτευαν πώς, πάνω στη βιασύνη του, ο Μπελίνι είχε ανατρέψει τη βάρκα κι' είχε πνιγεί.

Το σχέδιό μου φαινόταν αρκετά καλό εκ πρώτης όψεως. Είχε ωστόσο και τα δυνάτα σημεία του: Μπορούσε να φτάσει πρώτος ο Μπελίνι, ή να φανεί κι' οι δύο μαζί. Αν όμως με βοηθούσε η Τύχη, όλα θα πήγαιναν περίφημα.

Εμείνα πολλή ώρα στον ήλιο, εξετάζοντας κάθε λεπτομέρεια, αναλογίζοντας το παραμικρό λάθος. Ήθελα του εγκλήματος είχε πάψει πια να με φοβίζει. Δοκίμαζα την έντονη πώς άπαιχα δύο δαχτυλά μόνο απ' την ελγύχη, που το πρωί μου είχε φανεί άπιστη...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Κατά τις 4, πήρα το τραίνο για το Μιλάνο. Στο σταθμό της Στρέζας, φρόντισα ν' ανακατευτώ με τους τουρίστες, για να περάσω απαρατήρητος. Έπρεπε να μείνι απόλυτως μυστικό αυτό το ταξίδι μου.

Ανέβηκα σ' ένα ξεχειλό διαμέρισμα τρίτης θέσεως. Κανείς δε μου έδωσε προσοχή. Αναρωτιόμουν ωστόσο πώς θα φέρνονταν οι συνταξιδιώτες μου, αν ξέρανε τί μαγεύερα...

Αν μου λέγανε, την προηγούμενη μέρα, πώς θα σχεδιάζα δύο ανθρώπους, χωρίς να νοιάσω την παραμικρή φρίκη ή πανικό, σίγουρα δε θα το πίστευα.

Μα, από τότε που παραδέχθηκα πώς ήταν ή μοναδική λύσι, ένοιόμουν πια τον έαυτό μου ήρωα κι' αμείλιχτο, όπως ήταν ή Λάουρα τη νύχτα που βέλησε να με πείσει ν' αφήσω να μου πειρή απ' τα χέρια ο Μπρούνο...

Η μόνη μου φροντίδα ήταν ν' αποφυγώ κάθε λάθος. Μελετώντας όμως το σχέδιό μου, είχα καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ή Λάουρα κι' ο Μπελίνι εννοούσαν την επιτυχία του — δίχως να το ξέρουν, βέβαια.

Η Λάουρα είχε πη στο Μπρούνο πώς θα πήγαινε στο διαμέρισμα, ζήτησε για να ακούσει δίσκους με τζαζ. Αυτό με βοηθούσε, γιατί ή μουσική θα σκέπαζε τις φωνές της — αν δεν κατάφερα να τη χτυπήσω πριν προλάβει να φωνάξει. Πλησιάζοντας με τη βάρκα, ο Μπελίνι θα περίμενε να δει φωτισμένο το διαμέρισμα. Επομένως, δε θα ήμουν αναγκασμένος να κάνω τη δουλειά μου στα σκοτεινά.

Η μόνη σοβαρή δυσκολία ή Λάουρα ή ο Μπελίνι, ή αν φάνταζε κι' οι δύο συγχρόνως. Άλλ' αυτό μου φαινόταν απίθανο.

Για νύχτα ένα αξιόλογο αλλοθι, ή Λάουρα θαφαινε απ' τη βίλλα λίγους μέτρας από το Μπρούνο. Ο Μπελίνι ήταν πάλι πολύ δυνατός το πικ — απ' γύρω ξέρουν ή Βαλέρια κι' ο Μπρούνο πώς ήταν πραγματικά στο διαμέρισμα, και συγχρόνως για να μην ακουστούν τα κουτιά της βάρκας του Μπελίνι. Η μουσική θάφαινε μακριά, στην ήσυχη νύχτα.

Μα έπρεπε να πάω όλα μου τα μέτρα. Ο Μπελίνι ήταν πάλι δυνατός. Ήθερα πώς, αν πάλευα να ζή του, δε θα μπορούσα λοιπόν να ταχειριστώ. Θα σκόπευα να το μεν απειλήσω μ' αυτό, αν δεν πρόφταν να τον χτυπήσω με το σκακόλι με την άμμο.

Ήθερα πώς ήταν επικίνδυνο να προμηθευθώ ένα πιστόλι. Μία κα μου χρειαζόταν όμως, αποφασιστικά κλέψω το ρεβόλβερ του Τόρκι. Ήθερα πώς αυτός άνηκε στη

Μαφία — το είχα μάθει απ' το Γκιουζέπε, κάποτε που ήταν μεθυμένος. Αν αναγκαζόμουν λοιπόν να τον πυροβολήσω, θ' άφαινα το πιστόλι κοντά του, κι' έτσι ή αστυνομία θα στρέφονταν προς τον Τόρκι.

Ήθερα πώς υποπτεύονταν το Μπελίνι για τη δολοφονία του Λουθέσι σε άλλο μέλος της Μαφίας. Θα πίστευαν λοιπόν ότι, βγαίνοντας απ' το διαμέρισμα, αφού χτύπησε τη Λάουρα και της πήρε το καλλίε, βρήκε μπροστά του τον Τόρκι, που τον είχε παρακολουθήσει κι' ότι εκείνος τον σκότωσε.

Αν ο Τόρκι είχε εξασφαλισμένο αλλοθι — όπως εννοούν — ή αστυνομία θα υπέθετε πώς είχε αναθέσει σε άλλο μέλος της Μαφίας την εκτέλεσι του Μπελίνι, και πώς του είχε δανείσει το ρεβόλβερ του.

Δε σκόπευα να μπλέξω τον Τόρκι, αν μπορούσα να το αποφύγω. Έφασον όμως αυτός με είχε πωλήσει στη Λάουρα, δε θα δίταζα να τον μεταχειρισθώ κι' έγω, αν υπήρχε ανάγκη.

Ήμουν απόλυτα βέβαιος πώς είχα προβλέψει όλες τις πιθανότητες.

Κατά τις 6, έφτασα έξω απ' το σπίτι του Τόρκι. Τον πήρα στο τηλέφωνο, από ένα τηλεφωνικό βάλανο σχεδόν αντικρινό. Περίμενα λίγο και, μη παίρνοντας απάντησι, κατάλαβα πώς έλειπε. Δίσχινα λοιπόν το δρόμο, μπήκα στο σπίτι κι' ανέβηκα στο τέταρτο πάτωμα.

Συνάντησα μόνο μία μεσκόφι γυναίκα, στο τρίτο κεφάλαιο, που μούριζε μία αδιάφορη ματιά.

Χτύπησα την πόρτα του Τόρκι. Καμιά απάντησι.

Έχουσα τή δαχτυλά μου στο γραμματοκιβώτιο και τράβηξα έξω ένα κλειδί. Ήθερα πώς τράβηξε εκεί ο Τόρκι, σαν έφεβικό, γιατί ή Σιμόνε έκανε διαρκώς το δικό της.

Ανοιξα, μπήκα στο σαλόνι και κλειδώσα πίσω μου την πόρτα. Ξανάβαλα στη θέση του το κλειδί.

Έφασα ύστερα παντού και βρήκα το πιστόλι, σ' ένα συρτάρι της κρεβατοκάμαρας, κρυμμένο κάτω απ' τα εσώρουχα της Σιμόνε. Ήταν Κόλτ των 38.

Είχε τέσσερις σφαίρες στο γεμιστήρα κι' άλλη μία στην κάνη. Καθώς τρέβα στην τσέπη μου, άκουσα ένα θορύβο, σαν να σκόλιζε κάποιος στο γραμματοκιβώτιο!

Έτρεψα άμέσως στο σαλόνι και κρούφτηκα πίσω απ' τις κλειστές κουρτίνες του παραθύρου. Την άλλη στιγμή, άνοιξε ή πόρτα και μπήκε ή Σιμόνε.

Σου λέω πώς, δε θα γυρίσω πριν απ' τις 9, έλεγε μ' ανυπομονησι. Μα, αν φοβάσαι, φύγε. Δε με νοιάζει.

Δε φοβάμαι. Αναγνώρισα τη φωνή του Ουμπέρτο. Ή Σιμόνε τον κτύπαζε, χαμογελώντας του προκλητικά.

Θέλω άμέσως το δαρο μου, ήλθες. Πόσα θα μου δώσεις;

Ο άντρας έφασε τις τσέπες του ενώ συγχρόνως έλεγε στενωχωρημένο:

Δεν ξέρω αν είναι φρόνιμο... Ήταν πώς σκότωσε ο Τόρκι...

Μα πότε φορές πρέπει να σου το πώ; γκρίνιασε ή Σιμόνε.

Πάει σε μία συγκέντρωσι. Θα γυρίσει μετά τις 9.

Άφου είσαι σίγουρος... Πάντως, δε μπορώ να σου δώσω περισσότερα από ένα χιλιάριο.

Ή Σιμόνε τον έπιασε απ' το μπράτσο και τον έσπρωξε μέσα στην κρεβατοκάμαρα.

Πρέπει να μου δώσεις κάτι παραπάνω, έλεπε με τραχεία φωνή. Τι είν' ένα χιλιάριο;...

Κι' έκλεισε πίσω τους την πόρτα, ενώ ο Ουμπέρτο διαμαρτυρότανε.

Βγήκα τότε άθόρυβα απ' την κρύπτη μου, άνοιξα την έξοδου, κατέβηκα τη σκάλα και βρέθηκα στο δρόμο.

Φρόντισα ν' αγοράσω ένα γεμάρι καουτσουκένια γάντια, τελείως έφαρμασμένα στο χέρι μου. Έπειτα πήγα σ' ένα κλειδαρά, τούδωσα το κλειδί του διαμερίσματος του υποστέγου και του ζήτησα να μου φτιάσει ένα όμοιο. Περίμενα λίγο, το πήρα, πλήρωσα κι' έφυγα.

Το πρώτο μέρος του σχεδίου μου είχε συμπληρωθί μ' επιτυχία! Είχα το ρεβόλβερ, τα γάντια και το αντικλειδί. Δε μούμενε, παρά να ετοιμάσω το σκακόλι με την άμμο. Μα αυτό δε θάταν καθόλου δύσκολο.

Τράβηξα προς το σταθμό, με μεγάλες δρασκελιές.

Στις 9 και τέταρτο, είχα γυρίσει στην κάμαρά μου. Είχα φέρει απ' το Μιλάνο σάντουιτς και μία μπότηλια κρασι, γιατί δεν ήθελα να παρουσιάσω στη βίλλα. Προτιμούσα να μη δώ τη Βαλέρια, πριν νάναι τελείως εν τάξει το σχέδιό μου.

Έφασα, ξεπλώθηκα στο κρεβάτι και κάπνισα. Σε λίγο, άκουσα το Μπίτσι και τη γυναίκα του ν' ανεβαίνουν για ύπνο. Περίμενα μία ώρα ακόμα, κι' ύστερα κατέβηκα άθόρυβα στο γκαράζ. Βρήκα μία λινάτσα, κατάλληλη για τη δουλειά που την ήθελα, κι' ένα κασόνι με άμμο. Πήρα λίγη άμμο, ένα σόμα και το πανί κι' ανέβηκα στην κάμαρά μου.

Έφτιαξα γρήγορα το σκακόλι. Ήθερα τις κατάλληλες διαστάσεις και το βάρος, γιατί ο Τόρκι κρατούσε πάντα πάνω του ένα τέτοιο, κι' έλεγε μάλιστα πώς ήταν το καλύτερο «επιχείρημα» σε περίπτωση καυγά...

Κοιμήθηκα ήσυχα, τη νύχτα εκείνη. Δεν ονειρεύτηκα καθόλου — για πρώτη φορά από τότε που είχα εγκατασταθί σ' αυτή την κάμαρα...

Τ' άλλο πρωί, όταν έφτασα στη βίλλα, είδα τη νοσοκόμα καθόλου καλή. Μου χαμογέλασε μάλιστα — πράγμα παράξενο... Τον κύριο Μπρούνο στην πολυθρόνα του, σήμερα; ρώτησα.

Βεβαίως! Πέρασε θαυμάσια τη νύχτα του και φαίνεται πολύ καλά. Όταν γυρίσω, την Τρίτη, θα τον πάμε στο ξενοδοχείο, όπως διάταξε ο γιατρός.

Πότε φεύγετε, μίς;

Αύριο το πρωί.

Ή εκπληκτική εκείνη καλλιτέρεψι του Μπρούνο με παραξέναε. Έπρεπε να ξέρει ότι, άμέσως αφού θάφαινε ή νοσοκόμα, ή Βαλέρια θα κινδύνευε πάλι! Πώς λοιπόν δεν άγωνιούσε;...

Η μόνη πιθανή εξήγησι ήταν ότι ή Λάουρα τον είχε πείσει πώς του είχε ψέμματα και πώς δε σκόπευε να πειράξει καθόλου τη Βαλέρια. Μα τότε είχε καταρρώσει, να βρεθί μονάχη μαζί του; Ήταν περίεργο...

Από τότε που χειροτέρεψε ο κύριος Μπρούνο, έμεινε καθόλου μόνι μαζί του ή κυρία Φαντίνο; ρώτησα τη νοσοκόμα, θσο φυσικά, δεν μπορούσα.

Την Τρίτη, για μερικά λεπτά μονάχα, ενώ έκανα ένα γύρο στον κήπο. Γιατί αυτή ή ερώτησι;

Κι' ή μίς Φλέμινγκ μούριζε μία διαπεραστική ματιά.

Έλεγα με το νου μου πώς δε θάλατε να σας αντικαταστήσει για λίγο, για να πάρετε ένα σιτί γόν άέρα σας. Δε θάναι ευχάριστο μένετε διαρκώς κλεισμένη μέσα...

Πολλά πράγματα αναγκάζεσαι

κάνεις να κάνη, χωρίς να του είχαι ευχάριστα, απάντησε ξεοά. Έλατε τώρα, άρκετά φιληρήσαμε! Ο κ. Φαντίνο θα περιμένη ανυπόμονα να βγί στη βεράντα.

Αυτή είναι ή εξήγησι! σκεπτόμουν, καθώς την ακολουθούσα. Ή Λάουρα κατάλαβε πώς, όσο υποφέρει απ' την αγωνία ο Μπρούνο, δε θα φύγη ή νοσοκόμα από κοντά του, κι' έτσι το σχέδιό της κινδυνεύει να ματαιωθεί. Κατάφερε λοιπόν να τον πείσει πώς του τα είχε ψέμματα, όλα εκείνα, για να τον βασανίση. Συνεπώς, τώρα ή σύχασε πια ο Μπρούνο.

Όταν μπήκα στην κάμαρά μου, ο Μπρούνο με κτύπαζε, με ύφος συλλογισμένο, άλλα δίχως τρέμο. Κι' όταν τον ήλκασα στα χέρια, δε φάνηκε να του προκαλή αποστροφή το άγγιγμά μου. Συμπέρανα λοιπόν πώς τον είχε πείσει ή Λάουρα ότι ήταν ψεύτικες οι κατηγορίες της έναντιον μου.

Τον έβαλα στην πολυθρόνα του και του είπα:

Βλέπω μ' ευχάριστση πώς πάτε πολύ καλλίτερα, κύριε.

Αφίστε τις κουβέντες τώρα, με δέχομαι ή νοσοκόμα. Πηγαίνετε. Πρέπει να περιποιηθώ τον άρρωστο.

Χαμογέλασα στο Μπρούνο, με κάποια άμνησιν. Ή ματιά του δεν είχε πια έκθρηκη έκφρασι, άλλ' ούτε και το φιλικό ένδιαφέρον των πρώτων ήμερών. Θάλεγε κανείς πώς μ' έβλεπε τώρα σαν αίνιγμα και δυσπιστούσε...

Διασχίζοντας τον κήπο, συνάντησα τη Λάουρα. Το πρόσωπό της ήταν κομμένο και τα μάτια της στεφανωμένα από μαύρους κύκλους.

Πού ήσουν χτές τη νύχτα; με ρώτησε τραχεία. Σε χρειαζόμουν. Δε θέλω να εξαφανιστείς! Έτσι, δίχως να μου λες πού πές.

Την κτύπαζε, χαμογελώντας. Δεν είχε πια καμιά γοητεία για μένα. Αναρωτιόμουν μάλιστα πώς είχα κάνει τη μεγάλη βλακεία να την ερωτευθώ...

Ξχνός πώς δεν είμαι πια ή υποπρήτης σου, απάντησα. Δεν έχω να σου δώσω λογαριασμό. Δέχθηκα να μείνω μερικές μέρες ακόμα, για κατήρι του γιστρού.

Τα μάτια της πετούσαν σπινές. Μα κατάρρωσε να δαμάση το θυμό της.

Καλά, Ντέιβιντ, είπε. Όπως θέλεις... Μου δίνεις, σε παρακαλώ, το κλειδί του διαμερίσματος; Ξεχάσες να μου το επιστήρηνς.

Το περίμενα, και γι' αυτό είχα φροντίσει να φτιάξω δεύτερο κλειδί. Της έδωσα το δικό της. Κτύπαζε συγχρόνως το πρόσωπό της. Τα μάτια μου ανέβηκαν ως το μέτωπό της. Εκεί έπρεπε να χτυπήσω...

Δυνατά μ' ένα βαρύ αντικείμενο που θάπαζε το κόκκαλο. Έτσι θα πείθαινε γρήγορα, και άνοδονα!

Μην ξεχάσεις πώς δε φύγη αύριο ή μίς Φλέμινγκ, μου είπε. Στο διάστημα της άουσίας της, δε θέλω να λείπης και συ.

Οχι, θα μείνω εδώ, τη βεβαίωσα.

Και της γύρισα την πλάτη. Έπρεπε να βρώ το κατάλληλο όπλο για να το σκοτώσω — ένα πράγμα που θα βρισκόταν μέσα στο διαμέρισμα, ώστε να υποτεθί πώς θ' άρπαξε ο Μπελίνι και τη χτύπησε μ' αυτό, για να την έμποδισί να φωνάξει.

Λίγο μετά τις 11, ή Λάουρα έφανε με την Άλφα - Ρομέο. Πήγα άμέσως στο διαμέρισμα.

Ανοιξα, μπήκα κι' άφαισα την πόρτα μισανοιχτή. Κτύπαζε γύρω. Πάνω στο τζάκι είδα μία μπρούτζινη προτομή του Δάντη. Την πήρα και τη ζύγισα στο γέρι μου.

Ήταν, έτσι χρειαζόταν. Οι κοφτερές γωνίες της θα προενοούσαν έ να τραυμα θανατηφόρο.

Την άφαισα πάλι στη θέση της κι' έφασα για μία καλή κρυψώνα, όπου θα περίμενε τη Λάουρα να τον άρπάσει. Διάλεξα τη γουρλόπα του τοίχου, της τσουλές.

Είχε εκεί μέσα άρκετη θέσι για να σταθώ άθρησι. Την έκλεισα και έαναγύρισα στη μεγάλη κάμαρα. Μπαινόμουν, αντίκρυσα τη Βαλέρια, στο κατόφλι της πόρτας.

ΤΟ ΣΤΑΘΕΡΟ ΕΞΟ ΜΕΙΣ

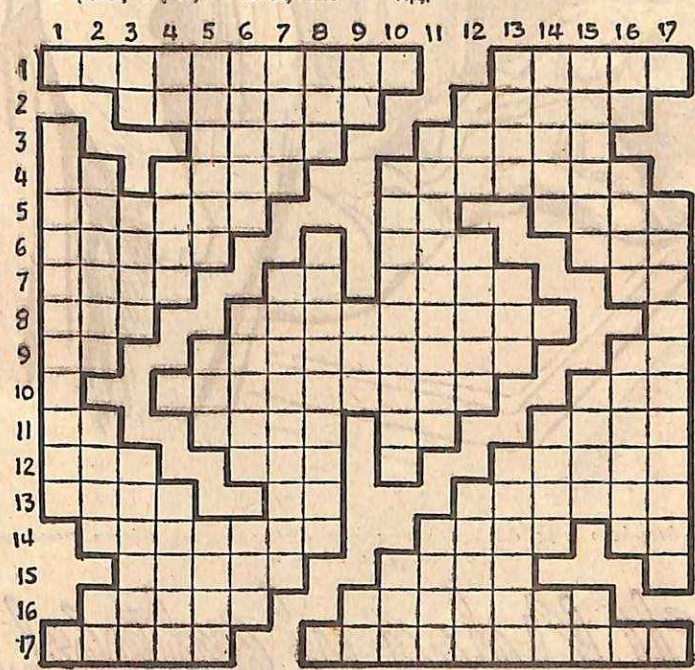
ΑΡΙΘΜΟΣ 880

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Σκότωσε τον πατέρα του. — Στήλη από ομοιομορφα πράγματα (δημ.).
- 2 Ανατροπή της ηρεμίας, της αμαλότητας. — Πολιτεία της Β. Βραζιλίας επί του Άτλαντι κόσ.
- 3 Μεγάλο ποίημα με ήρωική ύπόθεσι. — ... Καλέ: Γαλλίδα στήρ.
- 4 Ο μισός Άρας. — Ένας από

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Στανακός.
- 2 Μία των έννεα Μουσών. — Σηλικός τίτλος, που σημαίνει «Βασίλευς». — Βυζαντινή νότα.
- 3 Όμοια σύμφωνα. — Γερμανός ζωγράφος, που διετέλεσε το 1852 καθηγητής της Σχολής Καλών Τεχνών. Άθηνά.
- 4 Γυιός του Διός και της Αλγίης.

τους επτά σοφούς της άρχαιότητας. — Περίφημο άστροσκοπιο των Η.Π.Α.

5 Μυθικός βασιλεύς που έξεστράτεψε κατά της Ρώμης μετά την άρπαγή των Σαβίνων. — Ανεστραμμένο άστρο.

6 Σέρ Γουόλτερ... Άγγλος μυθιστοριογράφος.

7 Φύλαρχος (άρχ.). — Φύλαρχος σε άφρικανική χώρα. — Άρχαία Ιβρύματος.

8 Χωρίς αυτό ο άνθρωπος γίνεται άνικανος για έργασια. — Κατά τους άρχ. Αιγυπτίους, άλλο άνδρώμα, το σώματος που επιζούσε μετά θάνατο. — Το παίρνουμε από τη θάλασσα. — Πρόδρει μπροστά σε φωνή.

9 Άνθρωποι συγκατάεσαι με και άδιαφορία. — Οδηγώ. — Βυζαντινή νότα.

10 Έκφράζει δυσάρεσκεια και άναγράφεται μερικές φορές σε άδικο βιβλίο. — Άλφα (γυρλά) είδικο βιβλίο.

11 Ο κατοίκος της χώρας από 7 καθεώς. — Χαζευτικό γυναικείο όνδματος.

12 Νότα. — Μεταφορικός μίς βγά. — Ζει από δύσκολη θέσι. — Νόστιμος μεζές (στην καθαρεύουσα).

13 Στοιχείο της φύσεως. — Το κεντρικό τμήμα της Αθήσωνιας. — Κάτοικος ελληνικού νησιού.

14 Περιήρησι άγγλική έφημερίδα. — Κάτι που κάνουν συχνά οι άρρωστοι. — Άρχη έρωτήσεως.

15 Άκακο μικρό τερόποδο. — Δίλοπο μαχαίρι. — Υποθετικό.

16 Τό χρησιμοποιοίς δείχνοντας. — Ελαφύτες γροθιές την μεταχειρίζονται άκόμη στα χαρτιά μας. — Έρρημος.

17 Ντώνουν τους τοίχους (πληρ.). — ΝΙΚ. Γ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ (Στοιγία — Κατερίνη).

Ή λύσις του 879 στη σελ. 66

Γιορτή στο σπίτι...

Ή γιατί λέει πάντα πώς τα μακαρόνια ΜΙΣΚΟ είναι τα καλύτερα, 35 χρόνια μόνον ΜΙΣΚΟ μαγειρεύει, αυτό συμφωνούν και τα εγγονάκια της, γιατί βρίσκουν πώς τα ΜΙΣΚΟ είναι τα νοστιμότερα, μιά μιά λέει ακόμα πώς είναι και τα οικονομικότερα γιατί βγάζουν 2 πιάτα παραπάνω στο κιά.

ΜΙΣΚΟ
πρώτα σε ποιότητα και κατανάλωση

— Δε θα ήθελα να πάθω τίποτα ή Βίκυ, ψιθύρισε ή Ρίτα, κυττάζοντας τó Θέμο στα μάτια.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

του την πόρτα τού διαμερίσματός του, στο πέμπτο πάτωμα μιάς άριστοκρατικής πολυκατοικίας. Μόλις έκανε μερικά βήματα στο μισοσκότεινο διάδρομο, τόν άρπασε από τη μύτη βρειά μυρωδιά καπνού.

Προχώρησε σιγά-σιγά, άνοιξε την πόρτα της κρεβατοκάμαρας και αναπλήρωσε από ρυμό και άηδία όταν είδε τη γυναίκα του στην αγκαλιά ενός νεαρού αγνώστου. Μόλις συνήρθε από την πρώτη του κατάπληξη, χύμησε άπάνω τους ούρλιαζοντας:

— Οά μπορούσα νά σάς σκοτώσω και τούς δύο, έλεεινóί! Μά, δέν τó κάνω από σεβασμό στη μητέρα μου και στον έαυτό μου... Φύγετε... φύγετε... χαθήτε από μπροστά μου!... Έφγαν και οι δύο παραπατώντας, χωρίς νά βγάλουν λέξι άπ' τó στόμα τους. 'Ο Θέμος βρόντησε μέ δύναμη την πόρτα από πίσω τους. Τά γóνατά του λυγίζανε. Δέν πρόφτασε, όμως, νά πέση σέ μιά πολυθρόνα. Σαφνικά άκουσε έξω δυνατά ξεφωνητά τρέμου και πορτες ν' άνοίγουν άποτομα.

Έτρεξε στό διάδρομο, έσκυψε πάνω από τó κάγκελο και είδε κάτω, στό φωτισμένο ισόγειο, ένα σώμα έαπλωμένο ακίνητο. Μιά τρομερή υπόνοια πέρασε άπ' τó νοú του. Κατέβηκε δυό δυό τά σκαλιά—ούτε καν σκέφθηκε νά πάρη τó ασανσέρ—και όταν βρέθηκε κάτω έσκυψε πάνω από μιά Βίκυ μέ πρόσφορο παραμορφωμένο, πλημμυρισμένο αίματα, μέ τασκισμένη ραχοκοκκαλιά.

Δέν άνέπνεε πιά. Είχε μείνει στόν τόπο.

Όλοι οι ένοικοι της πολυκατοικίας έψιψησαν και κατέβηκαν νά μάθουν τί συμβαίνει. 'Ο νεαρός άγνωστος είχε εξαφανισθή.

— Η κυρία Βίκυ ήταν λίγο ζαλισμένη απόψε,

Δυό γυναίκες μορφές

— ΕΣΥ, Ρίτα! φώναξε ó Θέμος, χτυπώντας τó χέριά του. Πώς ψήλωσε, πώς όμορφησε! Ήταν τó πρώτο γυναικό πρόσωπο πού συνάντησε κείνο τó πρωί σέ μιά έρημη τοποθεσία, πυκνοφυτεμένη μ' έλατα, βγαίνοντας άπ' τó σπίτι του. 'Ο Θέμος Μάρθας έλειπε έξη δόκλιπρα χρόνια άπ' τó χωριό του. Ξαναπήγε εκεί γιά νά δρ την άγαπημένη του τή μητέρα και γιά νά ήρεμισή από μιά άγρια τρικυμία πού τόν έδρανε.

— Κι' εσύ, Θέμο, έγινες άγνώστος! Ψιθύρισε μέ θαυμασμό ή Ρίτα, κοκκινίζοντας ελαφρά. 'Ο Θέμος την άφησε παιδούλα δεκαεσσάρων ετών, δειλό κι' άσημάτιστο πλάσμα. Καί την ξανάβρισκε κοπέλλα σ' όλη την άδηση της εαν. θής όμορφιάς της. Χαμογέλασε όταν θυμήθηκε πώς οι μικροί του φίλοι τού έλεγαν άλλοτε—γιά νά τόν πειράξουν, βέβαια—ότι ή Ρίτα τόν άγαπούσε τόν λάτρευε σαν θεό.

— Παντρεύτηκες, Ρίτα; ρώτησε ó Θέμος. Έκείνη κούνησε άνητικά τó κεφάλι της, χαμογελώντας μελαγχολικά. Χαμήλωσε γιά μιά στιγμή τά μάτια της—ίσως γιά νά μην προσέξή ó παλιός της φίλος κάποια λάμψη πού τά είχε φωτίσει έσφινκά.

— Έμοδα, είπε πνίγοντας έναν άναστεναγμό, πώς καλοπαντρεύτηκες, ότι είσαι πλούσιος κι' ευτυχισμένος... Μιά ζωηρή χειρονομία τού Θέμου την έκανε νά στοματιάσει άποτομα. Τού είχε θυμίσει εκείνο άκριβώς πού ήθελε νά ξεχάσει: τή γυναίκα του και την Άθηνά. Δέ μπορούσε, βέβαια, νά της πη ό,τι όμολόγησε τó προηγούμενο βράδυ στή μητέρα του, μέ τó κεφάλι άκουμπισμένο στά γονατά της, σαν μικρό παιδί πού ζητά παρηγορία και προστασία.

Η Ρίτα τόν κύτταξε πιό προσεκτικά και Ψιθύρισε λυπημένη: — Κάτι έχεις, Θέμο... Σέ βλέπω πικραμένο... Έκείνος δάγκωσε τά χείλη του γιά νά μην άνοίξη τó στόμα του και πη στην Ρίτα τί τού συνέβαινε. Όσο παλιά κι' αν ήταν ή γυναιμία πού τούς συνέδεε από τά παιδικά του χρόνια, δίσταζε νά της μιλήσει ελεύθερα.

Ό Θέμος Μάρθας, όταν πήρε πριν από έξη χρόνια δίπλωμα μηχανικό τού ναυτικού, επινόησε μιά άτομική μηχανή άνελκύσεως να αγίων από μεγάλα βάθη. Ο κ. Νηρίδης, ένας πλούσιος έφοπλιστής, τού έδωσε τά οικονομικά μέσα νά κατασκευάσει μιά τέτοια πολυδάπανη μηχανή.

Τά πρώτα πειράματα πού έγιναν σ' ένα νησιώτικο λιμάνι, σημείωσαν μεγάλη επιτυχία. 'Ο Θέμος θά ήθελε νά παραχωρήσει τó δίπλωμα εύρεσις μηχανής στο ύπαιργο. Ναιτίκα, ενώ ó Νηρίδης προσπαθούσε νά τόν πείσει ότι έπρεπε νά κρατήσουν μυστική την εφεύρεση και νά την έκμεταλλευθούν γιά δικό τους λογαριασμό.

Δέν ήξερε άκόμη τί άπόφασι νά πάρη, όταν ένα βράδυ, σέ μιά μεγάλη δεξίωση στό σπίτι τού έφοπλιστού, γνώρισε την κόρη του την Βίκυ. Πρώτη φορά την έβλεπε από κοντά, και τόν ράμπωσαν άμέσως ή καλλονή της, ή λυγερή κορμίστα, σιά της πού σάλευε σαν κρίνο, ή εξυπνάδα της και οι τρόποι της.

Περνούσε ζωή περιωρισμένη ως τότε, άφρασιωμένος δόλοκληρος στή μιλετη. Πρώτη φορά βρισκότανε σέ τόσο λαμπρή συγκέντρωση. Κάι ανάμεσα σ' όλες τις ώρες πού έβλεπε γύρω του μέ έξωμες εσθήτες και βαρύτιμα, ή Βίκυ μονάχα τόν τραβήξε μέ την ασύγκριτη λάμψη της. Χόρεψαν. Δυνατά ρίχνι συγκλονίζαν τόν Θέμο, ενώ ένοιωθε τó φιδισίο σώμα της Βίκυ νά έγκαταλείπεται στά χέρια του, ενώ άνέπνεε τó έξωτικό άρώμα πού σκορπίζόταν από πάνω της... Όταν έφευγε, ó Νηρίδης τόν κάλεσε γιά την

άλλη μέρα νά φάνε σέ ήρεμο οικογενειακό περιβάλλον.

Εκείνη τή νύχτα, ó Θέμος άργησε νά κοιμηθ. Η Βίκυ ήταν ή πρώτη κοπέλλα πού έκανε την καρδιά του νά χτυπήσει μέ συγκίνηση. Μήπως ήναι άγαπή;

Όταν ξαναβρέθηκε κοντά της, άναγκάστηκε νά όμολογήσει στον έαυτό του, ότι την άγαπούσε πραγματικά. Κι' ένα βράδυ, ύστερ' από μιά έβδομα, ενώ περπατούσαν μαζί στόν άνδιμένο κήπο τού Νηρίδη, σταμάτησε άποτομα ή Βίκυ. Καί ενώ είχε τó συναισθημα όστι έπερτε σέ άβυσσο, τά χείλη του ψιθύρισαν την άπλη κι' αιώνια λέξι:

— Σ', αγαπάω, Βίκυ!...

— Κι' ενώ, άποκρίθηκε εκείνη, γέρνοντας πάνα του.

Τά χείλη τους έσμιξαν, στό προστατευτικό σκοτάδι, σ' ένα φιλή πού τού έφερε πόνο από την πολλή ευστία.

— Πρέπει τώρα νά τó μάθω και ó μπαμπάς! συνέχισε ή Βίκυ.

Ό έφοπλιστής δέν είχε καμμία αντίρρηση νά κάνει γαμπρό του τόν Θέμο Μάρθα—μέ τόν όρο, όμως, νά γίνουν συνεταίροι γιά την έκμετάλλευση της άνελκύσεως ναυαγίων. 'Ο νεαρός εφευρέτης, τυφλωμένος από τά πάθος, υπεχώρησε τή φορά αύτη, γιά νά κάνει γυναίκα του τή Βίκυ.

Μά δέν άργησε νά καταλάβη πώς ή Βίκυ δέν ήταν ή γυναίκα πού είχε άνειροπολήσει Φιλάρεσκη κι' επιπόλαση, είχε τó νοú της μονάχα στίς κοσμικές συγκεντρώσεις και επίδειξεις. 'Ο Θέμος έρώτευμένος πάντα μαζί της, έκλεινε τά μάτια, μέ τή σκέψη ότι ένα παιδί θά έκανε την έλαφρόμυαλη γυναίκα του ν' άφροισθή στό σπίτι της.

Πέρασαν, όμως, ένα, δυό χρόνια και ή Βίκυ δέν έγινε μητέρα. Ήταν στείρα. Στό μεταξύ, έξακολουθούσε την ίδια άκανόνιστη ζωή της, έξω άπ' τó σπίτι της, χωρίς νά λογαριάζη τόν άντρα της.

Ό Θέμος είχε γίνει πλούσιος από την έκμετάλλευση της εφευρεσής του, μά όχι και ευτυχισμένος. Τó αντίθετο έγγραφε στή γριά μητέρα του, στό χωριό. Κι' εκείνη έλυνε μέ περηφάνια στους γείτονες τά ευχάρισια νέα. Έτσι τά έμαθε και ή Ρίτα. Μιά φορά μονάχα σ' όλο αυτό τó διάστημα ó Θέμος έπεισε τή γυναίκα του νά πάει νά δούνη τή μητέρα του. Η Ρίτα όμως έταχε νά λείπει κείνες τις μέρες άπ' τó χωριό.

Έτέλος, όταν ή κατάστασι έφτασε στό άπορογώρητο γι' αυτόν, άποφάσισε νά πάη νά βρή τή μητέρα του, νά της τά πη όλα, χωρίς νά της κρύψη τίποτα. Άναστατώθηκε ή γερóντισσα, όταν έμαθε τήν πικρή αλήθεια. 'Η μόνη συμβουλή πού μπόρεσε νά δώσει τού παιδιού της, ήταν νά κάνει ύπομνη.

Ό Θέμος έφυγε ύστερ' από έξη μέρες, άφου ξανάνοιωσε κυριολεκτικά στόν τόπο πού γεννήθηκε. 'Η παρηγοριά της μητρικής αγκαλιάς και οι περίπατοι του μέ τή Ρίτα τόν έκαναν νά ήρεμισή.

Έφτασε στην Άθήνα τά μεσάνυχτα, χωρίς νά είδοποίηση τή γυναίκα του Άνοιξε μέ τó κλειδί

δύλωσε ó Θέμος μέ σταθερή φωνή στόν πρώτο άστυφύλακα πού παρουσιάστηκε μπροστά του. Έσκυψε πάνω από τó κάγκελο, ζαλώθηκε κι' έπεσε...

Κανείς δέ θά μπορούσε νά ύποπτευθ ότι ή Βίκυ είχε αυτόκτονήσει.

Την έπομένη, έγινε ή κηδεία της. Άστρα λουλούδια σκέπασαν τó φέρετρο. Όλοι θρήνησαν τόν πρόωρο θάνατό της και συλλυπήθηκαν τó Θέμο γιά τή συμφορά του.

Έκείνος είχε τή φοδερή ψυχική δύναμη νά παρακολουθήσει την κηδεία ως τó νεκροταφείο, πιστός κα άφρασιωμένος σούζυγος. Ποίος θά μπορούσε νά ύποπτευθ ότι ó Θέμος, άκούοντας τά λόγια της μητέρας του, βρήκε τó ψυχικό σθένος νά σεβάσθ ό τó οικογενειακό όνομα εκείνης, πού δέ σεβάστηκε τó δικό του;

Υστερ' από λίγες μέρες, διέλυσε τó συνεταρισμό μέ τόν πεθερό του και ξεκίνησε γιά τó χωριό, άποφασισμένος νά μείνη πολλόν καιρό εκεί, γιά νά ξανάβρη την πνευματική και ψυχική του γαλήνη.

Η μητέρα του τόν παρηγορούσε όσο μπορούσε. Τó ίδιο και ή Ρίτα. Μονάχα πού τόν κύτταζε παράξενα, σαν νά ήθελε κάτι νά τού πη.

Πέρασε ένας μήνας. 'Ο Θέμος ένοιωθε τώρα τόν έαυτό του πολύ ήρεμο.

Ένα άπόγευμα, ενώ έκανε περίπατο μέ τή Ρίτα στό δάσος, συνέκρινε νεορά δυό γυναίκες μορφές: της άπλης και σεμνής αυτής κοπέλλας και της άλλης. Κι' έκανε αυθόρμητα την όμολογία:

— Μιά γυναίκα σαν και σένα μου έπρεπε Ρίτα. Δέ θά ήθελα νά πάθω τίποτα ή Βίκυ, ψιθύρισε ή Ρίτα, κυττάζοντας τó Θέμο στά μάτια. Μά τώρα πού ήσαν έτσι τά πράγματα... μπορώ νά σοι πώ ότι δέν παντρεύτηκα επειδή έσένα μονάχα άγάπησα από μικρή. Κάτι μου έλεγε ότι μιά μέρα...

... Η μέρα αυτή έφτασε! την διέκοψε ó Θέμος. Καί της έδωσε τó πρώτο φιλή της μητρείας τους.

MIPANTA

ΜΠΥΡΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΕΛΛΟΥΣΕΣ ΓΕΝΕΕΣ

Οι αρχαιολόγοι τού μακρινού μέλλοντος θά δοκιμάσουν μιά ευχάριστη έκπληξη, αν βρουν μέ τις άνασκαφές τους τά θεμέλια ενός έξαυρόφορου κτιρίου της Μελβούρνης (Αυστραλία). Γιατί έχει ταφή σ' αυτά μιά θήκη, πού περιέχει ένα δώρημα της Μελβούρνης και... μιά υποτίμα μπύρα! Πρέπει νά εξηγήσουμε εδώ ότι οι κάτοικοι της Μελβούρνης κοιχώνονται πώς ή μπύρα τους είναι ή καλύτερη τού κόσμου, και γι' αυτό έννοούν νά διατηρήσουν ένα δείγμα της γιά τις μέλλουσες γενεές.

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΓΟΥΝΑΣ

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ άκριβώς στην εποχή, πού ή γούνα είναι στίς μεγάλες της δόξες. Τή βλέπουμε νά εμφανίζεται παντού, πότε σέ πελώριους γιακάδες στά έπανωφόρια, πότε σέ μικρότερους, πού στολίζουν τά ταγιέρ ή άκόμη και ντε-πιές. Δέν άποκλείεται μάλιστα νά στολίση και φορέματα και πολύ συχνά και καπέλλα. Άλλά έχει πού ή επιτυχία της είναι όλοκληρωτική, είναι στά έπανωφόρια, πού είναι καμωμένα όλα από γούνα.

Τά γούνινα έπανωφόρια γίνονται πολύ άνετα, μολονότι άκολουθούν την ίσια γραμμή. Η άνεσί τους άρχίζει από τούς ώμους, όπου οι μασάλες γίνονται πολύ φαρδιές, όπως επίσης τά μανίκια.

Τó φάρδος τους συνεχίζεται σ' όλο τους τó μάκρος, πού είναι τρουά-κάρο. Μεγάλα ρεβέρ τά συμπληρώνουν.

Είναι επίσης πολύ της μόδας στά γούνινα έπανωφόρια νά συνδυάζουμε δυό διαφορετικές γούνες. 'Ο συνδυασμός αυτός γίνεται άνάμεσα σέ έπανωφόρι και γιακά. Α. χ. σ' ένα έπανωφόρι καμωμένο από γούνα μέ κοντό τσίχλωμα, ό μεγάλος γιακάς γίνεται μέ γούνα, πού έχει μακρόν τσίχλωμα.

Γεγονός είναι, βέβαια, ότι αυτά τά έπανωφόρια δέν είναι προσιτά σέ όλα τά βαλάντια, αλλά ύπάρχουν και γούνες πιό φθηνές, ώστε, ξεδουέντας λιγώτερα, νά μπορείτε ν' άκολουθήσετε τή μόδα. Άλλωστε, τó γούνινο έπανωφόρι είναι κάτι, πού τó έχει κανείς χρόνια όλοκληρα. Έτσι ή δαπάνη μοιράζεται.

ΤΑ ΚΟΜΨΑ ΤΑΓΙΕΡ

Στόν τόπο μας, πιό πολύ από κάθε άλλου, τó ταγιέρ είναι κάτι, πού προσαρμόζεται στίς καιρικές συνθήκες. Σέ χώρες, πού τó κορφο είναι δυνατό και συνεχές όλο τó χειμώνα, τó έπανωφόρι καταντά νά είναι άπαραίτητο γιά κάθε ώρα της ημέρας. Έδώ όμως, πού οι χειμωνιατικές λιακάδες εναλλάσσονται τόσο συχνά μέ τις κρύες συνεφιασμένες μέρες, τó ταγιέρ πρέπει νά είναι πάντα έτοιμο, γιά νά φορεθ τήν κατάλληλη στιγμή.

Τά εφτερινά ταγιέρ τά χαοκρητοίζει μιά μεγάλη άπλότης στή γραμμή. Η φούστα είναι εθούγοαμη και κοντή τόσο, ώστε νά μη θβάνη την ύπερβολή. Η βέστα έχει περιορισμένο μάκρος και είναι εφραμοσμένη στό σώμα, χωρίς όμως ύπερβολή. Η μέση μόλις διαγράφεται.

Τό κομψοπομα είναι εθούγραμμο, άλλοτε κλειστό ως ψηλά στό λαμό και άλλοτε άνοιχτό άκριά χαμηλά.

Κι' εδώ, όπως είπαμε παραπάνω, οι γούνινοι γιακάδες κάνουν την εμφάνισί τους, προσθέτοντας τή χάρι τους. Άλλοτε άκολουθούν την κλασική κόψη γιακά και ρεβέρ κι' άλλοτε είναι μεγάλοι, χωρίς ρεβέρ.

Οι τσέπες είναι δοζόντιες, κοφτές και συμπληρώνονται μέ καπάκια.

Τό ύφασμα γι' αυτά τά ταγιέρ, αν θέλετε νά τά φορήτε και άπογεύματα, θά είναι ένα μονόχρωμο λαινά, αν όμως τά προσορίζετε μόνο γιά τις προινές χειμωνιατικές λιακάδες, τότε θά προτιμήσετε ένα λαινάς φανταζί.

Γούνινο έπανωφόρι μέ μεγάλο γιακά.

Η ΓΡΑΜΜΗ ΣΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Πρόκειται για τη γραμμή τους, που εμφανίζεται με δύο μορφές.

Έχουμε πρώτα τα δόξια επανωφόρια, που είναι μόνον οριζόντια, αλλά είναι συγχρόνως κι' εθ' ύψος, από πάνω ως κάτω, χωρίς όμως να είναι φαρδιά. Αφ' ετέρου, έχουμε τα επανωφόρια, που είναι φαρδιά κάτω, με άφθονα γκοντέ. Ένα ιδιότροπο σκέρσο σ' αυτά τα τελευταία, είναι ότι δεν γίνονται μονοκόμματα.

Ακριβώς για να το επιτύχουμε αυτό, άρκετά κάτω από τη μέση βάζουμε μια δοϊκόντια ραφή, που επιτρέπει την προσθήκη ύφασματος με ελαφρό λόξευμα στα πλάγια. Πιο χαμηλά, μια δεύτερη δοϊκόντια ραφή, επιτρέπει την προσθήκη λοξού ύφασματος, που θα σχηματίσει τα γκοντέ, που αναφέραμε.

Τέσσερα κομμάτια κλείνουν το επανωφόρι, από τα οποία τα δύο τελευταία πέφτουν ακριβώς στις δύο ενώσεις των ύφασμάτων.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΠΟΡΤΙΦ

Τα φορέματα με τη σπορτίφ γραμμή θα είναι εφέτος ιδιαίτερες της μόδας. Τα βλέπουμε σε διάφορες εκδηλώσεις και γίνονται από λεπτά λαινά, στον τύπο σεμιζέ, ή από λαινά πολύ βαρύτερα, παίρνοντας έτσι μια όψη ρομπμαντώ.

Το κορσάκι του φορέματος, σε πολλά μοντέλα, παρουσιάζει μια άνετη γραμμή χιμινό, με μανίκια λίγο κοντύτερα από τριανάκω. Το κορσάκι συνεχίζεται ως τη μέση και τη σχηματίζει ελαφρά με ντεκούπ, που ξεκινάει από τους ώμους και φθάνει ως το τέλος του κορσάκι.

Το κομμάτι γίνεται στο πλάι, φθάνοντας ως τον ένα όμο και το άνοιγμα του λαιμού είναι περιορισμένο στο γυγυλό, χωρίς γιακά.

Όσο για τη φούστα, ενώνεται με το μακροτάλλο κορσάκι, σχηματίζοντας μια πιέτα κομψή με ποσά, με συνέχεια από πλαγιαστές πιέτες.

Η κομψή αυτή γραμμή τονίζεται με εξωτε-

Κομψό γούνινο καπέλλο γαρνιρισμένο με κορδέλλα και κόσμημα.

ρικά γαζιά, τα οποία γαρνίζουν τις ντεκούπ του κορσάκι, την ένωση με το κορσάκι και την κομψότητα.

ΝΤΕ — ΠΙΕΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Η μόδα των ντε-πιές, που τόσο επικρατεί εφέτος, μας παρουσιάζει καθημερινώς καποια καινούργια ιδιοτροπία. Οι εμπνεύσεις της μόδας σ' αυτό το σημείο είναι, θα έλεγε κανείς, απεριόριστες.

Εκτός από τα ντε-πιές της καθημερινής χρήσεως, που συνδυάζουν πότε φούστα και βέστο, πότε ολόκληρο φόρεμα και βέστο και πότε φόρεμα με πτι-μαντώ, έχουμε και τα ντε-πιές, που

επιτυγχάνουν χαριτωμένους συνδυασμούς με μία νύκτα πιο λουσατή.

Έτσι, ένα πολύ κομψό μοντέλο μας παρουσιάζει, σε μονόχρωμο λαινά, ένα φόρεμα με το κορσάκι του πολύ εφαρμοστό στο σώμα, μ' ένα άνετο άνοιγμα στο λαιμό και χωρίς μανίκια. Η φούστα σχηματίζει μια πολύ άνετη ε-δαξέ γραμμή και αποτελείται από στενά φύλλα επάνω, ώστε να εφαρμόζει στους γοφούς. Κάτω είναι φαρδιά, με άφθονα γκοντέ και μια ζώνη είτε από το ίδιο ύφασμα, είτε από δέρμα, που κλείνει με μια ψηλή άγκυρα.

Ερχόμαστε τώρα στο συμπλήρωμα του φορέματος, που είναι ένα πολύ κοντό μπολερό, τόσο κοντό, που σταματάει άμεσα κάτω από το στήθος. Πέφτει ελεύθερο και άνετο, έχει ένα μικρό στοργυλό άνοιγμα στο λαιμό και κομψώνει εθ' ύψος, με τρία κομμάτια.

Τα μανίκια του, αντίθετος από το τόσο περιορισμένο μάκρος του ίδιου του μπολερό, είναι μακρά, ή μάλλον λίγο κοντύτερα από το σύνηθες μάκρος. Κανονικά σε φάρδος, στενεύουν λίγο προς τα κάτω. Εκτενέρονται του ανοίγματος του μπολερό και περιέχουν στη γραμμή του στήθους, έχουμε δύο δοϊκόντια κοψά τσεπάκια, μ' ένα φαρδύ τελείωμα. Το σύνολο του μοντέλου αυτού παρουσιάζει μια γραμμή ιδιαίτερος κομψή και συγχρόνως έντελως πρωτότυπη.

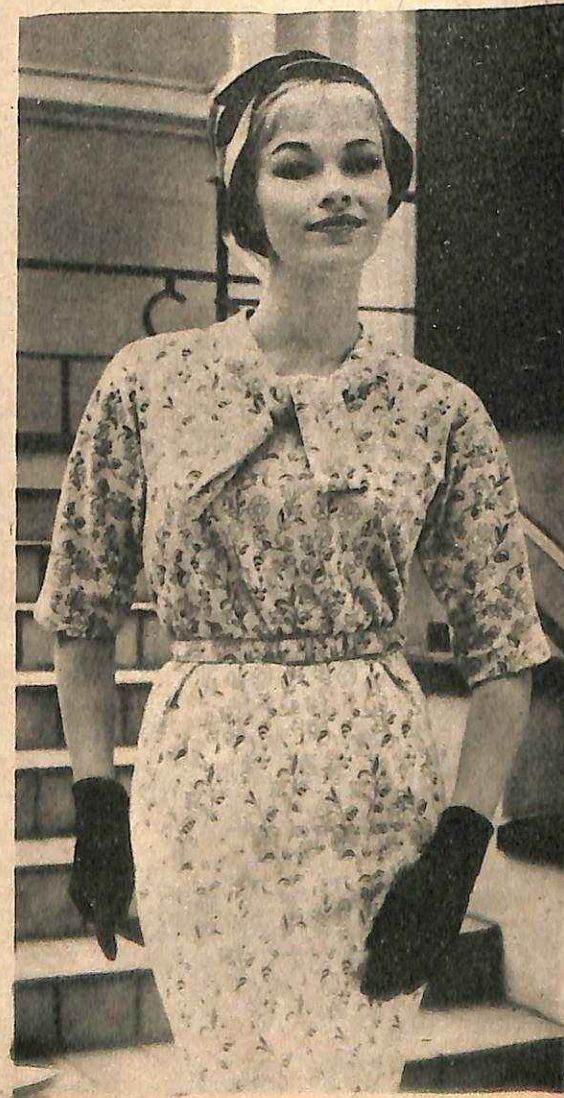
ΑΠΛΑ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Όπως είπαμε πολλές φορές, ένα από τα χαρακτηριστικά της εφετινής μόδας, είναι η απλότητα όχι μόνο στη γραμμή, αλλά και στο σύνολο του φορέματος. Τα απογευματινά φορέματα μένουν κι' αυτά πιστά σ' αυτή την αρχή και η κόψι είναι αυτή, που τους προσδίδει τη λουσατή εμφάνιση.

Ανάμεσα στα διάφορα σχετικά μοντέλα, διαλέγουμε ένα αντιπροσωπευτικό ακριβώς της απλής και συγχρόνως κομψής γραμμής.

Το σύνολο του φορέματος είναι εθ' ύψος. Αποτελείται από το κορσάκι σε κόψι χιμινό, με κοντά μανίκια, μ' ένα στοργυλό άνετο

φανταζι λαινά. Μέσον: Έπανάφορι κλειστό ως το λαιμό. Δεξιά: Έμπριμέ από Κριπλιν ζερσέ. Το κορσάκι δημιουργεί ένα είδος μπουφάν και ο λαιμός ελεύθερος δέγει ελαφριά. Η μέση σφίγγεται με ζώνη από το ίδιο ύφασμα ή με δερματίνη κατά προτίμηση. Το χαριτωμένο αυτό φόρεμα έκανε έντυπωση στη φθινοπωρινή κολεξιόν της Καλιφόρνιαν.

Αριστερά: Σπορτίφ φόρεμα από βαρύ λαινά. Μέσον: Απογευματινό φόρεμα εθ' ύψος. Δεξιά: Ντε-πιές χωρίς μανίκια με κοντό μπολερό.

ΓΟΥΝΙΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Είπαμε πως η γούνα έφθασε και στα καπέλα. Δεν υπάρχει σχεδόν είδος γούνας, που να μη χρησιμοποιείται για καπέλα.

Βέβαια, ο τύπος τόνας είναι αυτός που επικρατεί πιο πολύ, αλλά κοντά σ' αυτόν και πολλά άλλα σχήματα χρησιμοποιούν τη γούνα. Κλός με κατεβαστά πόρο, άλλες φορές με ψηλούς τεπέδες, άλλα, που θυμίζουν τα μπρετόν. Διαφέρει δε και ο τρόπος, με τον οποίον φοριέται το καπέλο. Άλλα οριζμένα πίσω, άλλα κατεβαστά και χωστά.

Τα γούνινα καπέλα φοριούνται χωρίς κανένα στολισμό, αλλά μερικά, πιο άμυγλι, έχουν γαρνιρίσματα από μεταξωτή κορδέλλα, που συγκρατείται με ένα κόσμημα.

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Η χειμερινή ζωή στο ύπαιθρο είναι πηγή υγείας για τα παιδιά. Γι' αυτό δεν πρέπει να χάνουμε την ευκαιρία να τους την προσφέρουμε σαν ένα αντιστάθμισμα για τις ώρες, που περνούν κλεισμένα στο σχολείο ή στο σπίτι. Απαρτάτος όμως όρος είναι να έχουν το ανάλογο ντύσιμο, ώστε να μη διατρέχουν τον κίνδυνο να κορυλλογίσουν.

Το μακρύ παντελόνι έχει έδω το λόγο, όχι

μόνο για τ' αγόρια, αλλά και για τα κορίτσια. Η κόψι του ακολουθεί τη μόδα του στενέματος προς τα κάτω, που είναι όχι μόνο κομψή, αλλά και πρακτική, γιατί προσφύλασσει πιο πολύ από το κοντό.

Πολλές φορές, μάλιστα, μια λουρίδα, που περνάει κάτω από το παπούτσι, κρατάει το παντελόνι στη θέση του ακίνητο.

Αυτά τα παιδικά παντελόνια, που είναι προωρισμένα για εκδρομές ή για τα σπορ στο ύπαιθρο, γίνονται από ζεστό, αλλά όχι βαρύ λαινά, δολομάλλο.

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ ΤΟΥ ΠΑΝΤΕΛΟΝΙΟΥ

Για συμπλήρωμα του παντελονιού θα έχουμε διάφορα είδη βέστες, είτε γι' αγόρια πρόκειται, είτε για κορίτσια: Βέστες-μπλουζές από λαινά σε διάφορα χρώματα, που κλείνουν από πάνω ως κάτω με εκλαίο κι' έχουν κάποτε πλεχτό γιακά και πλεχτά πουανέ. Βέστες κομψότες μπροστά, χαμωμένες από διάφορα λαινά φανταζι, που φοριούνται πάνω από πλεχτά πουλόβερ.

Άλλες πάλι βέστες είναι χαμωμένες στον τύπο των μπλουζών και σχηματίζουν στο πάνω μέρος νομπί. Μερικές βέστες συμπληρώνονται και με κομψά ανεξάρτητα ή κολλημένα στη βέστα.

ΤΑ ΠΛΕΧΤΑ

Κάθε είδος πλεχτού έχει, βέβαια, τη θέση του: πουλόβερ, μπλουζόν, σουέτερ, όλα σε ζωηρά χρώματα, γιατί αυτά συνήθιζαν. Όμοιοι είναι επίσης οι πλεχτοί σκούφοι, συνήθως πολύχρωμοι, με μία φούντα στην κορυφή.

ΓΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ

Για τα μικρά παιδιά τα κάτω τών ξη χροών, μιν ξεχνάτε τις τόσο πρακτικές φόρμες, πλεχτές ή από λεπτό λαινό ύφασμα. Αφ' ενός ελεύθερες τις μανίκες. Για το κεφάλι προτιμάτε ένα πλεχτό μπονέ, που δίνει κάτω από το σαγόνι και προστατεύει τ' αυτιά.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

'ΝΕΑΝΤΕΡΤΑΛΕΙΑ, ΠΑΡΤΥ

Τα επιτεύγματα - πάρτυ, που είχαν κατορθώσει να διατηρηθούν στη μόδα επί αρκετά χρόνια, τόσο στις Ηνωμένες Πολιτείες όσο και στην Αγγλία, άρχισαν τώρα να παραχωρούν τη θέση τους σε μία καινούργια μανία, ακόμη εξωφρενικότερη, που ξεκίνησε από αμερικανούς «πρωτοπορευτικούς» κύκλους της Νέας Υόρκης, για να κατακτήσει τελικά μεγάλα στρώματα της νεολαίας και των δυο αγγλοσαξωνικών χωρών.

Πρόκειται για τα λεγόμενα «νεαντερτάλεϊ» πάρτυ, που οφείλουν την ονομασία τους στον «άνθρωπο του Νεαντερτάλ», τον πρωτόγονο άνθρωπο των σπηλαίων. Στα πάρτυ αυτά, αφιερώνονται και καλεσμένοι προσώπων, να μιλήσουν σ' όλα τα μακρινά παλαιολιθικά πρόγονό τους, καταργώντας τις «κακές» συνήθειες του πολιτισμού.

Εκείνος, που θα κάνει ένα «νεαντερτάλεϊ» πάρτυ στο σπίτι του, φροντίζει πριν από κάθε τι άλλο, να εξαφανίσει από νωρίς τα τραπέζια και τα καθίσματα. Οι καλεσμένοι πρέπει να καθίσουν στο πάτωμα, όπως θα καθόταν ο άνθρωπος του Νεαντερτάλ. Απαγορεύονται επίσης τα πιάτα, τα μαχαίρια και τα πιρούνια. Στους καλεσμένους σερβίρεται ψημένο κρέας σε μεγάλα κομμάτια, που τα παίρνουν στα χέρια τους και τα τρώνε κατά τους κανόνες της... νεαντερτάλεϊας καλής συμπεριφοράς!

1) 'Αγορίστικο κοστούμι με στενό παντελόνι και ριγέ βέστα. 2) Σκουτέλινη κουμπωτή βέστα για κορίτσάκι. 3) Μπλουζόν με κουκούλα. 4) Βέστα με νουβίτη που κλείνει με εκλαίο.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Μάσκες καλλονής	
Για κανονικά δερμάτα:	
Αλεύρι από καλαμπόκι	250 γραμ.
» από θρόνη	250 »
» από πικραμύγδαλα	125 »
Για τα πολύ λεπτά δερμάτα:	
Αλεύρι από αμύγδαλα	125 γραμ.
» από κριθάρι	250 »
» από σικάλι	250 »
Με τις ίδιες ουσίες μπορείτε να κάμψετε ένα γαλάκτωμα για το λουτρό σας.	

Λεσιόν για το πρόσωπο	
Γάλα αμυγδάλων	60 γραμ.
Χυμός αγγουριού	40 »
Ουδέτερο γλυκερίνη	20 »
Ανθόνη	20 »
Και άλλη:	
Κόλιντ - κρήμ	15 γραμ.
Βούτυρο κακάου	100 »
Τριανταφυλλόνη	1 λίτρο

Για το ξεμακιγιάρισμα	
Γάλα αμυγδάλων	100 γραμ.
Ανθόνη	100 »
Βάμμα δεικλής	3 »
Βόραξ	2 »
μια κουταλιά του καφέ	

Για το λαιμό	
Αν ο λαιμός σας είναι πολύ σκούρος, μπορείτε να τον ξανοίσετε με την ακόλουθη λοσιόν, που θα σφίξει επίσης τους λαιμούς.	
Γάλα αμυγδάλων	100 γραμ.
Οξυνοχον υδωρ	100 »
Γλυκερίνη	75 »

Για τις κοκκινιές του προσώπου	
Τριανταφυλλόνη	125 »
Ανθόνη	125 γραμ.
Γάλα αμυγδάλων	30 »
Βάμμα δεικλής	4 »
Βόραξ	2 »

Για τα σκασιμάτα	
Αν έχετε ευαίσθητο δέρμα, που επηρεάζεται από τον αέρα και το κρύο, θα σας ωφελήσει πολύ η καταπνοή λοσιόν, που θα την βάξετε κάθε βράδυ στο πρόσωπό σας:	
Αγνό ελαιόλαδο	125 γραμ.
Βούτυρο κακάου	60 »
Βάμμα δεικλής	3 »

Για τα σκουρα στίγματα	
Πολλές νέες έχουν από πρόσωπο μικρά μαύρα στίγματα, που μόλις προσέχουν. Μπορείτε να τα κάμψετε να εξαφανισθούν βάζοντας κάθε βράδυ επιθέματα με ελαφρό τσάι ή ένα ελαφρό εκχύλισμα μέντας. Αν δεν υποχωρήσουν, θα χρησιμοποιήσετε την ακόλουθη λοσιόν:	
Βόραξ	0,50 γραμ.
Τριανταφυλλόνη	20 »
Ανθόνη	30 »

Μπορείτε ακόμη να βάλετε κομπρέσες με χοντρό αλάτι, που θα το διαλύσετε μέσα σε χυμό λεμονιού.

Για τον καθαρισμό του προσώπου	
Τριανταφυλλόνη	250 γραμ.
Βάμμα Μέικας	20 »
Βάμμα δεικλής	10 »
Πολύ καλή είναι και η ακόλουθη λοσιόν:	
Τριανταφυλλόνη	200 γραμ.
Ουδέτερο γλυκερίνη	40 »
Τανίνη	4 »

Οι μαύροι κύκλοι γύρω στα μάτια	
Θα τους καταπολεμήσετε βάζοντας κάθε βράδυ στα μάτια σας κομπρέσες, που θα τις βρέχετε μέσα στο ακόλουθο παρασκεύασμα:	
Μέσα σ' ένα λίτρο απεσταγμένο νερό, θα βάλετε να μουσκεύουν επί 8 ημέρες 25 γραμμάρια άνθη δενδρολίανου. Θα προσθέσετε κατόπιν:	
Τριανταφυλλόνη	25 γραμ.
Ρακή	25 »

Για τα βλέφαρα που φλογίζονται	
Βάμμα σαφράν	2 γραμ.
Λάβδανο υγρό	1 »
Τριανταφυλλόνη	100 »

Τα μαλλιά που πέφτουν	
Μπορείτε να σταματήσετε την πτώση τους με το ακόλουθο απόδομα παρασκευασμένο:	
Στυπτηρία	10 γραμ.
Οινόπνευμα	25 »
Νερό	500 »

Αφού ζεστάνετε το νερό, θα διαλύσετε τη στυπτηρία και κατόπιν θα προσθέσετε το οινόπνευμα. Με το παρασκεύασμα αυτό θα πλένετε κάθε πρωί τα μαλλιά σας.

2ον — Μά ναί... υποθέτω!
— Γιατί τότε σύστησε στους άλλους να μην άγγιζουν το σώμα;
— Δεν ξέρω να σας πω...
— Ο Καρέλλα ξερόθηκε, για να καθαρίσει το λαιμό του. Ύστερα πτόσε;

— Ξέρετε πώς ο πεθερός σας άφησε από 250.000 δολάρια σε κάθε γιοιό του, χωρίς απ' το σπίτι και το εργοστάσιό του;
— Όχι, δεν τώξερα. Μά... τι θα έχετε στο μυαλό σας, κύριε Καρέλλα;
— Απολύτως τίποτα. Διαπιστώνω απλώς τα γεγονότα...
— Καταλαβαίνω τι υποψιάζεσθε! έπεμπε η νέα γυναίκα. Μά ξεχνάτε πως ο πεθερός μου έβρεθηκε νεκρός σ' ένα δωμάτιο, δίχως παράθυρα και με την πόρτα κλειδωμένη από μέσα!

— Ποιος σας είπε, ότι υποψιάζομαι κάτι, κυρία Σκότ;
— Έτσι είσατε σεις οι άστυνομοί! Σας άρεσαν τα μπλεξίματα, τα μυστήρια... Έδω πρόκειται για μία ολοκαύστη αυτοκτονία.
— Πιστώνω... 'Αλλ' ένα σωρό άλλο, κάθαρσε αυτόν τον... αποδείχθηκεν κατόπιν δολοφονία. 'Η δουλειά μου, κυρία Σκότ, είναι να ψάξω, να δω την αλήθεια. Και θα τη δω!

★
Ο "Αλφ Μίσκολο κειτόταν στο διάδρομο, μπροστά στο γραφείο των ντετέκτιβ. Κι' οι άλλοι τον κύτταζαν, ακίνητοι, θουβόι, λες και τους είχε απολιθώσει εκείνη η πιστολιά. Τέλος, ο Χάους σηκώθηκε απ' τη θέση του. 'Η Βιρτζίνια στράφηκε άποτομα.

— Καθίστε εκεί που έρρισκεσθε! του είπε.
— Μα είν' ένας τραυματίας εδώ απ' έξω! Δε μπορούμε να τον αφήσουμε να πεθάνη!
— Ο Χάους προχώρησε γρήγορα προς την πόρτα, αλλά οι δώδεκα φάτε μια σφαίρα! του φώναξε η Βιρτζίνια.

— Άλλ' έκεινος, χωρίς να της δώσει σημασία, πήγε κοντά στο Μίσκολο κι' έσκυψε πάνω του. 'Η τρύπα της εισόδου της σφαίρας ήταν πολύ μικρή. Βγαίνοντας όμως, απ' το στήθος, είχε ανοίξει μία τεράστια πληγή, απ' όπου έτρεχε το αίμα ποτάμι.

— Φέρτε τον μέσα, διάταξε η Βιρτζίνια.
— Μά δεν κάνει να μετακινηθί! διαμαρτυρήθηκε ο Χάους. Μπορεί να πεθάνη...
— Καλά λοιπόν! είπε η Βιρτζίνια με σφιγμένα δόντια, στρέφοντας το πιστόλι της προς τη υποτίλεια της ντρογλυκερίνης.

— Κάνε ό,τι σου λέει, Κόττον! φώναξε ο Μπόρν.
Θέλοντας και μύ, ο Χάους σήκω. σε τον τραυματία και τον έφερε μέσα στο δωμάτιο.
— Αφίστε τον χάμω. 'Εκεί, στο βάθος. Νά μ' φαίνεται... έπεσε η Βιρτζίνια. Κι' αν έρθη κανείς να ρωτήσει για την πιστολιά, πείτε του πως πήρε φωτιά τυχαίως ένα πιστόλι και πως δεν έπαθε κανείς τίποτα.

— Μά πρέπει να φέρουμε γιατρό, παρατήρησε ο Χάους.
— Δε θα φέρετε κανένα! Κάνετε ό,τι σας είπα, Γρήγορα!
Ο Χάους άποδωσε το Μίσκολο σε μία γωνιά, που δε φαινόταν απ' έξω.

Τη στιγμή εκείνη, άκούστηκαν ήματα στο διάδρομο. 'Η Βιρτζίνια άφισε αμέσως το πιστόλι δίπλα στη υποτίλεια κι' έδωσε μπροστά την τσάντα της, για να την κρύψει.
Ο Ντέιβ Μουρκισόν, ο αρχιφύλακας της υπηρεσίας, έμφανίστηκε στην πόρτα. 'Ηταν μεσόκοπος, μάλλον χοντρός, και τον κοίταζε η σκάλα. 'Ανέβαινε μόνο όταν ήταν απόλυτα ανάγκη.

— Εργάζετο τώρα να διηγήσει. 'Ο Μπόρν του είπε το παραμύθι για την τυχαία έκρηξη σκόνης.
— Πώς τρώεσθε! φώναξε εκείνος. Δώστε είσατε όλοι καλά;
— Ναι, Ντέιβ.
Ο νεοφερμένος κύτταξε με περιέργεια τις δυο γυναίκες.

— Έπισκέψαμε χέστε, θέλω, είπε χαμογελώντας.
— Πείτε στράφηκε κι' έφυγε.
— Έχουμε καθόλου γάλας με...

σουφλαμίδη; ρώτησε ο Χάους.
Ναι, σ' έκεινο εκεί το γραφείο, στη γωνιά, απάντησε ο Γουίλιαμ.

— 'Ηταν ένα γραφείο, που τα συρτάκια του χρησιμοποιούν σαν άποθήκη για διάφορα πράγματα.
Ο Γουίλιαμ έβριχε τις γάλας και τους επιδέσμούς και τους έδωσε στο Χάους, για να περιποιηθί την πληγή του Μίσκολο. Τού φτιάσανε κι' ένα πρόχειρο μαξιλάρι, κάτω απ' το κεφάλι του.

— Χρειάζεται γιατρό, είπε πάλι ο Χάους.
— Δε γίνεται, δήλωσε η Βιρτζίνια. Βγάλετε το απ' το μυαλό σας. 'Η 'Αντζέλικα Γκομέζ παρακολουθούσε με περιέργεια τη σκηνή. Σηκώθηκε και πλησίασε τη Βιρτζίνια, αυτή; τη ρώτησε.

— Έτσι φαίνεται! Κάθεστε χάμω και μ' ένοχληξέ με άνοητες έρωτήσεις.
— Έχετε και πιστόλι;
— Έχω δυο πιστόλια, το ένα στο χέρι μου και τ' άλλο στην τσέπη της ζακέτας μου. Και κόμπουσα α' κόμα, μέσα σ' ένα σουτάρ.

— Ποιος ξέρει πως και πότε θα φύγω, έμένα; Γιατί με κρατάτε εδώ;
— Γιατί, αν φύγεις, μπορεί να μ' λήσσει, και να μ'ο χαλάσει έτσι όλο το σχέδιό μου.
— Δε θα βγάλω τσιμουδιά, σας τ' όρκίζομαι! Θα φύγω απ' αυτό το βρωμότοπο. 'Ισως να γυρίσω με τ' αεροπλάνο στο Πορτορικό... Δεν ακούσατε πως μία συμφορία όρκίστηκε να με ξεκάνη;... Αφίστε με να φύγω!

— Δε θα το κουνήσε από δω!
— Κι' αν τραβήξω προς την πόρτα...

τα και βγά έξω;
Θα πάθης, ό,τι έπαθε κι' ο άστυνόμος.

— 'Η 'Αντζέλικα έκανε μία κίνηση δισταγμού, ξαναγύρισε στην καρέκλα της και σταύρωσε τα πόδια της.
Ο Χάους τα κύτταξε, απ' τη θέση του. 'Ετσι φαινόταν, τουλάχιστον. Μά, στην πραγματικότητα, άδιαφορούσε για τις όμορφες γάμπες της Πορτορικανής. Στριφογύριζε μέσα στο μυαλό του, κάποιο σχέδιο που είχε συλλάβει και που, το πρώτο μέρος του έπρεπε να εκτελεσθί κοντά στο μέρος που καθόταν η 'Αντζέλικα...

— 'Η έπιτυχία του κρεμόταν απ' την καλή λειτουργία δυο συσκευών! 'Η παρουσία της 'Αντζέλικας τον βοηθούσε τώρα, ώστε να μ'η κινήσει τις υποψίες της Βιρτζίνιας. Σηκώθηκε, πήγε κοντά της και της έδωσε τσιγάρο.

— 'Αν χτύπησε τώρα το τηλέφωνο, θα το πάρη η Βιρτζίνια — συλλόγισαν ο Χάους. Απασχολημένη με το τηλέφωνο, δε θα προσέξει τίποτα... 'Ισως να πετύχω!... Φτάνει μονάχα να χτυπήσει το τηλέφωνο!... Μά γιατί δε χτυπούσε... Θάλεγε κανείς κουνάει κάποιον λεπτό της ώρας! Είχαν σταματήσει λοιπόν άσφαιρικά τα δισκογέματα, οι καυγάδες, οι κλοπές, όλα, στην περιφέρεια του 87ου Τμήματος...

Νομίζοντας, ότι είχε ένδιασφορή γι' αυτήν ο Χάους, η 'Αντζέλικα έβριχε την ευκαιρία να τον ψιθυρίσει: — Πείτε στους άλλους να μ' αφήσουν να φύγω! Κι' ύστερα θάχετε ό,τι θέλετε από μένα.

— Δε γίνεται, απάντησε ο ντετέκτιβ κουνώντας το κεφάλι του.
— Μά γιατί;
— Πρώτον, αυτή εκεί η γυναίκα δεν άφνει να βγί κανείς από δω. — Ναι, το ξέρω. Μά όταν φύγη... — Ποιος ξέρει πως και πότε θα φύγη! Κι' έπειτα, δε μπορώ να σας άφισω να φύγετε, γιατί εκείνος που κάθεται στο άκρυν γραφείο είναι ο άνωτερός μας, ο διοικητής μας. 'Αν σας άφισω να το σκάσετε, θα με διώξη απ' την υπηρεσία ή θα με στείλει στη φυλακή.

— 'Η Πορτορικανή άνασήκωσε νεύρισμα στην άποψη της. Ωστόσο, ο Χάους συνέχισε την κουβέντα τους, γιατί ήθελε να έρρισκεται κοντά της όταν θα χτυπούσε το τηλέφωνο. Της έκανε διάφορες έρωτήσεις για τη ζωή της... Καί, ξαφνικά, κουδού...

νισε το τηλέφωνο!

Ο Χάους άνασκήρτησε και στράφηκε προς τον τοίχο.
Ο Μπόρν άπόλωσε το χέρι του και περίμενε να τού γνήνη η Βιρτζίνια για να σήκωση τ' άκουστικό. Τά κουδουνίσματα έξακολουθούσαν, επίμονα.

— 'Η Βιρτζίνια πέρασε το πιστόλι σ' όριστερό της χέρι και με το δεξί πήρε τ' άκουστικό τού τηλεφώνου που έρρισκεταν δίπλα της. Κι' έγνεψε στο Μπόρν να κάνει το ίδιο, απ' το άλλο τηλέφωνο.

Ο Χάους είχε πλησιάσει στον τοίχο. 'Ετσι που καθόταν, η Βιρτζίνια τού γύριζε την πλάτη. 'Ο ντετέκτιβ σήκωσε γρήγορα το χέρι του κι' άνέβασε το δείκτη του θερμότητας τού καλοριφέρ ως άπάντα.

Το τηλέφωνο ήταν απ' το Σάμ Γκρόσμαν, τού άστυνομικού έργαστηρίου.
— Έξετάσαμε το πτώμα τού Τζέφερσον Σκότ, άνάγγυλε στο Μπόρν. — 'Α, προκειται για κίνητη την άποψη που έχει άναλάβεη ο Καρέλλα.

— Ναι... Πού έρρισκεται τώρα ο Καρέλλα; Σ' το σπίτι τού Σκότ;
— 'Ισως. Δέν ξέρω... Γιατί;
— 'Αν ήταν εκεί, θάβηλα πολύ να τού τηλεφωνήσω.

— Μά γιατί, Σάμ;
— Διαπιστώσαμε πως ο γερο. Σκότ δε στραγγαλίστηκε απ' το σκονί! Τά σημάδια στο λαιμό του δείχνουν καθαρά πως τον έπνιξε κάποιος, με τά χέρια του, κι' ύστερα τού πέρασε εκείνο το σκονί στο λαιμό.

— Πιστεύετε λοιπόν πως πρόκειται για δολοφονία;
— Άσφαλώς! Έξετάσαμε επίσης τη διεύθυνση που έχουν πάρει οι ίνες τού σκονιού. Είναι όλοφάνερο πως, αφού τού πέρασαν στο λαιμό τού θύματος, το τραβήσανε προς τά πάνω!

Χμ! Εύχαριστώ, Σάμ, για τις πληροφορίες.
— Θα προσποθήσω να έπικοινωνήσω και με τον Καρέλλα. Πρέπει να τού συστήσω να φυλάγεται. Δέν έρεϊ κανείς τί μπορεί να τού συμβεί, όταν έχη να κάνει μ' ένα φονιά!...

Ο Ντέιβιντ Σκότ καθόταν, με τά χέρια του δεμένα πάνω στα γόνατά του.
'Ηταν μεγάλος, τά χέρια του άτά, δυνατά, τετραγωνικά και τριχατά. Ο Καρέλλα καθόταν άντικρυ του.

— Είχατε μελώσει ποτέ με το γερο; τον ρώτησε.
— 'Η Χριστινα μού είπε κάτι για τις ιδέες που σας περνούσαν. Καρέλλα! έπεσε εκείνος άποτομα. — Ξανάτε πως η οικογένειά μας ε κι μια απ' τίς καλύτερες! Κ' αν τ' άκούσατε να μας βάλετε σε μια βόλα, θάχτες άσχημα έμπερουμε με μ'ας και τούς δικηγόρους μας... Μάλιστα, θα τηλεφωνήσω τώρα άμέσως σ' ένα δικηγόρο...

— Καθίστε στη θέση σας, κύριε Σκότ, γαυθίστε ο Καρέλλα. Και η μού κάνει τον καμπού, γιατί έμ' έβριονε τ' αυτί μου από κάτω τ' αυτί. Θά σας κοιτάξω άποψη στην άστυνομία, έσας, τη γυναίκα σας, τ' άδελφά σας κι' όποιον άλλον έρρισκεταν εδώ όταν άκρεμίστηκε ο πατέρας σας!

ΔΩΡΟ ΠΡΑΙΟ - ΧΡΗΣΙΜΟ - ΠΡΟΣΙΤΟ ΣΕ ΟΛΟΥΣ

και εθιμοδρόμο σε μικρούς και μεγάλους είναι μια έγγραφη στην Α.Β.Σ. Έπωφεληθήτε από τους ειδικούς δρους των δωριών και έγγραφητά τώρα, για να μάθετε και σεις να σχεδιάζετε, να σκι- τάζετε ή και να ζωγραφίζετε με σπουδή σπίνι σας, όπου και αν μένετε. Ένα βολιτάκι με σύν- εργα και άλλα σχεδία ζωγρα- φικής, χρησιμότητα για την ερ- γασία σας, σας παρέχεται ακόμη τώρα δωρεάν, (προσέχοντες καταρ- γείται). Για πληροφορίες επισκε- φθήτε μας. Αν εμποδίζεστε ή αν μένετε σ' έπαρχια κόψτε και στείλ- τε μας τη δημοσίευση αυτή για να λάβετε δωρεάν το Άνταλτικό μας τεύχος, με κάθε πληροφορία, χα- ρις καμμιάν υποχρέωση σας.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Σ.

Πανεπιστημίου 10, Τηλ. 623.880

ΑΡΙΑΔΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ - ΛΕΛΟΥΔΑ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Μετώκησε δδός Χαρ. Τρικούπη 50, Τηλ. 612.515. Ώρια επίσκεψης 11-1 και 5-7.

Γού Δερματολόγου ΐατροϋ
α ΓΕΩΡΓΙΟΥ Μ. ΛΑΔΑ
Δούκροτς εϊς τήν και παϊότητο

LAIT DEMAQUILLANT
Καθαρίζει, απαλύνει και τονώ-
νει το δέρμα.

LAIT VELOUTÉ
Άριστον τονωτικόν τουδέρμα-
τος χρησιμοποιούμενον πρό της
πούδρας.

COLD CREAM
Απαρά τροφον, κρέμα διά ζήρο
και εύλοδητο δέρματα.

SECRET DE LA FEMME
Μοναδική σύνθεσις για την πρό-
ληψη ρυτιδώσεων (στά μάτια, στό-
μα, μέτωπο, λαιμό).

GELOROSE
Εϊδική γλυκοδερμική σύνθεσις για
το χέρια.

ΣΑΜΠΟΙΑ
Αποτελεσματικόν κατά της πιτυ-
ρισεως, Τριχοτονωτικόν.

ΕΙΚΡ. ΑΝ. ΓΕ. ΣΙΜΩΝ - ΠΟΛΥΤΕΧΝ. ΜΟΝΟΝ
ΕΣΦΑΓΙΣΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜ. Α ΚΥΡΟΠΟΛΕΙΑ

Φω, τὰ οικονομικά του πήγαιναν πε-
ρίφημα. Ήταν χήρος εδώ και 12
χρόνια, κι έτσι αποκλείεται να νο-
στάλησε ξαφνικά τη μακαρίτισσα...
Με λίγα λόγια, ήταν ένας εύτυχμέ-
νος άνθρωπος, που δεν είχε κανένα
λόγο να βάλει τέλος στη ζωή του.
Αυτό δεν το ξέρω! Δε συνήθι-
ζε να μου ανοίγει την καρδιά του.
Ήταν ψυχρός τύπος. Δυσκόλτα μπο-
ρούσε κανείς να τον καταλάβει.

Τον αγαπούσατε;
— Μά φυσικά. Ήταν ο πατέρας
μου!

— Αυτό, κατά τη σύγχρονη ψυχια-
τρική, ήταν ένας λόγος για να τον
μισήτε.

— Δεν ξέρω τί λένε οι ψυχίατροι,
κ. Καρέλλα. Έγώ δε μισούσα τον
πατέρα μου... και δεν έχω καμμία
σχέση με το θάνατό του!

— Είχατε μολώσει ποτέ;
— Ποιός γινός δεν καυγαδίζει κά-
ποτε με τον πατέρα του;.. Όχι θ. μως στα σοβάρ.

— Μπήκατε καθόλου στο γραφείο
του, χτες τ' απόγευμα;
— Όχι, ως την ώρα που άνακα-
λύναμε πως ήταν κλειδωμένη η
πόρτα.

— Ποιός το άνακάλυψε, αυτό;
— Ό 'Αλαν. Είχε ανέβει για να
του πη κάτι. Χτύπησε την πόρτα,
άλλα δεν πήρε απάντηση. Δοκίμησε
να την ανοίξει, δε μπόρεσε και μίας
φώνανες ν' άνεοδύμε κι έμεινε. Έπι-
χειρήσαμε όλοι μαζί να την ανοίκοι-
με. Τίποτα... Ήταν κλειδωμένη από
μέσα.

— Η κοινή λογική λοιπόν μας
λέει πως ήταν τελείως αδύνατο να
σκοτώση κάποιος τον πατέρα, να βγεί
απ' το δωμάτιο κι ύστερα να κλει-
δώση την πόρτα! Όμολογώ ότι ξέ-
τασα κι' εγώ αυτή την πιθανότητα,
άλλα το απέκλεισα απόλυτα. Γιατί
η κλειδαριά αυτή κλειδώνει μόνον ά-
πό μέσα, και δεν ύπηρχε στο δω-
μάτιο κανείς άλλος απ' τον πατέρα!

— Δε μένει λοιπόν άλλη εξήγηση
απ' την αυτόκτονία.

— Ο Καρέλλα κούνησε το κεφάλι
του, μ' άμφιβολία...

— Ο διαδότης προχωρούσε στο δρό-
μο, με το κεφάλι σκυφτό, με τα χέ-
ρια στις τσέπες, συλλογισμένος. Κι'
έπειδή ακριβώς κύταζε χάμο, είδε
το μπλε χαρτάκι πάνω στο πεζοδρό-
μιο.

— Έσκυψε, το πήρε και το ξέ-
τασε με περιέργεια.

— Ήταν το ένα απ' τὰ αντίγραφα
που είχε δακτυλογραφήσει κι' είχε
πετάξει απ' το παράθυρο ο Μέγερ.

— Ο διαδότης το κύταξε, κι' ύστερα
το σαλάκωσε και το πέταξε στο κα-
λάθι των άχρήστων, που δρισκότανε
λίγο πιο πέρα. Ήταν μανιακός με
την καθαριότητα και δεν συγχωρού-
σε εκείνους που ρίχνανε παληόχαρ-
τα στους δρόμους.

— Ύστερα έβγαλε πάλι τα χέρια στις
τσέπες του κι' άπομακρύνθηκε.

— Ήταν Πορτορικανός, καινούργιο
φερμένος στη Νέα Ύορκη. Λεγόταν
Χουάν Άλδερό. Κι' ήξερε να δια-
βάξη μόνο Ισπανικά!

— Ο Κόττον Χάους έκλεισε τὰ δυο
παράθυρα του γραφείου.

— Έξω, είχε πιά σκοτεινιάσει. Μέ-
σα το δωμάτιο ήταν άπλωμένη η
θαθεία σιωπή της άναμονής.

— Άνέβαινε τώρα η θερμοκρασία;
Δε μπορούσε νάναι σίγουρος ο Χά-
ους αν λειτουργούσε καλὰ ό θερμο-
στάτης.

— Ο ίδιος είχε Ιδρώσει, μά ίσως νά-
ταν απ' την άγωνία...

— Κτύπαξε γύρω κι' είδε πως ο
Γουίλλις είχε λασκάρει τη γραδάτα
του.

— Η έλπίδα του ήταν πως, αν ζε-
σταίνοντανε προσματικά το θαμάτιο,
κανείς απ' τούς συναδέλφους του δε
θα το σχολίαζε, ούτε και θα πήγαι-
νε κανείς να χαμηλώσει το θερμο-
στάτη...

— Ο μόνος που είχε δι' τί έκανε ο
Χάους, ήταν ο Μπύρν. Είχε παρό-
κολυθήσει τις κινήσεις του, ενώ μι-
λούσε στο τηλέφωνο με το Γκρόσμαν.

— Όταν τον είδε ύστερα να κλείνει τὰ
παράθυρα, κατάλαθε πως είχε κάτι
στο νου του, κάποιο σχέδιο... Μά
δε μπόρεσε να το μαντέψει.

— Ο Μπέρτ Κλίνγκ έβγαλε το χι-
τάνιό του και σκούπισε το Ιδρωμέ-
νο του μέτωπο. Ο Γουίλλις έλυσε τη
γραδάτα του. Η Άντζέλικα είχε
τραβήξει τη φούστα της πολύ ψηλό-
τερα απ' τὰ γόνατά της, προσπα-
θώντας να δροσίσει κάπως...

— Ποιός θα έλεγε πρώτος: «Όוף, τί ζέ-
στη που κάνουμε»!

— Ο Κλίνγκ σηκώθηκε, για να πάη
ν' ανοίξει τὰ παράθυρα. Άλλα στα-
μάτησε εγκαίρως. Θυμήθηκε πως τα
είχε κλεισει ο Χάους... Άραγε εί-
χε ανέβασει ο ίδιος το θερμοστάτη;

— Είχε κάποιο σχέδιο;... Ίσως! Πάν-
τως, ο Κλίνγκ δε προτιμούσε τώ-
ρα να λιώση απ' τόν Ιδρώτα, παρά
ν' άγγιξει το παράθυρο.

— Ο Γουίλλις ήταν έτοιμος να πα-
ραπονεθί για τη ζέστη. Άλλα μία
ευχλωπή ματιά του Κλίνγκ τόν έ-
κανε να σωπάσει...

— Ο Μέγερ σκούπισε τόν Ιδρώτα
που κυλούσε στο πρόσωπό του. «Ε-
σκάσε κι' αυτός απ' τη ζέστη. Πε-
ρισσότερο όμως απ' όλα τόν άπα-
σχόλουσε η σκέψη αν είχε βρή κά-
ποιος τα σημειώματά του...»

— Το τηλέφωνο ξαναχτύπησε. Η Βιρ-
τζίνια έβγαλε πάλι στόν Κλίνγκ να
πάρη τ' ακουστικό.

— Έδώ Άτκινσον, απ' το έργα-
στήριο, είπε μία φωνή. Έιν' εκεί ο
Καρέλλα;

— Όχι. Εϊν' έξω, σέ υπηρεσία.
Έγώ είμαι ο συνάδελφός του Μπέρτ
Κλίνγκ.

— Δε σας γνωρίζω. Τελοσπάν-
των... Πρόκειται για την ύπόθεσι
Σκότ.

— Ο Σάιμ Γκρόσμαν μούδωσε
να εξετάσω κάτι φωτογραφίες της
κλειδαριάς της πόρτας. Θά έξερετε
ίσως πως τη βρήκαν να κρέμεται ά-
πό μία είδα, σαν να την είχαν διαρ-
ρήξει οι τρεις άδελφοί, με το λο-
στό που μεταχειριστήκανε...

— Λοιπόν;
— Λοιπόν, τὰ σημάδια που ύπάρ-
χουν άπάνω, δείχνουν καθαρά πως
κάποιος μεταχειρίστηκε κατασίδι,
για να την ξεβιδώσει, από μέσα!

— Δεν την πέταξε ο λούστος απ' τη θέσι
της. Ήταν ήδη εγυαλμένη... Αυτός
που την ξεβιδωσε, φαίνεται πως δια-
ζότανε πολύ, κι' έκανε ένα σωρό
σημάδια με το κατασίδι του.

— Δηλαδή... δεν ήταν κλειδωμένη
η πόρτα; Μά τότε γιατί δεν άνοιγε;
— Αυτό είναι το παράδεινο! Πως
τρεις γεροί άντρες δε μπορούσαν ν'
ανοίξουν μια ξεκλειδωτή πόρτα; Ά-
ποικλείεται να τους έμποδίζε τόσο
πολύ το θάρος του σώματος που
κρεμόταν από μέσα!

— Τι εξήγησι δίνετε λοιπόν, έσείς;
— Ά, αυτό είναι δουλειά του Κα-
ρέλλα. Άνακοινώστε του τις πληρο-
φορίες που σας έδωσα... κι' άς έρθι
αυτός την άκρη!

— Κι' ο Άτκινσον έκλεισε το τηλέ-
φωνο. Ο Κλίνγκ άφισε στη θέσι του
τ' ακουστικό. Η Βιρτζίνια έκαμε το
ίδιο.

— Υπάρχει κανείς τρόπος να έπι-
κοινωνήσετε με τόν Καρέλλα; Ρώ-
τησε.

— Όχι, δεν ξέρουμε που είναι,
προφασίστηκε ο Μπύρν.

— Πρέπει νάναι στο σπίνι τών
Σκότ, εκεί που έγινε το έγκλημα. Τη-
λεφωνήστε του και πείστε του νάρθη
άμέσως έδω... Κάνει μία ζέστη δια-
βολομένη. Καί θαρέθηκα πιά να πε-
ριμένω!

— Αν τού κάνω ένα τέτοιο τηλε-
φώνημα, μπορεί να ύποψιαστή.

— Γιατί;
— Γιατί μία ύπόθεσι φόνου έχει
προτεραιότητα από κάθε τι άλλο.

— Η Βιρτζίνια σκέφτηκε λίγο. Άμ-
φέβαλλε αν έλεγε άλήθεια ο Μπύρν.
Όστόσο, δεν τού ξαναχτύπησε να τη-
λεφωνήσει στόν Καρέλλα.

— Πηγαίνετε όλοι εκεί άπέναντι,
δίπλα στο παράθυρο. Γρήγορα! Μα-
κρὰ απ' την κρεμάστρα.

— ΟΙ άστυνομικοί κι' η Άντζέλικα ό-
πακούσανε.

— Η Βιρτζίνια πήγε ως την κρεμα-
στρα. Έβγαλε τη ζακέτα της, χα-
ρίς να πάη να σηματοδότη με το πι-
στόλι της τη μπουτίλα, και την κρέ-
μασε.

— Κάνει άνυπόφορη ζέστη, είπε.
Δε μπορείτε να τη λιγοστεύετε;

— Ναί, βέβαια! άπάντησε ο Χά-
ους, πηγαίνοντας άμέσως προς το
θερμοστάτη.

— Το σχέδιό του είχε πετύχει ως
έξω! Είχε κάνει τη Βιρτζίνια να
εγυάλι τη ζακέτα της και να την
κρεμάση στην κρεμάστρα. Στην ά-
ριστερή τσέπη της έρισκόταν το πι-
στόλι του Μπύρν! Έπρεπε τώρα να
προσπαθήσει ο Χάους να το πάρη από
κει!

— Κοντά στην κρεμάστρα έρισκόταν
ο διακόπτης, δίπλα στόν πίνακα τών
άνακοινώσεων. Ο Χάους θά πήγαι-
νε ως εκεί, σιγά-σιγά, θα προσποιό-
τανε πως διάβαζε τις άνακοινώσεις
και, στην κατάλληλη στιγμή, θα έστυνε
τα φώτα και θα όρμωσει για να πά-
ρη το πιστόλι.

— Δε θά πυροβολούσε άμέσως. Θά
ήταν τρέλλα ν' άρχιση το πιστολιόι,
όσο έρισκόταν η νιτρογλυκερίνη πά-
νω στο τραπέζι. Για να χρησιμοποιή-
ση το πιστόλι, θα έπρεπε πρώτα να έ-
ξασφαλιστή πως δε θά γινόταν έκι-
ρη.

— Θά τικρούσε λοιπόν, για την ώρα,
και θά ξαναόανε άμέσως τα φώτα.
Όλ' αυτά θα διαρκούσαν μόλις δυο
— τρία δευτερόλεπτα. Η Βιρτζίνια θα
πίστευε πως είχε διακοπή το ρεύμα.

— Κι' αν, μέσα στα τρία εκείνα δευ-
τερόλεπτα, πυροβολούσε τη μπουτίλα
με τη νιτρογλυκερίνη; Μά όχι, ήταν
άπλυστο. Κι' αν τούκανε έλλαστε,
δε θά πετύχαινε πιθανότατα το στό-
χο της, στα σκοτεινά. Θ' ανέβαλλε
για μερικές στιγμές, όσπου να έξα-
κρίδωση το τί συνέβαινε. Καί, στο
μεταξύ, θα ξαναόαναν τὰ φώτα κι'
ο Χάους θα δικαιολογιότανε πως εί-
χε γυρίσει κατά λάθος το διακόπτη.

— Βέβαια, ήταν γελοία δικαιολογία...
Μά, στο κάτω-κάτω, γιατί να μη
την πιστέψη η Βιρτζίνια, αφού θά
της φαίνονταν όλα εν τάξει και πάλι;

— Η μήπως θα θυμότανε το πιστόλι
που είχε στην τσέπη της ζακέτας της;
— Ε, στην περιπτώσι αυτή, ο Χάους
θα τραδούσε το κρυμμένο όπλο και
θα φρόντιζε να το χρησιμοποιήση ό-
σο καλλίτερα μπορούσε!...

— Προχώρησε σιγά-σιγά ως τόν πί-
νακα τών άνακοινώσεων... Στην άλ-
λη άκρη του διαδρόμου ύπηρχε ένας
δευτερός διακόπτης, «άλλε-ρετοίρ»,
που άναέσθονε όλα μαζί τα φώτα,
το διαδρόμο και του γραφείου. Μά
δεν έπρόκειτο να τόν πειράξη κανείς,
αυτόν, μέσα στα τρία εκείνα δευ-
τερόλεπτα...

— Η Βιρτζίνια έμενε άκίνητη κι'
άμιλητη, με τὰ μάτια κορφωμένα
στη μπουτίλα που είχε άντικρυ της.

— Ο Χάους έβγαλε απ' την τσέπη
του ένα καρνέ κι' άρχισε να κρατάη
τάχα σημειώσεις, από τις τοιχοκολ-
λημένες άνακοινώσεις. Περιέμενε την
κατάλληλη στιγμή...

— Κι' έκρινε πως η στιγμή αυτή εί-
χε φτάσει, όταν είδε τη Βιρτζίνια να
γυρίζει σιγά-σιγά τὰ μάτια της προς
το παράθυρο. Άμέσως, με μία ά-
στραπιαία κίνηση, έέστυσε τὰ φώτα!

— Τι είν' αυτό;... άρχισε να λήη η
Βιρτζίνια.

— Μά σώπασε άμέσως. Κανείς άλλος
δε μίλησε, στα σκοτεινά...

— «Τη ζακέτα! Γρήγορα!» σκέφθηκε
ο Χάους.

— Άπλώσε τα χέρια του, την έπια-
σε, την ψαχούλεψε κι' έκανε να δγα-
λη απ' την τσέπη το πιστόλι.

— Την ίδια στιγμή όμως, ξαναόοιξαν
τὰ φώτα! Κι' ο Χάους ένοιωσε σαν
το άτακτο παιδί, που το πιάνει η
μαμά του με το χέρι μέσ' στο δάζο
με το γλυκό!

— Ηξερε πως αυτό που θάκανε στίς
επόμενες λίγες στιγμές, θά σημάι-
νε τη ζωή ή το θάνατο για όσους
έρισκόταν στο δωμάτιο... Τού φαί-
νόταν πως ο χρόνος είχε σταματήσει
ξαφνικά...

— Άποφάσισε ν' άντιμετωπίση τη
Βιρτζίνια, με το ρεβόλβερ στο χέρι.
Χούφτωσε τη λαδή του όπλου κι'
ήταν έτοιμος να το εγυάλι απ' την
τσέπη της ζακέτας, όταν είδε να ρί-
χεται γρήγορα απ' το διάδρομο ο
συνάδελφός του Άρτουρ Μπράουν.

— Έβλεπε να τού φωνάζει: «Τρέξε,
φύγε, Άρτουρ!»

— Μά δεν πρόλαβε, γιατί ο νεοφερ-
μένος είχε μπη κι' όλας στο γραφείο.
Στο μεταξύ, με την ώρα που εί-
χε χάσει, ο Χάους δε μπορούσε πιά
να εγυάλι το πιστόλι, γιατί τόν είχε
άντιληφθί η Βιρτζίνια.

— Άσε το στη θέσι του, κοκκίνο.
μάλλη! τόν διάταξε. Σημαδεύω τη
μπουτίλα!

— Ο Χάους δίστασε μία στιγμή. Μία
σκέψη είχε περάσει, σαν άστραπη,
απ' το νου του: Ήταν άραγε πρα-
γματικά νιτρογλυκερίνη, αυτό το ό-
γρο;

— Μά δε μπορούσε πάντως να ριφο-
κινδυνέψη... Άφισε το πιστόλι, έβγα-
λε το χέρι του απ' την τσέπη της
ζακέτας και στράφηκε προς τη Βιρ-
τζίνια.

— Ο Μπράουν είχε σταματήσει, με
το στόμα ανοιχτό απ' την έκπληξη.

— Τι γίνεται έδω;... μουρμούρισε.
— Σιωπή! τόν διάταξε η Βιρτζί-
νια. Έλάτε μέσα!

— Ό ντεκτεβίλ σάστισε ακόμα πιο
πολύ.

— Γυρίζοντας απ' την υπηρεσία του,
όταν άνέβηκε τη σκάλα, έβριθε κα-
τασκότεινο το διάδρομο κι' άναψε
τὰ φώτα, με το διακόπτη.

— Ο πρώτος που είδε τότε, ήταν ο
Κόττον Χάους, με το χέρι του στην
τσέπη μίας ζακέτας κρεμασμένης
στην κρεμάστρα. Καί τώρα... έδλε-
πε μία γυνίκα μ' ένα πιστόλι!

— Έλα δώ, κοκκινόμαλλη! πρό-
φερε έπιτακτικά η Βιρτζίνια.

— Ο Χάους προχώρησε προς το μέ-
ρος της, άμιλητος.

— Θά το πληρώσεις, αυτό που έ-
κανες! πρόσθεσε εκείνη.

— Σήκωσε ξαφνικά το χέρι της και
τόν χτύπησε δυνατά στο πρόσωπο με
την άκρη της κάρνης του πιστολιού.
Το στόμαστο τούσκισε το μάγουλο.

— Σκέπασε το πρόσωπό του, με τὰ
χέρια του, γιατί πεόιμενε κι' άλλα.
Άλλ' η Βιρτζίνια δεν τόν έσαναχτό.

— Κτύταξε τὰ δάχτυλά του. Ήταν
καταματωμένα.

— Όχι άλλα τέτοια κόλπα, κοκ-
κινομάλλη. Κατάλαδες; είπε ψυχρά
η Βιρτζίνια.

— Κατάλαθα.

— Φύγε τώρα από μπροστά μου.
Πήγαίνε εκεί, στην άλλη άκρη της
κάμαρας.

— Η Βιρτζίνια στράφηκε στο Μπρά-
ουν και πρόσθεσε:

— Έλάτε μέσα, έπειτα Γρήγορα!
Ο Μπράουν προχώρησε δυο-τρία
βήματα. Έπειτα απ' την πρώτη έκ-
πληξη, κατάλαθε την κατάσταση.

— Η Βιρτζίνια πήρε στο ένα χέρι
της τη μπουτίλα με τη νιτρογλυκε-
ρίνη και, κρατώντας στ' άλλο το πι-
στόλι της, προχώρησε προς την κρε-
μάστρα. Οι κινήσεις της ήταν νευρι-
κές, σπασμωδικές, δίχως την παρα-
μικρή γυναικεία χάρι.

— Ο Χάους κύταξε τη μπουτίλα κι'
άναρωτιότανε: «Είναι τάχα νιτρο-
γλυκερίνη; Η νερό;...»

— Η Βιρτζίνια πήρε γρήγορα απ'
την τσέπη της ζακέτας της το πι-
στόλι του Μπύρν. Ξαναγύρισε στο
γραφείο, ξεκλειδωσε το συρτάρι κι'
έβριζε εκεί μέσα το όπλο, μαζί με
τ' άλλα.

— Εσείς τώρα, είπε στο Μπράουν.
Δώστε μου το πιστόλι σας.

— Καί, έλέποντας το δισταγμό του,
πρόσθεσε ήρεμα:

— Αυτή η μπουτίλα είναι γεμάτη
νιτρογλυκερίνη... Το πιστόλι σας,
είπα!

— Ο Μπράουν ρώτησε με τὰ μάτια
το Μπύρν.

— Κάνε αυτό που σου λέει, Άρ-
τουρ, τού σούστησε εκείνος.

— Μά... δεν καταλαβαίνω τίπο-
τα!... μουρμούρισε ο Μπράουν, ενώ
έλυσε τη θήκη με το πιστόλι του

— Και την άφινε πάνω στο γραφείο.
— Η Βιρτζίνια έβριζε κι' αυτό το
όπλο μέσα στο συρτάρι.

— Πηγαίνετε τώρα να καθήστε μα-
ζί με τούς άλλους, είπε.

— Ο Μπράουν την κύταξε.

— Μά εξηγήστε μου τελοςπάντων!
Τι γυρεύετε έδω, με το πιστόλι και
τη νιτρογλυκερίνη σας!

— Ήρθα να σκοτώσω το Στήβ
Καρέλλα.

— Μ' ένα μπουκάλι νιτρογλυκερί-
νη!...

— Όχι. Με το πιστόλι. Η νιτρο-
γλυκερίνη είναι η έξασφαλίσι μου.
— Είναι πραγματική;... ρώτησε
δύσπιστα ο Μπράουν.

— Άν θέλετε, δοκιμάζετε.

— Όχι, ευχαριστώ πολύ! Έτσι
σας ρώτησα... Όστε θέλετε να σκο-
τώσετε τόν Καρέλλα; Γιατί; Τι σας
έκανε;

— Γιατί έγινε η αίτια να πεθάνη ο
άντρας μου.

— Ο Γουίλλις είχε σκύψει, στο με-
ταξύ, πάνω απ' το Μίσκολο.

— Είναι πολύ άσχημα, είπε. Θά
μας άφισετε να φέρουμε γιατρό;

— Όχι, άπάντησε ξερά η Βιρτζί-
νια.

— Μά γιατί όχι; Μπορείτε να τόν
κρατήσετε κι' αυτόν έδω, αφού πε-
ριποιηθί το Μίσκολο... Τι πειράζει;

— Όχι, ξαναείπε η Βιρτζίνια.
— Σώπασαν για λίγο όλοι. Ύστερα
ο Χάους είπε:

— Τι θά κάνετε, αν πάρω τώρα το
τηλέφωνο κι' είδοποιήσω ένα για-
τρό;

— Θά σας πυροβολήσω.

— Και δε φοδούσατε μήπως έκρα-
γή η νιτρογλυκερίνη;

— Όχι... Νά λείπουν οι πολλές
καυθέντες, κοκκινόμαλλη!

— Κι' αν άκούσουνε την πιστολιά,
κι' άνεοδύνε απ' το Ισούελο.

— Τότε η επόμενη σφαίρα μου θά
βρή τη μπουτίλα με τη νιτρογλυκε-
ρίνη.

— Καί τί θά κερδίζετε μ' αυτό;<

ΣΛΟΑΝΣ

Το γνωστό αμερικανικό φάρμακο Σλόανς χρησιμοποιείται επίσημα ως ορόν δι' απομάκρυνσης από 75 ετών εως όλων των ετών, διότι την ανακουφίζει από τους πόνους των ρευματισμών, μυαλγών, νευραλγιών, και ισχιαλγιών.

Ανακουφίζει από τους πόνους

Ευκολοποιεί πόνο και ως αλοιφή, εύχρηστη, με ασφαλή ευχάριστη.

ΣΛΟΑΝΣ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΟΡΟΛΟΓΙΑ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ-ΕΛΒΕΤΙΚΑ

ΕΓΓΥΗΜΕΝΑ

Διά 10 ετη

ΑΘΡΑΥΣΤΑ

ΔΡΑΧ. 220

Δ. ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΙ

ΣΤΑΔΙΟΥ 48 ΑΘΗΝΑΙ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 58 ΑΘΗΝΑΙ
ΒΑΣ. ΚΩΝ. ΤΙΝΟΥ 46 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Κοικοκυριές....

ΜΠΕΙΚΙΝ Crall's ΠΑΟΥΝΤΕΡ

Επιτυχία στα γλυκίσματα και ζυμωτά

ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙ Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΜΠΕΙΚΙΝ ΠΑΟΥΝΤΕΡ ΚΡΑΛΛΗ

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται καθ' έγκληση 9-3. Τα άπο. γεύματα μόνον επί συνεντεύξει. Καρ Τρίκοπη 113. - Τηλ. 613.610. ΟΛ κία 70.752.

νικη να διατάξει, να κλονίζεται κάπως.

— Ούτε και μπορείτε να μάς σκοτώσετε όλους, με το πιστόλι σας, πρόσθεσε ο Χάους. Δε θα προλάβετε!

Σηκώθηκε και προχώρησε άποφασιστικά προς το μέρος της, από την αριστερή πλευρά.

Συγχρόνως έκανε το ίδιο κι' ο Γουίλλις, απ' τα δεξιά. 'Η Βιρτζίνια, ταραμένη, γύρισε το πιστόλι της προς το δευτερό. Την ίδια στιγμή, ο Χάους στάθηκε ανάμεσα σ' αυτήν και στη νιτρογλυκερίνη.

— 'Η γυναίκα έκανε να σηκωθεί. 'Ο Γουίλλις της κατάφερε μια δυνατή κλωτσιά στον αστράγαλο.

Συγχρόνως, μια γραβιά του Χάους την πετούσε χάρμα ανάσκελα. Το πιστόλι ξέφυγε απ' το χέρι της και κύλησε λίγο πιο πέρα.

— 'Ο Γουίλλις χύμηξε για να τ' αρπάξει. Άπλωσε το χέρι του... ένω ο Χάους ανάσπασε μ' ανακούφιση γιατί τελείωσε πια ο έφιάλτης!

— Ξαφνικά όμως, ο Γουίλλις έμπηξε ένα ούρισμα πόνου. Μία από τα παλαιά κίνητρα, η 'Αντζέλικα είχε καρφώσει το χέρι του στο πάτωμα, με το τακούνι του παπουτσιού της, που ήταν μυτερό σαν στυλέτο! Έσκυψε ύστερα και πήρε αυτή το πιστόλι.

— Μή τ' αγγίζετε! φώναξε στο Μπύρν, που έτοιμαζόταν να πάρη πάνω απ' το τραπέζι το μουσικό με τη νιτρογλυκερίνη. Μακριά απ' το γραφείο! 'Ολοι! Πίσω, πίσω!

Οι αστυνομικοί υπακούσαν. Ξέρανε πως δε χωράτε αυτή η γυναίκα, που είχε κόψει το λαιμό ενός ανθρώπου κι' είχε τώρα ν' αντιμετωπίσει την αστυνομία και να συμμορία τεντυμπόδων... Θά τάπαζε όλα για όλα!

Σηκώθηκε και πρόσθεσε:

— Θά φύγω από δω. Μη δοκιμάση κανείς σας να με σταματήσει!

— 'Η Βιρτζίνια είχε σηκωθεί κι' ασή. Στράφηκε στην 'Αντζέλικα και της είπε, μ' ένα χαμόγελο:

— Δώστε μου το πιστόλι, καλή μου κοπέλλα.

— 'Η 'Αντζέλικα την κύτταξε, σαστισμένη.

— Τρελαθήκατε; διαμαρτυρήθηκε. Γιατί να σας το δώσω;

— Είσαστε λοιπόν με το μέρος τους;... μ' αυτούς που θέλουν να σας κλείσουν στη φυλακή; Δώστε μου το πιστόλι!

— Όταν σας ζητούσα, πριν να φύγω, δε μ' άφηνάτε. Τώρα θέλετε το πιστόλι... Δεν είσαστε στα καλά σας!

— 'Ακούστε! 'Αν πάρετε μαζί σας το πιστόλι, μόλις θύητε από δω, αυτοί θ' αρπάξουν το τηλεφώνον, κι' έμέσως θα σας στρώσει στο κυνηγι, όλη η αστυνομία. 'Ενώ, αν μου δώσετε το όπλο, θα τους έμποδισα, θα τους κρατήσω εδώ, κι' έτσι θα μπορέσετε να φύγετε χωρίς να σας ένοχλήση κανείς.

— 'Η 'Αντζέλικα σκέφθηκε μία στιγμή.

— Δώστε μου το... πρόσθεσε η Βιρτζίνια, μην αινώσανε πιο κοντά της.

— Θά τους κρατήσετε εδώ; Μου τ' όρκισέσθε;

— Ναι.

— Πάρτε λοιπόν το πιστόλι. 'Εγώ φεύγω!

Μόλις όμως η 'Αντζέλικα είχε κάνει ένα βήμα προς την πόρτα, η Βιρτζίνια σήκωσε το πιστόλι και τη χτύπησε με τη λαβή του στο κεφάλι, μ' όλη της τη δύναμη.

— 'Η Πορτορικανή σωριάστηκε χάρμα, άγασθητη. 'Η Βιρτζίνια ξαναγύρισε γρήγορα κοντά στο γραφείο.

— Βεβαιώθηκατε τώρα όλοι πως δεν άστειύομαι; είπε ήσυχα.

★

— 'Ο Ρότζερ, ο παλιός καμριέρης του Τζέφερσον Σκότ, σκούπιζε το διάδρομο, όταν ξαναβρήκε ο Καρέλλα. Μάζεψε τα διάφορα ευλάκια, που είχαν σπάσει απ' την πόρτα, με το λουστό.

— Αιτήθηκα για το αφεντικό σου; τον ρώτησε ο ντετέκτιβ.

— 'Ω, ναι, κύριε! 'Ηταν πολύ καλός άνθρωπος. Τον αγαπούσα πολύ.

— Είχε ποτέ φασαρίες, καυγάδες με τα παιδιά του; Τον φοβόρισε κανένα απ' αυτά;

— Λογομαχούσαν κάπου, κάπου, μα όχι στα σοβαρά.

— Κι' η νύφη;... Μήπως δεν την ήθελε ο μακαρίτης;

— Κάθε άλλο, κύριε! Την αγαπούσε ιδιαίτερος. 'Ελεγε μάλιστα συ-

νικά πως θάθελε να καλοπαντρευτούν κι' οι άλλοι γιοι του σαν τον κ. Ντέβιντ.

— 'Ο Καρέλλα σώπασε για λίγο. — 'Υστερα, άφηνάσε το Ρότζερ να τελειώσει τη δουλειά του, μπήκε στην κλινική της πόρτας, να ξετάξει την κλειδαριά της πόρτας.

— 'Υστερα άνοιξε την πόρτα, γονάτισε και ψαχούλεψε το κάτω μέρος και το κατάφλοι. Τού φάνηκε πως το ξύλο σχημάτιζε γούδα σ' ένα σημείο. — 'Ενοιασε με την επαφή κάποια άνω μαλλιά, σαν εδόντι...

— Χάσατε τίποτα; ρώτησε μία φωνή, πίσω του.

— Στράφηκε κι' αντίκρυσε το Μάρκ Σκότ. 'Ηταν ένας άντρας πανύψηλος, ξανθός, με φαρδείς πλάτες και τετράγωνο σαγόνι. Είχε γκριζά ματιά και χοντρά χείλια.

— 'Ο Καρέλλα σηκώθηκε και ξεσκό- νισε τα γόνατα του παντελονιού του.

— 'Οχι, δεν έχασα τίποτα, απάν- τησε. 'Ωστόσο, κάτι ψάχνω να βρω!

— Σαν τι δηλαδή; ρώτησε χαμο- γελώντας ο Μάρκ.

— Δεν ξέρω... 'Ενα τρόπο για να μη κινείσαι σ' αυτό το δωμάτιο.

— Κάτω απ' την πόρτα; Μά θα πρέπει τότε να νάναι πάρα πολύ λε- πτόκι...!

— 'Ο Καρέλλα ξαναμπήκε στο δω- μάτιο. 'Ο Μάρκ τον ακολουθούσε. — Θάπρεπε νάχη αλλάξει γρα- φείο ο πατέρας, τού είπε. Τού τώ- χαμε συστήσει πολλές φορές.

— Λογόφρατε ποτέ γι' αυτό το ζήτημα;

— Με τον πατέρα; 'Οχι, εύτυχως. 'Από τότε που έλειψα τα 14 χρό- νια μου, τού πήρα απόφαση να μη λογοφέρω ποτέ μαζί του. Γιατί κα- τάλασε πως θα ήταν αδύνατο να τα βγάλω πέρα. 'Από τότε λοιπόν, τα πηγαίναμε πολύ καλά.

— Ποιός ανακάλυψε πως ήταν κλειδωμένη αυτή η πόρτα;

— 'Ο 'Αλαν.

— Και ποιός πήγε να φέρη το λουστό;

— 'Εγώ... αφού φωνάξαμε πρώτα απ' έξω τον πατέρα και δε μάς άπάντησε.

— 'Αφού μεταχειριστήκατε το λο- στό, ποιός δοκίμασε πάλι την πόρ- τα;

— 'Εγώ. Μά ούτε και τώρα άνοι- ξε, γιατί την κρατούσε κλειστή το βάρος του κρεμασμένου. Την άνοι- ξαμε όμως λίγο με το λουστό, για να βάλω μέσα το χέρι του ο 'Αλαν και να κόψη το σκοινί.

— Χρησιμοποίησε κανείς από σας το μοχλό κ' α τ ω απ' την πόρτα; ρώτησε ο Καρέλλα.

— Από κάτω; 'Οχι βέβαια. Σε τί θα μάς όφελούσε;

— Σωστά... Πέστε μου τώρα κά- νετε καμιά δουλειά, κ. Σκότ.

— Έξασκαμμένα, έδω κι' έξη μή- νες, σ' ένα απ' τα εργοστάσια του πατέρα, για να πάρω μία υπεύθυνη θέση.

— Πόσων χρόνων είσαστε;

— Εικοσιεπτά.

— Τι κάνετε προηγουμένως;

— Μετά το κολλέγιο και το στρα- τιωτικό, είχα πάει στην 'Ιταλία κι' είχα μείνει τρία χρόνια.

— Τι κάνατε εκεί;

— Διασκεδάσα, με τα λίγα λεφτά που είχα κληρονομήσει απ' τη μη- τέρα μου.

— Πόσα ήταν αυτά τα λεφτά;

— Τριάντα χιλιάδες δολάρια.

— Γιατί γυρίσατε απ' την 'Ιτα- λία;

— Γιατί μου τελείωσαν τα λε- φτά.

— Ξοδεύατε 30 χιλιάδες δολάρια σε 3 χρόνια; Τόσα πολλά;...

— Μ' άρεσε πάντα να κάνω με- γάλη ζωή, κ. Κασέλλα.

— Κι' η Πία; Ποιά θέση επρόκειτο ν' αναλάβετε, μετά την εξάσκηση σας;

— Τό τη μάλιστα πωλήσεων του έρ- γοστασίου.

— Και τι μισθό θα παίρνατε;

— 'Ο πατέρας δεν ήθελε να συ- νηθίζουμε στα πολλά λεφτά. 'Ελε- γε πως η δουλειά του θα πήγα- νε κατ' ανάγκη, αν ακοιπώλησες τους γιουούς του, χωρίς νάχουν ά- κόμα καμιά πείρα.

— Πόσα θα σας έδινε λοιπόν, στην άοχή;

— Λεκοπέντε χιλιάδες το χρόνο.

— Ξέρατε το περιεχόμενο της διαθήκης του πατέρα σας;

— Ναι, με μίλησε συχνά γι' αυτή... Μά, πέστε μου, φαντάζεσθε πως σκότωσα τον πατέρα μου;

— Ξέρει τί λέτε; 'Ότι αυτόκότο.

— Ξέρει.

— Μά φυσικά! 'Εκτός αν πιστεύ-

στην ψυχή, με κακούργα ενστικτα!

— 'Ωστόσο, χτες φανόσαστε άνα- στατομένους απ' το θάνατό του, πα- ρατήρησε ο Καρέλλα.

— Πάντα ένας θάνατος άναστατά- νει... Μά δεν τόν αγαπούσα καθό- λου, πιστεύετε μεί!

— Τον μισούσατε τόσο, ώστε να θέλετε να τον σκοτώσετε;

— Ναι! Μά δεν τόν σκότωσα...

— 'Ισως να τόκανα μία μέρα, άργά ή γρήγορα. 'Αλλά δεν πρόλαβα...

— Σας τὰ λέω, δλ' αυτά, για να ξε- καθαρίσω τη θέση μου άπέναντί σας. 'Αν δεν κάνω λάθος, πιστεύετε πως ο πατέρας μου δολοφονήθηκε!

— Δεν ξέρω τίποτα θετικά... 'Η αλήθεια είναι πως μοιάζει μούλλον σαν ν' αυτοκτονήσε. Τόν βρήκαμε μέσα σ' ένα κλειδωμένο δωμάτιο...

— Αυτό δεν έχει σημασία! 'Αν κάποιος ήθελε πολύ να τόν σκοτώ- ση, θάβρισκε όπωσδήποτε τον τρό- πο να τόν παρουσιάσει σαν αυτοκότο- νια.

— Κάποιος; Ποιός δηλαδή;

— 'Εγώ, άς πούμε... Μά με πρό- λαβε άλλος!

— Ποιός; 'Ο Μάρκ;

— Γιατί όχι; 'Αρκετά τράβηξε κι' αυτός απ' το γέρο, σ' όλη του τη ζωή! Μπορεί να χαμογελούσε φαι- νομενικά, αλλά τού μισος μαζεύοντα- νε μέσα στην ψυχή του.

— Μου φαίνεται πως τα παραλέ- τε!...

— 'Οχι, καθόλου... Μά κι' ο Ντέ- βιντ είχε τους λόγους του να σκο- τώση τον άγαπώντα πατέρα. Γιατί είχε ριχτεί, ο πρόστυχος, στη γυναίκα του, τη Χριστινία! Για να τους κρατήσει δε έδω, στο σπίτι, α- πειλούσε πως θ' άφινε άπέναντα το Ντέβιντ, αν φεύγανε.

— Δεν άποκλείεται να κάνανε το έγκλημα κι' οι τρεις μαζί, είπε ο Καρέλλα.

— 'Οχι, γιατί δε συμπαθούσαμε καθόλου ο ένας τόν άλλο. Είναι θαύμα πως συνεργαστήκαμε μία φο- ρά κι' οι τρεις, για ν' άνοίξουμε την κλειδωμένη πόρτα... 'Αμείβα- λω αν υπάρχη οικογένεια πού σάπια- απ' τη δική μας!

— Πιστεύετε λοιπόν πως κάποιος σκότωσε τόν πατέρα σας, ένας ά- δελφός σας ή η Χριστινία;

— Ναι, αυτό πιστεύω. Μά είναι δουλειά δική σας να βρήτε πως τὰ κατάφερε.

— 'Ο Καρέλλα σηκώθηκε.

— Πρέπει να φύγω τώρα, δίλω- σε. 'Εχω ραντεβού με τη γυναίκα μου.

— Θά ξανάρθετε αύριο;

— 'Ισως... αν μου έρθη καμιά καινούργια ιδέα. 'Αλλοίως, θέμαι άναγκασμένος να χαρακτηρίσω την ύπόθεσή ως αυτοκτονία.

— Δεν τόν πιστεύω, κ. Καρέλλα. Δεν είσαστε ο τύπος τού ανθρώπου που παραίνεται εύκολα από μία προσπάθεια.

— 'Ο ντετέκτιβ κύτταξε για λίγο το συνομιλητή του, χωρίς να μιλήσει. 'Υστερα τόν καληνύχτισε κι' έφυγε.

★

— Όταν η Τέντυ Καρέλλα έφτασε στο γραφείο τών ντετέκτιβ, στις 7 παρά 2', ο Μπύρν νόμιζε πως θα πάθαινε καρδιακή προσβολή. Δε μπορούσε να πιστέψη τὰ μάτια του...

— 'Ο Χάους κι' ο Μέγιερ δεν προ- σέξανε τη νεοφερμένη, γιατί φρόν- τιζαν να περιποιηθούν τις πληγές τους, σε μία γωνία της κλινικής.

— Τι θέλετε, δεσποινίς; ρώτησε ο Μπύρν την Τέντυ, που είχε σταθή στο κατάφλοι.

— Έκεινη τόν κύτταξε, σαστισμένη απ' τις λέξεις εκείνης που είχε δια- θάσει στα χείλη του...

— Έλάτε δω, εσείς! της φώναξε η Βιρτζίνια.

— 'Η Τέντυ δεν την είχε προσέ- ξει άκόμα. Κι' αφού δεν την έλε- πε, δε μπορούσε βέβαια να την αά- κούρη.

Κύτταξε τόν Χάους, περιμένοντας να τόν δη ν σκάζη στα γέλια για τόν 'άσπτεϊου' του. Μά εκείνος έμενε σοβαρός.

— Έλάτε μέσα, δεσποινίς, πρόσ- θεσε.

— 'Η Τέντυ προχώρησε. Είπε τότε τη Βιρτζίνια, και κατάλαβε από εν- στικτο πως ο Χάους ζητούσε να την προστατέψη...

— Καθίστε, διάταξε η Βιρτζίνια. 'Αν κάνετε ό,τι σας λέω, δεν έχετε να πάθετε τίποτα. Τι θέλετε έδω;

— 'Η Τέντυ δε μπορούσε, βέβαια, ν' άπαντήσει. Κούνησε μονάχα τόν κε- φάλι της.

— Μιλήστε λοιπόν! φώναξε η Βιρ-

τζίνια, νευριασμένη.

— Ξέρετε... πιστεύω πως θάνα- κωφάλαλη! της είπε ο Χάους.

— Έλάτε δω! είπε επιτακτικά η Βιρτζίνια στην Τέντυ.

— Έκείνη τήν πλησίασε.

— Μ' άκούτε; ρώτησε η Βιρτζί- νια.

— 'Η Τέντυ άγγιξε με τόν δάχτυλο τὰ χείλη της.

— 'Α, διαθάζετε στα χείλη;

— 'Η Τέντυ έννεψε ναι.

— 'Αλλη της έδωσε μολύβι και χαρτί.

— Σημειώστε έδω τί θέλετε, της έλεπε.

— 'Η Τέντυ έγραψε τη λέξη 'έκλω- πη' κι' έδωσε τόν χαρτί στη Βιρ- τζίνια.

— 'Α, θέλετε να καταγγείλετε μία κλοπή... Πώς σας λένε; Γράψτε τ' όνομά σας.

— Λίγο έλειψε να όρμησει ο Μπύρν, για να έμποδισή την Τέντυ... 'Εκεί- νη όμως, άτάραχη, πήρε πάλι τόν μολύβι κι' έγραψε: 'Μάρτσια Φράν- κλιν'.

— Χμ, όρατο όνομα, παρατήρησε η Βιρτζίνια. Κι' είσαστε όμορφη κο- πέλλα. Τό ξέρετε;... 'Εννοία σας, δε θά σας πειράξω. 'Ηρθα έδω για να σκοτώσω κάποιον! Δεν πρόκειται να πεθάνω.

— Δεσποινίς, αυτή εκεί η μποτί- λια ένα μέσα νιτρογλυκερίνη. Μία ξαφνική κίνηση μπορεί να τήν κάνει να έκραγη και να μάς σκοτώσει ό- λους.

— 'Η Τέντυ κούνησε τόν κεφάλι της, για να δείξει πως είχε καταλάβει. 'Απομακρύνθηκε άπ' τη Βιρτζίνια και τόν Μπύρν και πήγε να καθήση μακρύτερα, έλπιζοντας πως η γυ-

ναίκα εκείνη δεν είχε δη τὰ δάκρυα που άναβλούσανε ξαφνικά σ' α- τια της...

Τό ρολόι έδειχνε 7 και 10'. 'Α- πò στιγμή σε στιγμή, θάφτανε ο Στήβ!

— 'Επρέπει να τόν προειδοποιήσω! συλλογίστηκε η Τέντυ. Πώς όμως;... 'Αδ μπορεί νάναι νιτρογλυκερίνη — σκεπτότανε συγχρόνως ο Χάους. Νερό θάνα. 'Αλλοίως, δε θά πη- γαινόφερε τόν μουσικό, έδω κι' έ- κεί...!

Για πρώτη φορά στη ζωή του ένοιωσε τέτοια έπιθυμία να χτυπή- σαι μία γυναίκα, να τήν κομματιά- ση — μία γυναίκα πού άπειλούσε να τούς τινάζη όλους στάν άέρα! — 'Αδ είναι νιτρογλυκερίνη... Δεν είναι...! Έλεγε και ξανάλεγε με τόν νού του.

★

— 'Η λύσι τού προβλήματος ήρθε έντελώς ξαφνικά στο μυαλό τού Κα- ρέλλα.

Είχε άποχαιρετήσει τόν 'Αλαν Σκότ και είχε βγί απ' τόν μεγάλο και σωληνλό σπίτι. 'Εξω, ήταν σκο- τάδι. Μόνο στη μακρυνότερη άκρη τού κήπου έκαιγε μία φωτιά. 'Ισως καίγανε τὰ ξερά φύλλα.

— 'Ο ντετέκτιβ έκανε μερικά βήμα.

Μία μηχανή

είναι ο άνθρωπος...

Και όπως ή κάθε μηχανή...

...έτσι και ο άνθρωπος οργανισμός χρειάζεται την κατάλληλη λίπανση για να λειτουργή κανονικά και όμαλά.

ΒΙΤΑΜ ΦΥΤΙΝΗ

από άγνό έλαιόλαδο

ΒΙΤΑΜ-ΦΥΤΙΝΗ

Προϊόντα ΕΛΛΙΣ

τα πρός τα εκεί. Και διέκρινε άόριστα έναν άντρα παύσηλο. Θά ήταν ένας άπ' τούς άδελφούς Σκότ. Μά γιατί νά κάνει μόνος του αύτη τη δουλειά; Πώς δέν την είχε αναθέσει στο Ρότζερ ή στον κηπουρό;... Όταν πήγαινε πάλι κοντά, είδε πώς δέν καίγονταν φύλλα, αλλά ξύλα! Τό φονέρισε κι' ή μυρωδιά του καπνού. Ξύλα!... Ένας άπ' τούς Σκότ έκαίγε ξύλα!... Μιά άστραπή φώτισε τό νού του ντέκετιβ. Πώς μπορεί κανείς νά κλείσει μία πόρτα ά π' έ ξ ω, έτσι ώστε νά φαίνεται κλειδωμένη άπό μέσα; Πρώτα άπ' όλα, ξεβιδώνει την κλειδαριά, έτσι ώστε, όταν παραβιάσουν επιτέλους την πόρτα νά φαίνεται πώς πετάχτηκε άπ' τη θέσι της μέ τη διάρρηξη... Στο μεταξύ, έχει στραγγαλίσει τό γέρο. Τού περνάει λοιπόν ένα σκονιν γύρω άπ' τό λαϊμό, τό πετάει πάνω άπ' τό γάντιό του τάσα. νιού και τραβάει την άλλη άκρη του, ώπου ν' ανεβή αρκετά ψηλά τό πτώμα. Βέβαια, είναι βαρύν ό πεθαμένος. Μά, όταν ό φονιάς ελναι γερός και δυνατός, δέ δυσκολεύεται νά τά καταφέρη... Πηγαίνει ύστερα ως την πόρτα και δένει την άκρη του σκονιού στο έσωτερικό πόμολο. Έτσι, τό βάρος του πτώματος κρατάει καλά κλειστή την πόρτα. Ό φονιάς τη σπρώχνει μέ δύναμη, την άνοίγει λίγο, όσο χρειάζεται για νά γλιστρήση έξω άπ' τό

δαμάτιο. 'Η πόρτα ξανακλείνει μόνη της. Τό πρόβλημα είναι τώρα πώς νά την κάνη νά φαίνεται σαν κλειδωμένη. 'Ε, λοιπόν, ό τρόπος είναι άπλούστατος!... —Μάρκ Σκότ! πρόφερε ό ντέκετιβ. —Ποιός είναι; ρώτησε ξαφνιασμένος ό άντρας πού είχε ανάψει τη φωτιά. —'Εγώ, ό Καρέλλα. —Μπα! Νόμιζα πώς είχατε φύγει άπό ώρα... —Ό Μάρκ κρατούσε μία τσουγκράνα και σκάκιζε μ' αύτην τη φωτιά, πού έδινε ένα κίτρινο χρώμα στο πρόσωπό του. —Τι θέλετε; πρόσθεσε. —'Εσάς. Νά σας πάρω μαζί μου. —Νά με πάρετε; Γιατί; —Για τη δολοφονία του πατέρα σας. —Είσαστε γελοίος! φώναξε ό Μάρκ, άνασηκώνοντας τούς ώμους του. Μά ό Καρέλλα δέ θύμωνε γι' αύτη την προσβολή. —Τό κάψατε; ρώτησε. —Ποιό νά κάψω; Για ποιό πράγμα μιλάτε; —Για κείνο πού μεταχειρισθήκατε για νά «κλειδώσετε» άπ' έξω την πόρτα. Μιά μικρή ξύλινη σφήνα, πού τη χώσατε κάτω άπ' την πόρτα, άνάμεσα σ' αύτην και στο κάτω φλι. —Δέν καταλαβαίνω τί μου λέτε... Νομίζω πώς δέν είσατε στα καλά σας! 'Η πόρτα ήταν κλειδωμένη άπό μέσα. Χρησιμοποιήσαμε λουστό για

νά την άνοίξουμε. Την κρατούσε κλειστή ή σφήνα. Μάλιστα, άπ' τό πολύ σφίξιμο, άφησε σημάδια στο κάτω μέρος της... Τό μόνο πού έκανε στην πραγματικότητα ό λουστός, ήταν νά σπάσει λίγο την κάσα της πόρτας... 'Υστερα πλησίασε έσείς στην πόρτα. 'Ε σ ε ι ε. Μάρκ! Κάνετε πώς δοκιμάζετε νά την άνοίξετε, ενώ συγχρόνως κλωτσάτε κρυφά και βγάλατε τη σφήνα. 'Επειτα άπ' αύτό, ήταν εύκολο πιά ν' άνοίξετε λίγο την πόρτα, έσείς κι' οι άδελφοί σας, και νά κόψετε τό σκονιν πού κρατούσε κρεμασμένο ψηλά τό θόμα σας. —Μά τί παραμύθια είν' αύτά; Πώς σας κατέβηκαν στο μυαλό;... —Είδα τό Ρότζερ, πού σκούπιζε τά σπασμένα ξυλάκια, έξω άπ' την πόρτα. Άνάμεσα σ' αύτά, ήταν κι' ή σφήνα σας. Ποιός θά της έδινε προσοχή, μέσα σ' όλα;... Αύτά τά ξύλα καίτε τώρα... και τη σφήνα! Ό Μάρκ δέν άπάντησε. Σήκωσε ξαφνικά την τσουγκράνα, και χτύπησε τό ντέκετιβ. Τρία δόντια της χώθηκαν στη σάρκα του λαϊμού του. Ό Μάρκ τόν ξαναχτύπησε, στο δεξιό μπράτσο τώρα. Τό χέρι του έπεσε, μούδιασμένο, σαν παραλύτο. Κι' ό Μάρκ έτοιμαζόταν νά τού καταφέρη κι' άλλο χτύπημα, στο κεφάλι τώρα, για νά τελειώνη μαζί του. Μά ό Καρέλλα πρόλαβε νά δρμήση και ν' άρπάξη τη γραβάτα πού κρεμόταν, χαλαρωμένη, γύρω στο λαιμό του. Ό Μάρκ τραβήχτηκε πίσω, ξαφνιασμένος. Ό ντέκετιβ τού

δαλε τρικλοποδιά, ενώ συγχρόνως τόν τραβούσε δυνατά άπ' τη γραβάτα πού τά έμπρός. Ό Μάρκ έχασε την ισορροπία του κι' έπεσε. 'Η τσουγκράνα έξέφυγε άπ' τά χέρια του. Ό Καρέλλα έπεσε κι' αύτός, μαζί του, κυλλστηκαν χάμω. Ό Μάρκ προσπαθούσε ν' άρπάξη τόν αντίπαλό του άπ' τό λαϊμό, κι' εκείνος τόν κρατούσε άπ' τη γραβάτα. Κάποια στιγμή, ό Καρέλλα πετάχτηκε όρθιος κι' άρχισε νά κλωτσά μ' όλη του τη δύναμη τό Μάρκ. Συγχρόνως προσπαθούσε νά τραβήξη τό πιστόλι του, με τ' άριστερό χέρι. Όταν τό κατάφερε επιτέλους, σημάδεψε μ' αύτό τόν αντίπαλό του. —Σήκω πάνω τώρα! διάταξε. —Τόν μισούσα... μουρμούρισε ό Μάρκ. Τόν μισούσα, άπό παιδί. Εύχομαι νά πεθάνη! —Σήκω πάνω, ξαναείπε ό ντέκετιβ. Θά τά πούμε με την ήουχία μας, στο τμήμα. 'Η Τέντυ κούτεζε μ' άγωνία, πότε τό ρολόι, πότε τό διαδρόμο. Δέ θά μπορούσε ν' άκούση τόν άντρα της, όταν άκρόγτανε, ούτε και νά τού φωνάξη νά φυλαχτή. Τό μόνο πού μπορούσε, ήταν νά τρέξη κοντά του... Δέ θά χρησιμοποιούσε τη νιτρογλυκερίνη ή Βιρτζίνια, έφόσον θά μπορούσε νά σκοτώση με τό πιστόλι της τό Στήθ. 'Η χρειάζονταν για την υποχώρησή της. 'Οχι. δέ θά πέθανε ό Στήθ! Θάδινε τη ζωή της ή Τέντυ, για νά τόν σώση!... —Πώς δέ φάνηκε άκόμα; είπε ή Βιρτζίνια, κυττάζοντας τό ρολόι. Κουνέουν 7½. Χτύπησε τη γροθιά της στο τραπέζι, νευριασμένη. 'Η μπιρτζίνια τραντάχτηκε. —Θάσκαζε, άν ήταν νιτρογλυκερίνη! σκέφθηκε ό Χάους. Νερό ελναι!

—Αύριο θά γράφουμε για μάς οι έφημερίδες... άρχισε νά λέη ή Βιρτζίνια. —Σταμάτησε ξαφνικά, ξάρωσε τά φρύδια της και τά μάτια της πετάξανε σπινθήρες. —Θυμάμαι πού είχα διαβάσει κάτι στις έφημερίδες για τόν Καρέλλα, συνέχισε μ' ένα παγωμένο τόνο. Τόν καιρό πού μέν είχα πληρώσει κάποιος γκάγκστερ... Γράφανε τότε πώς ή γυναίκα του... ήταν κωφάλα! —Στάθηκε στην Τέντυ. —Τί λέτε σεις γι' αύτό, Μάρτσια Φράνκλιν; πρόφερε σαρκαστικά. 'Η Τέντυ δέν κουνήθηκε. 'Η Βιρτζίνια σηκώθηκε και πήγε κοντά της. —Είσαστε πραγματικά ή Μάρτσια Φράνκλιν... ή ή γυναίκα του Καρέλλα; Άπάντησε μου! Είχε ξεχάσει τώρα τελείως τη νιτρογλυκερίνη. 'Αν είχε πραγματικά στη διάθεσή της τη γυναίκα του Καρέλλα, θά μπορούσε ν' άρchiση επιτέλους την εκδίκησή της! —'Αρπάξε την τσάντα της Τέντυ, την άνοίξε και βρήκε άμέσως ό,τι ζητούσε. —'Ε Κυρία Στήθ Καρέλλα — διάβασε δυνατά. Ντάρτμουθ Ρόντ, 837 Ριέρχεντ. —'Ωστε είχε μαντέψει λοιπόν. —'Ωστε είσαι ή άμορφη γυναίκα του Καρέλλα! είπε μέ λύσσα. 'Εσύ έχεις τόν άντρα σου, την καλοπέρασ' σου! 'Ενώ έγώ... Κιτάξέ με πώς κατάντησα!... —σκέπτόταν ή Τέντυ. Τώρα, πού είναι μακριά άπ' τη νιτρογλυκερίνη. Θά χυμώσω... κι' άν μέ πυροβολήση, οι άλλοι θά την άρπάξουν και θά της πάρουν τό πιστόλι. Κι' όμως δέν έκανε καμμία κίνηση. 'Εμενε σαν ύπνωτισμένη. —'Ημουν κι' εγώ άμορφη κάποτε, πριν κλείσουνε τό Φράνκ στη φυλακή, συνέχισε ή Βιρτζίνια. Ξέρете πόσων χρόνων είμαι; Μονάχα 32. Κι' όμως έχω γίνει έρείπιο! Γιατί ό άντρας σου μέ τέρπεισε άπ' τό δικό μου... Πώς θέλω νά σου χαλάσω τό πρόσωπο, νά σε παραμορφώσω, για νά εκδικηθώ! Πήγε πάλι κοντά της. Κι' ό Χάους κατάλαβε πώς έτοιμαζόταν νά της κομματιάσει τά μάγουλα με τό ρεβόλβερ, όπως είχε κάνει σ' αύτόν και στο Μέγερ... —'Αέ! νιτρογλυκερίνη, ή μπιρτζίνια! είπε πάλι μέ τό νού του. —'Αφήστε την! φώναξε ξαφνικά στη Βιρτζίνια. Μη την άγγίξετε! 'Εκείνη στράφηκε και τόν κού-

ταξε, σαν νά μήν πίστευε σ' αύτήν. —Μου δίνετε διαταγές τώρα; μουγκρίσε. —Ναι, σας δίνω διαταγές! 'Εγώ, τό άσχημο άνθρωπάκι, τολμώ νά σας δίνω διαταγές! Μακριά άπ' αύτην την κοπέλλα! Μην άπλώσετε χέρι πάνω της... γιατί θά σας σκοτώσω! Κι' ό Χάους έκαμε ένα βήμα πρós τό μέρος της. —Σταθήτε εκεί πού βρίσκεσθε! ούρλιασε ή Βιρτζίνια. —'Οχι! Μιά κι' ήρθαν έτσι τά πράγματα, καλύτερα νά καθαρίσουμε τούς λογαριασμούς μας... Ξέρете κάτι; Δέ φοβάμαι καθόλου τη μπιρτζίνια σας... γιατί έχει μέσα νεράκι σκέτο! —Μην κάνετε άλλο βήμα! είπε άπελπισμένα ή Βιρτζίνια. —Θά κάνω! Και θά σας πάρω άπ' τά χέρια τό πιστόλι, πριν άποφασίσετε νά με πυροβολήσετε... —Σταθήτε! Μά σταθήτε λοιπόν... 'Η νιτρογλυκερίνη... —Δέν υπάρχει καμμία νιτρογλυκερίνη... —Ό Χάους έκαμε ένα βήμα άκόμα. 'Η Βιρτζίνια πίεσε τη σκανδάλη. Τό χέρι της όμως έτρεμε, κι' ή σφαίρα της άστόχασε. Ό Χάους έξακολουθούσε νά προχωρή... ενώ οι άλλοι περιμέναν άπό στιγμή σέ στιγμή την έκρηξη της νιτρογλυκερίνης. 'Η Βιρτζίνια ξαναπυροβόλησε. Τώρα ή σφαίρα πέρασε σχεδόν έυστά άπ' τό πρόσωπο του Χάους. —'Η νιτρογλυκερίνη! φώναξε άπελπιστικά ή Βιρτζίνια. Θά την πετάξω χάμω... —Ό Χάους όρμησε και της άρπαξε τό δεξιό της χέρι, τό χτύπησε πολλές φορές, ώπου άνοίξαν τά δάχτυλά της και τό πιστόλι έπεσε στο πάτωμα. 'Η μπιρτζίνια είχε φτάσει τώρα στην άκρη του γραφείου. 'Η Βιρτζίνια έκαμε μία τελευταία, άπελπισμένη προσπάθεια για νά έλευθερωθώ, νά την άρπάξη. 'Αλλά, ό ντέκετιβ την έσπριξε μέ τό νά χέρι και σήκωσε τ' άλλο, για νά της καταφέρη ένα φοβερό χτύπημα στο στήθος, πού θάσκαζε τη σπονδυλική της στήλη. Δίστασε όμως, την τελευταία στιγμή! Τη σήκωσε και την πέταξε μακριά, στην άλλη άκρη του γραφείου. Έσκυψε και πήρε άπό χάμω τό πιστόλι. Στο μεταξύ, ό Μπύρν είχε άρπάξει τό τηλέφωνο, για νά έλποισπήση νερθούν νά πάρουν εκείνη την καταραμένη μπιρτζίνια!...

Στις 7.53', τηλεφώνησαν άπ' τό νοσοκομείο ότι δέν κινδύνευε ή ζωή του Χοσέ Ντορένα. Εύτυχώς, τό ξυράφι δέν είχε άγγίξει την καρδιά. Ό Μπύρν στράφηκε στην Άντζέλικα. —Τυχερή είσαι, της είπε. Τό θόμα σου θά ζήσει. Και την παράδωσε στον αρχικό. Λακα Μούρκισον, για νά την κλείσει προσωρινά στο κρατητήριο. Σ' όλο αύτό τό διάστημα, ή Βιρτζίνια ήταν δεμένη μέ χειροπέδες στο σώμα του καλοριφέρ. Μόλις την είχε πάρει κι' αύτην άρχιφύλακας, έφτασε ό Στήθ Καρέλλα, μέ τό Μάρκ Σκότ. —Σάς τόν έφερα! φώναξε στο Μπύρν. Στραγγάλισε τόν πατέ... Σταμάτησε άπότομα, βλέποντας τη γυναίκα του. —Τέντυ, γλυκειά μου, σέ έξχασα. Πόση ώρα θά μέ περιμένεις!... 'Η Τέντυ έπεσε στην άγκαλιά του και τόν φίλησε παράφορα. —Με συγχωρήσ' πού άρνησα, άγάπη μου. 'Επρεπε όμως νά τελειώσω τη δουλειά μου. —'Αγγίξε έλαφρά την πληγή του λαϊμού του, σκεπασμένη μέ πημένη αίματα. —Μου την έκαμε μέ μία τσουγκράνα, έξήγησε. Τη στιγμή εκείνη, χτύπησε τό τηλέφωνο. Ό Καρέλλα πήρε τό άκουστικό. Τηλεφωνούσαν άπ' τό ειδικό έργαστήριο έκρηκτικών όλών της άστυνομίας. Είχαν εξετάσει τό περιεχόμενο της μπιρτζίνιας. 'Ηταν πραγματικά νιτρογλυκερίνη! —'Όταν έ έκούσε, ό Χάους σωριάστηκε σ' ένα καθίσμα, άνίκανος ν' άπαντήση στον Καρέλλα, πού τόν ρωτούσε μέ περιέργεια τί ήταν πάλι αύτή ή ιστορία!...

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΛΙΛΙΑΝΑ ήταν 20 χρόνων. Είχε ένα πατέρα, πού θ' άγόραζε για κατήρι της όλο τόν κόσμο, μία μητέρα, πού θάδινε και τη ζωή της γι' αύτην, κι' ένα άρραβωνιαστικό, πού θά της άποφραζε κάθε ευτυχία. Είχε όμως κι' ένα θείο στη Σουμάτρα. Ένα πολύ πλούσιο θείο, πού την προκοδοτούσε μ' ένα εκατομμύριο. Και, μέ κάθε ταχυδρομείο, εύρισκε πάντα την ευκαιρία νά της στέλνη κι' άπο ένα δωρο πολύτιμο: σμαράγδια, δέματα άγρίων ζώων, φτερά σπανίων πουλιών... Τώρα τελευταία, της είχε στείλει ένα περίφημο άσημένιο πιάτο. Της έγραφε πώς τό είχε άγοράσει άπο κάποιο 'Ινδο φακλή, πού τού έμυστηρεύθηκε πώς τό είχε κλέψει άπο ένα νάο της θεάς Τοίμπαλι. 'Ηταν πολύ παράξενο, αύτό τό πιάτο. Σκαλιστό όλόγυρα, και στη μέση παίστανε ένα συμπλεγμένο από τρία φίδια. Δέν ήταν ζωγραφιστά, τά φίδια αυτά, ούτε σκαλιστά. 'Ηταν άνασηκωμένα και σκαλιστά. 'Ηταν άνασηκωμένα, σαν άληθινα, πάνω άπ' τό νάο, σαν άληθινα, πάνω στοργυπιάτο, μέ τό κομύτι τους στρουγγυλό και κοφύριο άπό μέσα. Είχαν άπο τά στήματα τους και πενταγμένες έξω τις γλώσσες τους. Και άπ' τό στόμα τους, τό τόσο φυσικό, έβγαινε μία παράξενη μυρωδιά, ένα έξωτικό άρώμα... 'Η Λιλιάνα ένθουσιασθηκε. —'Οραίο είναι, δέ λέω, παρα-

—'Οραίο είναι, αλλά δέ θάδεια νά τόχω διαρκώς μπροστά σ'τά μάτια μου, της είπε ό άρραβωνιαστικός της.

Τό άσημένιο πιάτο

τήρησε μ' ευφύλαξη ό άρραβωνιαστικός της. Πάντως όμως, σέ βεβαιώ πώς δέ θάδεια νά τόχω διαρκώς μπροστά σ'τά μάτια μου. —Φοβάσαι; τόν ρώτησε γελώντας ή Λιλιάνα. Νά, για νά μήν σέ τρομάξουνε τά φίδια, θά τά σέ τρομάξουνε τά φίδια, θά τά σέ τρομάξουνε τά φίδια... Πήρε μέσα άπό ένα βάσο κάμποσους μενεξέδες και τούς έβριξε πάνω άπ' τό παράξενο άσημένιο πιάτο. Τά λουλούδια άκούστηκαν άπ' τό κρεβάτι. 'Η άρρωστη άνοίξε τά μάτια της. Ό άρραβωνιαστικός της έτρεξε κοντά της και, για πρώτη φορά έπειτ' άπο τόσες μέρες, είδε νά ξεχωρίσει στα χείλη της ένα χαμόγελο. —'Αέρα!... μουρμούρισε ή Λιλιάνα. 'Η άπίσφαρη ήταν γεμάτη άπο ένα βαρύ άρώμα, πού τσίλιζε. Ό άρραβωνιαστικός της κοπέλλας έτρεξε άμέσως κι' άνοίξε όλα τά παραθυρά. Σηματοδόθηκε έτσι ένα ρεύμα, άνάμεσα στα δύο παραθυρά και την πόρτα, και τό δωμάτιο έξαέφρασε άπ' την πνιγηρή εκείνη μυρωδιά. Τ' άλλο πρωί, ή Λιλιάνα έζητησε νά φάη. Τ' άπόγεμα σηκώθηκε κι' έκαμε ένα περίπατο στον κήπο, άκουμπώντας στο μπράτσο του άρραβωνιαστικού της. Την άλλη μέρα, ό πατέρας της πήρε μέ τό άεροπορικό ταχυδρομείο ένα γράμμα άπ' τόν άδελφό του, άπ' τη Σουμάτρα, πού τού γράφει: —'Αγαπητέ μου άδελφέ. Δέν ξέρω άν θά προστάσω! Φοβάμαι μην έγινε μιάς ή άτία ενός μεγάλου διατυχήματος! —Πετάξτε γρήγορα τό άσημένιο πιάτο, πού σας έστειλα. Ρίξτε το στη θάλασσα, στη φωτιά... φτάνει νά μη βόσκειται πιά στο σπίτι σας, σέ κλειστό χώρο, και προπάντων νά μη βάλει πάνω του

λουλούδια! —'Ο φακλής, πού μου τό πούλησε, είχε κάποιο λόγο νά μέ μισή κι' ήθελε νά μ' εκδικηθή. Κι' έγώ νόμιζα πώς πρόσφερα εκδούλευση στην άγαπημένη μου άνηψιά, στέλνοντάς της τό δώρο... —'Ευτυχώς, πού ό πιστός ύπνρέτης μου Ζονίνα, μόλις τήμαθε, έσπευσε νά μου φανερώση τά έξής: Μέσα σ' ένα άπόροστο δάσος της Σουμάτρας, όπου δέν έχει πατήσει άκόμα πόδι λευκού, ύπάρχει ή συνήθεια νά θυσιάζουν κάθε χρόνο τρία κορίτσια. 'Η θυσία γίνεται στο νάο της θεάς Τοίμπαλι. 'Η θεά αύτή, κατά τη μυθολογία, προτίμησε νά μαχαρώσει και νά πεθάνη άγνή, παρά νά γίνει γυναίκα ενός άλλόθεν σκον λευκού. 'Από τότε, λοιπόν, θυσιάζονται κάθε χρόνο τρεις παρθένες στο βωμό της. —'Οι κοπέλλες αυτές διαλέγονται άπ' τόν άρχιερέα μέ κλήρο και, πον άπ' τη θυσία, περνάνε άπο μία ίεση δοκιμασία: 'Επ' μία βδομάδα, τούς προσφέρουν όλα τά όμορφότερα αγγινά και πιστά. —'Ότερο τις κλείνουν σ' ένα πολυτελέστατο δωμάτιο. 'Εκεί μέσα, πάνω σ' ένα τοίποδο, βόσκειται ένα άσημένιο πιάτο, γεμάτο λουλούδια. Κάτω άπ' τά λουλούδια, βόσκονται τρία ψευτικά φίδια, πού βγάινουν μέσα άπ' τό άρειο κομύτι τους ένα έξαντλητικό άρώμα και γεμίζουν μ' αύτό την άτιμωσατορα. Τά λουλούδια ύποδοθούν για την ψευδαίσθηση. —'Οι τρεις αυτές κοπέλλες, πού προσφέρονται για τη θυσία, μεθάνε τόσο πολύ μέ τό άρώμα εκείνο, ώστε, όταν τις παύουνε για νά τις πάνε για τη θυσία, είναι μισσηκασμένες και ζητάνε τό θάνατο σαν άπολύτωση. —'Φαντάζεσθε την τρομάρα μου, όταν τήμαθε ό! αύτά! Σας έδοξαί, λοιπόν, άμέσως, για νά πετάξετε μακριά τό καταραμένο πιάτο. —'Οόφτε μου, γιατί άνησυχώ. Τό άσημένιο πιάτο της Σουμάτρας, τό δώρο του θείου, παρά λίγο νά στοιχίση τη ζωή της άμορφης Λιλιάνας.

K. ΝΤΕ ΡΤΣΚΙ

ΣΧΕΔΟΝ ΧΑΡΙΖΩ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΕΛΒΕΤΙΚΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΩΡΟΛΟΓΙΩΝ
F E R E X

Θέλοντας νά διαφημίσουν τά ώρολόγια τους εις την 'Ελλάδα θά διαθέσουν 5.000 τεμάχια ώρολόγια, Άνδικά και Γυναικεία, εις τούς πρώτους πού θά συμπληρώσουν όρθως τάς κάτωθι λέξεις εις τά έλλείποντα γράμματα

Τ...Ω...Α...Φ...Ξ
Ε...Ι...Α...Α...Ο...Ν

ή δέ λύσις θά συνοδεύεται διά του σχετικού γραμματοσήμου διά νά σας άπαντήσουμε εάν ή λύσις είναι όρθή και συγκαταλέγαστε μεταξύ εκείνων πού θά πάρουν 'Ωρολόγια, Άνδικά ή Γυναικεία, μέ τάς κάτωθι τιμάς :

ΑΝΔΡΙΚΟΝ ΧΕΙΡΟΣ ΠΛΑΚΕ ΔΡΧ. 115
ΑΝΔΡΙΚΟΝ ΠΛΑΚΕ ΛΟΥΞ ΔΡΧ. 140

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ
MINION ΜΙΚΡΟ ΛΟΥΞ ΔΡΧ. 150
ΣΠΟΡ MINION ΛΟΥΞ ΔΡΧ. 145

Μετά την διάθεσιν των 5.000 'Ωρολογίων πού διατίθενται διά ρε κ λ α μ α ν τά 'Ωρολόγια FEREX θά πωλούνται πλέον μέ τάς πραγματικές των τιμάς, όπως και όλα τά άλλα 'Ωρολόγια.

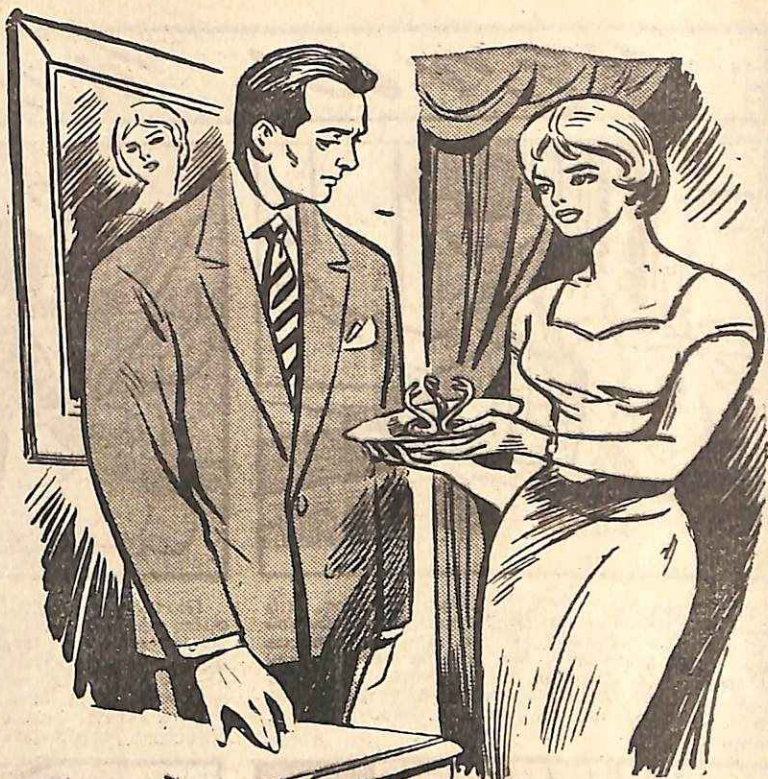
Τά χρήματα θά άποστελλωνται βιά ταχυδρομικής έπιταγής εις τά γραφεία μας μόλις σας άπαντήσωμεν ότι ή λύσις σας είναι όρθή, έκτός άν εύρίσκεισθε ένταύθα όποτε τά καταβάλετε και ίδιοχειρώς. Διά τούς εις έπασχίαν 7 όρχ. επί πλέον της τιμής του ώρολογίου, ως έξοδα άποστολής αύτού. Μετά την καταβολή των χρημάτων ή παράδοσις του 'Ωρολογίου θά γίνη έντός 45 ήμερών.

Π Ρ Ο Σ Ο Χ Η. — 'Η λύσις θά γράφεται επί του παρόντος άποκόμματος.

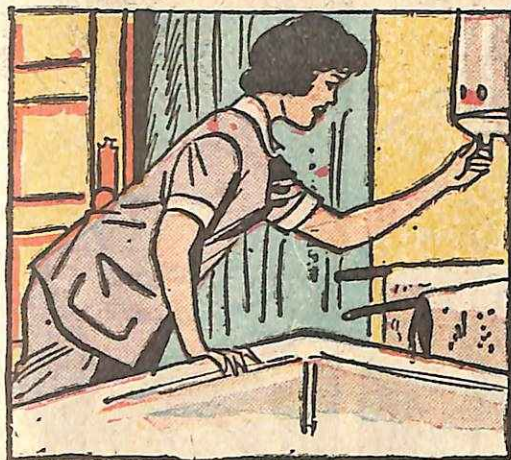
ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΚΑΛΗΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΩΡΟΛΟΓΙΩΝ 5 - 10 ΧΡΟΝΙΑ
ΠΛΗΡΕΣ ΛΕΙΓΜΑΤΟΛΟΓΙΟΝ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ

*Αποτανθήτε : Βερανζέρου 4 [5ος όροφος] 'Ωρολόγια FEREX

Θ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ ΤΗΛ. 622338

Ο ΝΕΟΣ ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΦΙΛΟΣ

Στα τέλη του 1943, η Σέλμα Λάμπερτ, μιά νεαρά Αμερικανίδα των βοηθητικών υπηρεσιών του στρατού, που βρισκόταν στο Λονδίνο, ζήτησε όπως κάθε μέρα στις έξη, γιά να μεταβή στην υπηρεσία της. Έπειδή το κρύο ήταν εκείνο το πρωινό φοβερό, έτρεξε ν' ανάψει το θερμόσφωνα. Μόλις όμως γύρισε το διακόπτη, άκουστηκε μιά τρομερή έκρηξη.

Πόρτες και παράθυρα έσπασαν, κι' η δυστυχισμένη νέα βρέθηκε εσπλημένη στο πάτωμα. Όταν οι φίλες της έτρεξαν κοντά της, είδαν τα φορέματά της να καίγονται, και, τυλίγοντάς την με κουβέρτες, έσβησαν τη φωτιά. Μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο, όπου διαπιστώθηκε πως είχαν καεί τα εξήντα εκατοστά του δέρματός της και θεωρήθηκε καταδικασμένη. Την εγκατέστησαν...

...και άρχισαν τους όρρους. 'Η Σέλμα είχε έγκυαματα δεύτερου και τρίτου βαθμού σ' όλα κληρη την πλάτη, στα πόδια και στο άριστερό πλεύρο. Της έκαναν συνεχώς ενέσεις μορφίνης και, όταν συνήλθε γιά μιά στιγμή, μέσα στη νύχτα, άρχισε να κλαίει. Τότε όμως ένοιωσε πως κάποιος στεκόταν πλάι της. Ήταν ο Σάμυ, ένας από τους τραυματιοφορείς...

...που την είχαν μεταφέρει εκεί το πρωί. Προσπάθησε να την καθησυχάσει και να της τονώσει το ήθικ. Σε λίγο, άρχισαν να σφυρίζουν οι σειρήνες, προαγγέλλοντας γερμανική επίδρομή. Όλοι κατέβηκαν, οπτά καταφύγια, εκτός από τη Σέλμα, γιά την οποία δεν επιτρεπόταν καμμία μετακίνηση. 'Ο Σάμυ έμεινε πλάι της και περνούσε κοντά στην...

...προστατευμένη του όλες τις ελεύθερες ώρες του. Πέρασαν έτσι 15 μέρες. 'Η Σέλμα έβλεπε όμως πως το πρόσωπό της ήταν φριχτά παραμορφωμένο και δεν ήθελε να κυταχή σέ καθρέφτη. 'Ο Σάμυ την έβγαλε μιά μέρα και απ' αυτή την πλάνη.

Πέρασε ένας μήνας και, αντίθετα με τ' αρχικά προγιναστικά, η Σέλμα Λάμπερτ ζούσε. Πίστευε όμως πως το πρόσωπό της ήταν φριχτά παραμορφωμένο και δεν ήθελε να κυταχή σέ καθρέφτη. 'Ο Σάμυ την έβγαλε μιά μέρα και απ' αυτή την πλάνη.

Τόν 'Ιανουάριο του 1944 οι γιατροί άρχισαν μιά σειρά από μεταμοσχεύσεις και απαγόρευσαν κάθε επίσκεψη. Λίγους μήνες αργότερα, η Σέλμα έβγαλε από το νοσοκομείο. Ήταν πιά εντελώς καλά, αλλά είχε προσδλήθ από μερική άμνησία. Δέ θυμόταν πιά τα μαρτύριά της. Μιά μέρα όμως ξαναθυμήθηκε πως τις στιγμές της μεγάλης απελπισίας της, κάποιος καλός φίλος...

...είχε σταθή στο πλεύρο της και την είχε βοηθήσει. Μετά το τέλος του πολέμου, θέλησε να ξαναβρή το σωτήρα της. Κατέφυγε σέ περιοδικά και σέ έφημερίδες. Άκόμα και ο διευθυντής ενός σταθμού τηλεόρασης προθυμοποιήθηκε να τη βοηθήσει στην αναζήτησή αυτή και της πρότεινε να εμφανισθή στην έκπομπή «Λύτη ελ- ναι ή ζωή»...

'Ο διευθυντής όμως είχε ήδη ανακαλύψει τόν Σάμυ (Σινάντερ) κι' έτσι, κατά την έκπομπή, μόλις η Σέλμα αφηγήθηκε την τραγική της ιστορία και ζήτησε τόν σωτήρα της, εκείνος έτρεξε κοντά της. Τα εκατομμύρια τόν θεατών, που παρακολούθησαν εκείνη την έκπομπή, δάκρυσαν από συγκίνηση και δέ μπορούν ακόμα να την ξεχάσουν...

ΤΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ — ΦΙΔΙ

ΜΙΑ φορά κι' έναν καιρό, ζούσε στις 'Ινδίες μιά χήρα, που μόνη της παρηγοριά ήταν τόν άγόρι της, ο Ναϊράμ, κι' η άχρηστία της καλύβα.

'Η χήρα μάζευε ξύλα στο δάσος και τόν πουλούσε στην αγορά.

'Ο Ναϊράμ, που τόν άρεσαν πολύ τιά γραμμάτα, πήγαινε στο σχολείο. Κι' όταν πιά έγινε δεκαπέντε χρόνων, άκολουθούσε τη μητέρα του στή δουλειά και τη βοηθούσε.

Μιά μέρα, εκεί που μάζευε ξύλα, ο Ναϊράμ είδε ένα ολόχρυσο φίδι. Τρομάξε, φυσικά, κι' άρπαξε μιά πέτρα, γιά νά τόν χτυπήσει.

— Καλό μου παιδί, τόν είπε τόν φίδι, μη μέ σκοτώσεις και κι' έχει η μάννα μου ένα μόνο! Ξέφυγα χτες κρυφά απ' τη γαλιά μου κι' εκεί που σε σονόμουν, δυο κακοί ξυλοκόποι μέ είδαν και θέλησαν νά μέ πιάσουν. Κατάφερα όμως και γλύτωσα από τιά χέρια τους. Και τώρα, σέ παρακαλώ, βοήθησε μέ νά γυρίσω στή μάννα μου!

'Ο Ναϊράμ τόν λυπήθηκε και, παίνοντας τόν φίδι, γύρισε στο δάσος, όπου ήταν η μητέρα του. Τη ρώτησε, λοιπόν, αν πρέπει νά οδηγήσει στή φωλιά του τόν χαμένο φίδι.

— Ναι, παιδί μου, αποκρίθηκε εκείνη. Νά τόν πιάς, μέ την ευχή μου. Κάνε έσθ τόν καλό κι' αν άογήσης νά γυρίσεις, θά μέ βοηθίς στην καλύβα μας.

Έτσι, ο Ναϊράμ και τόν φίδι προχώρησαν. Στο δρόμο, που πήγαιναν, είδαν τούς ξυλοκόπους νά ψάχνουν μέ προσοχή.

— Κούψε μέ όπου μπορείς, είπε τόν φίδι. 'Ο Ναϊράμ έκοψε τόν φίδι στόν κόρφο του κι' άρχισε νά περπατά αδιάφορα. Και, σάν πλησίασαν οι ξυλοκόποι, ρώτησαν τόν παιδί:

— Μήπως είδες κανένα φίδι;
— Όχι! Δεν είδα τίποτα...
— Περίεργο! Κι' εμείς ψάχνουμε τώσες ώρες, μιά τίποτα. 'Αν τύχη και τόν ξετυλίξεις, μιλήσε μας, κι' εμείς θά σέ πληρώσουμε...
Κι' όταν ξεμείωναν εκείνοι, ο Ναϊράμ έβγαλε τόν φίδι και τόν έδειξε κατά πού πέφτει η φωλιά του.

Δέν πέρασε λίγη ώρα, και τόν φίδι σταμάτησε μπροστά σ' ένα ωραίο σπίτι.
— Αυτή είναι η φωλιά μου, τόν είπε. Πόσο θά χαρή η μάννα μου σάν μέ ξαναβεί. 'Απ' τη χαρα της, που μέ έσωσε, μπορεί νά σου χαρίσει κι' ένα σακκούλι φλουριά. Μά έσθ μη δεχτής. Ζήτησέ της νά σου δώσει τόν σακκάκι της. Που βρίσκεται στά πόδια τού χορβατιού της. 'Αν στό δώση, θά κάνης και σ' αυτή καλό και σέ μένα ακόμη πιά πολύ...

— Καλό μου παιδί, είπε τόν φίδι, μη μέ σκοτώσεις...

— Στό χαρίζω! 'Όταν χρειάζεσαι κάτι, χτύπησε τόν καταγής. Κι' ένας μαύρος δούλος θά παρουσιάσει μπροστά σου. Κι' ό,τι τόν διατάξεις, θά τόν έσθς στό σπίτι σου!

'Ο Ναϊράμ σηκώθηκε νά φύγει. Είσε όμως πως η μάννα τού φιδιού λυπήθηκε, που θ' άποχωριζόταν τόν σακκάκι. Θέλησε νά της τόν άφιση. Μά, τη στιγμή εκείνη, είσε ν' άπλώνεται ένα μαύρος καπνός.

Κι' όταν σέ λίγο άράωσε ο καπνός, παρουσιάστηκε, στή θέσι που ήταν τόν φίδι, ένα δμορφο παλληκάρι.

— Μάννα! Γλυκεριά μου μάννα! φώναξε. 'Επειτα γύρισε στό Ναϊράμ και είπε:

— Σε σένα χρυσό τόν μεταμορφώσι μου! Άκουσε τώρα την ιστορία μου: Χτες τόν νύχτα, εκεί που ήμουν κοιμμένο, μέ πήρε τόν μάτι μιάς κοινοβάνιας. Μέ κυττάξε καλά-καλά

— Πώς νά μην είμαι όλη την ώρα άρρωστος, άφού έχω μητέρα νοσοκόμη και πατέρα γιατρό;

και μου είπε, ότι η μάννα μου, απ' τόν καιμό της, που δέν έκανε παιδί, ζήτησε νά κάνει ένα, κι' άς ήταν και φίδι! Και γέννησε φίδι. 'Ο πατέρας όμως, μόλις τόν είσε, θυμωσε και τόν έδιωξε. Μά οι μοίρες έγραψαν στή κοιλία μου πως θά μιλούσα και θά σεφερτόμουν σάν άνθρωπος. Κι' όταν θά έλκεινα τιά δεκαπέντε μου χρόνια, αν η μάννα μου έβιζε ένα πράγμα γιά γάρι μου, που θά την έκανε νά λυπηθή, τότε από φίδι θά γινόμουν άνθρωπος!

Και τόν παλληκάρι, γυρίζοντας στή μάννα του, είπε:

— Νά, μάννα, γιάτί σου ζήτησα νά δώσης τόν σακκάκι στό Ναϊράμ.

Έκείνη, σφίγγοντας τότε τόν παλληκάρι στην αγκαλιά της, νόμισε πως έβλεπε όνειρο. Νάχη τώρα παιδί, που πόνι ήταν φίδι!

'Ο Ναϊράμ είχε μείνει άταλος κι' έτι έβλεπε. Σε λίγο, τόν χαϊρέθηκε κι' έφυγε. Στο δρόμο, που πήγαινε, τούπεσε τόν σακκάκι κα- ταγής. Κι' ένας μαύρος δούλος παρουσιάστηκε.

— Στίς διαταγές σου, άφέντη! τόν είπε. — Πάρε μέ στόν ώμο σου και φέρε μέ στή καλύβα μου, άπάντησε ο Ναϊράμ.

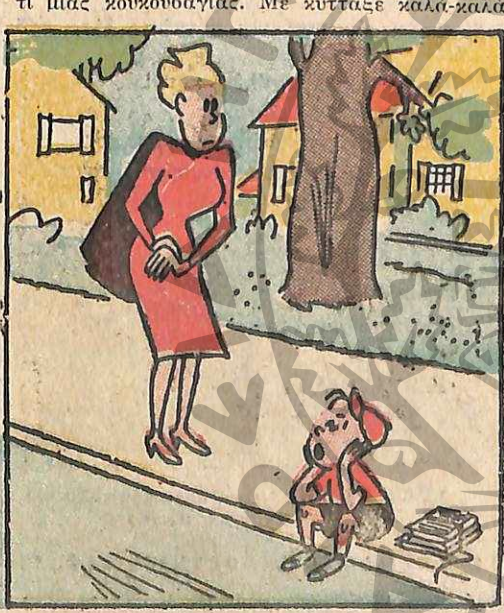
'Ο μαύρος δούλος οδήγησε τόν Ναϊράμ στην καλύβα κι' η μάννα του, όταν είσε τόν μαύρο, τρομάξε. Τότε ο Ναϊράμ κάθησε και της διηγήθηκε τιά όσα έγιναν μέ τόν φίδι.

— Βλέπεις, παιδί μου, τόν είπε, πως τόν καλό, που κάνεις, δέ χάνεται ποτέ!... Τόν βοάδι, που κάθησαν στό τραπέζι, ο Ναϊράμ χτύπησε τόν σακκάκι. Κι' ο άράτης κοι- δάλεσε λογιών-λογιών φαγιά.

— 'Α, παιδί μου, είπε η μάννα, ζήτησε τώ- ρα μερικά φλουριά.

'Ο Ναϊράμ χτύπησε ξανά τόν σακκάκι. Κι' ο μαύρος τόν έφερε ένα σακκούλι μέ φλουριά, γεμάτο ως άπάνω.

Μέ τιά φλουριά αυτά, λοιπόν, έχτισαν ένα ω- ραίο σπίτι στή θέσι της άχρηστίας καλύβας. Έτσι, άπόντησαν απ' όλα τιά καλά. Μά, μ' όλ' αυτά, ο Ναϊράμ δέν περιφρανεύτηκε, ούτε τούριζε στή τριπελιά. 'Απ' αυτήν τόν έσωσε η μανία, που είχε στά γράμματα. Και, μέ την ευχή της μάννας του και τόν σακκάκι στό χέ- ρι, ξεκίνησε γιά την μεγάλη πολιτεία.

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Των μικρών άγνωστων μας

— Πότε ιδρύθηκε η πρώτη άσφαλιστική εταιρεία κατά του πυρός και από ποιόν;
— Ιδρύθηκε το 1782 από κάποιον Ετιέν Ντελεσέρ.

— Πότε και πού κατασκευάστηκε ο πρώτος υπόγειος σιδηρόδρομος;
— Στη Νέα Υόρκη, το 1904.

— Πόσες φορές ο ήλιος είναι μεγαλύτερος από τη γη;
— Είναι μεγαλύτερος ένα εκατομμύριο τριακόσιες χιλιάδες φορές.

— Πώς λεγόταν η νήσος Κώς στην αρχαιότητα;
— Μερόπη.

— Τίνος μαθητής ήταν ο Πλάτων;
— Του φιλόσοφου Σωκράτη.

— Η γη έχει σχήμα σφαιρικό;
— Όχι. Το σχήμα της γης μοιάζει με ελλειψοειδές.

— Τι είναι το όρειο σέλας;
— Ένα μετεωρολογικό φαινόμενο, που παρατηρείται στο Βόρειο Πόλο.

— Πότε πέθανε ο Μέγας Βασίλειος;
— Την 1η Ιανουαρίου του έτους 319 μ.Χ.

— Ποιά εποχή ήταν η δυναστεία του Κωνσταντίνου του Μεγάλου;
— Από το 323 μέχρι του 378 μ.Χ.

— Ποιά είναι τα επτά θαύματα του αρχαίου κόσμου;
— Ο Φάρος της Αλεξάνδρειας, ο Κολοσός της Ρόδου, οι Πυραμίδες της Αιγύπτου, ο Ναός της Αρτέμιδος, οι Κρηναίαι κήποι της Βαβυλώνας, το Μασσολείο της Αλικαρνασσού και το χρυσελέφαντινο άγαλμα του Διός.

Χιοδμορ

Η άποψή του

Σ' ένα έδρατικό σχολείο:
Ο καθηγητής Μωλοχ ρωτάει το μαθητή Άσρον:

— Πές μου, έσύ, τί λές για τους αδελφούς του 'Ιωσήφ, που τον πούλησαν στον Πετρεφρή;
— Ότι τον πούλησαν πολύ φτηνά, κ. καθηγητά!

Ο Τότης δείχνοντας σ' έναν κύριο το νεογέννητο αδελφάκι του, του λέει:
— Δεν είναι χαριτωμένο; Κι' άπαράλλαχτο, ξέρεις ο παππούς!...

— Μά αυτό δε μπορεί να φανή άπό τώρα! παρατηρεί εκείνος.
— Πάρε! διαμαρτύρεται ο Τότης. Δε βλέπετε πως δεν έχει ούτε μαλλιά, ούτε δόντια;

Ο δάσκαλος ρωτάει:
— Γιατί, Γιαννάκη, η γη είναι γεμάτη θηλυκούς;
— Γιατί... κανείς δεν ξέρει τα χρόνια της!

Ο Τάκης ήταν άτακτος. Μία μέρα ο μπαμπάς του του λέει:
— Τάκη, δε θα σου αγοράσω το παιχνιδιούλο, που μου ζητάς, γιατί δε θα μ' αφήνης να εργασθώ με την ήσυχιά μου!

— Έννοια σου, μπαμπά, του άπαντάει εκείνος. Πάρτο έσύ κι' έγω δε θα το χτυπά, παρά μόνο όταν θα κουμάσσει!

Ο Ντίνος ηγνάνει στο φούρνο:
— Δώσε μου, παρακαλώ, ένα κούρψομι.
— Άστρο η μάδρη;
— Δεν έχει σημασία. Είναι για μία τυφλή γυναίκα!

— Πόσα κάνουν έξη και τέσσερα, Γιώργο;
— Έντεκα, κύριε.
— Άδθος! Κάνουν δέκα!
— Άδύνατον! Πέντε και πέντε κάνουν δέκα.

12/4

TERYLENE

Polyester Fibre

ΚΟΜΨΕΣ ΚΑΙ ΣΤΗ ΜΟΔΑ

Φοδύτες 'TERYLENE' με πλισσέ διαρκείας!

Τις προτιμούν οι μοντέρνες γυναίκες όλου του κόσμου!

Τό πλισσέ δεν χαλάει ποτέ!
Είναι μεγάλης άντοχής
Πλένονται, στεγνώνουν γρήγορα
και ξαναφοριούνται χωρίς σιδέρωμα
55 ο/ο 'TERYLENE' - 45 ο/ο έκλεκτο μαλλί.

Βεβαιωθείτε από την ούγια ότι είναι 'TERYLENE'

'TERYLENE' είναι σήμα κατατεθέν του νήματος εκ πολυεστέρα της

IMPERIAL CHEMICAL INDUSTRIES LTD., ENGLAND

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ:
ΔΙΟΝ. Π. ΓΥΘΟΠΟΥΛΟΣ ΛΕΩΚΑΡΟΥΣ 11 - ΤΗΛ. 24842 - 21728

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Η κρυμμένη παροιμία

ΣΤΗΛΗ «Α»

1) ΔΑΛΙΔΑ, 2) ΝΕΙΛΟΣ, 3) Ι. ΣΤΡΙΑ, 4) ΟΥΡΙΟΝ, 5) ΚΑΡΑΒΙ, 6) ΛΟΥΚΑΣ, 7) ΠΛΑΤΩΝ, 8) ΕΡΗΜΟΣ, 9) ΩΣΑΝΝΑ, 10) ΕΝΔΑΡΑ, 11) ΑΣΜΑΤΑ, 12) ΕΞΟΔΟΣ, 13) ΑΝΘΗΡΑ, 14) ΑΔΗΛΟΣ, 15) ΑΝΤΑΡΑ, 16) ΕΙΡΜΟΣ, 17) ΣΟΔΟΜΑ, 18) ΣΥΝΑΦΙ.

ΣΤΗΛΗ «Γ»

1) ΛΑΔΙ, 2) ΣΙΛΟ, 3) ΤΡΙΑ, 4) ΡΙΟΝ, 5) ΒΙΡΑ, 6) ΣΥΚΑ, 7) ΝΩΤΑ, 8) ΟΣΜΗ, 9) ΑΝΝΑ, 10) ΥΔΡΑ, 11) ΤΑΜΑ, 12) ΟΔΟΣ, 13) ΘΗΡΑ, 14) ΗΛΟΣ, 15) ΤΑΡΑ, 16) ΜΟΡΣ, 17) ΜΟΔΑ, 18) ΦΙΣΑ.

Η παροιμία της στήλης «Β» είναι: «Τελείως, καλοπέρασε, να σε ξαναδανείσους».

Άλυσίδα λέξεων

ΚΡΙΝΟΣ - ΚΡΟΝΟΣ - ΚΡΟΥΝΟΣ - ΝΕΡΟ - ΛΙΜΝΗ - ΛΙΜΝΗ - ΠΛΟΙΟΝ - ΠΡΟΪΟΝ - ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ - ΜΗΧΑΝΗ - ΑΤΜΟΣ - ΠΑΤΜΟΣ - ΝΗΣΙ - ΘΑΛΑΣΣΑ - ΑΛΑΣ - ΣΑΛΑ - ΣΠΙΤΙ - ΟΙΚΙΑ - ΚΟΙΛΙΑ - ΓΑΣΤΡΗ - ΑΣΤΗΡ - ΣΙΝΕΜΑ - ΤΑΙΝΙΑ - ΦΙΛΜ - ΦΙΛΙ - ΕΡΩΣ - ΩΡΕΣ - ΧΩΡΟΣ - ΚΡΑΤΗ - ΚΡΗΤΗ.

Φτερωτές συλλαβές

ΖΑΝ - ΠΛΑ ΜΠΕΛΜΟΝΤΟ

20 μικροδιαφορές

Το αγέδιό μας δείχνει καθαρά ποιά ακριβώς σημεία βρίσκονται 20 μικροδιαφορές.

Η λύσις του ύπ' αριθ. 879 σταυρολέξου

Οριζόντιος:

1) ΦΑ - ΑΝΙΣΑ - ΡΑΣΑ, 2) ΔΑΝΙΑ - ΚΥΡΟΣ - ΧΑΝΗΣ, 3) ΑΡΑΙ - ΜΑΡΙΝΑ - ΛΑΝ, 4) ΣΟΣ - ΚΟΡΟΣ - ΤΑΝΙΣ, 5) ΟΣΤΕΙΝΟΣ - ΑΤΙΜΙΑ, 6) ΑΡΜΟΣ - ΑΝΟΜΙΑ, 7) ΟΣΙΛΙ - ΦΑΡΙΝΑ - ΣΙΑ, 8) ΚΡΙΟΣ - ΑΚΑΚΟΣ - ΑΛ, 9) ΑΜΑΝ - ΚΑΡΑΚΑΣ - ΣΑΣΙ, 10) ΤΟΠΑΠΑΡΑ - ΠΑΝΙΣ, 11) ΟΣΑΛΕΣΙΣ - ΠΑΣΑΣ, 12) ΤΑΓΑΡΙ - ΑΡΑΡΩΝ, 13) ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΔΡΑΝΕΙ, 14) ΣΑΜΟΣ - ΣΟΡΟΣ - ΩΚΥ, 15) ΡΙΣ - ΤΡΩΣΙΣ - ΩΣΑΝ, 16) ΔΑΚΟΣ - ΑΔΑΝΑ - ΜΑΪΝΑ, 17) ΑΙΩΝ - ΙΑΣΩΝ - ΣΑ.

Καθ' ύψος:

1) ΔΑΣΟΣ - ΚΑΤΟΧΟΣ, 2) ΦΑΡΟΣ - ΟΡΜΟΣ - ΜΑΡΑ, 3) ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ - ΑΤΟΜΙΚΑ, 4) ΠΙ - ΕΡΙΟΝ - ΑΝΟΣΟΙ, 5) ΑΑ - ΚΙΜΑΣ - ΠΑΓΟΣ - ΣΩ, 6) ΜΟΝΟΙ - ΚΑΛΑΙ, 7) ΙΚΑΡΟΣ - ΑΠΕΡΑΝΤΑ, 8) ΣΥΡΟΣ - ΦΑΡΑΣΙ - ΡΑ, 9) ΑΡΙΣ - ΑΚΑΡΙ - ΣΩΛΙ, 10) ΟΝ - ΑΡΑΚΑΣ - ΑΟΣΜΑ, 11) ΣΑΤΑΝΙΚΑ - ΑΔΡΙΑΣ, 12) ΤΟΝΟΣ - ΠΑΡΟΣ, 13) ΑΧ - ΤΙΜΑΙ - ΠΑΡΑΣ - ΜΗ, 14) ΣΑΛΑΜΙ - ΣΑΛΩΝ, 15) ΑΝΑΓΙΑΣ - ΑΝΑΠΕΩ, 16) ΗΝΙΑ - ΙΑΣΙΣ - ΙΚΑΝΑ, 17) ΣΙΚΑΛΙΣ - ΧΑΥΝΑ.

Διηγήσεις και απευθυνόμενοι Τυπογραφείου ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ

Ναϊάδων 24, Παλαιόν Θάληρον

Ο φερέλις ποδοσφαιριστής του ΠΑΟ Στέλιος Παναγιωτίδης.

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ

Ο «σωστός» εξτρεμ

ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ στον ΟΤΕ. Άλλα δεν ξέρουμε τί δουλειά θα έκανε σήμερα, αν δεν ήταν το ποδόσφαιρο κι' «Παναθηναϊκός». Το ποδόσφαιρο τον έκανε γνωστό πέρα από τη γειτονιά του πιά μακριά από την ομάδα του, την «Ελευθερότητα» και όσα του την «Παναθηναϊκή» μόλις τον πήρε. Μία τοποθέτηση άμεσως στον ΟΤΕ. Τόσιν ούση εργασία, με μεγάλες προοπτικές για εξέλιξη. Στον ίδιο Όρ. οπτικές άλωστε, βρήκαν καταφύγιο γανισμό, άλλοι άκνειδικοι ποδοσφαιριστές, που δημιουργούν τώρα καριέρα.

Άλλα για το Στέλιο Παναγιωτίδη, εκτός από τη σταδιοδρομία στον ΟΤΕ υπάρχει - κι' αυτή είναι πιο άμεση κι' ενδιαφέρουσα για μας τους φίλους - και το «φύλο» μάλα. Θα μπορούσε να σταθεροποιηθεί κάπου, θα μείνει μετρίτης ή θ' ανέβει σε ύψη δόξας, όπως και τόσοι άλλοι «πράσινοι» παίκτες.

Ο «Παναθηναϊκός» τον πήρε από την «Ελευθερότητα» πέρυσι το Δεκέμβριο με «υποσχετική» και από τότε τον χρησιμοποιούσε σε φιλικά ματς έδώ και στην επαρχία. Για πρώτη φορά εμφανίστηκε στην Α' ομάδα, στο περσινό τουρνουά Χριστουγένων, παίζοντας ένα μόνο ημίχρονο σε φιλικό ματς, με ζένη ομάδα. Κατάλαβαντε το τράκ που είχε εκείνη τη μέρα. Για πρώτη φορά στον «Παναθηναϊκό» και κατ' εθίκαν σε διεθνή αγώνα! Δεν κρατάνε εύκολα τα πόδια...

Ο Στέλιος όμως - όπως και οι άλλοι - δε τρέφεται μόνο με «Παναθηναϊκό». Άπό τον περσινό Ιούλιο, κι' άπό τότε, ελεύθερα πιά στον ΠΑΟ, άρχισε να παίζει σε όλα τα ματς του Κ. Γκέμ. Τόσο τακτικός, νήσιος, που άφηνε από μέρες ο πρώτος άσπληρωματικός κυνηγός της πρώτης ομάδας της χώρας.

Και η μεγάλη στιγμή! Έφτασε. Στον αγώνα με την «Προοδευτική» πήρε τη θέση του τραυματία Γιάννη Χολέβα. Βαρέα η κληρονομιά και δύσκολα τα μεσορράνια δεν ά. ενός χολέβα στο μεσορράνιο δεν ά. νοπληρώνεται εύκολα. Άλλα ο Στέλιος κατάρρε θανάσια κι' η λος γά καταφερε θαύματα κι' η συμπετοχή του στο 5-2 ήταν σημαντική.

Εκπληκτικοί οι φιλάθλοι, όσοι δεν ήξεραν ότι θα έπαιζε, τρέβαν τα μάτια τους...

Η καριέρα του Παναγιωτίδη θα είναι ραγδαία. Άλλα πρέπει ν' άρ. χισή! Ο ίδιος λέει ότι το να λάβει μέρος σ' ένα παιχνίδι δεν είναι τίποτα. Άστην ένδεκάδα του ΠΑΟ θα γίνω άπαραίτητος μόνον όταν παίξω ένα μήνα συνέχεια και τότε τά λέμε».

Πραγματικά, για ένα τέτοιο έλλι. δοφόρο ποδοσφαιριστή το πόν είναι ένα καλό ξεκίνημα.

Ο βοηθός του Κ. Γκέμ, παλιός διεθνής του ΠΑΟ Κ. Νίκος Σίμος, μάς είπε ότι άπό τον ίδιο έλασε, ταί να πάη μπροστά, φτάνει να προ. ποιητεί τακτικά και να κάνει καλή ζού, γιατί προάγεται έχει».

Δε λείπει, λοιπόν, τίποτα από το ναρδο κυνηγού του «Τριφυλλίου». Μά, να ποδ πρέπει νάρη εκείνη η μεγάλη μέρα, ή ευκαιρία...

Αθλητικά παραβρήνια

ΤΟ «ΚΟΥΣ-ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Σε μία συνέντευξή του προς τους αθλητικούς συντάκτες, ο πρόεδρος του «Ολυμπιακού» και τώος ύποργός της Εμπορικής Ναυτιλίας Κ. -Γ. Ανδριανόπουλος, θυμήθηκε τις παλιές καλές μέρες που έπαιζε κι' ο ίδιος «άντερ φόρ» στην ομάδα των «Ερυθροελκων».

Τους τρεις θα τον έπιλέξει για να δημιουργήσει ιδιόκτητο γήπεδο. Ποιοι είναι αυτοί οι χώροι δεν ά. νακονούται.

— Άν δημοσιευθή αυτό, έπρεπε ο σύμβουλος Κ. Συφαλάκης, πάμε χαμένοι, γιατί θ' ανέθουν άμέσως οι τιμές και δε θα μπορούσαμε να κάνουμε άπολλοτρώσι».

Οι Βουτσάρας, Νευτίδης του «Παναθηναϊκού» και ο Θεοδωρίδης του «Ολυμπιακού», είναι οι ποδο.

ΤΟ «ΠΡΟ-ΠΟ» ΤΗΣ 17-12-61 ΠΟΥ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ

Συμβουλευέ, που θα άποδειχθούν... θησαυρός!

ΑΙΓΑΛΕΩ - ΔΟΣΑ ΔΡΑΜΑΣ	2 X
ΑΠΟΛΛΩΝ ΘΕΣΣ - ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ	2
ΑΡΗΣ ΘΕΣΣ - ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ	1 2 X
ΕΘΝΙΚΟΣ - ΦΩΣΤΗΡ	2 X
ΝΙΚΗ ΒΟΛΟΥ - ΗΡΑΚΛΗΣ ΘΕΣΣ	1 X 2
ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΣ - ΠΑΟΚ	1
ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ ΚΑΡΔ - ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΒΟΛΟΥ	1
ΑΡΗΣ ΠΤΟΛΕΜΑΪΔΟΣ - ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΚΟΖ	1
ΠΑΡΡΟΔΙΑΚΟΣ - ΔΩΡΙΕΥΣ	1 X
ΗΛΥΣΙΑΚΟΣ - Α. Ο. ΔΑΦΝΗΣ	1
ΑΤΑΛΑΝΤΑ - ΦΙΟΡΕΝΤΙΝΑ	1 2 X
ΛΑΝΕΡΟΣ ΣΙ - ΦΙΟΡΕΝΤΙΝΑ	1
ΠΑΛΕΡΜΟ - ΤΟΡΙΝΟ	1
ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ - Α.Ε. ΝΙΚΑΙΑΣ	1
ΠΑΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ - ΗΡΟΔΟΤΟΣ	2

— Στην εποχή μας το ποδόσφαιρο ήταν άπλό. Ούτε συστήματα βραζιλιάνικα, αούριακά, έγγυλικά, ούτε «4-2-4», ούτε τίποτα! έπρεπε.

Κάποιος τον διέκοψε:
— Κύριε πρόεδρε, έχετε δίκιο, αλλά η σημερινή εποχή...

— Η σημερινή εποχή, διέκοψε με τη σειρά του κι' ο Κ. Ανδριανόπουλος, κατέστρεψε το άρατο θέαμα, την όμορφιά του παιχνιδιού, για να έξυ. ηρητέση τη σκοπιμότητα...

Στην ίδια συνάντησή με τους δημοσιογράφους ήταν παρόντες κι' άλλοι διοικητικοί παράγοντες του «Ολυμπιακού». Ο γεν. γραμματέας Κ. Κ. Καρύδης, έξέφρασε με δυο λέξεις τη γνώμη του για τις ομάδες και τα συστήματα:

— Έχεις παίκτης ταχείς, με πνευ. μόνια και άντοχή, να παίξουν 90 λεπτά; Κερδίζεις. Δεν έχεις; Χάνεις!

Κι' έπειδή ο λόγος περί «Ο. λυμπιακού», άζίσε, να άναφέρουμε ό. τι η έδιοκρη του «μεγάλου άσπινου» ά. θνη άπισήμανη τρεις χώρους μεταξύ Άθηνων και Πειραιώς. Το ένα άπο

σφαιριστές που άπεχθάνονται την ταχύτητα!... Γι' αυτό και σ' όλες τις μετακινήσεις προτιμούν να ταξιδεύουν με το άλιγώτερο ταχύ μέσον: το τρένο.

Άλλο τώρα αν οι κακές γλώσσες λένε ότι κατά τ' άλλα οι τρεις λεβέντες του ποδοσφαίρου είναι... ά. τρήμοι.

Ο μέχρι τώρα βοηθός του προ. ποιητού του «Ολυμπιακού» Κ. Σίμος, νόσκη άπομακρύνθηκε της θέσεως του. Ο Σούλης ωστόσο είναι πάντα παρών στους αγώνες του «Ολυμπιακού»...

Η «ΑΕΚ» έχει σκοπό να φτιά. ξη και προπόλεια στο γήπεδο της Ν. Φιλαδέφειας, όπως είχε παλιά το Παναθηναϊκό Στάδιο.

Οι Άπλωνες παλαιότες που ά. γανώθηκαν στην Άθήνα, έκειναν γο. ητευμένοι άπό τη φιλαρέτα και το περπάτημα. Ιδιαίτερα τώος άρεσε η έκδρομη στο Σόβινι.

Όσον άφορά τους Έλληνες ά. πλάτους τους κι' αυτοί τώος άρεσαν, άφου τώος νίκησαν...

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ - ΣΧΟΛΙΑ

ΜΑΤΑΙΩΣΙ ΤΑΞΙΔΙΟΥ

Οπως έγινε γνωστό, ματαιώθηκε ή κάθοδος της «Αούστριας» στην Ά. θήνα, για τις μέρες των έορτών των Χριστουγέννων.

Άντι αυτής θα έλθη ή «ΑΕΣΚ», που είναι επί κεφαλής του αούστρια. κού προαθλήματος. Η σειρά των άπινάτων της «ΑΕΣΚ» δεν καθωρί. σθηκε άκόμη. Λέγεται ότι έδεχομέ. νος πρώτη θα παίξη ή όμάς του «Ο. λυμπιακού» ή της «ΑΕΚ».

ΕΡΧΕΤΑΙ Η «ΑΕΣΚ»

Οπως έγινε γνωστό, ματαιώθηκε ή κάθοδος της «Αούστριας» στην Ά. θήνα, για τις μέρες των έορτών των Χριστουγέννων.

Άντι αυτής θα έλθη ή «ΑΕΣΚ», που είναι επί κεφαλής του αούστρια. κού προαθλήματος. Η σειρά των άπινάτων της «ΑΕΣΚ» δεν καθωρί. σθηκε άκόμη. Λέγεται ότι έδεχομέ. νος πρώτη θα παίξη ή όμάς του «Ο. λυμπιακού» ή της «ΑΕΚ».

ΔΕ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΜΑΤΣ ΤΟΥ ΠΟΚ

Οι καθιερωμένοι αγώνες των ομά. δων «Παναθηναϊκού», «Ολυμπιακού» και ΑΕΚ, δε θα γίνουν έφέτος. Οι λόγοι είναι ότι οι τρεις συνηταίροι δε θέλουν να χαλάσουν τις σχέσεις τους, που είναι κίολας άρκετά χαλα. ρες...

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΓΨΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Την προσεχή Κυριακή θα γίνουν τά έξης μάτς για το πρωτάθλημα Α' Έθνικής κατηγορίας:

Θεσσαλονίκη: Άρης - Όλυμπια. κός

Βόλος: Νίκη - Ήρακλής

Γη. Λεωφ. Άλεξάνδρας: ΠΑΟ - ΠΑΟΚ

Γη. Καραϊσκάκη: Έθνικός - Φω. στήρ

Θεσσαλονίκη: Άπόλλων Καλαμαρίας - Προοδευτική

Γη. Ριζούπολεως: Αιγάλεω - Δό. ζα

Τό Σάββατον, θα γίνουν οι έξης αγώνες:

Γη. Λεωφ. Άλεξάνδρας: Άπόλλων Άθηνων - Πανιώνιος

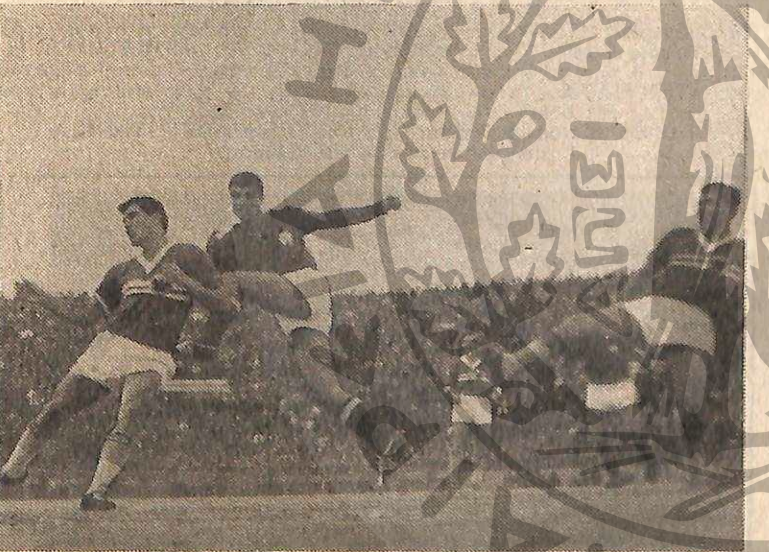
Γη. Καραϊσκάκη: Πανελυσινιακός - ΑΕΚ

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΗΣ

Η ΕΟΦ, μετά την όργανω. σή των Σεργών και τη συνάντησή με τους Άπλωνες, σκέπτεται τώ. ρα να προγραμματίσει σειρά αγώ. νων στη Βεροία, Άλεξανδρούπο. λι και Κατερίνη, έτσι ώστε να έπαιρη το ύπόρο του άνδιαφέρον. τος για την πάλη, όπως έπρεπε γα. ρακτηριστικά ο εκπρόσωπος της παλαιστήκης άμοσπονδίας Κ. Γώ. Μακρινάκης. Στις ανωτέρω πόλεις ζουν, εγκατεστημένοι άπό έτών, πάλεστές, καλώς ή κακά, που θα θούν να δημιουργήσουν, τώος πρώ. τους πυρήνες άναδόσεως του έλ. ληνοπρεπούς άθληματος. Καλή ή π. σπαθήσει της ΕΟΦ και θα ά. ποδώση. Είναι καιρός πιά να δια. κριθούμε κι' έμεις σ' ένα άθλη. μα, καθαρά έλληνικό!...

ΤΑ ΚΑΚΑ ΟΝΕΙΡΑ ΦΕΡΝΟΥΝ ΚΑΡΔΙΑΚΕΣ ΚΡΙΣΕΙΣ

Όπως άπεδείξαν οι έρευνες, που έγιναν στο Γατρικό Κέντρο του Πα. νεπιστημίου της Όκλαχόμα, τά κα. κή άγωνιώδη όνειρα, έκείνα που φέρνουν εφιάλτες και κρύους ιδρώ. τες, μπορεί να προκαλέσουν κάποτε καρδιακές κρίσεις. Κι' αυτό γιατί, με την άπερδιέγερση που δημιουργ. γούν, αυξάνουν την ποσότητα της χοληστερόλης στο αίμα.

Άπό τόν αγώνα Προοδευτικής-Παναθηναϊκού 2-5: Ο Φίλιος προσπάθει να άποτρέψη σουτ του Τουμπέλη. Δεξιά ο Οικονομίουπουλος

5281

Ο **ANDREAS GEORGIU** (17 χρόνων), 19 Ferntower Road Newington Green No 5, London, England, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους, ηλικίας 15-17 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο **PELOPIDAS LASKARIS** και ο **THANOS KONSTANTINIDES**, Leverkusen Wisdorf Birkengartenstr. 9, Germany, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο **Γεώργιος Πολίτης**, Σικίνου 91, Αθήναι, Grece, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα και το εξωτερικό, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία 6.

χι απαραίτητη.

Ο **Π. Κωνσταντίνος**, 8 ης, Πανόρμου No 27, Κερταίνι, Πειραιεύς, Grece, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμάτων.

Δύο φίλοι, ο **Τάκης Γαλανός** και ο **Τάκης Αϊνάνθης**, Εγνατίας No 151, Θεσσαλονίκη, Grece, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 16-20 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερή φιλία. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο **Ιωάννης Μπάκας**, Βραίλα, Δωρίς, Λιδωρίκιον, Grece, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εξωτερικό και το εσωτερικό, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία 6.

Ο **Γ. Ήρως Μ. Μπότσαρη**

No 48, Λαμία, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εξωτερικό, ηλικίας 17-20 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερή φιλία. Φωτογραφία 6.

Ο **Δ. Ζωόπουλος**, Poste Restante, Κεντρικόν, Αθήναι, Grece, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 16-21 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο **Γ. Σάλτας**, Πανόρμου 20, Κερταίνι, Πειραιεύς, Grece, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμάτων.

Ο **Μ. Σωτήρης** (18 χρόνων), Βουλγαροκτόνου 112, Δράμα, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή γερμανική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερή φιλία. Φωτογραφία 6.

πό τη συνάντησή τους και σταθερή φιλία, καθώς και την ανταλλαγή γραμματισμάτων.

Ο **Σ. Μιχαήλ** (20 χρόνων), Μικίου 27, Αιγάλεω, Αθήναι, Grece, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 18-20 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερή φιλία. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο **Α. Κ. Σκαρμούτσος**, Poste Restante, Αθήναι, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα.

Ο **Ι. Α. Κ. Ισακίλης**, Νέα Καλλικράταις, Χαλκιδίκη, Grece, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα και το εξωτερικό, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο **Κ. Παπακαλοδοπούκας** και ο **Τάκης Μιχαλοπούλος**, Θεσσαλονίκη No 44, Αιγάλεω, Αθήναι, Grece, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο **Νικόλαος Κεχαγιάνης** (35 χρόνων), Poste Restante, Κεντρικόν, Αθήναι, Grece, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο **Νικ. Κληρονόμος**, Poste Restante, Κεντρικόν, Αθήναι, Grece, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εσωτερικό ή το εξωτερικό, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερή φιλία.

Τρεις φίλοι, ο **Α. Κωνσταντίνος** (20 χρόνων), ο **Σ. Πετρίδης** (20 χρόνων), και ο **Ε. Ρουμπής** (12, 16, Αθήναι, Grece, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από όλη την Ελλάδα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο **Αναστάσιος Ισακίλης** (21 χρόνων), Αντιτίτανων 60, Πρέβεζα, Grece, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από το εξωτερικό, ηλικίας 18-22 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη μετανάστευσή τους. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο **Μ. Κιζιόζης**, Κύπρου No 18, Άνω Λόφος, Περιστέρι, Αθήναι, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο **Μ. Α. Μ. Πηλιόπουλος**, Σαββατοπόλεως 12, Αθήναι, Grece, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ιδιαίτερα από την Αθήνα και τον Πειραιά, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερή φιλία.

Ο **Δημήτριος Α. Αντωνίου** (20 χρόνων), οδός 30 No 37, Ανδρούσσα (Περιστέρι), Αθήναι, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες 16-18 χρόνων, με σκοπό μια σταθερή φιλία.

Ο **Νίκος Κοραΐς** (24 χρόνων), Δούριδος 24, Παγκράτι, Αθήναι, Grece, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο **Παναγιώτης Παπαγιάννης** (20 χρόνων), Κριεζώτου 60, Χαλκίδας, Grece, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική, αγγλική ή γαλλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων και γραμματισμάτων.

Ο **Γεώργιος Κοροθεΐσης**, Αιτών Αττικής, Ελλάδα, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και ιδιαίτερα με νέες του Γυναικείου από την Κύπρο, Αμερική, Αγγλία, Γαλλία και Γερμανία, ηλικίας 14-20 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας και την ανταλλαγή καρτών - ποστών, στην αγγλική γλώσσα.

Ο **Δημήτριος Λαγκάδης** (20 χρόνων), Στρατηγού Τσίνη 74, Γαστούνη, Ηλεία, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 16-21 χρόνων, από την Ελλάδα ή το εξωτερικό, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εφ'όσον δεχτείται, όχι όμως απαραίτητη.

Ο **Γεώργιος Πανταζόπουλος**, Δοιράνης No 18,

Κυθήνη, Grece, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και το εξωτερικό, ηλικίας 25-32 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο **Μιχαήλ Λεκάκης** (18 χρόνων), Άγια Μαρίνα, Χανιά, Κρήτη, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ιδιαίτερα από την Αθήνα και τον Πειραιά, ηλικίας 16-18 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο **Σπυρίδων Δουκάκης**, Φραγκιάδων 20, Πειραιεύς, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες 20-25 χρόνων, από το εσωτερικό, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο **Σωτήριος Κ. Τσιρικολιάς**, Εξοχικόν Κέντρον Γερμανίας, Άγιοι Θεόδωροι, Κορίνθια, Grece, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και το εξωτερικό, στην ελληνική και γερμανική γλώσσα, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο **Β. Πατρόπουλος** (20 χρόνων), σπουδαστής και ο **Ι. Δελνικιάς** (19 χρόνων), Ιδιοκτήτης καταστήματος "Αρχιμήδους 49, Άνω Ηλιούπολη, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες ίσως ή μικρότερης ηλικίας, κατά προτίμηση μαθήτριες ή σπουδαστριες, με κύριο σκοπό τη συνάντησή τους, άγχης και ελκιστικούς φίλους.

Ο **Αντώνιος Γ. Μάρκοβιτς** και ο **Ανδρέας Γ. Σωκαρης**, Γούναρη 18, Πάτρα, Grece, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 19-25 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο **Κωνσταντίνος Παλαμίδης** (25 χρόνων), Σίφνου 27α, Αθήναι, Grece, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας άνω των 25 χρόνων.

Ο **Ηλίας Μανράς** (23 χρόνων), Καλοσηφίου 21, Χίος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο.

Ο **Αντώνιος Πήλιος** (18 χρόνων), Β. Μπελάκη 7, Μεταξουργείο, Αθήναι, Grece, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μια νέα, ηλικίας 15-20 χρόνων.

Ο **Χρήστος Ζαμπιόγλου**, Ερυθραίας 5, Περιστέρι, Αθήναι, Grece, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλη την Ελλάδα, με σκοπό τη μετανάστευσή τους.

Ο **Β. Πατρόπουλος**, Ερυθραίας No 5, Περιστέρι, Αθήναι, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμάτων και την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο **Α. Μπινίτσας**, Μπουέικα, Ηλεία, Grece, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα.

Ο **Δ. Αντωνόπουλος** (23 χρόνων), Poste Restante, Κεντρικόν, Θεσσαλονίκη, Grece, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μια νέα από τη Θεσσαλονίκη, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερή φιλία.

Ο **Βασίλης Λάτσης** (23 χρόνων) και ο **Εμμαν. Σαββάκης** (23 χρόνων), Αρχιλόχου 12, Αθήναι, Grece, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες, ηλικίας 15-20 χρόνων, απ' όλο τον κόσμο και την Ελλάδα, στην ελληνική, αγγλική ή γαλλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο **Ε. Αγγελοσ Μπουσάκης** και ο **Παναγιώτης Ρίγγας** και ο **Νικόλαος Αθανασιάδης**, Μ. Μαρινιά, Γούναρη 9, Πειραιεύς, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από το εσωτερικό ή ιδιαίτερα από τη Θεσσαλονίκη, ηλικίας άνω των 22 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία εφ'όσον δεχτείται.

Ο **Τάκης Σ. Τραβούσης** (16 χρόνων), Εορπίδου 86, Αθήναι, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μια νέα 16-20 χρόνων.

Ο **Στέφανος Μακρής**, Άγ. Κωνσταντίνου 60, Αθήναι, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες Έλληνες 25-30 χρόνων.

Ο **Διονύσιος Φωτιάς** (23 χρόνων), Φωτιάς 34, Ζάκυνθος, Grece, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ιδιαίτερα από τις Ηνωμένες Πολιτείες και τον Καναδά, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει.

Ο **Κωνσταντίνος Κωνσταντίνος** (27 χρόνων), Οδού 26, Καλαμάς, Grece, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και το εξωτερικό, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων και τη φιλία. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο **Νικόλαος Βαρθολομαίος** (21 χρόνων), Μεβώνη, Πειρία, Μακεδονία, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες 17-25 χρόνων, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερή φιλία. Φωτογραφία εφ'όσον δεχτείται, όχι όμως απαραίτητη.

Ο **Λεωνίδας Ψοφός** (25 χρόνων), Οδού 14η Κληνική, Αθήναι, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο **Νικόλαος Γεωργίου** (19 χρόνων), Νέα Ερυθραία, Αθήναι, Ελλάς, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες, ηλικίας 17-23 χρόνων, απ' όλο τον κόσμο, ιδιαίτερα από την Αγγλία και Αυστραλία, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμάτων και καρτών - ποστών. Παρακαλεί όσους απαντήσουν να εσωκλείσουν μια φωτογραφία τους.

Ο **Αντώνιος Πήλιος** (19 χρόνων), Εορπίδου 86, Αθήναι, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μια νέα 19-22 χρόνων.

Ο **Σπύρος Τσοούτσουρας**, Ακρίτα 28, Καλαμάτα, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμάτων και καρτών - ποστών. Παρακαλεί όσους απαντήσουν να εσωκλείσουν μια φωτογραφία τους.

φίλιας. Παρακαλεί όσους απαντήσουν να εσωκλείσουν και μια φωτογραφία τους.

Γλυκειά δαλπωρή στο κρεβάτι με σεντόνια ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

ΙΡΛΑΝΔΑ: Το καλό, στερεό σεντόνι. Πάντοτε χιονάτο.
ΒΙΚΤΩΡΙΑ Λεπτό και φινό σεντόνι, μεγάλης άντοχής.

Με ό,τι βάζει ο νους σε βαμβακερά υφάσματα, ή

ΠΕΙΡΑΪΚΗ - ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ Α.Ε.

ντύνει, στολίζει, νοιουσιρεύει!

Οι γιορτές έφθασαν!!

Τώρα στις γιορτές, δώστε μια μεγάλη χαρά στην οικογένειά σας, αποκτώντας ένα ψυγείο **KELVINATOR**. Θα λύσετε πλήθος προβλημάτων του νοικοκυριού σας. Αγοράστε σήμερα το ψυγείο σας, το ψυγείο **KELVINATOR**. Θα δρήςτε όπως οφείτετε αυτό, που επιθυμείτε! Το ψυγείο **KELVINATOR** προσφέρονται σε τρία μεγέθη: 6,5 κυβ. ποδών, 8 κυβ. ποδών και 10 κυβ. ποδών.

KELVINATOR
Για όλη σας τη ζωή!

ΕΞΗΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΔΕΝ είχε ούτε φυλή, ούτε σκη-
νή δική του. Είχε γεννηθεί
στον ίσσιο μιάς γονατισμένης κα-
μύχλας κι' είχε ακολουθήσει τα κα-
ραβάνια της Μέκκας στις πλάτες
της μητέρας του.

Ο Σαάντ, μεγαλώνοντας, ή-
ξερε όλα τα τραγούδια, πούλεγαν
τα ξεροτεμένα παλληκάρια. Οι
θρήνοι της θλίψεως, Άραβιας έ-
ξελαιγαν μέσα στην καρδιά του.
Τα παραισθήματα των νυχτών της
Βαγδάτης και της Βασσώρας, μά-
γευαν τη φαντασία του.

Όταν έγινε έφηβος, Ξύρισαν
τά μαλλιά του πάνω απ' το μέτω-
πο, όπως σε όλα τα παιδιά των
σκλάβων. Σε λίγο καιρό, ξαναρύ-
πωσαν οι τρίχες. Τότε ένας προ-
σχηνητής του χάρισε ένα πέπλο
της Ήμενης από κόκκινο μετά-
ξι. Μ' αυτό τύλιξε το πρόσωπό
του.

Ο Σαάντ άρχισε να Ξανατρα-
γουδάει. Μά ή νοσταλγία των άι-
μων τυραννίδων τώρα την ψυχή
του. Άφηνε, λοιπόν, τα μονοπα-
τια, πούχαν χαράχθι από τα κα-
ραβάνια και περιπλανήθηκε στην
έρημο.

Ένα βράδυ, έφτασε στην κα-
τασκήνωσι της φυλής των Μπενί-
Άρσάντ.

Αργότερα, μόλις βγήκε το φεγ-
γάρι, τα παλληκάρια μαζεύτηκαν
γιά να χορέψουν τον πολεμικό χο-
ρό τους.

Τα τυμπανα τον ρυθμίζουν κι' οι
κοπέλλες χτυπούν τα χέρια τους.
Τότε ο Σαάντ άρχισε να τρα-
γουδάει. Τα λόγια του τραγουδιού
του αντηχούσαν μαζί με το βρόν-
τημα των όπλων.

Όταν τέλος ο Σαάντ τελείωσε
το πολεμικό του τραγούδι, ο άρ-
χηγός του είπε:

— Μείνε μαζί μας! Θα σου
χαρίσω άρώματα κι' ένα μανδύα
από άσπρο μαλλί...

Οι εφώδιες της έρημου εί-
ναι τα άρώματά μου. Η Ξανθή
έμμος είναι ο μανδύας μου... ά-
πάντα, Ξανθίνα.

— Διελαίει αυτή την κόρη μιάς
σκλάβας, που σε κυττάζει; Άν τη
βρίσκεις όμορφη, σου τη δίνω...

Ο Σαάντ διάσπασε ν' άπάντη-
ση. Είδε μόνο καθισμένη στην άι-
μο μιά παιδικούλα με το σαγόνι ά-
κουμπισμένο στις παλάμες της. Τα
μεγάλα της μάτια ήταν καρφω-
μένα πάνω του με θαυμασμό.

— Όχι, ή ψυχή μου θέλει να
μείνει πάντα ελεύθερη! άπάντησε.
Και σπρώχθηκε.

— Καθένας με τη μοίρα του!
άποκρίθηκε ο άρχηγός.

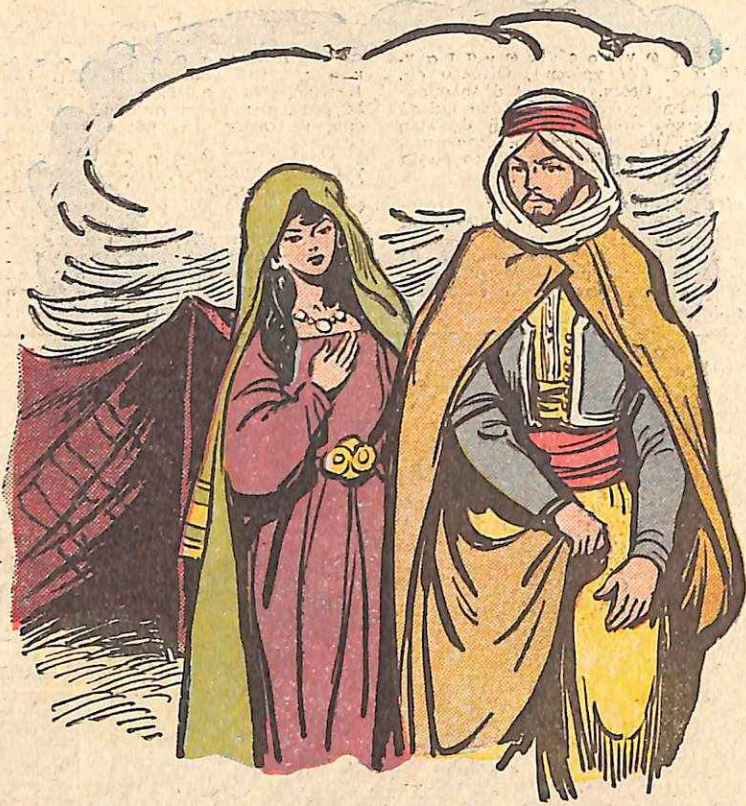
Στην είσοδο της κατασκήνωσε-
ως ο Σαάντ γύρισε πίσω κι' εί-
δε την παιδικούλα. Έτρεχε πίσω
από τον κρινοτάπητα, με δάκρυα
στα μάτια. Ο Σαάντ φοβήθηκε
μήπως νικήθι από συμπόνοια κι'
έφυγε τρεχάτος προς την έρημο.

★

Η Ξέστη ήταν βασανιστική κι'
ο Σαάντ Ξαποσταίει κάτω από τα
ερείπια της Χετζάζης. Η άνα-
παύσι του όμως κόπηκε από τους
ήχους φλογέρας, που φανέρωνε
πώς μιά φυλή βρισκόταν σε πο-
ρεία.

Σε λίγο γνώρισε από τα χορ-
ματα του μπαϊρακιού, την ισχυρή
και πλούσια φυλή του πρίγκιπα
των Άννατζέ.

Ζώνωγαν κιάλας οι καβαλλάρη-
δες κι' οι τελευταίες καμήλες της
συνοδείας κατίβαιναν στην πεδιά-
δα. Οι άντρες ξεπέζηναν κι' οι
γυναίκες Ξυμιναν στα φορεία
τους. Ο γέρος φίλαργος προσά-
λεσε τον Ξένο να μοιραστή το φα-
γητό τους. Κι' ενώ οι Βεδούνιοι,
Ξαπλωμένοι στις σέλλες των άλ-
γων τους, περίμεναν να σουρου-
πωση, ο Σαάντ άρχισε να τους

— Θα σε Ξαναδώ, αγαπημένη μου; τον ρώτησε εκείνη.

Ο τραγουδιστής της έρημου

διηγείται ωραίες ιστορίες.

Σε μιά στιγμή όμως ο Σαάντ
σταμάτησε την ιστορία του. Μέ-
σα από τ' άνασχημένα παραι-
τώματα ενός φορείου, είχε δη τα
μάτια μιάς γυναίκας, γνωσμένα
πάντο του.

Είναι ή τυφλή γυναίκα μου,
που μ'ας κυττάει, του είπε ο άρ-
χηγός. Την πάω στη Μεδίνα. Ο
προφήτης κι' οι θεοσευτές ίσως
της Ξαναδώσουν το φως της...

Η φυλή Ξεακολούθησε την πο-
ρεία της. Ο Σαάντ βράδιζε πλάι
στην καμήλα της τυφλής. Δέ μι-
λούσαν μεταξύ τους. Πού και πού
έκοβε ένα λουλουδι και της το
προσέφερε. Ένα χέρι με λεπτά δα-
χτυλά άπλωνόταν μέσα από τις
κοιτινές να το πάρει.

Ένα βράδυ, ή τυφλή έσκυψε
απ' το φορείο και του είπε:

— Μίλα, σε παρακαλώ, τρα-
γουδήσέ μου...

Ο Σαάντ υπάκουσε. Όταν της
διηγόταν ιστορίες, εκείνη έμεινε ά-
κίνητη. Μά, όταν της τραγουδού-
σε θλιμμένες μελωδίες, ή τυφλή
παραισίωνε τους μπροντέδες.

Είχε πολλές μέρες έτσι που
συνόδευε την Ξένη φυλή. Κάθε
φορά, που ήθελε να πληνηθι μό-
νος στην έρημο, ή τυφλή τον συγ-
κρατούσε.

Μιά μέρα, που βοισκόταν πλάι
στο φορείο της τυφλής, κάποιος
του μίλησε προσβλητικά.

Ο Σαάντ δεν άποκρίθηκε. Εί-
χε άναγνωρίσει τον παλιό του ά-
φέντη.

— Κάποιος σε άποκάλεσε γνιό
σκλάβου και δεν άκουσα να τον
σοτώσεις... του είπε ή τυφλή.

— Θα σου άρσαν λιγότερο τα
λόγια μου, αν Ξέγαναν από στό-
μα σκλάβου;

Η γυναίκα Ξυμινε άμλητη. Μά,
στο άσάλευτο βλέμμα της, διάβα-

σε τις σκέψεις της.

Πίστευα πως, κυττάζοντάς
με με τα μάτια της ψυχής σου,
δε θα έβλεπες ποια μόνο την ψυ-
χή μου... της άποκρίθηκε ο Σαάντ
θλιμμένα.

Τη νύχτα έφυγε, χωρίς ν' άπο-
χωρετήση κανένα και βάδιζε Ξα-
νά προς την έρημο...

★

Κατά το σούρουπο, ο Σαάντ
πλησίασε στην κατασκήνωσι των
Μπενί-Χαϊού. Ήταν ή εποχή των
αροαδώνων. Σύμφωνα με το έ-
θιμο, είχαν μαζευτή όλες οι κο-
πέλλες, ενώ οι ύποψιοι μυστήρι-
ες είχαν κουφτή πίσω από ένα
άλσος.

Έκείνη το χρόνο ή πιό περιζή-
τητη νύφη ήταν ή θυγατέρα του
φυλάρχου, Θύορα. Πολλοί ύποψι-
οι είχαν περάσει μπροστά της,
χωρίς έπιτυχία. Εκείνη, άσυνταίρι-
τη, Ξεακολούθησε να κάθεται πλάι
στις συντροφισσές της.

Τότε ο Σαάντ άρχισε να τρα-
γουδάει. Η Θύορα άκουγε, Ξα-
φνασμένη. Σε λίγο, Ξέγισε το κε-
φάλι της. Τ' άπλωμένα χέρια της
παραισίωναν, και τα μπράτσα
της άνοιγόγντοσαν γιά έναν άόρα-
το άγαπημένο.

Κι' ο Χάομα, ο νέος, που ή
Θύορα τον είχε άποκορύσει, βοή-
χε τότε την ελπίδα να την περι-
παύει.

— Ω Θύορα, κόρη της όμορ-
φιάς και της περηφάνειας! Ξεφώ-
νισε. Καμάρωσε γιά την έλλογή
σου! Εκείνος που διάλεξε γιά
άντρα σου, δεν είναι παρά γνιός
σκλάβος!...

Η Θύορα έπεσε κάτω κι' άρχι-
σε να κλάει.

Κι' ο Σαάντ, με τη ντροπή στο
μέτωπό του και με θλίψη στην
καρδιά, άπομακρύνθηκε, κάτω από

τά γλευστικά γέλια των παλλη-
καριών...

★

Μιά μέρα, ο Σαάντ, προσχωόν-
τας προς τα βουνά του Νετζέτ,
διέκρινε μιά σκηνή άπομονωμένη.
Σάλενε εκεί ένα κόκκινο μπαϊ-
ράκι.

Μέσα στη σκηνή έμενε μιά έ-
λευθερή γυναίκα της έρημου, που
φιλοξενούσε τους περαστικούς κα-
βαλλάρηδες. Ο Σαάντ κύτταξε
άναποφάσιτος. Η γυναίκα που
καθόταν στο κατώφλι, τον προσ-
κάλεσε.

Ήταν νέα, λυγρή, και τα με-
γάλα μάτια της γεννούσαν στην
ψυχή του τη γλυκειά θλίψη, κά-
ποιας λημονημένης γνωριμίας.
Μπήκε, λοιπόν, στη σκηνή της.

Εκείνη του έδωσε πρώτα να
πιη, καλύτερα κάθισε άντίκρου του.
Τα πέπλα γλυστρούσαν πάνω στο
στήθος της. Κι' είδε σε λίγο, στη
θείσι της καρδιάς της, γραμμένο
με μόσχο το όνομά του: Σαάντ.
Κι' άπόρησε.

— Άπό πότε έχεις γραμμένο
στον κόρφο σου το όνομα αυτό;
τη ρώτησε.

— Πάνε πολλά χρόνια... Έγώ
δμως τον περιμένω...

— Ήταν ο άγαπημένος σου;
— Όχι, ποτέ! Μου είναι πιό
άγνωστος από τους άγνώστους,
που μπαίνουν στη σκηνή μου!...

Ήταν νεαρός σκλάβος, όπως κι'
εγώ είμαι σκλάβος...

Πες μου ποιά είσαι;
Κι' εκείνη, που δεν τον είχε
γνωρίσει, του διηγήθηκε:

— Τον είδα μονάχα μιά βρα-
δυά... Ηοθε, τραγουδούσε κι' έ-
φυγε... Έτρεξα πίσω του, μα έ-
κείνος περπατούσε γρήγορα... Τα
πόδια μου είχαν πληγωθί... Η
νύχτα έπεφτε... Συντοιμμένη από
τον πόνο και το φόβο, κοιμήθηκα
στην άμμο. Το πρωί πέρασε μιά
φυλή και με πήρε... Άπό τότε ά-
κολούθησα λογής-λογής καραβά-
νια. Έλπιζα να βρεθί κάποτε
μπροστά μου. Μά δεν τον άπάν-
τησα ποθενά... Τότε, πήρα την
τέντα μου κι' ήρθα εδώ. Όλους,
όσοι περνούν, τους ρωτώ... Πες
μου έσύ, μήπως τον άντάμωσες
ποθενά;

Ο Σαάντ άρχισε να τραγου-
δάει. Στη σκηνή εκείνη, όπου έ-
μενε μιά άμαρτωλή γυναίκα, τρα-
γουδούσε γιά πρώτη φορά την ά-
γάπη και την πίστι της.

Εκείνη έπεσε στα πόδια του.
Μά αυτός της είπε:

— Κάνε μου μιά χάρι. Σκέπα-
σε το πρόσωπό σου και χόρεψε το
χορό των αροαδωνισμένων...

Ηθελε να θυμηθι την Άλλη, τη
Θύορα.

Εκείνη υπάκουσε. Ο Σαάντ τό-
τε, άναπολώντας τις κινήσεις της
Θύορας, άρχισε να κλάει... Κι' ά-
ποκοιμήθηκε πάνω στο όνομά του,
στον κόρφο μιάς γυναίκας του
δρόμου. Μά το όνειρό του πέτα-
ξε εκεί, όπου κοιμόταν κάτω από
τα παρθενικά της πέπλα εκείνη,
που την άγάπησε, χωρίς στη με-
λωδία μιάς στιγμής...

Ο Σαάντ Ξυμινε κάμποσο και-
ρό κοντά της. Ξαναβόραζε εκεί κά-
τι από τον έαυτό του. Άγαπούσε
τη σκέψη της και την ήρεμη τυ-
φερότητά της. Μιά μέρα του είπε:

— Οι ταξιδιώτες δεν περνούν
πιά από δω. Δεν κατεβαίνουν στα
σταυροδρόμια.

Εκείνος όμως άποφάσισε να
την εγκαταλείψει. Και τότε, με
φωνή πονεμένη, τον ρώτησε:

— Θα σε Ξαναδώ, αγαπημένη
μου;

— Ίσως. Μπορεί να Ξαναγτα-
μοθώμε. Δεν είμαι ένας Ξένος
της έρημου; Το ίδιο όπως κι' έσύ;

Κι' ο Σαάντ τράβηξε προς το
άγνωστο...

ΜΤΡΙΑΜ ΧΑΡΡΤ

Το χρηματιστήριο ΤΩΝ ΑΥΤΟΓΡΑΦΩΝ

Η μεγαλύτερη συλλογή
του κόσμου

ΕΠΕΙΤΑ από 45 χρόνια άδίστακων
και ύπομονητικών έρευνών, ένας
Άμερικανός, ο μίστερ Τσέινι, έκαρ-
θωσε να συγκεντρώσει 35.000 αὐτο-
γραφα διασημών προσωπικότητων. Έ-
λάχιστα, όμως, άνάμεσα σ' αυτά ά-
ξίζουν σήμερα πάνω από 1000 δολ-
λάρια. Ένα αὐτογράφο του Χίτλερ
π.χ. μόλις, άξίζει 50 δολλάρια, του
Βλίκτωρος Έμμανουήλ Γ' 35 δολλά-
ρια και του Μουσσολίνι 10 δολλάρια.
Ένα αὐτογράφο του Άλ Καπόνε, ό-
μως, άξίζει πάνω από 1000 δολλάρια.

Όπως σ' όλα τα πράγματα, παί-
ζει κι' εδώ ρόλο ο νόμος της προσφο-
ράς και της ζήτησης. Τα αὐτογρά-
φα του Άλ Καπόνε είναι δυσεύρετα
και ελάχιστα. Ενώ εκείνα του Χί-
τλερ και του Μουσσολίνι προσφέρον-
ται κατά εκατοντάδες αν όχι κατά
χιλιάδες.

Γιά ένα αὐτογράφο του Στάλιν,
άντίθετα, ο μίστερ Τσέινι προσφέρει
1000 δολλάρια ή και περισσότερο,
χωρίς όμως, να έχη κατορθώσει να
το άποκτήσει ακόμη.

Το πολυτιμότερο αὐτογράφο που
κατέχει ο μίστερ Τσέινι είναι το αὐ-
τογράφο της Αυστρίας Μαρία (14
αίων). Γιά το αὐτογράφο αυτό του
προσφέρθηκαν 325.000 δολλάρια, ό-
λα δεν το έδωκε.

Ο Τζών Τσέινι κατάγεται από την
Ούγγαρια και κάνει σήμερα το με-
σίτη στο χρηματιστήριο της Νέας
Υόρκης. Η μανία του είναι να μα-
ζεύει αὐτογραφα. Τη μανία του αυτή
τη χρωστάει σ' ένα στοίχημα. Μα-
θητής ακόμη στοιχημάτισε μ' ένα
άλλο παιδάκι ότι θα του έγραφε ο
στρατάρχης Χιντεμποργκ, που ήταν
τότε πρόεδρος του γερμανικού ράιχ.
Έγραψε πραγματικά στο Χιντεμ-
πουργκ, που του άπάντησε. Ο Τσέινι
άρχισε τότε να γράφει και σε άλλα
έπιφανή πρόσωπα κι' έβαλε έτσι τις
βάσεις της συλλογής του.

Ακόμη και σήμερα ο Τσέινι στέλ-
νει 100 περίπου γράμματα την ήμέ-
ρα σε διάφορα έπιφανή πρόσωπα.
Κατά μέσον όρο του άπαντούν τα 40.
Υπολογίζει ότι από την άρχή της
σταδιοδρομίας του ως συλλέκτης έ-
χει διαπισώσει ως σήμερα πάνω από
50.000 δολλάρια γιά γραμματόση-
μα, χωρίς να λογαριασώμε το χαρτί
μα, χωρίς να λογαριασώμε τη μεγαλύ-
τητα της συλλογής αὐτογράφων του κό-
σμου, που ή άξία της, κατά τους με-
σιότερους ύπολογισμούς, ξεπερνάει
τα 50 εκατομμύρια δολλάρια. Μπο-
ρούμε να πούμε, δηλαδή, ότι έχιλι-
αρίσισε το κεφάλαιό του.

Η συλλογή του περιλαμβάνεται σε
56 μεγάλας τόμους, που ύποδιαί-
ρουνται σε έποχές, σε κατηγορίες έ-
παγγελματιών κλπ.

Μεταξύ των αὐτογράφων του είναι
και ένα του διαδοχού γκάγκστερ
Τζών Ντρίλινγκερ. Το αὐτογράφο αὐ-
τό ο Τσέινι το έβρισε στα χέρια της
κόρης του Ντρίλινγκερ.

Στη συλλογή του ύπάρχουν ακόμη
αὐτογραφα του Άϊνστάιν, του Λίν-
κολν, του Γαλιλάη, των συζύγων
Κισορί, του βασιλέως Σαούδ, πολ-
λών άλλων βασιλέων, πριγκίπων, πο-
λιτικών, επιστημόνων, συγγραφέων,
κακουργών, ποδοσφαιριστών κλπ.

Τα αὐτογραφα των κινηματογρά-
φων άστέρων, άντίθετα, είναι ελά-
χιστα, γιά το λόγο ότι άνδρες και
γυναίκες έχουν κατακλύσει μ' αυτά
τον κόσμο. Ο Τσέινι κατέχει, όμως,
αὐτογραφα μερικών παλαιότερων ά-
στέρων, όπως της Μαίρης Πίκφορντ,
της Ζακουμίνι, της Μπορέλλι, του
Νοβάρρο, του Βαλεντίνο, των άδελ-
φών Γκίλ κλπ. Σ' αυτά μπορεί να
συμπεριληφθούν και δύο ή τρία αὐ-
τογραφα της Γκρέτα Γκάρμπο, που
ήταν έπίσης πολύ σεβαστά σ' αυτό
το είδος.

Κατά τον Τσέινι τα αὐτογραφα
των συγχρόνων άστέρων είναι χωρίς
την παραμικρή άξία γιάτι μπορεί
κανείς να τα άποκτήσει το πολύ πο-
λύ μ' ένα δολλάριο.

Ο Τσέινι άνακάλυψε τελευταία έ-
να μέσον που του επιτρέπει να δια-
τηρή άναλλοίωτο το χρωματισμό της
μελανής των αὐτογράφων. Πρόκειται
γιά μιά χημική σύνθεσι που σχημα-
τίζει πάνω από το αὐτογράφο ένα
διαφανές περικάλυμμα. Το περικά-
λυμμα αὐτό μπορεί να διαλυθι κα-
τόπιν με μιά ειδική διαλυτική ουσία.

Tête à Tête...

πιό γλυκό... πιό τρυφερό...

ΣΟΚΟΛΑΤΕΣ

ΚΟΝΙ

ΠΡΟΙΟΝΤΑ
ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

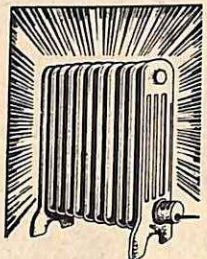
ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

η Νικώ σας παρουσιάζει:

Φημι

Μην κουράζεστε ψάχνοντας για το αλτό του γούστου σας. Παλτά 'ναικεία έτοιμα, ΟΛΟΜΑΛΛΑ, αλογοραμμένα, μοντέλα 1962, θα σας βοηθή στο κατάστημα. «Φ Η Η» — Αιόλου 73, με 450 δρχ. μόνον. 'Αλλά και πλήθος από άλλα σχέδια ωραϊστάτα και μοντέρνα με γουνάκι ή γιακά κασκόλ, μπορείτε να διαλέξετε άνετα από την πλούσια συλλογή έτοιμων της «Φ Η Η Μ Η Σ» σε τιμές καταπληκτικά χαμηλές. 'Επίσης ύφασματα παλτών δόμαλλα δρχ. 105 το μέτρον.

STYLCO
«ELECTROCALOR»

Έχετε άκοοσι τίποτε για τα ηλεκτρικά καλοριφέρ ελαίου «ELECTROCALOR» που αποτελούν το πιο μοντέρνο και εξοπλισμένο σύστημα θέρμανσης; Τα ηλεκτρονικά του τύπου αυτού θερμάνοντες είναι πάρα πολλά, όπως ανεξάρτητη θέρμανση σε κάθε χώρο, άσμη λειτουργία, οικονομία χώρου. 'Η δαπάνη ρεύματος είναι από 4-8 δρχ. την ημέρα. Πρί, αποφασίσετε για θέρμανση έπισκεφθήτε την «Εκδοσι «STYLCO» Ν. ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ — Πανρασού 3α (Πλατ. 'Αγ. Γεωργίου Καρύστη) Τηλ. 24.194.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΚΟΛΩΝΙΑ

ENFANTS

Με τον έρχομό του χειμώνα, μην ανησυχήτε για την υγεία του παιδιού σας. Ποτέ δε θα κρυολογήσει, αν του κάμετε συχνά έλαφρες εντριβές με την ειδική παιδική κολώνια «ENFANTS». Παρασκευασμένη για παιδικά ειδικώς, δεν ερεθίζει το τρυφερό τους δερματάκι. Μετά από κάθε εντριβή του φέρνει ευεξία και του χαλαρίζει ένα έλαφρό ύπνο. Χρησιμοποιήτε και σεις, όπως όλη η Εύρώπη, την παιδική κολώνια «Ε Ν Ε Ν Τ Σ».

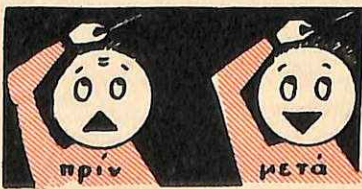

Τώρα τις γιορτές, όλα τα ψάνα μου θα τα κάμω στη ΡΟΖΑΡΙ — Καλαμιάτου 15. Σας συμβούλεω να κάμετε και σεις το ίδιο. Στο ίδιο κατάστημα θα βρήτε ό,τι θέλετε για τον εαυτό σας και τα παιδιά σας. Παλιά καλοραμμένα, φορέματα, ταγιέρ, φούστες, μοντέρνα πλεκτά και ό,τι άλλο θέλει κάθε γυναίκα. Στη ΡΟΖΑΡΙ — Καλαμιάτου 15.

Χρoί Διαμαντή

*Από τα τέσσερα σημεία της 'Αθήνας και αν ξεκινήσετε, όπουδήποτε θα καταλήξετε στα τέσσερα καταστήματα πλαστικών ειδών των ΑΦΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΗ, για να αγοράσετε ό,τι χρειάζεται το νοικοκυριό σας σε πλαστικά είδη. 'Ο, ραϊστάτα αδιάβροχα, μαντήλια βροχής, πλαστικές ευρύχωρες και φτηνές ντουλάπες και όλα τα πλαστικά είδη, για όλες τις χρήσεις του σπιτιού. Καταστήματα πλαστικών ειδών ΑΦΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΗ «DIAMANT-PLASTICS», Μητροπόλεως 48 (Άγιου Κων)νου 5 — 'Ομόνοια, Έρμού 87 — Μοναστηράκι και Φωκίωνος.

ΣΩΣΑΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

Μιά καταπληκτική εϊδισι. 'Η ΝΟΒΟΚΑΙΝΟΥΧΟΣ άλοιφή ΔΟΞΑ σταματά μέσα σε 4 μέρες άριστικά την ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ, σάς άπαλλάσσει από τη ΦΑΓΟΥΡΑ, έξαφανίζει την ΠΙΤΥΡΙΑΔΑ και την υπερλιπώσι, και δημιουργεί νέα τριχοφυΐα. Θεραπεία εύκολη, γρήγορη, οικονομική. Έγκερμμένη παρά του υπουργείου Υγιεινής Ε. 6. Α. 24471/21/1969. Πακείται σε όλα τα φαρμακεία και μωρτοπωλεία. Φαρμακευτικά έργαστήρια «FARPA» Ι. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ, έναντι 'Αγίου Διονυσίου Πειραιώς, τηλέφ. 462.573.

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

‘Η άποτυχία της έπιτυχίας

Υπό του Εύαγγελικού 'Ιεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

‘Η θλίψις στη ζωή μας είναι κάτι τι τραγικό. Κανένας μας δεν θέλει να υποφέρει. Τη θλίψι τη θεωρούμε ως άποτυχία.

Και όμως υπάρχει κάτι το πιο τραγικό από τη θλίψι. Είναι η έπιτυχία του σκοπού μας στη ζωή. Δεν διατείνονται ότι κάθε έπιτυχία μας είναι τραγωδία, άλλ' ότι υπάρχουν περιπτώσεις στη ζωή μας που η έπιτυχία μας κάθε άλλο παρά εύλογία είναι. Είναι δυνατόν η έπιτυχία να είναι κατάρτα και η άποτυχία εύλογία.

Υπάρχει όμως κάποιος κίνδυνος σε κάθε έπιτυχία μας. Υπάρχει κίνδυνος στην έπιτυχία μας να εκτιμήσουμε τις ικανότητές μας τις ανθρώπινες πέραν του θείου. Να ξεχάσουμε πως και ο Θεός κατά κάποιον τρόπο συνέβαλε για την έπιτυχία μας και ότι ανεξάρτητα από Αυτόν δεν θα μπορούσαμε να θρυσώμε εκεί που θρυσώμαστε. 'Η έπιτυχία γίνεται εύφορο έδαφος για την ανάπτυξη της περηφάνειας, που πολλές φορές καταντά ο τάφος της εύτυχίας μας. Είναι επικίνδυνη η έπιτυχία και πολλές φορές τραγική.

Με όλες τις δυνάμεις μας επιδιώκουμε την έπιτυχία μας. Την κάμνουμε τον σκοπό της ζωής μας, αντί το μέσο που θα μάς φέρη σε κάποιο ανώτερο σκοπό. 'Η έπιτυχία στη ζωή δεν πρέπει ποτέ να γίνεται η γη Χαναάν, άλλ' η γέφυρα προς αυτήν. 'Όταν η έπιτυχία είναι σκοπός, δεν θα διατάσουμε να χρησιμοποιήσου. με και μέσα που είναι αθέμιτα για να την άποκτήσουμε. 'Η χρησιμοποίηση όμως αθέμιτων μέσων άποκλείεται όταν η έπιτυχία της ζωής μας είναι απλώς το μέσο για κάποια ανώτερη επιδίωξι, τη δόξα του δημιουργού μας Θεού.

‘Ο Κύριος ημών 'Ιησούς Χριστός μάς έδίδαξε να προσέξουμε στο σημείο αυτό, μήπως η έπιτυχία των γήινων επιδιώξεών μας άποδή ή μεγαλύτερα άποτυχία της ζωής μας. Τι θα μάς ώφελήσει αν τον κόσμον όλον κερδίσωμεν και όμως χάσουμε την ψυχή μας;

Μη κρίνης επιπόλαιο εκείνους που θεωρούνται έπιτυχιόντες. Δεν είναι τόσο εύτυχοι όσόν τους φαντάζεσαι.

*'Ηλθε κάποιος σ' ένα γιατρό. Τον είχε καταλάβει μιά τρομερά μελαγχολία. 'Ο γιατρός τον συνεβούλευσε να πάη να παρακολουθήση μερικές από τις παραστάσεις ενός φημισμένου κωμικού, που είχε την ικανότητα να κάμνη χιλιάδες να ξεκαρδίζονται στα γέλια. 'Ο άρρωστος κύταζε τον γιατρό περίεργα, λέγοντάς του: «'Εγώ είμαι αυτός ο κωμικός! Κάμνω τους άλλους να γελούν, αλλά έμένα ποιάς θα με κάμνη να γελάσω; 'Η εύτυχία μου είναι ψευτική». 'Αχ, να μπορούσαμε να δούμε τά δάση της ψυχής εκείνων που φαίνονται ως έπιτυχιόντες στη ζωή μας. 'Ο Χριστός μάς έδωσε μιά παραβολή για να μάς διδάξη ότι εκείνο που νομίζομε πολλές φορές έπιτυχία, είναι δυνατόν να είναι η μεγαλύτερη μας άποτυχία. Έκαμε κάποιος ένα δείπνο. Αυτός ο κάποιος συμβο.

λίζει τον Θεόν. Προσεκάλεσε πολλούς στη γιορτή αυτή. Έστευλε τον δούλο του να τους πη να έλθουν.

Αυτοί όμως ενώ κατ' άρχην φαινόταν να είχαν άποδεχθή την πρόσκλησιν, όταν ήταν όλα έτοιμα ήρθαν να έλθουν. Τι τους ήμώδισε; 'Η έπιτυχία της ζωής τους.

‘Ο ένας άπ' αυτούς έγινε γαιοκτήμων. 'Αγόρασε χωράφι. Πέτυχε το σκοπό της ζωής του. Γιατί να σκοτισθ και να ένοχληθ καν με την πρόσκλησι του δείπνου; 'Ο Θεός θέσαια δεν μάς άπαγορεύει να γίνωμε γαιοκτήμονες. Μας θέλει να έπιτύχωμε στη ζωή μας, αλλά δεν θέλει η έπιτυχία μας να γίνει η αιτία της άπορίσμεως του Θεού, στόν 'Όποιον άνήκουν πραγματικά ή γη και όλα τα χωράφια. 'Εσαι άποτυχημένος γαιοκτήμων, αν άπας και άποκτήσης χωράφια, λησμονήσης τον Θεόν.

Κι' ο δεύτερος που άρνήθηκε να δεχθ να έλθη στο δείπνο του Κυρίου για δικαιολογία του έπτε ότι ήγόρασε πέντε ζευγάρια βοδιών. Σ' αυτό άποσκοπούσε η ζωή του. Τό πέτυχε. Τι άνάγκη έχει πιά τον Θεόν; 'Όσο τον έχομε άνάγκην. Τόν επικαλούμεθα. Μιά όμως και άποκτήσωμε τα βώδια, άποκότουμε την άναξαρτία της έπιτυχίας μας. Προτού άποκτήσωμε τα βώδια προσεχόμεστε: «Θεέ μου, δώσε μου καιμένα μερικά ζευγάρια βώδια». Μιά όμως και μάς τα δώση, λέμε: «Θεέ μου, δεν έχω τώρα καιρό για Σένα. Τα βώδια μου μου παίρνουν όλο τον καιρό». Να σου ζήσουν τα βώδια σου! Πρόσεξε όμως μήπως σε θάψουν δυστυχισμένο κάτω από τα πόδια τους. Κι' εκείνο που ενόμιζες για έπιτυχία σου, ίσως άποδή το χειρότερο κακό της ζωής σου.

Κι' ο τρίτος την έπιτυχία της ζωής προέβαλε για δικαιολογία της άρνήσεώς του. Παντρεύτηκε. Τίποτε το κακό ή παντρεία. 'Αλλ' αν γίνεται εις έδαρος της ύπακοής μας προς την Θεϊαν πρόσκλησιν, τότε είναι κατάρτα και όχι εύτυχία. Πρόσεξε μήπως η άπόκτησις της έκλεκτής ή του έκλεκτού της καρδιάς σου, δεν είναι η έπιτυχία σου, άλλ' η άποτυχία σου, διότι σε στερήσε τον Θεόν στόν 'Όποιον και μόνον θρυσείται ή ικανοποίησης της ζωής.

Μας κάμνει κατάρτη έτι εκείνα τα πράγματα που έμπόδιζαν τους τρεις προσκεκλημένους ν' άρνηθούν να έλθουν στο δείπνο, δεν ήταν κανένα δυστύχημα της ζωής, άλλ' η έπιτυχία της ζωής. 'Ηταν η άπόκτησις χωραφίου, βοδιών, γυναικάς. Πρόσεξε πολύ. Υπάρχει κάποιος κίνδυνος στις έπιτυχίες της ζωής σου. ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

‘Ο έπιθυμών να λάθ η ένα τεύχος με την σειράν των άρθρων «Το Κήρυγμα της Κυριακής» ολοκλήρου του προηγούμενου μηνός, ή δωρεάν το Κατά 'Ιωάννην Εύαγγέλιον εις άπλην νεοελληνικήν μετάφρασιν, άς μάς γράψη εις την διεύθυνσιν: Δημοσιεύσεις «Ο ΣΠΟΡΕΥΣ», Γραμματοδούρις 387, 'Αθήνα.

Ο καθρέπτης
της
έπιτυχίας σας!

Με ένα άπλο λούσιμο συγχρόνως βάφετε τα μαλλιά σας με τέλεια έπιτυχία στους φυσικούς χρωματισμούς των.

ΒΕΛΛΑΤΟΝ

Άσυναγώνιστον και σε χρώματα μόδας

ΒΕΛΛΑΤΟΝ

Χρωμοσαμπουάν που δίδει όλη την φυσική όμορφιά του χρωματισμού των μαλλιών σας από το Μαύρο μέχρι το άνοικτό Ξανδό.

ΚΟΛΕΣΤΟΝ

Προϊόντα ΒΕΛΛΑ, παγκόσμιος προτίμησις

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΒΕΛΛΑ ΕΛΛΑΣ

ΝΙΚΗΣ & ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ 14
ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 32.844

Τα νέα χειμερινά εδώρουχα
Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΟΥΝ
ΤΑ ΡΕΥΜΑΤΙΚΑ

ΔΕΝ ΜΑΖΕΥΟΥΝ
ΠΟΤΕ ΣΤΟ ΠΛΥΣΙΜΟ

THERMOFAN
(ΘΕΡΜΟΦΑΝ)

ΚΑΤΑ ΠΟΛΥ ΘΕΡΜΟΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΑ ΟΛΟΜΑΛΛΑ
ΗΥΗΜΕΝΩΝ ΑΝΤΙΡΡΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΙΔΙΟΤΗΤΩΝ
ΠΕΡΙΕΧΟΥΝ ΜΟΝΟΝ ΑΝΤΙΡΡΕΥΜΑΤΙΚΑΣ ΥΛΑΣ

THERMOLAINE
(ΘΕΡΜΟΛΕΝ)

ΠΙΟ ΖΕΣΤΑ ΑΠΟ ΤΑ ΟΛΟΜΑΛΛΑ
ΗΥΗΜΕΝΗΣ ΑΠΟΡΡΟΦΗΤΙΚΟΤΗΤΟΣ
ΠΕΡΙΕΧΟΥΝ ΚΑΙ 50% ΜΑΛΛΙ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΑΝΕΛΛΟΠΟΙΙΑΣ 'ΑΤΟΙΣ Ο.Ε.'

ΝΙΚΩ Τηλ. 34.690

ΔΙΔΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ 1^{ΟΝ} ΥΠΕΡΤΥ-
ΧΕΡΟΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΕΙΡΩΝ

Μια ολόκληρη περιουσία

4 ΑΛΛΑ ΣΠΙΤΙΑ

1 MAĞAZI

1 AY TOKINHTO

100.000 МЕТРПТА

8 ΚΕΡΔΗ ΔΞΙΑΣ ΔΡ. 2363.889

ΕΙΣ ΤΟΝ 1^{ον} ΥΠΕΡΤΥΧΕΡΟΝ

ΤΟΝ ΓΕΝΙΚΟΝ ΚΕΡΑΟΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ

ΣΕΡΟΝ

ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΜΑΖΙ ΕΝΑΣ ΤΥΧΕΡΟΣ

TO PALATAKI TOY 1966

Τὸ Παλτάκι τοῦ 1961. Διαμέρισμα Γυναικῶν
3ου ὁρόφου 5 δωματίων ἐπὶ τῶν δώδων Φακίανου;
Νέγρη 58 καὶ Χερωνίας πολυκατοικίας.

4 ἀκόμης Σπίτια εἰς πολυκα.
τοίκας. Ἐπτανοῦ 70, &
ροφός 2ος δωματίου 4, Σ.
Μεσσηρία 68 δροφός 4, Σ.
δωμάτια 4. Σικίνου 9—11
δροφός 1ος, δωμάτια 3. Φιν.
του 5, 1ος, δωμάτια 2ος, δωμα-
τία 3.

[illegible][illegible]

**ΔΙΑ ΝΑ ΛΥΣΕΤΕ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΑΣ ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΕΓΚΑΙΡΩΣ
ΛΑΧΕΙΑ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΑΠΟ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΣΕΙΡΕΣ**

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον θα

ΟΙ προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 14-20 Δεκεμβρίου 1961

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
 ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Τιποτα δε θα είναι κατά τις ημέρες αυτές εύκολο και εύχρηστο. ★ Κίνδυνος προεργιών με ανυπόστατους συνεργάτες, των οποίων πρέπει με κάθε τρόπο ν' αποφυγείτε. ★ Τα άστρα αυξάνουν την επιφυλακτικότητα σας.	★ Περίοδος εύνοιας, για να επιδιώξετε συνάντηση με πρόσωπα, που έξακολουθεί να σας ενδιαφέρει και να προσπαθήσει να συμφιλιωθεί μαζί του. ★ 'Η αλλαγή, που επιδιώκετε, θα συναντήσει σοβαρές δυσχέρειες.	★ Έχετε ανάγκη από καθαρό αέρα. Μη χάνετε καμιά ευκαιρία να ξεφύγετε από το συνηθισμένο περιβάλλον και να παραμείνετε στην έσχατη. ★ Αιγή πρωινή γυμναστική θα σας ωφελήσει πολύ. ★ Αρωμά σας η λεβάντα.
 ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Θα έχετε μια πολύ καλή ιδέα, την οποία όμως πιθανόν ν' αφήσετε άνεκτη, τάλαστη, αφού υπολογίσετε τις συμβουλές προσώπων, που το χαρακτηρίζει η άπιστοδοξία. ★ Συμφιλιωθεί με πρόσωπο που δε μένει κοντά σας.	★ Νέοι πειρασμοί θα θάλουν σε σοβαρό κίνδυνο το συζυγικό σας δεσμό. ★ Για όσους δεν είναι παντρεμένοι, ο κίνδυνος θα παρουσιαστεί υπό μορφήν παρεξηγήσεων και ψυχρότητας. ★ Μειώστε τις απαιτήσεις στο ελάχιστον.	★ Τα άστρα σας προφυλάσσουν από διαφόρους κινδύνους. ★ Πρέπει να φυλάγεται από το κρύο και τις απότομες αλλαγές θερμοκρασίας, που θα προκαλέσουν ανωμαλίες στο αναπνευστικό σύστημα. ★ Χρώμα σας το μπλέ.
 ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Ο 'Ήλιος δίνει κατά τις ημέρες αυτές ένα ξεχωριστό ενδιαφέρον στην εργασία και ο 'Ερμής σας επιτρέπει να σταθεροποιήσετε και να βελτιώσετε την επαγγελματική σας θέση. ★ Θα σημειώσετε μια σημαντική επιτυχία.	★ Μη κάνετε έτεροφύλο πρόσωπο να πιστεύει πως κρατά στο χέρι του την ευτυχία σας. Είναι πολύ πιθανόν να θελήση να εκμεταλλευθεί αυτή σας την αδυναμία. ★ Εύχρηστη μετακίνηση με διασκευαστική υποτροφία.	★ Αύξησαν τις προφυλάξεις μέχρι τη Δευτέρα 18. Ύστερα αρχίζει μια εύνοια για την υγεία, που θα σας επιτρέψει ν' αναπτύξετε μεγάλη δραστηριότητα. ★ Θα ενοηθούν τα λαχεία, που θ' αγοράστεί την Τρίτη 19.
 ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Έχετε συμφέρον να λάβετε υπ' όψη τις συμβουλές, που σας δίνει ηλικιωμένο πρόσωπο. Μετριάστε τα έξοδα και πιάστε να σκορπίσετε άσκοπα το χρήμα σας. ★ Μία επιδίωξη θα πραγματοποιηθεί, αλλά με καθυστέρηση.	★ Τα άστρα δεν υποδοθούν τις ημέρες αυτές, την πραγματικότητα της αίσθηματικής φύσεως επιθυμιών σας. ★ Διαφορές υποχρεώσεις σας υποκρύπτουν να παραμελήσετε αγαπημένο πρόσωπο. Μιλήστε με ειλικρίνεια.	★ Αποφύγετε την υπερκόπωση και τις ζωηρές συγκινήσεις. Το άπειρο της καρδιάς, η όποια παρουσιάζεται τις ημέρες αυτές, μεγάλη ευαισθησία. ★ Τα θρόνα τρώει ελαφρά και αποφυγείτε τα οινόπνευμα. ★ Τυχερό το 8.
 ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Ο 'Ήλιος επηρεάζει εύνοια όλες σας τις προσπάθειες και τις κατευθύνει προς την επιτυχία. ★ Ο 'Αρης σας βοηθάει να εξομαλύνετε τις σχέσεις με πρόσωπα, των οποίων σας χρειάζεται η υποστήριξη. ★ Εκπλήξετε.	★ Δε θα μπορούσατε να βρήτε πιο κατάλληλη περίοδο, για να πραγματοποιήσετε την αλλαγή, που επιδιώκετε. Δεν πρέπει πάντως να διασπείρετε. ★ Μη αφήσετε τον ένθουσιασμό να σας παρασύρει σε άπειρες ενέργειες.	★ Κατά τις ημέρες αυτές κανένας σοβαρός κίνδυνος δεν απειλεί την υγεία. Για να παρατηρήσετε την ευεξία, αποφύγετε κάθε σπατάλη δυνάμεων. ★ Προκειμένου να ταξιδέψετε, προτιμήστε αεροπορικό μέσον εκτός του αεροπλάνου.
 ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Θα συναντήσετε δυσχέρειες, αλλά τα άστρα θα σας βοηθήσουν να τις αντιμετωπίσετε με θάρρος και τελικά να θριαμβώσετε. ★ Έχετε συμφέρον να συνεργαστείτε με πρόσωπα του Αιγίου και του Ταύρου.	★ Από αισθηματικής πλευράς, περνάτε μια από τις πιο εύχρηστες περιόδους του 1961. ★ Απροσδόκητο πειραστικό θα έπιπαι στην πραγματοποίηση μιας επιθυμίας σας. ★ Εύχρηστες εκπλήξεις και για τους συζύγους.	★ Παντοειδείς πειρασμοί σας παρσούν σε μια σπατάλη δυνάμεων, που θα θάλλει να κινδύνει την υγεία σας. ★ Αποφύγετε κάθε τι, που θα σας υποχρεώνει να μειώσετε τις δόσεις ύπνου και αναπαύσεως. ★ Τυχερό το 2.
 ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Από οικονομικής πλευράς, τα άστρα σας επιφυλάσσουν κατά την περίοδο αυτή ευχάριστες αλλά και δυσάρεστες εκπλήξεις. Απρόβλεπτα έξοδα, μά και έσοδα, στα οποία δεν υπολογίζετε. ★ Υπερμαρτυρία των συμφερόντων σας.	★ Όλα θα εξαρτηθούν κατά τις ημέρες αυτές, από τον τρόπο, με τον οποίο θα συμπεριφερθείτε στο πρόσωπο που αγαπάτε, στους φίλους και γενικά στο περιβάλλον σας. ★ Μία αλλαγή θα ανακαλύψει την αισιοδοξία.	★ Αποφύγετε τα φαγητά, που έχετε πως σας πειράζουν και πρό πάντως τα οινόπνευμα. Καταπολεμήστε επίσης την άπνοια, που θα είχε δυσμενή αντίκτυπο στο ήθικό και στην υγεία σας. ★ Τυχερό το 7.
 ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 23 Νοεμβρίου	★ Οι προεργασίες σας παρακλόνιζονται και μένουν άπλοτα ικανοποιημένοι από την εργασία σας. ★ Θα γνωρίσετε σημαντικό πρόσωπο, που θα προθυμοποιηθεί να σας βοηθήσει σε ώρα ανάγκης. ★ 'Η Παρασκευή 15 εύνοια ημέρα.	★ Αγαπημένο πρόσωπο καταχράται τις μεγάλες εμπιστοσύνη, που του δείχνετε. ★ 'Η μουσική θα παίξει σημαντικό ρόλο στον αισθηματικό τομέα. ★ Οι νέοι θα συναντήσουν πρόσωπο, που θ' ανταποκρίνεται στα ιδανικά του.	★ Αποφύγετε τις επισκέψεις σε ασθεναί. Υπάρχει σοβαρός κίνδυνος να σας μεταδώσουν την αρρώστια τους. Οι γυναίκες, ιδίως, δε προσέξουν το ούροποιητικό σύστημα, που παρουσιάζει μεγάλη ευαισθησία.
 ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ 'Η τύχη είναι με το μέρος σας και τα άστρα οδηγούν στην επιτυχία όλες τις ενέργειες αυτής της περιόδου. ★ Μη διασπείρετε να δεχθείτε την πρόταση, που σας κάνουν. Θα ωφεληθείτε πολύ. ★ Φανήτε διλωματίας.	★ Μη αφήσετε τρίτους να επέμβουν στις διαφορές, που σας χωρίζουν από αγαπημένο πρόσωπο, δε χειροτερεύουν την κατάσταση. Αιγή κατανόηση εκ μέρους σας και μερικά γλυκόλογα θα διέλυσαν αμέσως τα σύννεφα.	★ Το σκυλάκι και η γοητή είναι κατά την περίοδο αυτή τα πιο ευαίσθητα σημεία του οργανισμού. ★ Αποφύγετε ότι έχετε πως θα θάλλει ή τα έρθει και καταπολεμήστε πρό πάντως τη λαίμαργία σας. ★ Τυχερό το 3.
 ΑΙΓΟΚΕΡΟΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Θα πιστεύετε για μια στιγμή πως οι προσπάθειες και οι κόποι πήγαν χαμένοι. Κι' όμως θριαμβείτε πιο κοντά στην επιτυχία, από κάθε άλλη φορά. ★ Κίνδυνος να κάνετε λάθος κατά το μέτρημα χρημάτων.	★ Μία νέα έλπιδα θα γεννηθεί στην καρδιά σας. ★ Μία πολύ εύχρηστη εκπλήξη περιμένει τους άνω των σαράντα χρόνων. Πιθανόν να σημειώσουν μία κατάκτηση, στην οποία είχαν πιάσει να ελπίζουν. ★ Αύξησι της γοητείας.	★ 'Η υγεία απαιτεί τις ημέρες αυτές όλη σας την προσοχή. Μη αύξησι της εργασίας μειώνει την αντίδραση του οργανισμού και σας εκθέτει σε διαφόρους κινδύνους, ιδιαίτερα δε σε μία γρίπη, με δυσάρεστες επιπλοκές.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Ο Ζεύς υποδοθεί την πραγματικότητα και των πιο τολμηρών σχεδίων. Αποφύγετε πάντως τις διατακτικές και άπειρες αποφάσεις. ★ Μη χαλαρώσετε το ρυθμό της εργασίας, αλλά και μη σπαταλάτε τις δυνάμεις σας.	★ Τα άστρα επιφυλάσσουν μερικές μικροπρεπείς ευκαιρίες, ιδιαίτερα στους συζύγους. ★ Ένα γράμμα θα σας προειδοί, με το περιεχόμενό του, μεγάλη χαρά. ★ Ταξιδάκι, με αγαπημένο πρόσωπο, θα σας αφήσει αναμνηστικά.	★ Απαιτείται μεγάλη προσοχή κατά τις μετακινήσεις, γιατί υπάρχει κίνδυνος πτώσεως ή τραυματισμού με δυσάρεστες συνέπειες. ★ 'Η Πέμπτη 14 είναι ιδιαίτερα επικίνδυνη. ★ Παρακολουθήστε το βάρος και αποφύγετε τη δίαιτα.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ 'Ορρές οι αποφάσεις, που πήρατε. Προχωρήστε στην πραγματοποίησή τους διαφορώντας, για τυχόν ανεπιβεβαιωμένες προεργασίες, που περιελάμβαναν. ★ 'Η προσωπική σας γοητεία θα υποδοθή πολύ την επιτυχία επιδιώξεως.	★ Εύχρηστη περίοδος, κατά την οποία θα συμβεί κάτι, που θα μείνει για καιρό θόρυβος χαρμαγμένο στη μνήμη σας. ★ Εγγύς και καλώς ήυκαυμένοι αυξάνουν την αγάπη σας εμπιστοσύνη αγαπημένου προσώπου. ★ Χρόνιες εκπλήξεις.	★ Τα άστρα επηρεάζουν εύνοια την υγεία και δε δικαιολογείται καμιά άγνοια. Μόνο την Πέμπτη 14 προσέξτε το φαγητό, γιατί υπάρχει κίνδυνος παροδικών ανωμαλιών στο πεπτικό σύστημα. ★ Το κίτρινο σας κοσμεύει.

Τὸ Ζαχαρούχο **NOYNOY**
Βάζει τις Βάβες της Υγείας